

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАТЮ РАЙЛИ

СЕДЕМТЕ СМЪРТОНОСНИ ЧУДЕСА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Най-голямото търсене на съкровища в историята!
Затегнете коланите и се вкопчете в живота си!

МАТЮ РАЙЛИ

СЕДЕМТЕ СМЪРТОНОСНИ

ЧУДЕСА

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Пирамидионът

Преди 4500 години величествен златен пирамидион стоял на върха на Голямата пирамида в Гиза. Славен и красив, той бил източник на безмерна власт за щастливците, които имали рядкото щастие да го притежават. Но през 123 г.пр.н.е. Пирамидионът бил разрязан на седем части, разнесени в най-отдалечените кътчета на известния свят и внимателно скрити в най-големите строежи на онова време... известни като Седемте чудеса на света. В наши дни, в навечерието на предстоящо рядко астрономическо явление, свързано със слънцето, е настъпил моментът да се открият парчетата и да се съединят, за да образуват пак Пирамидиона.

Епична мисия

Сред състезателите за тази награда са най-великите нации на света, безмилостните банди на международни терористи... както и един непознаващ страх консорциум от осем по-малки страни, които смятат, че не е допустимо една-единствена нация да притежава такъв смразяващ източник на власт. Предвождан от загадъчния капитан Джак Уест, този екип от млади и решителни хора влиза в играта, която се разгръща в заредени с взрив мини и с участието на гигантски зли сили — едно приключение, пред което въображението немее.

„Колекция от чудеса, събрани от цял свят“

Заглавие на
колекция от документи,
написани от Калимах
Киренски, Главен
библиотекар на
Александрийския музей,
загубена при
унищожаването на
прочутата библиотека през
48 г.пр.н.е.

*„Гърчете се от страх, плачете в отчаяние,
жалки смъртни, защото онзи, който дава
голямата власт, също така я и отнема.*

*Защото ако Бенбен не бъде на свещеното
си място в Светата земя, на светата височина,
до седем залеза след пристигането на Пророка
на Ра, по пладне на седмия ден, огньовете на Ра,
неумолимия унищожител, ще ни погълнат до
един.“*

Надпис с йероглифи,
на възраст 4500 години,
намерен на върха на
Голямата пирамида в Гиза
на мястото, където някога
се намирал
Пирамидионът.

*„Мечтал съм да имам и съм притежавал
неограничена власт. И знам едно — тя подлудява
хората.“*

Александър Велики

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Първо и най-вече, задължен съм на прекрасната документална книга „Тайната зала“ на египтолога Робърт Бовал. Той е човекът, разгадал, че пирамидите в Гиза копират разположението на звездите в съзвездие Орион.

Точно от „Тайната зала“ научих, че Златният пирамидион наистина някога е увенчавал върха на Голямата пирамида в Гиза. Като автор мога да споделя, че е прекрасно да се натъкнеш на нещо толкова голямо и страхотно, че то да стане основен елемент на собствена история, така че когато прочетох за Златния пирамидион, направо заподскачах из стаята, защото бях намерил именно това.

Често ме питат: „Откъде черпиш идеи?“. Ето отговора ми: чета много книги, които не са художествена проза, а ако четеш достатъчно много, няма начин да не попаднеш на бисери като този. Като труд върху по-тъмната страна на Древен Египет, с интересни раздели за Словото на Тот и Сфинкса, искам горещо да препоръчам тази книга на всеки, който желае да научи колкото може повече за Древен Египет.

На домашния фронт съпругата ми Натали беше образец на поддръжка и окуражаване — четеше чернова след чернова, спестяваше ми грижите по чистенето на къщата и най-вече с удоволствие разреши меденият ни месец в Египет да се превърне в квазиизследователска експедиция.

Честно, в Египет се превърнах в един от онези туристи, които първи скачат от автобуса и се качват последни на него, да не говорим, че не спират да досаждат на гида с най-различни странни въпроси. Например в Долината на царете попитах: „Има ли йероглиф, който казва: «Смърт на крадците на гробници»?“. (Естествено, че имаше и вие можете да намерите изображението му в тази книга.) Никой от нас няма да забрави изследването ни — на своя глава, разбира се — на страшните подземни крипти под Червената пирамида южно от Гиза на светлината на мъждукащо фенерче!

Както винаги, и този път благодарности на „Пан Макмилиън“ за поредното страхотно усилие. Съдбата ме е дарила с късмета да работя с хора, които оформят труда ми наистина добре (обложката на тази книга страшно ми допада).

Най-добри пожелания на агентите ми в „Уилям Морис Ейджънси“ Сюзан Глук и Юджени Фърнис — те се грижат за мен наистина добре! Дори няма да споменавам страхотните хора в Лос Анджелис (по-специално Алиша Гордън и Дани Грийнбърг), които ме отменят в грижите за филми.

Искам да благодаря на господин Дейвид Епер, който направи щедра вноска в любимия ми благотворителен фонд „Бълант Чарити Чалъндж“, като купи „името“ на герой в тази книга по време на годишната вечеря-търг на „Бълант“. По този начин синът му Макс Епер се превърна в професор Макс Епер, с прозвище Магьосника. Благодаря, Дейв.

И накрая, семейство и приятели, отново ви поднасям моите благодарности за подкрепата и търпимостта. Мама и татко, брат ми Стивън, приятели като Бек Уилсън, Ник и Саймън Козлина и, разбира се, първият ми официален читател, моят добър приятел Джон Шротен, който вече от много години продължава да чете произведенията ми в ложите на стадионите по крикет. Когато забрави за крикета, защото се е захласнал в книгата ми, това е добър знак!

Повярвайте ми, в основата на всичко е окуражаването. Ще повторя онова, което съм казвал в предишни мои книги: „Всички вие, които познавате писатели, никога не подценявайте силата на добрата дума“.

М. Р.

Сидни, Австралия
Октомври 2005

ПЪРВА МИСИЯ КОЛОСЪТ

*В древността на върха на Голямата пирамида в Гиза бил поставен забележителен Пирамидион от чисто злато.
Той изчезнал безследно.*

Судан
14 март 2006
6 дни преди настъпването на Тартар

НАЙ-ВЕЛИКАТА СТАТУЯ В ИСТОРИЯТА

Издигал се като бог над входа на залива, където бил разположен Мандраки — главното пристанище на островната държава Родос, също както днес в Ню Йорк се издига Статуята на свободата.

Завършена през 282 г.пр.н.е. след цели 12 години непрекъснат строеж, бронзовата статуя била най-високата на света. Със смайващите си 34 метра тя се извисявала дори над най-големите минаващи кораби.

Изобразявала гръцкия бог на слънцето Хелиос — мускулист и силен, с корона от маслинови клонки и огърлица от масивни златни медальони, хванал здраво пламтящ факел в дясната си ръка.

И до днес експертите продължават да спорят дали гигантската статуя стояла разкрячена над входа на пристанището, или се намирала в края на дългия вълнолом, който образувал единия от бреговете му. Както и да е било, в едно няма никакво съмнение — Колосът представлявал грандиозна гледка.

Кой знае защо, докато родосци строели, за да отпразнуват победата си над антигонидите (които подложили острова им на едногодишна обсада), разноските били заплащани от Египет или по-скоро от двамата египетски фараони Птолемей I и неговия син Птолемей II.

И докато на човешкия род му трябвали 12 години, за да построи Родоския колос, на Природата ѝ били нужни 56 години, за да го разруши.

През 226 г.пр.н.е. величествената статуя била повредена от земетресение и отново Египет, в лицето на новия фараон Птолемей III, предложил да бъде ремонтирана. Колосът като че ли бил по-скъп на египтяните, отколкото на родосци.

Уплашен да не разгневи боговете, съборили статуята, народът на Родос отклонил предложението на Птолемей III да построи Колоса наново и руините от статуята останали да лежат в продължение на близо 900 години — до 654 година, когато арабските нашественици натрошили малкото останало на парчета и ги разпродали.

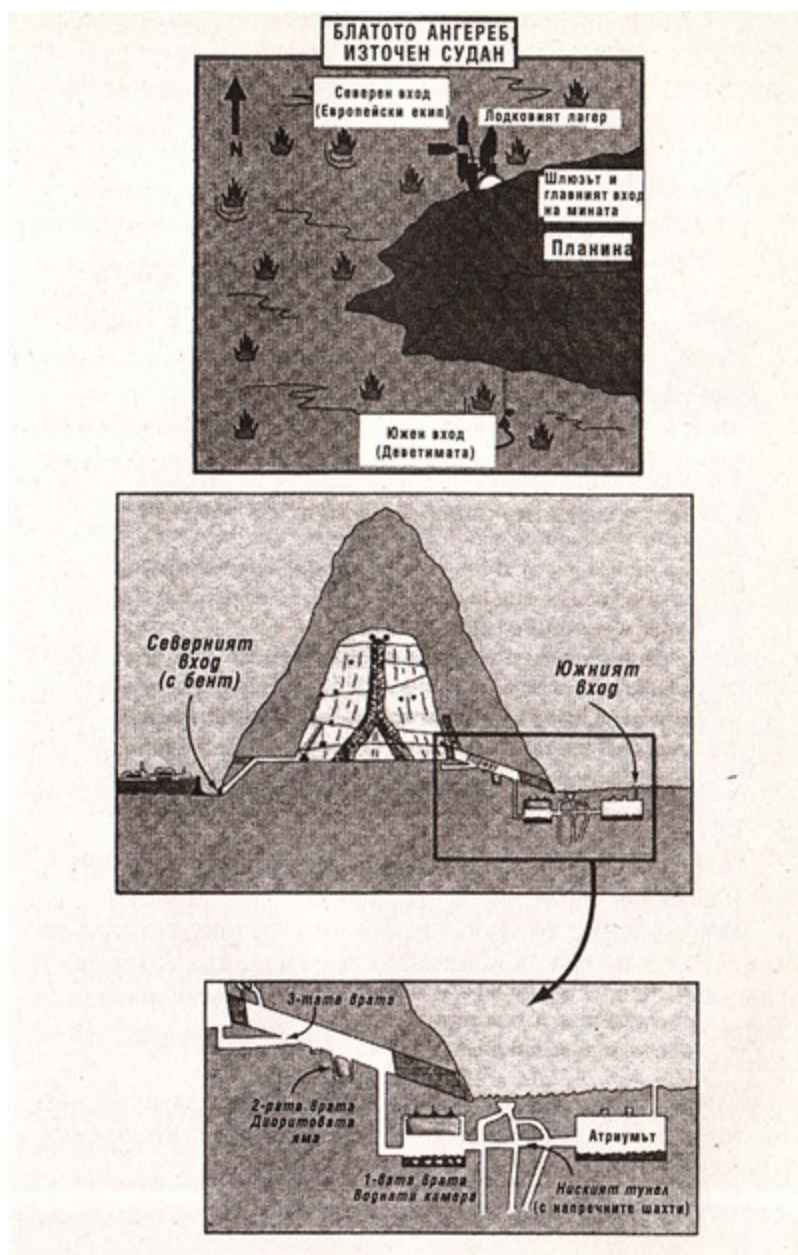
И това е всичко, с изключение на една мистериозна бележка под линия.

Седмица след като родосци отклонили предложението на Птолемей III да издигне отново Колоса, изчезнала петметровата глава на гигантската паднала статуя.

Сред родосци се загнездило подозрението, че тя била откарана с египетски кораб.

Никой повече не видял главата на Родоския колос.

БЛАТОТО АНГЕРЕБ

ПОДНОЖИЕТО НА ЕТИОПСКИТЕ ПЛАТА

ПРОВИНЦИИ КАСАЛА, ИЗТОЧЕН СУДАН

14 март 2006, 16:55

6 дни преди настъпването на Тартар

Деветима души тичаха през гъмжащото от крокодили блато — бързо и приведени.

Защото шансът определено не бе на тяхна страна.

Противниците им наброяваха над 200 души.

А те бяха само деветима.

Съперниците им имаха на своя страна логистична и техническа поддръжка: хеликоптери, прожектори за през нощта, какви ли не лодки — канонерки, за живеене, за комуникация, три грамадни драги за копаене — и всичко това, без да се споменава временният бент, който вече бяха успели да построят.

Деветимата носеха със себе си само онова, което щеше да им трябва в мината.

Само че сега — факт, който Деветимата току-що бяха установили — на път за планината се бе появила трета сила, следваща ги по петите, много по-могъща и по-неприятна от непосредствените им съперници, които в никакъв случай не можеха да се нарекат мили хора.

Както и да се погледнеше, с врагове пред тях и зад тях, каузата им бе безнадеждно изгубена, но Деветимата продължаваха да тичат.

Защото трябваше.

Те бяха финалното усилие.

Последното хвърляне на заровете.

Бяха най-отчаяната надежда на малката група нации, която представляваха.

Непосредствените им съперници — коалиция от европейски нации — бяха намерили преди два дни северния вход на мината и вече бяха навлезли доста навътре в системата от тунели.

Подслушаният само преди час разговор по радиото бе разкрил, че паневропейските сили — френски войници, немски инженери и италиански ръководител на проекта — са стигнали до последния капан откъм тяхната страна на мината. Преодолееха ли го, щяха да се озоват в Голямата пещера.

Напредваха бързо.

Което означаваше, че са добре запознати с трудностите, които могат да се срещнат в една мина.

Фатални трудности.

Капани.

Но напредването на европейците не бе минало без загуби: трима души от ударната им група бяха загинали по ужасен начин в друг капан още първия ден. Но водачът на европейската експедиция — йезуитският свещеник от Ватикана Франческо дел Пиеро — не бе допуснал смъртта им да го разколебае.

Целеустремен, неудържим и абсолютно лишен от съчувствие, Дел Пиеро водеше хората си напред. Като се имаше предвид какъв бе залогът, смъртта, дори в множествено число, бе напълно приемлив риск.

Деветимата продължаваха да тичат през блатото откъм южния склон на планината, снишили глави под дъжда; единственият шум, който издаваха, бе шляпането на краката им в калта.

Тичаха като войници — снишени и бързи, без да губят равновесие и без да забравят за задачата, привеждаха се под клони, прескачаха мочурляци и не нарушаваха нито за миг индийската нишка.

Държаха оръжие: МР-7, МР-16, „Щаер-АУГ“. В кобурите на хълбоците им имаше най-разнообразни пистолети.

Носеха раници с всевъзможни размери, различни навити въжета, екипировка за катерене и необичайно изглеждащи стоманени подпори.

А над тях — съпровождаше ги грациозно над върховете на дърветата — се рееше малка птица.

Седем души от Деветимата бяха войници.

От специалните сили. На различни страни.

Останалите двама бяха цивилни лица: по-възрастният бе дългобрадият шейсет и пет годишен професор Максимилиан Т. Епер, с позивна Магъосника.

Седмината военни имаха малко по-свирепо звучащи прозвища: Ловеца, Шамана, Стрелеца с лък, Блъди Мери, Саладин, Матадор и Убиеца.

Колкото и да бе странно обаче, за тази мисия шестима от тях бяха приели други позивни: Фъзи, Стреч, Принцеса Зоуи, Мечо Пух, Ноди и Дългоухия.

Новите си позивни дължаха на деветия член на екипа: десетгодишно момиче.

Планината, към която приближаваха, бе последната от дълга верига възвишения, завършваща близо до суданско-етиопската граница.

В подножието на тези планини, намерила път между тях, минаваше река Ангереб. Водите ѝ навлизаха откъм Етиопия, забавяха за кратко хода си в блатото и продължаваха към вътрешността на Судан, където в крайна сметка щяха да се слейт с Нил.

Основният обитател на блатото се казваше *Crocodylus niloticus* — прочутият нилски крокодил. Нилският крокодил е всеизвестен с големите си размери — достига до шест метра дължина — наглото си коварство и свирепите си атаки. Последната му отличителна черта е склонността към човекоядство — има екземпляри, които изяждат до 300 човешки същества годишно.

Докато Деветимата приближаваха планината откъм юг, техните съперници от ЕС бяха създали оперативна база на северната страна — база, която представляваше истински плаващ град.

Съдове за командването, съдове за столова, съдове за казармени помещения и канонерки — малката флотилия бе свързана с истинска мрежа от плаващи мостове и всички те бяха обърнати към фокуса на операцията: огромната дига, построена в полите на северния склон на планината.

Не можеше да не се признае, че това бе истинско инженерно съоръжение: 100 метра дълга, 12 метра висока извита дига, задържаща водите на блатото, благодарение на което хората получаваха достъп до огромния каменен портал, издълбан в основата на планината на 12 метра под нивото на водата.

Изкуството в изработването на портала бе изключително и неоспоримо.

Всеки квадратен сантиметър от рамката му бе покрит с египетски йероглифи, но централното място в трегерния камък, образуващ горната страна на портала, бе заето от релефен знак, често намиран в гробниците на египетските фараони:

Две тела, привързани към стълб, увенчан с кучешката глава на Анубис — египетския бог на подземното царство.

Това бе подготвил задгробният живот за крадците на гробници — вечната опека на Анубис. Не е най-приятният възможен начин да прекараш вечността.

Посланието бе пределно ясно: не влизай!

Онова, което се намираше в планината, бе древна мина, изкопана по време на владичеството на Птолемей I някъде около 300 година пр.н.е.

По време на разцвета на Египет Судан бил известен като Нубия — дума, имаща за корен египетската дума за злато: „нуб“.

Нубия — земята на златото.

Което си било самата истина. Защото именно от Нубия древните египтяни внасяли нужното им за безчислените храмове и съкровищници злато.

Писмени паметници, извадени на бял свят в Александрия, разкриват, че златото в тази мина се изчерпило за около 70 години след началото на експлоатацията ѝ, а после тя добила право на втори живот като кариера за редкия твърд камък — диорит. А когато свършил и диоритът — някъде около 226 година преди новата ера — фараон Птолемей III решил да използва мината за следваща, много специална цел.

За целта изпратил най-добрия си архитект — Имхотеп V — и работна група от 2000 души.

Те трябвало да работят над пазен в абсолютна тайна проект цели три години.

Северният вход на мината бе главният.

Първоначално се намирал на нивото на водата в блатото и от прага му започвал широк канал, който се забивал хоризонтално в гръдта на планината. По този канал от недрата изплавали баржи, натоварени в мината със злато и диорит.

Тогав се появил Имхотеп V и променил нещата.

Като използвали временна дига, подобна на тази, която в наши дни бяха построили европейските сили, хората му спрели прииждането на водата откъм блатото и свалили нивото на портала с цели 12 метра. Първоначалният портал бил зазидан и покрит с пръст.

След това Имхотеп разрушил дигата и блатото заляло новия портал — и го скрило от света за над 2000 години.

С други думи, до днес.

Само че мината разполагала и с втори, по-малко известен вход откъм южната страна.

Това бил заден вход, крайната точка за изнасяне на земната маса при първоначалното изкопаване на мината. И тук били направени реконструкции.

Именно този вход търсеха Деветимата.

Групата, предвождана от високия белообраз Магьосник, който държеше в едната си ръка навит на свитък древен папирус, а в другата — съвременен резонансен сонар, преобразуващ звуковите вълни в

изображение, внезапно спря до една кална могила на 80 метра от основата на склона в сянката на четири извити лотосови дървета.

— Ето! — извика той и посочи нещо на могилата. — О, боже... Значи селянчетата наистина са го намерили!

В средата на могилата във вонящата кафява кал се виждаше малка квадратна дупка, широка колкото през нея да влезе човек.

Човек никога не би я забелязал, ако не я търси специално, но работата бе там, че професор Макс Т. Епер търсеше именно тази дупка.

Той бързо прочете от папирусовия свитък:

*„В нубийското блато, южно от устата на Сотер,
сред любимците на Собек
открий четирите знака на Долното царство.
Там е входът за по-трудния път.“*

Погледна спътниците си.

— Четири лотосови дървета — лотосът е бил символ на Долното царство. „Любимците на Собек“ са крокодилите, защото Собек е египетски бог с тялото на крокодил. „В блато, южно от мината на Сотер“ — Сотер е другото име на Птолемей I. Не може да има никакви съмнения.

Непосредствено до калната дупка бе захвърлен плетен кош — от онези, които използват суданските селяни.

— Глупави деца — измърмори Магьосника и ритна коша встрани.

По пътя насам Деветимата бяха минали през малко село. Жителите му им казаха, че само преди няколко дни, подлъгани от интереса на европейците към планината, четирима младежи решили да изследват блатото. Един от тях се върнал в селото и разказал, че другите трима се спуснали в някаква дупка в земята и изчезнали...

Един от Деветимата пристъпи напред и се наведе над дупката.

Останалите го изчакаха да проговори.

Малко неща се знаеха за водача на групата. Всъщност миналото му бе забулено в тайна. Известно бе следното: Казваше се Уест — Джак Уест-младши.

Позивна: Ловеца.

На 37 години той можеше да се похвали с рядката комбинация на военна и университетска школовка: в един момент от живота си бе взел участие в състава на едни от най-елитните специални сили на света, в друг бе изучавал древна история в дъблинския Тринити Колидж под ръководството на самия Макс Епер.

В действителност през 90-те години, когато Пентагонът бе направил класиране на най-добрите войници на света, само един от попадналите в челната десетка не бе американец — Джак Уест. Името му в този списък бе под номер 4.

Само че през 1995 година Уест изчезна от полето на международния радар. Просто така. Престана да участва в международните учения, спря да се включва в различните мисии, игнорира дори операцията в Ирак през 2003 въпреки опита, който имаше от „Пустинна буря“ през 91-ва. Негласно се прие, че е зарязал военната кариера, получил е полагаемото му се и е излязъл в запас. Следващите десет години никой нищо не чу за него...

... досега.

Сега той бе излязъл от сянката.

В страхотна физическа форма, тъмнокос, с остър като лазер поглед на постоянно присвитите си кафяви очи. Помнеха го с обезоръжаващата му усмивка, но тя се появяваше на лицето му съвсем рядко.

В момента, като останалите от екипа, той бе облечен в подчертано невоенна униформа: грубо изглеждащо брезентово яке в карамелен цвят, широки панталони от здрав плат, туристически обувки „Саломон“ със стоманена пета, носещи следите от множество предишни приключения.

Ръцете му бяха в ръкавици, но ако някой погледнеше повнимателно левия маншет на якето му, може би щеше да зърне там сребристия блясък на стомана. Там, под ръкава, имаше протеза, заместваща лявата му ръка от лакътя надолу. Малцина знаеха какво точно бе довело до това и един от тях бе Макс Епер.

Експерт в изкуството на войната, с класическо образование в тайните на историята, готов на всичко, за да защити малкото момиче, за което се грижеше, Джак Уест-младши излъчваше кристално ясното

усещане, че ако някой може да доведе до успешен край невъзможната мисия, това е именно той.

В този момент, с тихо изкряскване, от небето се спусна малък кафяв сокол, стрелна се през клоните на дърветата и леко кацна на рамото на Уест — бе същата птица, кръжала във висините преди малко. Соколът огледа района властно и загрижено. Казваше се Хор.

Уест като че ли дори не забеляза птицата. Продължаваше да се взира замислено в тъмната квадратна дупка.

Наведе се, избърса калта по края и отдолу се показва изсечен в периферията глиф:

— Ето че пак се срещнахме — тихо каза той на знака.

После добави:

— Светеща палка.

Подадоха му палка, той я задейства и я хвърли в дупката.

Падането ѝ продължи около шест метра. Палката освети стените на приличащата на тръбопровод каменна шахта, после цопна във водата на дъното и освети...

... крокодили. Нилски крокодили.

Те озъбено затракаха с челюсти и неспокойно се раздвижиха, плъзгаха туловищата си един връз друг.

— Още от любимците на Собек — констатира Уест. — Прекрасно...

В този миг радистът на групата, висок ямаец с изрусени навити кичури, широко, изядено от шарка лице и масивни като стволоче на дърво ръце, вдигна ръка и тревожно притисна слушалките си. Истинското му име бе В. Джей Уедърли, а истинската му позивна Шамана, но тук и сега всички го наричаха Фъзи.

— Ловецо — обади се той, — европейците току-що са преодолели Третата порта и вече са в Голямата пещера. Сега вкарват някакъв кран, с който да прескочат долните нива.

— Лошо...

— Има и по-лоши новини. Американците току-що са прекосили границата. И бързо се движат зад нас. Голяма група — 400 души, хеликоптери, въоръжение и дори покритие от изстребители, базирани на самолетоносач. А наземната операция е под ръководството на ГЕС.

Това вече привлече вниманието на Уест.

ГЕС — Групата за екстремни ситуации — бе най-специалната от всички специални американски сили, бойно формирование под контрола на президента, притежаващо еквивалента на джеймсбондовския лиценз да убива. И Уест знаеше на собствен гръб колко нежелателно е да си наблизко, когато пристигне ГЕС.

— Кой е командирът?

Фъзи злокобно отговори с една дума:

— Джуда.

— Не допусках, че ще се появи лично. Проклятие... Е, сега вече наистина трябва да побързаме. — Обърна се към хората си. — Така... Ноди — ти оставаш часови. Всички останали... — Уест откопча от колана си странно изглеждащата си каска — време е за танц.

Спуснаха се в дупката.

Без забавяне и колебания.

Монтираха над отвора на шахтата стоманен триножник и с помощта на Уест един по един осем от Деветимата се спуснаха като алпинисти по въжета, фиксирани на триножника.

Един-единствен — тъмнокос испански командос, някога известен с прозвището Матадор, а сега като Ноди — остана да

охранява входа.

ВХОДНАТА ШАХТА

Уест полетя надолу по въжето — стрелна се край три наклонени под остър ъгъл напречни шахти, пресичащи се с главната.

Соколят се бе сгушил послушно в торбичка, окачена на гърдите му. Уест носеше явно видяла какво ли не пожарникарска каска с монограм, който я идентифицираше като собственост на 17-и район на нюйоркската пожарна охрана. Очуканата каска бе снабдена с панорамен защитен визьор, а от лявата ѝ страна бе прикрепено тънко като молив мощно електрическо фенерче. И останалите в групата имаха подобни каски, съоръжени с фенерчета, визьори и камери.

Докато се спускаше покрай пресичащите шахти, Уест не пропусна да ги огледа. Имаше представа какви опасности дебнат в тях.

— До всички... Не се разсейвайте. И в никакъв случай, повтарям, *в никакъв случай* не докосвайте стените на шахтата.

Самият той не го направи, а и хората му го послушаха. След малко Уест приближи дъното на шахтата.

АТРИУМЪТ

Уест се плъзна по въжето в единия край на продълговата каменна стая.

Но не се спусна до пода, а се задържа увиснал на два и половина метра от него.

Огледа внимателно правоъгълната стая под жълтата светлина на хвърлената светеща палка. Помещението бе с дължина около трийсет метра и подът му бе покрит с плитък слой блатна вода, гъмжаща от нилски крокодили.

Точно под Уест бяха полуизядените тела на двама двайсетинагодишни судански младежи. Трупове им безжизнено се поклащаха в мътната вода, докато три огромни крокодила шумно откъсваха от тях големи парчета плът.

— Дългоух — каза Уест в лагингофона си, — гледката под нас не е за деца под тринайсет години. Кажи на Лили да не гледа надолу, когато се спуснете до края на вашето въже.

— Разбрано, шефе — отговори в слушалката му глас с подчертан ирландски акцент.

Уест изстреля осветителна ракета по дължината на помещението.

Кехлибареното кълбо избухна и подземната крипта сякаш се събуди за живот.

Стените бяха буквално скрити от издяланите в тях хиляди йероглифи.

В дъното на подземие то Уест зърна онова, което търсеше — нисък трапецовиден проход, издълбан в стената на няколко стъпки над наводнения под.

Призрачната жълтеникава светлина на ракетата разкри още едно важно нещо за атриума — тавана му.

В него се виждаше редица халки, водещи към прохода в стената. Всяка халка обаче бе възидана в тъмна квадратна дупка, която отиваше нагоре в скалата.

— Магъоснико — обади се Уест, — намерих халките.

— Според указанията на стената в гробницата на Имхотеп трябва да избягваме третата и осмата халка — отговори му гласът на Магъосника. — Който се хване за тях, ще полети надолу. Останалите са окей.

— Ясно.

Осмината ловко прекосиха атриума, като се хващаха за халките — не докоснаха двете подозрителни. Краката им се клатеха на няколко стъпки над неспокойно движещите се крокодили.

Момиченцето — Лили — беше в средата на групата, прегърнало през врата най-едрия от Деветимата.

НИСКИЯТ ТУНЕЛ

От атриума започваше нисък тунел — чезнеше в сърцето на планината. Уест и хората му се затичаха приведени по него. Хор бе пуснат на воля от торбичката и сега летеше пред Уест, носеше се в подземния коридор. Единствено Лили можеше да тича изправена.

От ниския таван капеше вода, но капките се удържаха в пожарникарските им каски, плъзгаха се по извитите им ръбове и не им влизаха в очите.

Тунелът имаше идеално квадратно напречно сечение — 1,3 метра висок и 1,3 метра широк. По странно стечение на

обстоятелствата това бяха същите размери като на проходите в Голямата пирамида в Гиза.

Подобно на входната шахта, и този тунел се пресичаше от три шахти, само че тези бяха вертикални и обхващаха цялата широчина на тунела, като се свързваха с него чрез отвори в тавана и пода.

В един момент телохранителят на Лили, едрият десантник с прозвището Дългоух, направи погрешна стъпка — стъпи върху камък, свързан с механизма на капан, точно преди да прескочи една от пресичащите шахти.

Разбра грешката си веднага и моментално замръзна на ръба на шахтата...

... а в следващия момент през горния отвор се изсипа мощен водопад блатна вода и образува водна завеса пред него, преди да изчезне с грохот през дупката в пода.

Ако беше скочил, водата щеше да го отнесе заедно с Лили в неизвестните дълбини на шахтата.

— По-внимателно, скъпи ми братко — сгълча го единствената жена в групата пред него, когато шумът на водата затихна. Тя бе бивш член на ирландската десантна група, известна като Сиатан Фианоглах ан Ейрн. Старата й позивна бе Блъди Мери, а новата — Принцеса Зоуи. Брат й, Дългоух, също бе член на СФАЕ.

Тя се пресегна, хвана ръката му и с нейна помощ той прескочи зейналия отвор в пода. После тримата с Лили тръгнаха да догонят останалите.

ВОДНАТА КАМЕРА (ПЪРВА ВРАТА)

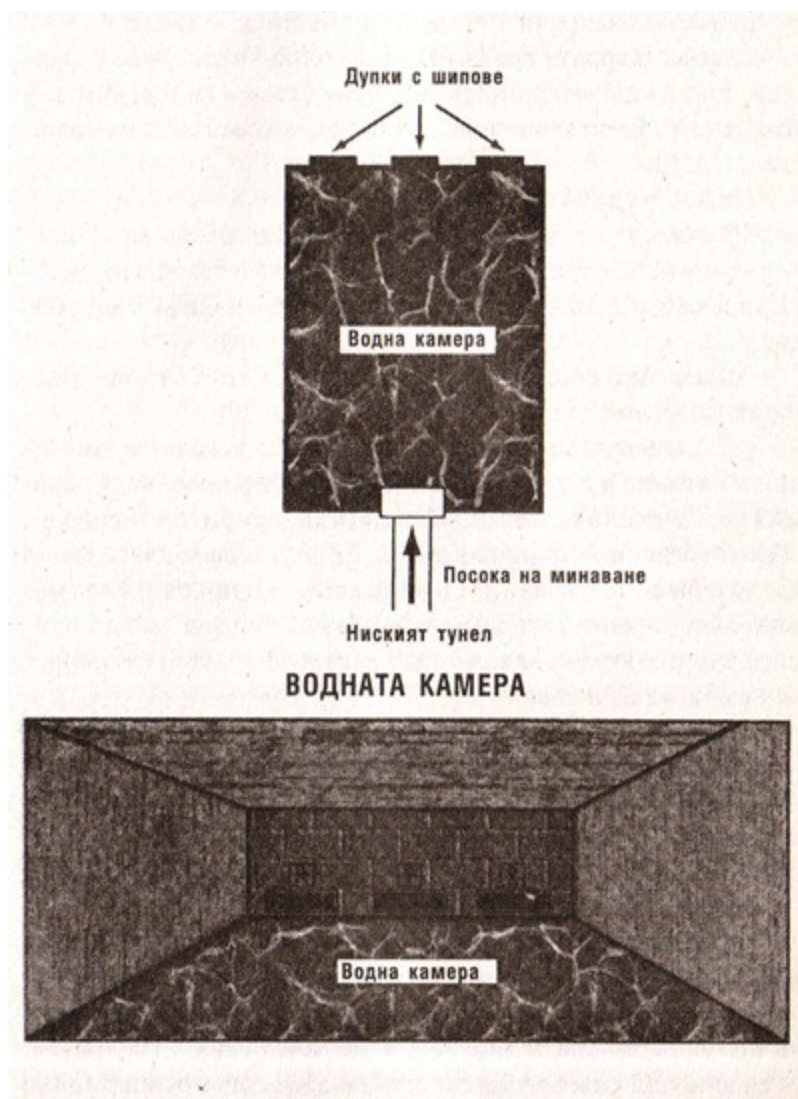
Ниският тунел излизаше в подземна зала с размера на малък параклис. Съвсем не в тон с обстановката, подът на залата изглеждаше като килим от буйна трева.

Само че не беше трева.

Бяха водорасли. А под водораслите имаше вода — правоъгълен басейн с абсолютно гладка, неподвижна вода.

Без следа от никакви крокодили. Нито един.

В дъното на залата — от другата страна на издължения басейн, точно над нивото на застоялата вода — се виждаха три ниски правоъгълни дупки, всяка с размерите на ковчег.

До входа плуваше някакъв предмет. Уест го разпозна на секундата.

Човешко тяло. Мъртво.

Третият и последен от проникналите в дупката безразсъдни судански младежи.

До Уест се изправи Магъосника. Беше се задъхал.

— Аха... Първата врата. О-о-о... колко хитро. Зала с фалшив под, също като онази под вулкана в Уганда. Ммм... Имхотеп V. Явно е бил човек с вкус към класическите капани...

— Макс — опита се да го спре Уест.

— О-о-о... и е свързан към Соломоновия избор на дупките с шиповете — три дупки, но само едната е безопасна. Добра „врата“,

признавам. Обзалагам се, че таванът е на ролки...

— Макс! Ако искаш, по-късно напиши книга за това. Състоянието на водата?

— А... извинявай... кхм... — Магьосника извади от закачения на кръста му полеви комплект за тестване на вода обработено с химикали листче и го потопи в скрития под водораслите басейн. Мокрият край на индикатора веднага стана аленочервен. Магьосника се намръщи. — Изключително високо съдържание на червея *Schistosoma mansoni*. Бъди внимателен, приятелю, защото тази вода не е просто септична — тя гъмжи от *S. mansoni*.

— И какво е това? — поинтересува се зад тях Дългоух.

— Това е микроскопичен червей, който прониква през кожата или всяко открито отворстие и снася яйцата си в кръвния поток. Затова е известен и като „кръвен червей“ — отговори Уест.

Магьосника кимна и добави:

— Инфекцията води до възпаление на гръбнака, парализа на долната половина на тялото и в крайна сметка — до церебрален аневризъм и смърт. В древността крадците на гробници полудявали след влизане в места като това. Смятало се, че са виновни разсърдените богове и древните проклетия, но най-вероятно обяснението било в *S. mansoni*. Само че при това ниво на съдържание, тази вода може да убие човек за минути. Каквото и да правиш, Джак, гледай да не паднеш в басейна.

— Окей — каза Уест. — Каква е конфигурацията на плочите за стъпване?

— Да, да... ей сега. — Възрастният мъж се засуети, извади от джоба на якето си бележник и го запределиства.

„Залата с фалшив под“ била често срещан капан в света на древните египтяни, главно защото макар и с много проста конструкция, била изключително ефективна. Механизмът на действие бил в осигуряването на безопасен маршрут за минаване по плочи, скрити под фалшив слой от течност или нещо друго: плаващи пясъци, бълбукаща кал, катран или най-често — замърсена с бактерии вода.

Единственият начин да минеш през зала с фалшив под е да знаеш точното разположение на плочите за преминаване.

Магьосника намери страницата, която търсеше.

— Окей... Ето... Мината на Сотер. Нубия. Първа врата. Водната камера. Аха... Решетка пет на пет, а поредицата от плочи е 1-3-4-1-3.

— 1-3-4-1-3 — повтори Уест. — И коя от дупките с шипове? Ще трябва да избирам бързо.

— „Ключът на живота“ — отговори Магьосника след нова справка с бележника.

— Благодаря. Хор — гърдите! — Соколът веднага изпълни командата, кацна на гърдите на Уест и се сгуши в торбичката си. Уест се обърна към групата си: — Окей, сега слушайте. Всички да се движат плътно зад мен. Ако нашият приятел Имхотеп V се е придържал към обичайния си начин на работа, в мига, в който стъпя на първата плоча, нещата ще започнат да се развиват стремглаво. Така че ме следвайте пъргаво, защото няма да разполагаме с много време.

После отново се обърна към басейна, замислено огледа покритата с водорасли повърхност и пое дълбоко дъх.

А след това скочи в залата с басейна максимално наляво.

Скокът бе дълъг — беше невъзможно да стигне до целта с обикновено прекриване.

Магьосника, макар да знаеше какво предстои да се случи, ахна.

Но вместо да потъне в смъртоносната вода, Уест леко стъпи на повърхността на зеления басейн. За околните изглеждаше като че ли върви по водата.

Дебелите му подметки потънаха на не повече от един пръст. Той стоеше на някаква скрита под водата колона, чийто горен край оставаше скрит малко под повърхността.

Магьосника изпусна въздуха от гърдите си.

Без да забележат останалите, същото направи и Уест.

Но облекчението им бе съвсем краткотрайно, защото в същия момент шумно и зрелищно се задейства механизмът на капана.

Таванът започна да се спуска. Целият таван на подземната зала — голям каменен блок — тръгна надолу към зеления басейн!

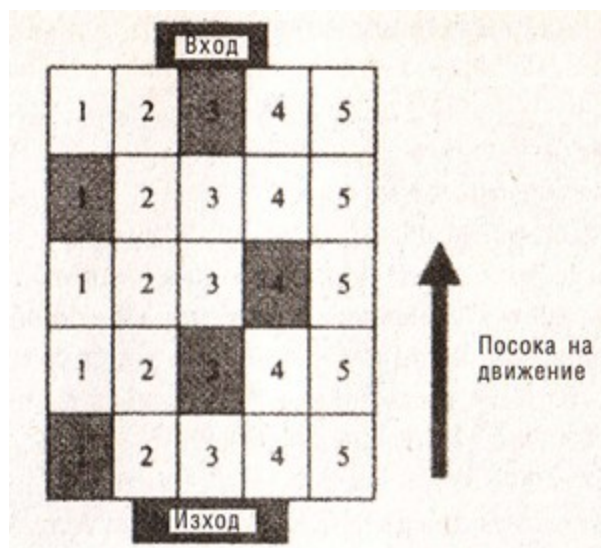
Идеята бе ясна — след двайсетина секунди таванът щеше да стигне до повърхността и да блокира достъпа до трите правоъгълни дупки в дъното на залата.

Коего оставяше една-единствена възможност — да минат със скачане по скритите плочи и да се вмъкнат в правилната дупка в стената, преди таванът да ги смаже.

— Всички! Движение! Следвайте ме стъпка по стъпка! — извика Уест.

И без да чака повече, ловко заскача напред през залата с големи отчаяни скокове, като хвърляше пръски. Ако преценеше неправилно дори само един от скоковете си, щеше да падне във водата и това щеше да е краят.

Пътят му се диктуваше от ключа за преминаване, даден от Магьосника: 1-3-4-1-3 на решетка 5×5. Това изглеждаше така:

Уест стигна до отсрещната стена. Екипът му го следваше. Каменният таван продължаваше да се спуска над тях.

Уест огледа трите правоъгълни отвора, издълбани в стената. Беше виждал вече такива — наричаха ги „отвори с шипове“.

Само една от дупките бе безопасна и водеше към следващото ниво на лабиринта. В стените на другите две имаше монтирани остри шипове, способни да разкъсат тялото на всеки нещастник, избрал да мине през тях.

Над всяка от дупките имаше изгравирани символ:

Трябваше да избере безопасната дупка. Таванът се спускаше и всеки момент щеше да смаже хората зад гърба му.

„Спокойно, Джак — каза си той. — Окей... «Ключът на живота»... «ключът на живота»...”

Погледна символа над лявата врата.

Почти... но не — щеше да е грешка, защото това бе йероглифът за „магия“. Имхотеп V се опитваше да обърка притеснения, изпаднал в паника човек, успял да проникне чак тук.

— Какво става, Джак? — попита Дългоух и скочи на плочата до него, без да изпуска момичето.

Таванът вече бе ниско, под половината височина, и неумолимо продължаваше да се спуска. Не можеше да става и дума за врьщане. Трябваше да избере вярната дупка.

— Уест... — неспокойно настоя някой зад гърба му.

Без да губи хладнокръвие, Уест спря поглед на символа над средната дупка...

... и разпозна в него йероглифа за „анкх“ или „дълъг живот“, известен на древните египтяни и като „ключ на живота“.

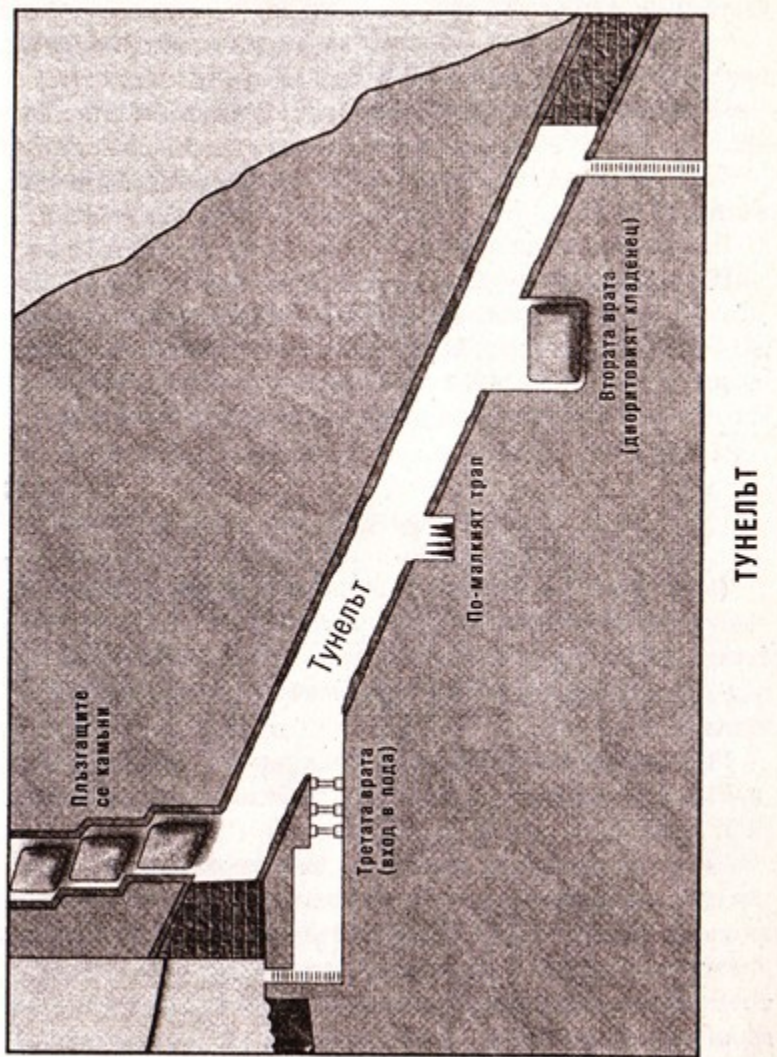
— Това е! — заяви той.

Но имаше само един начин да се разбере. Той извади сокола от торбичката и го подаде на момичето.

— Фъстък. Грижи са за Хор, ако се окаже, че съм сбъркал.

След това се извърна, прилекна, скочи напред и се претърколи в централната дупка; стисна очи в очакване на разкъсващата болка на шиповете, забили се в тялото му...

... но нищо подобно не последва.

Беше направил верния избор. И наистина, макар в дупката да бе тъмно, той съзря тесен кръгъл проход, който тръгваше право нагоре веднага след входа.

— Наистина е тази! — извика назад и протегна ръце, за да помага на скачащите към него.

Първи минаха Дългоух и Лили, след тях беше Магьосника...

Таванът вече се бе спуснал на малко повече от метър над нивото на басейна.

Последваха Фъзи и Зоуи.

Последните двама от екипа му влетяха при вече преминалите. После всички започнаха да се изкачват в прохода в тавана. Уест бе последният, който влезе в него — и в този момент чу оглушителния

тътен, с който таванът във водната камера стъпи върху колоните, по които току-що бяха преминали.

ТУНЕЛЪТ И ВТОРАТА ВРАТА

Тесният вертикален проход, започващ веднага след входа на дупката без шиповете, се издигаше вертикално на петнайсетина метра, преди да излезе в дълъг тунел, който отиваше под стръмен наклон нагоре, все по-навътре в сърцето на планината.

Уест изстреля напред осветителна ракета. Това бе древният тунел, през който бяха извозвали пръстта от мината.

Беше широк горе-долу колкото да мине кола и по същество представляваше дълго право стълбище, от двете страни на което имаше гладки каменни пътеки, играли ролята на примитивни релси — някогашните миньори бяха бутали и смъквали по тях огромни контейнери пръст и камък, бяха се катерили и слизали по стотиците стъпала, изсечени в скалата между пътеките.

— Фъзи? — каза Уест, гледаше нагоре в тунела. — Разстояние?

Фъзи насочи в тъмнината лазерния далекомер RAQ-40.

Докато чакаше резултата, Уест превключи радиостанцията си на друга честота и попита:

— Ноди, докладвай.

— Американците още ги няма, Ловецо — разнесе се в ухото му гласът на Ноди, — но приближават бързо. Сателитните снимки показват, че хеликоптерите им са на не повече от 50 километра. Бързайте.

— Правим каквото можем — каза Уест.

Магьосника го прекъсна:

— Не забравяй да съобщиш на Ноди, че ще загубим радиовръзка, когато задействаме „Кос“-овете.

— Чу ли, Ноди?

— Ясно, край на връзката.

Лазерът на Фъзи издаде мелодичен сигнал.

— Празно пространство пред нас на около... сто и петдесет метра.

Уест се намръщи и изсумтя:

— Защо ли имам чувството, че това пространство изобщо няма да е празно...

Оказа се прав.

Изкачващият се тунел криеше няколко капана: познатите им водопади в пресичащите шахти и няколко трапа в пода, предназначени да счупят глезените на бързащия.

Но Осмината избегнаха клопките и продължиха да се изкачват бързо — докато не стигнаха до Втората врата.

Втората врата не бе нищо особено: триметров трап в диорита. Тунелът продължаваше от другата страна — но отсрещният ръб на трапа бе на пет метра.

В двете страни на трапа, напречно на посоката на тунела, зеяха два големи отвора, широки по два и половина метра. И никой не смееше да предположи какво можеше да се таи там...

— Диоритовият трап — каза Уест. — Нищо не може да обработва диорита, освен един още по-твърд камък — *диолит*. Следователно оттам няма измъкване с пикел.

— Внимавайте — предупреди Магьосника. — Според Текста на Калимах тази врата е свързана със следващата. С други думи, като преодолеем тази, ще включим механизма на капана, свързан с Трета врата. И ще трябва да се движим бързо.

— Какво толкова — каза Уест. — Това поне го умеем.

В крайна сметка преминаха трапа, като забиха стоманени клинове в тавана с пневматични пистолети — на всеки клин имаше завита халка.

Само че в мига, в който Уест стъпи от другата страна, се задейства скрит механизъм. Плочата под краката на Уест хлътна в пода...

... разнесе се гръм, земята се разтrese и всички залитнаха. Нещо голямо и тежко падна в мрака в горната част на тунела, чу се засилващ се грохот.

— Мамка му! Другата врата! — изкрещя Уест.

— Бурканът... — почна Лили.

— После — прекъсна я Уест. — Сега трябва да бягаме. Дългоух, грабвай я и ме следвай!

ТРЕТАТА ВРАТА

Затичаха се нагоре по стъпалата между пътеките.

Застрашителният грохот продължаваше да кънти в тъмнината пред тях.

Забавиха се, колкото да преодолеят широката метър и половина яма с набучени в нея колове, блокираща пътя им. По някаква необяснима причина каменните пътеки заобикаляха ямата, така че преминаването ѝ бе свързано с прескачане чрез поставяне на крак върху пътеката.

Уест изстреля напред нова осветителна ракета...

... и това разкри естеството на невидимата до този момент заплаха.

— Плъзгащ се камък! — извика Магьосника. — Той пази Третата врата!

Гигантски гранитен блок — размерите му идеално съответстваха на размерите на тунела — с набучени в челната му стена зловещи колове се плъзгаше право към тях!

Заплахата бе кристално ясна: ако не ги натикаше в ямата с коловете, блокът щеше да се плъзне по каменните пътеки отстрани — сега бе ясно защо бяха оставени — и щеше да накара всеки смелчага, дръзнал да стигне дотук, да скочи в диоритовия трап, а там вече щеше да се прекатури и да падне, и да смаже нещастника, преди той да стане жертва на онова, което можеше да се появи през страничните входи на кладенеца.

Господи!

По средата на пътя между плъзгащия се блок и осмината в пода на тунела се виждаше проход, който водеше към хоризонтален подземен коридор.

Третата и последна врата.

Осмината се хвърлиха с последни сили нагоре.

Поради гравитацията и огромната си маса, блокът набираше скорост надолу относително бавно. Но все по-бързо.

Състезанието бе кой ще се добере пръв до Вратата.

Уест, Дългоух и момичето стигнаха до отвора и скочиха без колебание в него.

Последва ги Магьосника, а след него се вмъкнаха Фъзи и Принцеса Зоуи.

Блокът вече бе надвиснал над горния ръб на прохода.

— Стреч... Пух! Побързайте! — викна Уест на последните от екипа.

Първият — мършавият Стреч — скочи в прохода буквално в последната частица от секундата, преди блокът изцяло да покрие Вратата.

Последният закъсна фатално.

Той беше най-тежък от всички. Имаше матова кожа и пицната му брада бе достойна за арабски шейх. Позивната, с която бе известен в собствената си страна, беше на славния Саладин, но тук му казваха...

— Мечо Пух! Не! Не-е-е...! — изкрещя Лили.

Камъкът затвори прохода и въпреки отчаяния си скок Мечо Пух беше отрязан от групата и остана в тунела на милостта на грамадния блок.

— Не! — извика Уест и удари с юмрук плъзгащия се над тях блок, който сто на сто бе помел безпомощния Пух.

— Бедни, бедни Захир... — прошепна Магьосника.

За момент никой не каза нито дума.

Седмината останали от групата стояха безмълвни.

После Уест примигна и нещо в него го събуди за живот.

— Всички — чуйте ме! Имаме задача и за да я изпълним, трябва да вървим напред. Знаехме предварително, че не става дума за разходка. По дяволите, това е само началото...

Той се обърна и впи поглед в очакващия ги коридор. В дъното му имаше изсечена в камъка стълба, която извеждаше до кръгъл отвор в тавана.

През отвора нахлуваше бяла светлина.

Електрическа.

Светлина, създадена от човек.

— ... и лошото тепърва ни очаква. Защото току-що настигнахме европейците.

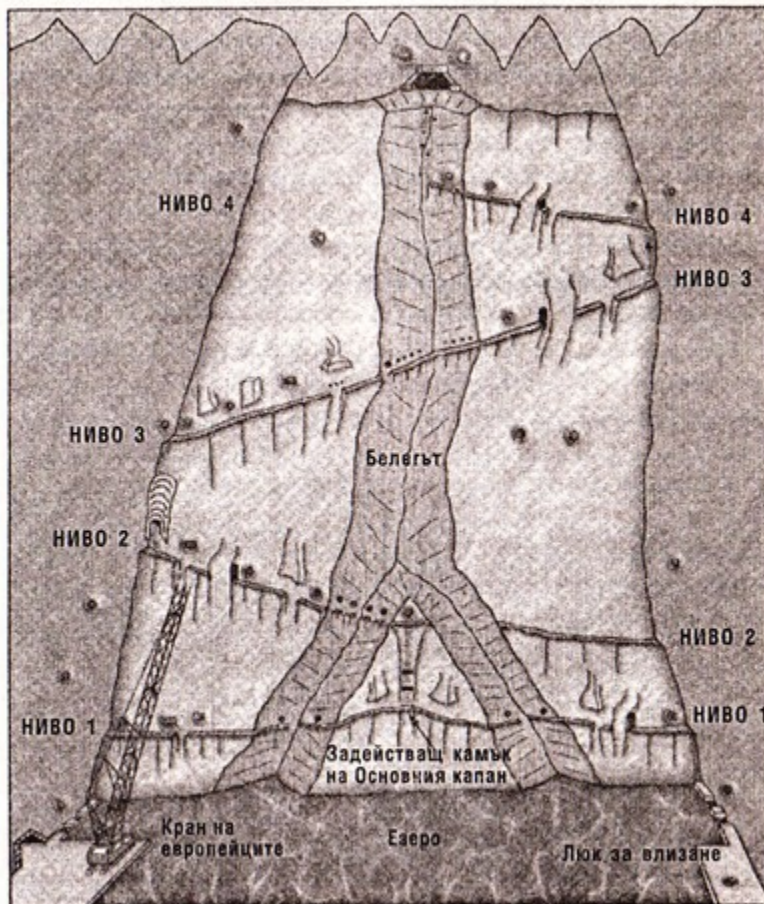
ГОЛЯМАТА ПЕЩЕРА

Уест подаде глава през люка и пред очите му се разкри невероятна гледка.

Намираше се в основата на необятна пещера с височина поне 120 метра, разположена в сърцето на планината.

Личеше, че някога е била използвана като каменна кариера. Формата ѝ бе приблизително триъгълна — в долната си част бе широка, а нагоре се стесняваше.

Уст се намираше в най-южната точка на пещерата, а право срещу него, в северния ѝ край, на стотина метра, бяха европейците — с техните прожектори, войници... и наполовина вдигнатия кран.

ГОЛЯМАТА ПЕЩЕРА

Без никакво съмнение обаче, най-впечатляващото в пещерата бе черната като въглен повърхност на диорита.

Скалните стени се издигаха и чезнеха нагоре в мрака, недостъпни дори за прожекторите на европейците. Гледка, от която кожата настръхваше — гигантска черна стена.

Древните египтяни бяха използвали диоритовата жила систематично — бяха изрязали четири тесни перваза в грамадната

стена, така че сега лицето на скалата изглеждаше като 30-етажна административна сграда, разделена на четири стъпаловидни тераси. Всеки перваз минаваше по цялата дължина на скалата, но и четирите бяха опасно тесни — широчината им позволяваше най-много двама души да стоят един до друг.

И сякаш това не бе достатъчно опасно, Имхотеп V бе направил дори от тази сама по себе си необичайна конструкция строителен шедьовър, чиято основна цел бе да опази нещо.

Казано накратко, той бе разположил тук стотици капани.

Четирите тесни перваза бяха издълбани под наклон и в края на всеки имаше изсечена в скалата стълба, която извеждаше до следващото ниво.

Единственото изключение бе стълбата в стената между първо и второ ниво — тя бе разположена в геометричния център на пещерата, на равни разстояния от северния и южния вход, сякаш Имхотеп V бе искал да нажежи състезанието между двете съперничаещи си групи, пристигнали тук едновременно.

Тъй като всеки тесен перваз бе изсечен в чист диорит, използването на куки за захващане щеше да е безсмислено — зъбците на куката просто не можеха да се захванат за твърдия камък. Следователно, за да стигне догоре, човек трябваше да извърви всеки перваз и да преодолее клопките по него.

А те бяха многобройни!

Лицето на скалата бе осеяно по привидно случаен начин с малки сводести ниши, които несъмнено криеха капани.

Стотици дупки с размер на баскетболна топка съдържаха неизвестно какви смъртоносни течности. Там, където не бе възможно да се изкопае дупка, бяха изкопани дълги извити като змия улеи — приличаха на обърнати комини и завършваха със стеснения, явно готови да обляят с нещо гадно всеки непредпазлив търсач на приключения.

Уест огледа отворите в скалата, носът му надуши характерната миризма на нефт — ясен индикатор за онова, което можеше да се изсипе от някои от тях.

След това погледът му се спря върху другото, което не можеше да остане незабелязано.

Белегът.

Това бе голяма неравна пукнатина, минаваща през цялото лице на скалата — пресичаше первазите, сякаш те не съществуваша. Изглеждаше като пресъхнало речно корито, но не хоризонтално, а вертикално.

В горния си край започваше като единична широка пукнатина, но с приближаване към основата се разклоняваше на два по-малки „белега“.

А в Белега течеше вода — идваше от невидим извор някъде високо.

Пресичането на Белега по всеки от четирите перваза означаваше или да се мине на пръсти по перваза, стеснен от водата до една стъпка, или да се прескочи от едната страна на другата — и в двата случая с неизбежното преминаване пред зловещите дупки в скалата или покрай някоя от нишите.

Ручеят — по-скоро малък водопад — се стичаше по Белега и се вливаше в широко езеро в основата на скалата — езеро, което в момента отделяше групата на Уест от отряда на европейците и приютяваше шейсетина нилски крокодила; някои бяха заспали, други тревожно лазеха през телата на останалите.

А най-горе в колосалната зала имаше малък проход, който водеше до скритото тук съкровище — върха на едно от древните чудеса.

Уест се подаде още малко над ръба на дупката и съсредоточи вниманието си върху европейците и наполовина сглобения им кран.

Десетина мъже тъкмо внасяха в пещерата още части на крана.

Уест забеляза водача на европейската експедиция — йезуита Дел Пиеро: стоеше абсолютно изправен, с ръце зад гърба. Дел Пиеро бе на шейсет и осем години и вече оплешивяваше, но косата му все още бе черна. Очите му бяха призрачно сиви, а по лицето му бяха вдълбани дълбоки бръчки. Имаше строгото изражение на човек, прекарал живота си да гледа намръщено всички.

Но всъщност вниманието на Уест бе приковано върху дребничката фигурка до Дел Пиеро.

Малко момче.

С черна коса и още по-черни очи.

Очите на Уест се разтвориха по-широко. Вече беше виждал това момче. Преди десет години...

Момчето стоеше до Дел Пиеро — и имитираше властната му поза, също с ръце на гърба.

Изглеждаше на възрастта на Лили.

Не, поправи се Уест, беше точно на нейната възраст.

Уест погледна крана.

Идеята безспорно бе добра.

След като го завършеха, кранът щеше да вдигне европейците над първия перваз и щеше да ги остави на втория.

Това не само щеше да им спести преодоляването на десетина капана, но и щеше да им позволи да избегнат най-опасната клопка в тази пещера — Основния капан.

Уест знаеше за съществуването му от Текста на Калимах и подозираше, че Дел Пиеро и европейците разполагат с ватиканско копие на същия документ. От друга страна, можеше да са научили за тези тайни и от други древни текстове за Имхотеп V.

Всички архитекти с име Имхотеп имаха своите любими клопки, но Имхотеп V бе изобретил Основния капан — клопка, задействаща се при първоначалното подхождане към хранилището, като идеята бе да се направи от финалната отсечка състезание с времето. Или както се бе изразил Магьосника: „Да преодолееш капаните е едно, да ги преодолееш за определено време е съвсем различно“.

Но Основният капан не бе замислен толкова грубо, че да унищожи цялата система от клопки. Подобно на повечето капани на Имхотеп V, той щеше да се върне в първоначалното си състояние, за да може да се задейства повторно.

Замисълът на Основния капан бе да остави стигналия дотук в състояние „справи се или умри“. Следователно, ако си достатъчно добър, съкровището ще е твое, ако не си — костите ти ще изгният тук.

Текстът на Калимах разкриваше, че задействащият камък е в самия център на първото ниво, в основата на стълбата, която водеше до него.

Магьосника застана до Уест и също надникна през отвора в пода на пещерата.

— Ммм... кран значи. С негова помощ Дел Пиеро и хората му ще избегнат задействането на Основния капан. И това ще им даде повече време за прекарване в светая светих. Много умно.

— Не, не е умно — отсече Уест. — Това е против правилата.

— Правилата?

— Да, правилата. Това е част от състезание, което се провежда през последните 4000 години — състезание между египетските архитекти и крадците на гробници. И в това състезание има етичен кодекс — ние атакуваме, Имхотеп V защитава. Като прескача задействащия камък, Дел Пиеро мами. А освен това демонстрира слабостта си.

— И каква е тя?

— Не вярва, че може да се справи с Основния капан. — Уест се усмихна. — Но ние можем.

Слезе по стълбата и се обърна към шестимата от екипа си:

— Окей, приятели. Сега е моментът да използваме наученото в тренировките. Формация „задминаване“, но помнете местата си. Лили — ти си с мен в средата. Фъзи — ти поемаш първото обезвреждане. Следват те Дългоух, Зоуи и Стреч. Магьосник — ти ще заместваш Мечо Пух, който трябваше да покрива петия. Аз ще задействам Основния капан.

Всички кимнаха. Лицата им показваха, че горят от желание да тръгнат напред.

Уест се обърна към Магьосника.

— Професоре, готови ли са „Кос“-овете? Защото в мига, в който ни видят, европейците ще открият огън.

— Готов съм, Ловецо — отговори Магьосника и вдигна нещо, което приличаше на гранатомет М-203. — Ще ми трябват четири секунди.

— Давам ти три.

Всички събраха ръце, като играчи на отбор, подготвящ се да излезе за победа, и извикаха „Камате!“. Магьосника тръгна нагоре пръв, готов да скочи в огъня...

Магьосника се показва от дупката и стреля три пъти. Изстрелите приличаха на звуци от спукана плажна топка.

Нещата, които излитаха от цевта на гранатомета, приличаха на гранати, но не бяха гранати — бяха издути, заоблени и сребристи и се забиха в трите ъгъла на гигантската пещера, и червените им индикатори замигаха.

Европейците чува още първия изстрел, а на третия вече бяха локализирали Магьосника.

Един френски снайперист, настанил се върху кабината на крана, завъртя дългата си карабина, прицели се в челото на Магьосника и стреля.

Но куршумът му отлетя в съвсем друга посока.

Стрелна се надолу веднага след излитането си от цевта, заби се в главата на един нещастен крокодил и го уби на секундата.

„Кос“-овете действаха.

Трите странни снаряда, изстреляни от Магьосника, бяха официално известни под името Атмосферни полеви дестабилизатори (електромагнитни), но всички им казваха просто „Кос“-ове.

Бяха едно от редките изобретения на Магьосника с военно приложение — създаваха магнитно поле, което въздействаше върху полета на метални предмети, движещи се с висока скорост, като по този начин образуваха зона, свободна от куршуми.

Магьосника — един от водещите експерти в механизмите, използващи електромагнетизма — бе продал за 25 милиона долара революционната си технология на „Рейтеон“ през 1988: по-голямата част от тази сума бе отишла в касата на нийоркската инвестиционна фирма, финансирала изследванията му. Магьосника получи само някакви два милиона и се зарече никога повече да не работи с инвеститори.

Колкото и да бе иронично, американската армия — както обикновено убедена, че знае кое е най-доброто — нареди на „Рейтеон“ да преработи системата на Магьосника и по този начин създаде проблеми, които задържаха внедряването на програмата с цели петнайсет години. Всъщност въоръжението още не бе влязло в активно използване.

Магьосника — беше канадец, а не американец — естествено бе задържал няколко работещи прототипа за себе си. И току-що бе използвал три от тях.

Седмината изскочиха от дупката и хукнаха към най-близката изкопана в скалата стълба — стълбата към първо ниво.

Уест — тичаше в средата на групата — пусна Хор и соколът литна над тях.

Ямаецът Фъзи беше пръв — носеше се с лека танцуваща походка по каменната пътека, която минаваше покрай дясната стена на пещерата. Доловили движението на хора, крокодилите напиреха да излязат от езерото.

Фъзи държеше лека титанова кръстачка.

Някъде по средата пътеката се прекъсваше. В центъра на празното пространство имаше издигнат над основното ниво камък, също залепен за стената: издигаше се на един пръст над водата с крокодилите.

В стената точно над него имаше черна дупка, широка около метър.

Фъзи не се поколеба и за миг.

Скочи от пътеката на камъка...

... от дупката в стената се разнесе шум на приближаваща се вода и басов рев на крокодил...

... Фъзи заби титановата кръстачка в дупката и натисна бутона в центъра ѝ.

Щрак!

Кръстачката се разпъна, задействана от мощната пружина, и мигновено се заключи в дупката.

Кое то стана съвсем навреме.

В следващата секунда от дупката бликна вода и в титановата кръстачка със сила се заби муцуната на огромен крокодил!

Крокодилът изрева ядосано, но челюстите му бяха стиснати от пречките на кръстачката и той нито можеше да ги освободи, нито имаше начин да премине. Водата заля Фъзи, но не беше достатъчно силна да го събори.

— Капан едно е обезвреден! — викна той.

Другите вече го бяха настигнали и докато Фъзи наблюдаваше безпомощния крокодил, го задминаха.

Сега напред тичаше Дългоух със задачата да обезвреди следващия капан. Останалите го следваха. Целта им бе стълбата в

основата на гигантската скала.

Европейците можеха само да наблюдават в безпомощно изумление Седмината, които тичаха покрай стената.

Франческо дел Пиеро гледаше Уест — гледаше го с леденостудения си поглед — който тичаше, хванал ръката на Лили.

— Виж ти кой дошъл... — прошепна той. — Самият капитан Уест...

Седмината стигнаха основата на скалата.

Над тях се издигаше величествена като небостъргач и черна като нощта стена.

Дългоух вече бе свършил работата си — бе обезвредил в движение два отсичащи ръцете механизма отстрани на изсечената в скалата стълба.

Ред беше на Принцеса Зоуи да поеме водачеството. Тя имаше такива мускули, че биха ѝ завидели и мъже. Беше на трийсет, с дълга до раменете руса коса, луничаво лице и излъчващи вътрешно сияние сини очи, каквито имат само ирландските девойки.

Тя скочи на Ниво 1, вдигна два флакона с аерозол и започна да запълва двете дупки в стената с бързо разширяваща се плътна пяна. Каквито и зли сили да дебнеха там, пяната ги изненада и неутрализира.

Едва бе свършила с това, когато бе задмината от седмия член на екипа, високия слаб десантник Стреч. Някога му казваха Стрелеца с лък. Имаше издължено жизнерадостно скуесто лице. Бе дошъл от безжалостното израелско бойно формирование Саярет Маткал.

Стреч стигна до дясната страна на Белега и задейства от безопасно разстояние огромен капан: бронзова клетка, която полетя от тъмна ниша в самия Белег и с трясък се стовари в езерото.

Ако в този момент другите от екипа бяха на стеснението на перваза точно под нишата, клетката щеше да ги помете и те или щяха да станат жертва на крокодилите долу, или щяха да бъдат смазани.

Сега напред поеха Уест и Лили. Бързо изтичаха по широкия само стъпка перваз и излязоха на централния сегмент на Ниво 1.

Тук, в основата на каменната стълба, водеща към Ниво 2, се намираще камъкът, задействащ Основния капан. Уест вдигна крак, за да стъпи върху него, и...

— Капитан Уест!

Уест замръзна с вдигнат крак. Свали го и се обърна.

Дел Пиеро и десантниците му го гледаха. Стояха под полузавършения кран и стискаха безполезните си оръжия.

— Капитан Уест, моля ви да помислите, преди да го направите! — извика Дел Пиеро. — Налага ли се наистина? Дори да задействате Основния капан, вие само отлагате неизбежното. Ако по някакъв начин се сдобие с частта, ние ще ви убием, когато се опитате да напуснете планината. А ако не успеете, моите хора ще се върнат, след като Капанът свърши действието си, и сами ще вземем главата на Колоса и скритото в нея парче от Пирамидиона. Така или иначе, капитане, частта ще стане наше притежание.

Уест присви очи.

Но не отвори уста.

Дел Пиеро опита с Магьосника.

— Макс... Макс. С теб сме стари колеги, стари приятели. Моля те! Опитай се да вразумиш буйното си младо протеже.

Магьосника поклати глава.

— Пътищата ни с теб се разделиха преди много време, Франческо. Ти го направи по твоя начин. Ние ще опитаме нашия. Джак... Задействай го.

Уест изгледа Дел Пиеро, после каза:

— С удоволствие.

И стъпи върху задействащия камък, и активира Основния капан.

Последва нещо наистина невероятно.

Мощни потоци нефт изригнаха от стотиците дупки в пещерата.

Десетки нефтени водопади заскачаха от ниво на ниво. Черната течност бликна от върха на страничните стени и без да срещне преграда, започна да се излива в езерото с крокодилите.

Те полудяха и започнаха да се блъскат, за да се измъкнат от езерото, някои се промушваха през дупки в основата на стените, други се скупчиха при отсрещния бряг на езерото.

Нефтът бликаше от самата гръд на скалата, изхвърлян под силно налягане.

И най-лошото от всичко — по пукнатината на Белега потече черна река и напълно скри ручея, който бе текъл допреди малко.

И тогава се разнесе щракане.

Щракане на многобройни механизми, монтирани над дупките в стените.

Кремъчни механизми.

Ударници, чиято цел бе да предизвикат искра и...

В следващия миг една от искрите подпали нефтената река, бликаща от дупката на пръст подкремъчния ударник.

Резултатът бе зашеметяващ.

Нефтеният водопад се превърна в огнен водопад...

... и този пламтящ водопад удари вече замърсеното с нефт езеро в основата на скалата и го подпали.

Езерото избухна в пламъци.

Пещерата се озари в яркожълто.

Крокодилите зареваха, замучаха и се заблъскаха да се измъкнат на свобода.

Междувременно се подпалваха и други „водопади“ — някои по страничните стени, други по лицето на скалата и накрая нефтената река, стичаща се по Белега. Голямата пещера заприлича на сцена от Ада.

Гъст черен дим започна да изпълва пещерата — дим, който нямаше откъде да излезе.

Това бе финалният шедьовър на Имхотеп.

Ако огънят и капаните не изпълнеха задачата си, димът щеше да довърши всички, особено онези, стигнали в горните части на пещерата.

— Глупаци! — изрева Дел Пиеро. После се обърна към хората си. — Какво сте зяпнали? Довършете крана! Имате време, докато стигнат на Второ ниво!

Екипът на Уест затича с всички сили през подземния огнен ад.

Изкачваха се все по-нагоре, първо наляво по Ниво 2, после успяха да минат през левия ръкав на Белега, преди огненият водопад да стигне дотам. Прескачаха зеещите в первазите дупки, обезвреждаха клопките в нишите покрай тесните пътеки.

Около тях летяха огнени капки — пръски от „водопадите“ — но отскачаха от пожарникарските им каски.

Минаха покрай недовършения кран — и излязоха начело.

За да поведат в състезанието.

Стигнаха до стълбата в края на Ниво 2, качиха се на Ниво 3, поеха надясно, прескочиха няколкото улея в скалата, стигнаха до огненото корито на Белега и Уест изстреля с пневматичния си пистолет разгъваем алуминиев навес.

Навесът се разтвори като ветрило, препречи пътя на огнената река и тя се заизлива през него — навесът ги прикри и те минаха без забавяне по тесния перваз.

Стигнаха до стълбата, извеждаща на Ниво 4, и изведнъж от мрака над главите им към тях се затъркаляха шест десеттонни канари.

Канарите с грохот се стовариха върху диоритовия перваз на Ниво 4 и полетяха надолу.

— Махнете се от стълбата! — извика Уест. — Ще ни...

Предупреждението му бе закъсняло.

Още преди да довърши, една от канарите със сила забърса последния на стълбата — Фъзи — и го отхвърли назад.

Мускулестият ямаец падна тежко на Ниво 3, задейства някаква клопка със запален нефт — приличаше на огнепръскачка — но с ловко кълбо успя да избегне струята и едновременно с това на косъм отбягна втора канара, която удари перваза на сантиметри от него.

Кълбото му почти го изхвърли от перваза, но Фъзи все пак успя да вкопчи пръсти в ръба и да избегне падането от девет метра височина върху Ниво 2.

Последната каменна стълба беше изсечена в средата на самия Белег и заобиколена от два стичащи се покрай нея огнени потока.

Магьосника изстреля навес над стеснението на перваза, водещо към стълбата, и пусна Уест и Лили да изтичат напред.

— Помни — каза Магьосника. — Ако не можеш да вземеш частта, поне трябва да прочетеш написаното на нея. Ясно ли е?

— Ясно — потвърди Уест и се обърна към Лили. — От тук нататък сме само двамата с теб.

Изтичаха по тесния перваз и стигнаха до каменната стълба.

Около тях летяха огнени пръски.

На всяко второ или трето стъпало имаше зейнали тъмни дупки — Уест ги запълваше с бързо втвърдяваща се пяна.

— Джак! Внимавай! Още падащи камъни! — предупредително извика Магьосника отдолу.

Уест вдигна глава.

— Проклятие!

Гигантски пламтящ камък излетя от една ниша в тавана точно над стълбата и полетя право към него и Лили.

— Бурканът... — започна Лили.

— Момент... — прекъсна я той.

И бързо извади изпод колана си странно изглеждащ пистолет — приличаше на ракетен, но цевта му бе още по-широка. Беше ръчен гранатомет М-225.

Без никаква паника Уест стреля право в летящия към тях камък.

Гранатата излетя.

Камъкът се носеше срещу нея.

Удариха се и с оглушителна експлозия канарата се пръсна на дъжд от остри парчета, които се посипаха като огнен дъжд около стъпилите на стълбата Уест и Лили.

Двамата изкатериха останала част на стълбата и накрая се изправиха в началото на Белега, на самия връх на черната скала, успешно преодолели всички капани.

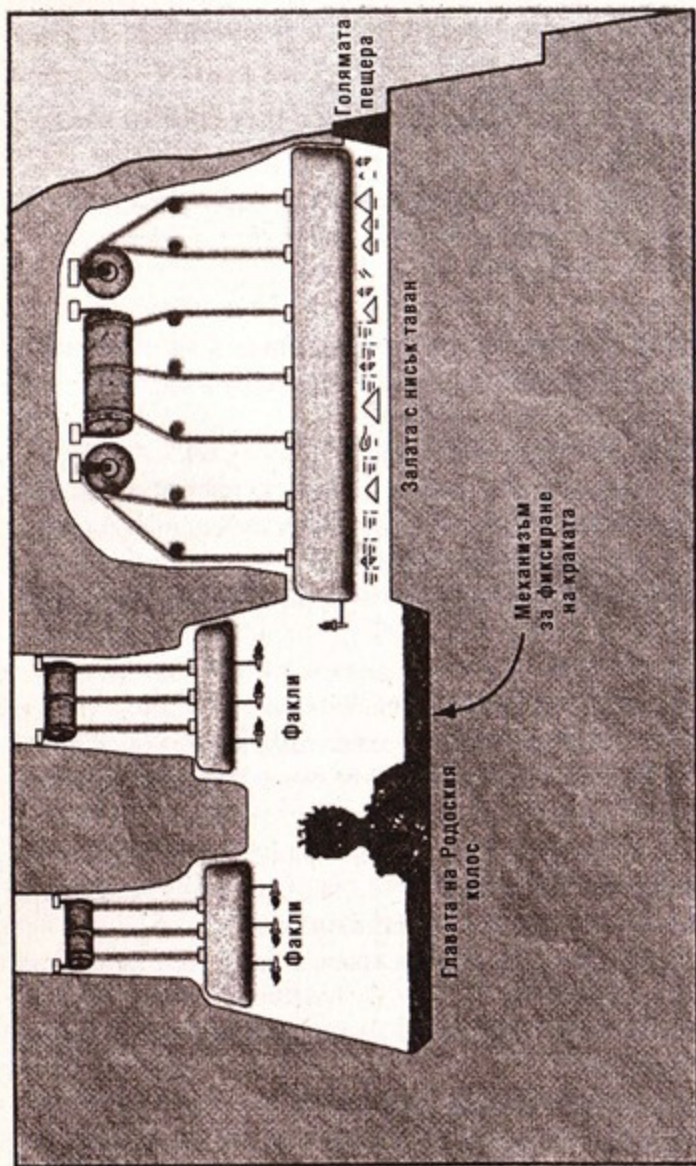
Стояха пред трапецовидната врата в най-горната част на пламтящата пещера.

— Окей, фъстък — каза Уест. — Спомняш ли си всичко, което тренирахме?

Харесваше ѝ да я нарича „фъстък“.

— Помня, сър — каза тя.

Кимнаха си окуражително и влязоха в светая светих на смъртоносния лабиринт на Имхотеп V.

НАЙ-ВЪТРЕШНАТА ПЕЩЕРА

НАЙ-ВЪТРЕШНАТА ПЕЩЕРА

Но това не бе краят на капаните.

Пред тях се простираше зала с нисък таван — таванът бе на два метра от пода... и се спускаше.

Залата бе широка трийсетина метра и целият ѝ таван бавно се спускаше! Изглежда, бе от един цял камък и сега се приближаваше към пода на тъмната зала с неумолимостта на гигантска хидравлична преса.

Ако бяха имали време да разгледат, Уест и Лили щяха да открият, че стените на залата са покрити с изображения на Голямата пирамида — повечето я показваха пронизана от лъч светлина, изстрелян надолу от слънцето.

Но вниманието им бе приковано от друго.

В отсрещния край на широката зала, в пространство, където таванът не се спускаше, имаше грамадна покрита с кал глава!

Бе потресаващо голяма, почти пет метра висока, т.е. почти три пъти по-висока от Уест.

Въпреки слоя кал, който я покриваше, чертите на лицето бяха изумителни — красиво класическо гръцко лице, властен поглед, възхитителна златна корона, положена над челото.

Главата на гигантска бронзова статуя.

Най-известната статуя в историята.

Главата на Родоския колос.

Точно пред величествената бронзова глава — отделяше я от входното помещение със спускащия се таван — имаше канал, запълнен със застинал нефт. Извиваше назад и явно обграждаше главата изцяло.

Все едно някакъв древен бог се надигаше от праисторическо блато. Всъщност под главата нямаше тяло.

И веднага се сблъскаха с нов проблем: няколко горящи факли, явно запалени с помощта на вече познатия им кремъчен механизъм. Факлите бяха забучени в скоби, монтирани в края на спускащия се таван, което означаваше, че много скоро ще докоснат нефтения басейн... ще го запалят... и ще прекъснат всякакъв достъп до главата на Колоса.

— Време е да потичаме — констатира Уест.

— Абсолютно вярно, сър — отговори Лили.

Затичаха се под снишаващия се таван.

Отвън вече нахлуваше дим от пещерата и видимостта в залата се влошаваше.

След секунди спряха пред нефтения канал.

— Ако Калимах е прав, не би следвало да е дълбоко — каза Уест.

И без да се колебае, нагази в канала... и пропадна до кръста в лепкавата маса.

— Скачай! — нареди на Лили и тя послушно скочи в ръцете му.

Уест я намести на раменете си и закричи напред. Факлите зад гърба му продължаваха да се спускат към басейна.

Без да обръща внимание на затварящия се изход, Джак Уест-младши спря на няколко метра пред главата на Родоския колос.

Тя безстрастно се извисяваше над него, покрита със застинал от векове слой кал.

Всяко от очите ѝ бе голямо колкото Лили.

Носът ѝ бе с ръста на Уест.

Златната корона проблясваше на места под калта, а на шията висяха три златни медальона, окачени на верига.

Медальоните.

Бяха трапецовидни и с размерите на дебели токове от енциклопедия. В самия център на всеки имаше кръгъл кристал, наподобяващ диамант.

Върху предната наклонена стена на всеки медальон се виждаше поредица изкусно изгравирани символи от непознат език, който имаше известна прилика с клиновидното писмо.

Езикът бе древен, опасен език, език, познат на малцина избраници.

Уест гледаше трите златни медальона.

Единият бе Втората част от Златния пирамидион — малката пирамида, увенчавала някога самия връх на Голямата пирамида в Гиза.

Съставен от седем хоризонтални парчета, Златният пирамидион бе може би най-великият археологически артефакт в историята на човечеството... а през последния месец се бе превърнал в обект на най-трескавото търсене на съкровище за всички времена. Това парче, второто, бе онзи сегмент от Златния пирамидион, който стоеше под знаменитата Първа част — малкият, оформен като пирамидка връх на Пирамидиона.

Трите медальона.

Но само един от тях бе *истинският*.

И избирането му бе въпрос на живот и смърт, чието решение зависеше единствено от Лили.

Оставаше му да направи една последна крачка, за да стигне до тях, но това означаваше да задейства последния капан.

— Окей, фъстък. Готова ли си? Заради себе си се моля да си готова!

— Готова съм — сериозно отговори Лили.

При тези думи Уест пристъпи напред и...

... *щрак!*

Невидим механизъм, скрит под застиналата повърхност на нефта, се заключи около краката му и го прикова към дъното.

Уест не можеше да помръдне... но се намираше на една ръка разстояние от трите медальона.

— Окей, Лили — каза той, — давай. Направи избора си. Но стой по-далеч от мен в случай, че сбъркаш.

Тя скочи от ръцете му върху полупотопената ключица на величествената статуя и в този миг...

... огромен камък, увиснал точно над Уест, пламна и се залюля на веригите, на които бе окачен.

Последната клопка на Имхотеп V в подземната кариера бе известна като „възнаграждението“. Тя позволяваше на законния претендент, преодолял всички препятствия, за да стигне тук, да получи наградата си, ако... я познае.

Избирането на *правилния* медальон означаваше, че пламтящият камък над тях ще остане на мястото си, а оковите на краката на Уест ще се отворят. Неправилният избор означаваше падане на камъка и запалване на басейна.

Лили заразглежда странныя текст, изписан на медальоните. Гледката наистина бе странна: малко момиче да оценява невероятно древните символи.

Уест я наблюдаваше напрегнат, застинал в очакване и... изведнъж се обезпокои.

— Можеш ли да го разчетеш? — не издържа той.

— По-различно е от другите надписи, които съм виждала... — объркано каза тя.

— Какво?!... — сепна се Уест.

Внезапно очите на Лили просветнаха.

— А-а-а... сега ми е ясно. Някои думи са написани *вертикално*...

Присви очи и се съсредоточи. Вече разглеждаше символите с разбиране.

На Уест му се струваше, че е изпаднала в транс.

Пламтящият камък над тях със съскане напомни за съществуването си и Уест разтревожено вдигна поглед.

Факлите, прикрепени със скоби към тавана, продължаваха да се спускат заедно с него.

Уест не се сдържа и се извърна. Входното помещение зад тях се снишаваше все повече...

Лили продължаваше да стои в транс, само движението на очите ѝ издаваше, че е жива.

— Лили...

— Само секунда...

— Нямаме секунда, миличка. — Той пак погледна затварящата се зад тях зала — бе изпълнена със задушлив дим. Димът се сгъстяваше.

Изведнъж една от пламтящите факли се откъсна от задържащата я скоба...

... и полетя.

Надолу към нефтения канал, където Уест стоеше прикован и напълно безпомощен.

— О, господи... — откъсна се от устните му.

Огнената факла се превъртя във въздуха и...

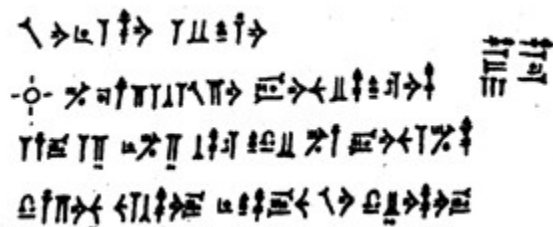
... и на петнайсет сантиметра от повърхността бе грабната във въздуха от пикиращия Хор.

Птицата вкопчи нокти във факлата, отнесе я далече от басейна и я пусна във входното помещение.

— Следващия път остави наистина за последната секунда, Хор — изпъшка Уест.

Хор кацна на рамото му и отвърна на погледа му, сякаш искаше да каже: „Защо не престанеш да се забъркваш в глупави безизходни ситуации, човече?“.

Междувременно очите на Лили светнаха. Сега тя разглеждаше символите на най-десния от медальоните:

Тя прочете съдържанието на глас:

— *Внимавай, Изкупителю. Неумолимият разрушител на Ра пристига и всички ще заплачат в отчаяние, ако не бъдат произнесени свещените думи.*

Примигна и се върна към настоящето.

— Този е! — заяви и протегна ръце към медальона, чийто надпис току-що бе прочела.

— Почакай, сигурна ли си, че... — започна Уест.

Но движението ѝ бе прекалено бързо и тя свали златния медальон от мястото му на шията на Колоса.

Пламтящият камък се заклати.

Уест се напрегна, готов да посрещне края.

Но камъкът не падна, а вместо това... *щрак!*... оковите на краката му се отключиха.

Лили бе избрала правилния медальон.

Тя щастливо скочи в ръцете на Уест, стиснала тежкия златен медальон като новородено бебе. После го погледна с тържествуваща усмивка.

— Беше много странно.

— Наистина изглеждаше странно — съгласи се Уест. Имаше предвид съвсем друго. — Браво, фъстък. Дай сега да се разкараме оттук.

ИЗТЕГЛЯНЕТО

Оставаше да се махнат оттук.

Уест крачеше затънал до кръста в нефтения басейн, без да отмества поглед от спускащите се горящи факли.

Когато стигнаха до пода на залата, таванът беше на 70 сантиметра над главите им.

Нахлуващият от пещерата дим беше гъст и задушлив.

Лили изтича приведена през широката зала, а Хор се стрелна през задименото пространство.

Уест беше най-бавен, защото единствената му възможност бе да се придвижи на четири крака, което допълнително се усложняваше от плъзгащите му се, изцапани с нефт ботуши. Когато наближи изхода на залата, таванът вече бе толкова ниско, че се наложи да се плъзне с глава напред по корем. В мига, в който се озова навън, таванът се

съедини с пода с оглушителен звук и отрязва достъпа до главата на Колоса.

Магьосника ги чакаше на Ниво 4.

— По-бързо! Хората на Дел Пиеро почти завършиха крана и всеки момент ще стъпят на Ниво 2.

НИВО 4

Останалите от групата — Дългоух, Стреч и Принцеса Зоуи — бяха на Ниво 4 и покриваха първите три капана по пътя надолу.

Уест подаде на Дългоух безценния златен трапец и якият мъж го сложи в брезентовата си раница.

Поеха надолу по перваза в същата формация, със смяна на водачите. Спускаха се по стълбите, изплъзваха се от капаните по тесните первази и отбягваха пламтящите „водопади“ и огнения дъжд — от горната част на пещерата вече се сипеха камъни, които с грохот отскачаха от скалата и прелитаха през дима като метеорити.

НИВО 3

Когато стигнаха на Ниво 3, Уест помогна на Фъзи да се изправи.

— Хайде, приятелю.

Продължиха на бегом по спускащия се перваз през задушливия дим.

Европейците вече почти бяха завършили крана — чакаха да бъдат монтирани последните елементи, за да могат да се качат на Ниво 2, където щяха да отрежат пътя за отстъпление на Уест и групата му.

Дойде моментът да се сглоби и последният елемент на крана.

Европейците се разбързаха.

НИВО 2

Уест скочи на Ниво 2 като котка...

... и се изправи пред въоръжен с арбалет френски десантник — първият от европейската група, слязъл от вече работещия кран.

Бърз като стрелец от Дивия запад, Уест извади от кобура на бедрото си пистолет „Глок“, вдигна го и стреля във французина от

упор.

По някаква причина неговият куршум не се повлия от „Кос“-овете на Магьосника, удари французина в гърдите и го повали.

Само че не бликна кръв.

Всъщност човекът не умря.

Куршумът бе гумен.

Уест изстреля втори гумен куршум — подобен на онези, използвани от полицията при овладяване на безредици — по следващия френски десантник, който още не бе слязъл от крана, точно в мига, в който французинът натисна спусъка на арбалета си.

Уест се приведе и стрелата прелетя над главата му — а неговият куршум порази целта и изпрати десантника в гъмжащото с изпаднали в паника крокодили езеро.

Писъци... плискане... хрущене... кръв.

— По-бързо! — извика Уест на хората си. — Преди и те да се усетят да минат на гумени куршуми.

Всички вече бяха извадили личните си оръжия и когато минаха покрай изнесената стрела на крана, се завърза престрелка с двайсетина французи на нея.

Успяха в последния момент — петнайсетина французи скочиха от крана на перваза и се втурнаха след тях към Ниво 1...

НИВО 1

... където хората на Уест видяха втория опит на европейците да им отрежат пътя за измъкване от пещерата.

На основното ниво екип от германски инженери почти беше приключил построяването на понтонен мост през крокодилското езеро с идеята по него да се стигне до южната страна на пещерата, където бе дупката в пода, през която бяха влезли хората на Уест.

Оставаше им да свържат още само два сегмента, които в момента пренасяха по вече построената част на понтонния мост.

— Давай, давай, давай! — разтревожено извика Уест.

Във въздуха на огнената пещера — пълна с дим и падащи камъни — вече свистяха стрели и гумени куршуми.

Алуминиевите стрели на арбалетите се влияеха само донякъде от „Кос“-овете — не улучваха целта, но първите няколко метра от полета им бяха по права линия.

Групата на Уест тичаше по перваза на Ниво 1 — съревноваваше се във времето със строителите на понтонния мост долу.

Дългоух носеше Лили. Уест помагаше на Фъзи. Принцеса Зоуи и Стреч стреляха по десантниците, които ги преследваха, а Магьосника — кашляше задавен от дима — водеше и имаше грижата да обезврежда капаните по пътя им. Над тях, в гъстия дим, летеше Хор.

Тъкмо стигнаха стълбата в най-десния край на Ниво 1 и заблудена стрела на арбалет удари Дългоух в лопатката. Той изгуби равновесие, залитна напред и...

... и се вкопчи в ръба на перваза, но изпусна Лили.

Лили полетя надолу.

От височина девет метра.

Плюсна в мазната вода до стълбата, недалеч от пътеката, минаваща покрай най-дясната стена на пещерата.

По една случайност на това място в езерото нямаше нито крокодили, нито горящ нефт.

Това едва ли щеше да остане така за дълго. Крокодилите не бяха далеч и един моментално я забеляза и се отправи към нея.

Дългоух — висеше безпомощно на перваза точно над Лили — извика:

— Не мога да стигна до нея!

— Аз мога! — обади се друг глас.

Гласът на Уест.

Реакцията му бе като предварително планирана.

Без да ускорява или забавя ход, той просто скочи от ръба на Ниво 1 и описа дъга във въздуха в полета си към езерото с крокодилите.

Големият крокодил, устремил се към Лили, така и не го забеляза. Уест скочи право на гърба му, буквално на няколко крачки разстояние от Лили, и двамата — човек и крокодил — се скриха под повърхността на черното езеро.

Изплуваха след секунди. Побеснелият крокодил извиваше гръб. Уест беше стиснал главата му в ключ.

Крокодилът ревеше. В следващия момент се разнесе отвратителен звук на счупени кости и Уест изви главата му назад. Крокодилът се отпусна. Уест скочи на брега и издърпа Лили на пътеката. Съвсем навреме, защото в следващата секунда нови шест крокодила без колебание атакуваха трупа на своя събрат.

— Бла... годаря — задъхано каза Лили и заизбърсва с разтреперани ръце нефта от лицето си.

— Няма за какво, фъстък.

ОСНОВНОТО НИВО

Останалите се присъединиха към тях.

Вече имаха двама ранени — Фъзи и Дългоух. За щастие засега те можеха да вървят — помагаша им Зоуи и Магьосника, а Стреч покриваше Уест и Лили.

Прескочиха, като стъпиха на плочата, над която зад титановата кръстачка на Фъзи продължаваше да се извива заклещеният крокодил, и се хвърлиха без колебание към дупката в пода в същия момент, в който германските инженери монтираха последния сегмент на понтонния мост.

Четиридесет въоръжени германски войници нетърпеливо чакаха завършването на моста. Някои дори опитаха да стрелят с арбалетите си по Седмината — стрелите полетяха без посока — докато другите заредиха пълнители с гумени куршуми в картечните си пистолети МР-7 и също започнаха да ги обстрелват.

Уест и Лили стигнаха до дупката първи. Влязоха в нея. Последваха ги и другите, Стреч прикриваше отстъплението им. Влезе Дългоух... после Фъзи... Магьосника... Зоуи...

... и в този миг понтонът бе сглобен...

... така че когато Стреч скочи в дупката, цяла малка армия германци мина по понтонния мост и се хвърли след тях.

Започна преследването в тунела.

ПРЕДДВЕРИЕТО (НА ИЗЛИЗАНЕ)

Да си последен в отстъпваща формация е гадно. В ариергарда си, лошите са по петите ти, а и без значение колко лоялни са партньорите ти, винаги съществува рискът да те изоставят.

Когато високият строен Стреч скочи в преддверието под дупката, останалите вече влизаха в тунела.

— Стреч! По-бързо! — извика Уест. — Зоуи избърза, за да се опита да пусне един от плъзгащите се камъни като преграда между нас и преследвачите!

В потвърждение на думите му откъм тунела проехтя познатият им трясък, последван от громоленето на новия плъзгащ се камък, тръгнал по наклона.

Стреч се хвърли към тунела... и в този момент зад гърба му през дупката започнаха да се изсипват хора.

Разнесоха се изстрели.

Откоси.

Освободени най-сетне от ефекта на „Кос“-овете, европейците използваха бойни амуниции.

Това бе краят на Стреч...

Той бе на пет крачки от тунела, когато най-близките германци бяха покосени от помитащ огън.

Защото както те бяха стреляли, същото бе направил и друг, който стоеше на пост във входа за преддверието.

Мечо Пух.

Стиснал автомат „Щаер-АУГ“.

Брадатият арабин, когото бяха отписали като премазан от първия плъзгащ се камък, му махна да побърза.

— Хайде, евреино! — изръмжа Мечо Пух. — Защото, повярвай ми, с удоволствие ще те зарежа!

Стреч пробяга разстоянието, отделящо го от входа на тунела, и мина покрай Мечо Пух едновременно с рикоширащите по каменните стени на прохода куршуми.

— Мислех, че си мъртъв — задъхано каза Стреч.

— Глупости! Нужно е нещо повече от някаква си канаричка, за да бъде убит Захир ал Анзар ал Абас — отговори с плътния си глас Мечо Пух. — Краката ми може да са дебели, но не си мисли, че не мога да бягам бързо. Просто надбягах камъка и се скрих в ямата с коловете, за да го пусна да мине над мен. Хайде сега да движим!

ТУНЕЛЪТ

Тичаха с все сили надолу по тунела. Минаха отстрани на отвора на малкия трап с колове — преследвани от грохота на плъзгащия се камък — и стигнаха до диоритовия трап, известен като Втората врата. Натрошените отломки на първия плъзгащ се камък лежаха на дъното на трапа.

Осмината използваха отново халките в тавана, за да се прехвърлят обратно.

— Ноди? — обади се в микрофона Уест, щом стъпи от другата страна. — Чуваш ли ме?

Но Ноди — пазачът при входа в блатото — не отговаряше.

— Това не може да е от „Кос“-овете — обади се Магъосника. — Сигурно някой ни заглушава...

Думите му бяха прекъснати от появата на шестима германски войници, които изскочиха в тунела и откриха огън...

... за да бъдат насметени в същия момент от задалия се зад тях плъзгащ се камък.

Шестимата германци побягнаха надолу по тунела, преследвани от камъка.

Когато стигнаха до ямата с коловете, един от тях изпадна в паника, стовари се в нея с гърдите напред и бе намушкан от зловещите колове.

Останалите се добраха до диоритовия трап на Втората врата твърде късно.

Двама успяха да скочат и да се хванат за халките в тавана, но можаха да направят само едно-две премествания на ръцете със залюляване, когато и петимата или бяха прободени от шиповете на плъзгащия се камък, или скочиха в ямата, за да се спасят, но в същия миг мощна струя вода ги помете и писъците им заглъхнаха под земята.

Групата на Уест продължи с бърз ход напред. Плъзгащият се камък им бе осигурил известна преднина.

Останали за известно време блокирани зад него, другите германски преследвачи се придвижваха с повишено внимание и в резултат на това значително по-бавно.

Групата на Уест увеличаваше преднината си.

Промъкнаха се по тясната вертикална шахта до дупката, която Уест правилно бе избрал като надписана с „Ключа на живота“ — междувременно таванът на Водната камера се бе върнал в изходното си положение.

Връзка с Ноди все още нямаше.

Минаха през Водната камера, като повтаряха прескоците по скритите под водораслите плочи...

Радиовръзка нямаше...

Пробягаха приведени по ниския тунел, като прескачаха пресичащите го шахти...

И накрая се озоваха в гъмжащия с крокодили атриум с халките за хващане в тавана и вертикалната входна шахта в другия му край.

— Ноди? — отново се обади Уест по радиостанцията. — Повтарям: Ноди, чуваш ли ме?...

Накрая получи отговор.

— Ловецо! Побързайте! — ясно и силно се разнесе в ухото му гласът на Ноди: — Излизайте! Излизайте веднага! Американците са тук!

След две минути Уест излезе на бял свят от вертикалната шахта и отново се озова сред калта на планинското бласто.

Ноди ги чакаше. Възбудено и тревожно погледна небето на запад и викна:

— По-бързо, по-бързо! Идват...

И същия миг главата му се пръсна като тиква, ударена от високоскоростен куршум 50-и калибър на снайперска карабина. Тялото му застина за момент, после се свлече на земята.

Уест рязко извърна глава и погледна на запад.

И ги видя.

На 300 метра от мястото, където се намираха, се задаваха, прикривани от два хеликоптера „Апачи“, двайсетина бързоходни лодки на въздушна възглавница, специално конструирани за придвижване из блата. На всяка имаше поне по десетима души от специалните сили на ГЕС.

Един от тях вдигна снайперската си карабина „Барет“, блесна изстрел...

... Уест бързо се наведе...

... и част от секундата по-късно край ухото му извири куршум.

— Стреч ми трябва веднага! — извика той на хората си, които с труд се измъкваха един по един навън.

Избутаха Стреч нагоре.

— Давай, Стреч, това е по твоята част — каза Уест. — Не се престаравай: само направи каквото трябва, за да се измъкнем оттук.

Стреч свали от гърба си застрашително изглеждащата „Барет М82А1А“, легна на земята, прицели се и стреля срещу американските съдове на въздушна възглавница.

Разнесе се сухият пукот на изстрела и главата на намиращия се на 20 метра от тях американски снайперист отскочи назад в алено облаче.

Вече всички бяха излезли от дупката.

— Добре — каза Уест. — Тръгваме. И не тичаме, а летим!

Осмината се понесоха през блатото, отново пеша през вселената на калта.

Скоро стигнаха до лодките си — бяха скрити под камуфлажна мрежа.

Двете лодки бяха от модела, известен като „блатен бегач“ — с плоско дъно, високогазеци, със стоманен корпус и големи витла на кърмата. Развиваха висока скорост из блатисти местности, дори на съвсем плитко.

Уест водеше.

Скочи в първия „блатен бегач“ и помогна на останалите да се качат. Когато всички бяха по местата си, се обърна, за да дръпне кордата за запалване...

— Не мърдай, приятел — заповяда леденостуден глас.

И Уест замръзна.

От тръстиките излязоха мъже — като безмълвни сенки, с готови за стрелба оръжия.

Осемнайсет специалисти от ГЕС, до един въоръжени с автомати „Колт Командо“ — по-леката и по-компактна версия на М-16 — намазали лицата си с камуфлажен грим за работа в условия на кал.

Уест настръхна — вътрешно.

Естествено, че американците се бяха досетили да изпратят втори отряд откъм юг, в случай че... по дяволите, вероятно бяха открили лодките му чрез сканиране от сателит на този блатист район, след

което бяха изпратили тук хората си и те бяха чакали търпеливо до... до този момент.

— По дяволите... — въздъхна той.

Командирът на ГЕС-отряда се приближи.

— Я виж ти... Гръм да ме порази, та това е Джак Уест! Не съм те виждал от Ирак 91-ва. Нали се сещаш, Уест, че началниците ми още не знаят как така отърва кожата от онази база за ракети „Скъд“ в покрайнините на Басра. Там имаше поне триста войници на Републиканската гвардия, но ти се измъкна... и пътьом успя да унищожиш мобилните им ракетни установки.

— Просто късмет, Кал — хладно отвърна Уест.

Командирът на отряда на ГЕС беше сержант Кал Калис и беше от възможно най-лошия вид оперативен служител на ГЕС: убиец, който харесва работата си. Бивш служител на Делта Форс, Калис бе психопат от възможно най-висша категория. И все пак не бе Джуда, което означаваше, че Уест все пак има някаква надежда да се измъкне жив.

Калис игнорира коментара на Уест и съобщи в ларингофона си:

— База на ГЕС. Тук Чистач 2–6. Намираме се на километър южно от планината. Хванахме ги. Ще ви съобщя точната ни позиция. — После се обърна към Уест и продължи, сякаш разговорът им не беше прекъсван: — Е, в такъв случай, край на късмета ти. — Очите му бяха студени и черни — очи, в които нямаше и следа от съжаление или някаква емоция. — Имам заповед, Уест, която е еквивалентна на „лиценз за лов“: никакви трупове, никакви свидетели, само някакво парче злато — много ценен златен предмет. Предай ми го, ако обичаш.

— Знаеш ли, Кал, когато служихме заедно, винаги съм смятал, че си разумен човек...

Калис насочи пистолета си към Принцеса Зоуи.

— Не, не си смятал така, и не, не съм бил такъв. Ти мислеше, че съм „хладнокръвен психопат“ — показаха ми доклада ти. Частта, Уест, или мозъкът ѝ ще се научи как да лети.

— Дългоух, дай му я — каза Уест, без да се обръща.

Дългоух свали раницата си и я хвърли в краката на Калис.

Убиецът на ГЕС я разтвори с крак и видя златния трапец.

И се усмихна.

После съобщи в ларингофона си:

— База. Тук Чистач 2–6. Обектът е у нас. Повтарям, обектът е у нас.

Сякаш очаквали точно този момент, два хеликоптера „Апачи“ на американската армия се доближиха и увиснаха симетрично от двете страни на Уест и групата му.

Ревът на роторите им разкъсваше въздуха. Тръстиките наоколо полегнаха на земята.

От единия хеликоптер спуснаха жилетка за вдигане, а другият покриваше операцията, обърнат в обратна посока.

Калис прикачи частта към ремъците. Вдигнаха я и хеликоптерът веднага отлетя.

Калис докосна слушалката в ухото си. Явно беше, че получава нови инструкции. Обърна се към Уест и му се усмихна зловещо.

— Имаш поздрави от полковник Джуда, Уест. Оказва се, че той пък държи да си поговорите. Инструкциите ми са да те заведе при него. Колкото и да е тъжно, останалите трябва да умрат.

Бърз като гърмяща змия, Калис отново насочи пистолета си към Принцеса Зоуи и натисна спусъка... но в този миг другият хеликоптер „Апачи“ над главите им избухна в огнена топка и полетя надолу, поразен от ракета „Хелфайър“, изстреляна от...

... хеликоптер „Тайгър“ на европейската експедиция.

Останките на взривения „Апачи“ рухнаха точно зад отряда на ГЕС, вдигнаха висока вълна и принудиха бойците да се разпръснат, за да не бъдат пометени.

„Тайгър“-ът не се задържа, а веднага се устреми след другия хеликоптер на американците, отнесъл частта от Пирамидиона.

Все пак ракетата, която бе изстрелял, свърши предостатъчно за нуждите на Уест.

Най-вече помогна на Принцеса Зоуи, която пъргаво отскочи встрани и се хвърли в по-близкия до нея „блатен бегач“ точно когато Уест запали двигателя му и извика:

— Давай!

Никой от групата не се нуждаеше от подканване.

Докато отрядът на ГЕС се изправяше, мъчеше се да се организира и стреляше напразно по тях, двете лодки на Уест буквално излетяха от местата си и изчезнаха сред високите тръстики.

Калис и хората му също скочиха в лодките си — четири на брой — и запалиха двигателите.

Преди да потеглят, Калис докладва на началниците си по радиото за случилото се. Завърши с думите:

— Какво да правим с Уест?

Гласът от другия край на връзката бе твърд и студен, а инструкциите, които даде, бяха изключително странни:

— Прави каквото искаш с другите, сержант, но Джак Уест и момичето трябва да бъдат оставени да се измъкнат.

— Да се измъкнат? — Калис се намръщи.

— Да, сержант. Ясен ли съм?

— Тъй вярно, сър. Както заповядате — отговори Калис.

И лодките потеглиха с рев.

Двата „блатни бегача“ на Уест се носеха през блатото с феноменална скорост, задвижвани от реактивната струя на мощните витла.

Уест управляваше едната лодка, Стреч — другата.

Калис ги следваше със своите четири лодки, по-големи, по-тежки, но по-издръжливи, а хората му стреляха, без да спират.

Уест се бе насочил към южния край на блатото, отстоящ на двайсетина километра, където минаваше стар разбит път.

Не беше нищо особено, имаше само две ленти, но пък бяха асфалтирани и това бе най-важното.

— Скай Монстър! — извика Уест в ларингофона си. — Къде си?

— Кръжа зад планините, Ловецо. Какво мога да направя за теб? — чу се в отговор.

— Нуждаем се от извеждане, Скай Монстър! Веднага!

— Напечено ли е?

— Както винаги. Нали се сещаш за онзи път, който набеleyзахме като възможен пункт за извеждане?

— Онова надупчено шибано шосе? Дето не е достатъчно широко, та да се разминат по него два миникупъра?

— Същото. Ще ни трябва куката. Какво ще кажеш, Скай Монстър?

— Другия път измисли нещо по-сложно, Ловецо. След колко време ще сте на място?

— Дай ни десет минути.

— Става. „Халикарнас“ идва.

Двата „блатни бегача“ се носеха на пълна скорост, като маневрираха непрекъснато, за да избягват постоянния огън от страна на четирите преследващи ги скутера на ГЕС.

Изведнъж около лодките на Уест започнаха да изригват гейзери блатна вода — Калис и хората му бяха започнали да използват минохвъргачки.

С внезапни завои на зигзаг „блатните бегачи“ на Уест избягваха експлозиите — които и без това като че ли идваха малко къси — а после пред тях се показва пътят.

Шосето минаваше в посока изток — запад по южния бряг на блатото — бог знае кога асфалтирано платно, водещо към Хартум. Подобно на многото други шосета в Судан, състоянието му не бе чак толкова лошо, може би защото бе построено от суданските терористи — един от тях се казваше Бин Ладен — за които тези планини бяха като дом.

Щом видя пътя, Уест си позволи да се усмихне. Май щяха да успеят...

Но в този момент в небето се появиха още три американски хеликоптера „Апачи“, прелетяха ниско и напречно на пътя му, и разпениха водата около лодките с картечни откоси.

Хеликоптерите изсипаха адски огън върху двете лодки на Уест.

Куршумите се забиваха навсякъде около тях, но лодките все пак напредваха към брега.

— Не спирай! Не спирай! — викаше Уест на хората си. — Очакваме да се появи Скай Монстър!

Но в следващата секунда един куршум се заби в турбовитлото на лодката, управлявана от Стреч. Избухна кълбо дим, нещо във витлото затрака и скоростта на втория „блатен бегач“ рязко спадна.

Уест моментално забеляза проблема... и веднага се сети какво да направи.

Приблужи лодката си до тази на Стреч и извика:

— Скачайте при нас!

За секунди Стреч, Мечо Пух, Фъзи и Магьосника се прехвърлиха при Уест, като последния — Магьосника — скочи точно навреме, за да избегне изстреляната „Хелфайър“, която взриви на парчета втория „блатен бегач“.

Въпреки целия този хаос Уест нито за миг не спираше да оглежда небето над планините... и изведнъж я видя.

Черната, увеличаваща се точка, която захождаше към тесния път.

Точката се превърна в нещо подобно на птица, после прие неясната форма на самолет и накрая най-сетне се фокусира окончателно в огромна черна летяща машина.

Беше „Боинг 747“, но най-необичайният 747, виждан от човешко око.

Някога този летателен апарат беше товарен самолет със задна рампа и без странични илюминатори.

Днес обаче бе боядисан изцяло в черно, матовочерно, и изглеждаше настръхнал от множеството добавки, които стърчаха от него: радарни куполи, отсеци за ракети и най-необикновеното от всичко — въртящи се оръдейни кули.

Те бяха четири: една на извития покрив, една откъм корема и по една от двете страни, монтирани в местата, където крилата се свързват с фюзелажа. Всяка кула бе съоръжена със страховито изглеждаща шестцевна тежка картечница „Гатлинг“.

Това беше „Халикарнас“ — собственият самолет на Уест.

С раздиращ слуха рев гигантският черен джъмбо-джет пикира към тясното шосе по границата на блатото.

С осем души на борда на един-единствен „блатен бегач“ Уест бе в критично състояние — и само „Халикарнас“ можеше да му помогне.

От долните му отсеци излетяха две ракети и едната с малко пропусна единия „Апачи“, но втората улучи другия.

Мощна експлозия. Огнена топка.

В следващия момент тежката картечница на корема на самолета се събуди за живот и изпрати продължителен откос от над хиляда трасиращи едрокалибрани куршума към третия хеликоптер, като му

предостави избора да изчезне от полесражението или да бъде свален. Пилотът направи правилния избор.

Уест зави и насочи лодката успоредно на правия като стрела път, който минаваше съвсем близо до водата и поради това брегът се спускаше под почти незабележим наклон.

Грамадният 747 се спусна и кацна.

Колелата му докоснаха асфалта и остро запротестираха за миг. Външните им гуми бяха наполовина по банкета. Машината започна да рулира по шосето до подскачащата по водата лодка — едното ѝ крило почти забърсваше блатото.

„Халикарнас“ се носеше като влакче на ужаса.

Лодката на Уест едва успяваше да го следва.

Товарната рампа на самолета с трясък се отвори и капакът заподскача по неравностите на шосето.

Секунда по-късно от зейналия отвор на товарния отсек започна да се размотава дълго въже с кука накрая. Това бе така нареченият „кабел за прибиране“ — по принцип се използваше за прибиране на метеорологични балони.

— И какво сега? — извика Мечо Пух на Уест.

— Това!

Уест рязко наклони лоста за управление наляво. „Блатният бегач“ послушно зави, отскочи от ниския плавно спускащ се бряг, излетя от водата и се плъзна по асфалта зад туловището на рулиращия 747.

Гледката бе просто невероятна: грамадният черен 747, движещ се като кола по селския път, и подскачащата зад него плоскодънна лодка.

Уест бе насочил излизането по такъв начин, че сега се намираха съвсем близко до товарната рампа на самолета. Въжето се влачеше по пътя и куката подскачаше малко пред лодката.

— Стреч! Хвани я!

Изправен на носа на лодката, Стреч използва дългия прът за разчистване на водата и с него подбра въжето.

— Закачи ни! — изкрещя Уест.

Секундите бяха скъпоценни.

Стреч успя да вкара куката в халката на носа.

Лодката вече губеше скорост, но самолетът я дръпна с рязък тласък.

Влачен от „Халикарнас“, „блатният бегач“ изглеждаше като воден скиор, теглен от скутер.

— Скай Монстър! Изтегли ни! — извика Уест по радиостанцията.

Скай Монстър послушно включи лебедката и лодката започна да се придвижва все по-близо до рампата, теглена от въжето.

През цялото това време тежката картечница, монтирана на корема на самолета, продължаваше да обсипва с порой куршуми преследващите лодки на Калис и двата останали хеликоптера „Апачи“ — принуждаваше ги да се държат на безопасно разстояние.

След малко лодката на Уест стигна до долния ръб на капака, който подскачаше по шосето. Уест и Мечо Пух сграбчиха въжетата, с които се прибираще капакът, и стабилизираха лодката.

— Окей... всички на борда! — надвика оглушителния шум Уест.

Хората му скочиха на рампата — Магьосника с Лили; Зоуи помагаше на Фъзи, а Стреч — на Дългоух. Последни бяха Уест и Мечо Пух.

В мига, в който се озова на товарната рампа, Уест откочи „блатния бегач“, лодката заора зад вече ускорения 747 и започна да се преобръща странично.

Рампата се вдигна и се затвори, самолетът увеличи оборотите и остави зад себе си американските „Апачи“ и лодките в блатото. Набра скорост за излитане и плавно се издигна.

Невредим.

Свободен.

„Халикарнас“ летеше на юг над огромното етиопско плато.

Докато другите идваха на себе си в салона на самолета, Уест отиде в кабината при пилота: едър новозеландец с рунтава брада, бивш военен пилот, известен като Скай Монстър. За разлика от останалите, неговата позивна бе същата като от времето, преди да се присъедини към екипа.

Уест се загледа в ландшафта, над който летяха — блатото, планината, големите равнини по-нататък — и се замисли за Дел Пиеро и превъзхождащите американски сили. Дел Пиеро щеше да има нужда от много, много късмет.

Американците както винаги бяха пристигнали последни, но за сметка на това бяха заложили на голям резерв в груба сила. Бяха оставили Уест и европейците да се боричкат за частта, да дадат жертви, за да се сдобият с нея, а после се бяха намесили с лакти и мускули, бяха избутали хиените и бяха отмъкнали наградата.

„Халикарнас“ се издигаше в небето все по-далеч от опасността и Уест спря поглед на голямата американска база, установена на западния бряг на блатото.

И в главата му се материализира една обезпокоителна мисъл...

Как изобщо американците бяха разбрали за съществуването на това място?

Европейците имаха свое копие на ръкописа на Калимах, а освен това разполагаха с момчето, разбира се. Но американците, поне доколкото бе известно на Уест, нямаха нито едното, нито другото.

Което означаваше, че няма логично обяснение откъде знаят, че това е мястото, където е била прибрана главата на Родоския колос.

Уест смръщи вежди.

Значеше ли това, че прикритието на екипа му е разкрито? Бяха ли открили американците тяхната база и беше ли възможно да са ги проследили от там до тук? Имаше и една още по-лоша възможност: дали в екипа му нямаше предател, издал местоположението им може би чрез насочващо устройство?

Каквито и да бяха отговорите на тези въпроси, едно бе сигурно: Джуда вече знаеше, че Уест е замесен в издирването на съкровището. Може да не знаеше за кого точно работи Уест, но участието му бе извън всякакво съмнение.

А това на свой ред означаваше, че нещата тепърва ще стават още по-напечени.

Бяха в безопасност най-сетне, но лишени от скъпоценната придобивка.

Самолетът се носеше на юг.

Изморен, мръсен и натъжен от загубата на Ноди — испанецът беше чудесен член на екипа — Уест се прибра в малката каюта в кърмата на самолета.

Отпусна се на койката и заспа в секундата, в която главата му докосна възглавницата.

Спа дълбоко, но сънищата му бяха изпълнени с ярки видения — подземни зали с капани, каменни олтари, песнопения и писъци, стичащи се потоци лава — и в средата на всичко това той самият, тичаше през опасностите.

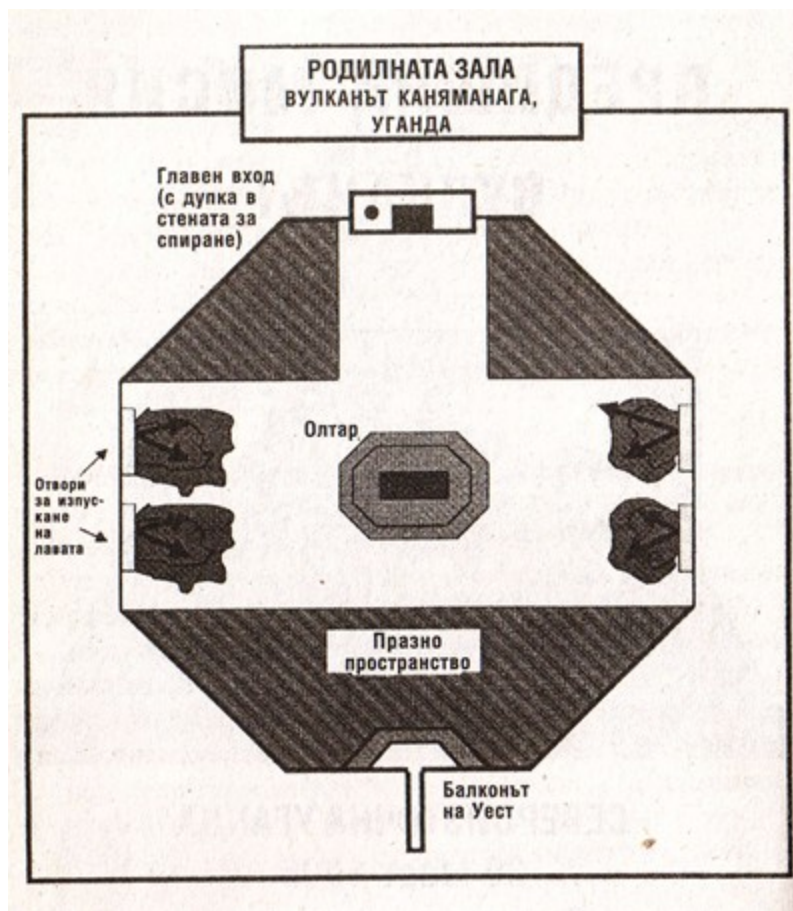
Най-интересното обаче бе, че тези сънища не бяха продукт на въображението му.

Събитията в тях се бяха случили преди десет години...

ПРЕДИШНА МИСИЯ ВУЛКАНЪТ

**Североизточна Уганда
20 март 1996
Десет години по-рано**

ВЪВ ВУЛКАНА КАНЯМАНАГА

УГАНДА, АФРИКА

20 март 1996, 11:47

Образите от сънищата на Уест...

Уест отчаяно тича надолу по дървен тунел заедно с Магьосника към мястото, откъдето се разнасят звуци на кънтящи барабани, монотонно пеене и ужасените писъци на жена.

Горещо е.

Горещо е като в пъкъла.

И понеже се намират във вулкан, дори изглежда като в пъкъла.

Само двамата са... и Хор, разбира се. По онова време екипът още не съществуваше.

Дрехите им са кални и изцапани с катран — пътят дотук се бе оказал мъчително труден. Уест е с пожарникарската си каска и армейските обуца с дебели подметки. Десет години по-млад, на

двайсет и седем, той е по-голям идеалист, но не по-малко твърд. Очите му са присвити, съсредоточени. И лявата му ръка си е още неговата собствена.

Бум-бум-бум... кънтят барабаните.

Монотонното пеене се засилва.

Женските писъци режат слуха.

— По-бързо! — настоява Магьосника. — Ритуалът е започнал!

Минават през няколко подземни коридора с капани в тях — Уест ги неутрализира с лекота.

Пръсване с лепкава пяна в дупка на стената, от която иначе ще се изстрелят малки стоманени остриета.

Десет болестотворни молосидни прилепа излитат озъбени от тъмна ниша при тавана, но и Хор литва от рамото на Уест и се забива в центъра на ятото им с разперени нокти. Сблъсък във въздуха. Писъци. Два прилепа падат, разкъсани от ноктите на сокола.

Това разколебава ятото и двамата мъже се шмугват през него. След малко Хор ги настига.

Влизат в залата с фалшивия под. Същата като в Судан, но вместо скрита под водораслите вода, покриваща плочите за стъпване, тук водата е вряла, загрята от геотермални източници.

Магьосника естествено разполага с подреждането на камъните и Уест бързо прекосява залата.

Застава пред дълга извиваща се шахта. Изглежда поне стотина метра дълга, каменна, наклонена под остър ъгъл и широка точно колкото да се побере, когато сяда в нея.

Барабаните продължават да бумтят.

Злокобното песнопение вече се чува съвсем ясно.

Писъците на жената са ужасни: изпълнени с болка, отчаяние и първичен страх.

Уест хвърля поглед към Магьосника, който още балансира с разперени ръце над врялата вода.

Възрастният мъж му махва с ръка да не го чака.

— Върви, Джак! Върви! Иди при нея! Ще те настигна!

Уест скача с краката напред в подобната на тръба шахта и се плъзва надолу.

Пет клопки по-късно изскача от долния край на каменната тръба...

... върху някакъв балкон.

Балкон, от който се разкрива гледка към голяма пещера. И става свидетел на кошмар, който няма да забрави никога.

Жената лежи на грубо издялан каменен олтар, крайниците ѝ са разпънати и завързани за четирите му ъгъла. Гърчи се и се бори, ужасена от онова, което я очаква.

Заобиколена е от двайсетина души с черни роби на жреци и със страховити маски на чакал, изобразяващи египетския бог Анубис.

Шестима от жреците бият по огромни барабани от лъвска кожа.

Останалите монотонно пеят на странен език.

Колкото и да е невероятно, шестнайсет десантници в пълно бойно снаряжение са образували кръг около жреците, обърнати с лице навън. Всички до един са французи, хванали готови за стрелба автомати. Погледите им са мъртви.

Уест насочва вниманието си към самата зала.

Тя е разположена в пещера встрани от нажеженото до бяло сърце на вулкана и е с осмоъгълна форма.

Пещерата е древна, много древна.

Всички повърхности в нея са плоски. Каменните стени са толкова гладки, че изглеждат като нарисувани. В стените има шахти — правоъгълни дупки с остри ръбове.

Самите стени са скрити под йероглифи. С гигантски изсечени в камъка букви над главната врата е изписано:

„Влез доброволно в прегръдката на Анубис и ще живееш след пришествието на Ра. Влез срещу волята си и народът ти ще царува една епоха, но теб няма да те има. Не влизай — и света не ще го има.“

По някаква причина мотивът с изпъкнали символи по високия таван напълно съответства на другия, издълбан в пода на петнайсет метра под него.

И още нещо има на тавана — тясна вертикална шахта, прокопана в него, в геометричния му център, точно над олтара.

Изглежда, тази свръхтясна вертикална шахта стига до външния свят, защото през нея прониква слънчев лъч... абсолютно вертикален, тънък като лазерен, ослепително ярък.

Лъчът...

... попада върху олтара, на който лежи жената.

И още нещо...

Жената е бременна.

И даже повече от това...

Тя ражда.

Родилните болки явно са силни, но не те са единствената причина за писъците ѝ.

— Не ми отнемайте детето! — риде тя. — Не... ми... отнемайте... детето!

Жреците не обръщат никакво внимание на молбите ѝ и продължават монотонно да пеят и да блъскат барабаните.

Отделен от церемониалната зала от пропаст, широка петнайсет метра и бог знае колко дълбока, Уест може само безпомощно да наблюдава разиграващата се сцена.

Изведнъж в какофонията от звуци се разнася нов.

Изплакването на дете...

Жената е родила.

Жреците пеят.

Главният жрец — той единствен е облечен в червена роба и не носи маска — издърпва детето от утробата на майката и го вдига във въздуха под вертикалния лазерен лъч слънчева светлина.

— Момче! — обявява тържествуващо.

Жреците отново запяват, вече радостно.

В този миг, когато главният жрец е вдигнал бебето, Уест съзира лицето му и прошепва:

— Дел Пиеро.

Жената се разплаква:

— Господи, не! Не ми го вземайте! Не! Не-е-е!...

Но те ѝ го отнемат.

Жреците излизат през главния вход в отсрещния край на залата, минават по къс мост, робите им се развяват, момчето е в центъра на групата им, заобиколена от въоръжените десантници.

Междувременно обедното слънце отвън продължава хода си по небосвода и вертикалният лазеротънък лъч светлина изчезва.

Върховният жрец — Франческо дел Пиеро — напуска залата последен. Хвърля прощален поглед, стъпва със сила върху задействащия камък и изчезва.

Реакцията е мигновена.

Потоци лава бликват от правоъгълните дупки в стените на пещерата. Лавата започва да залива пода и се насочва към олтара.

Едновременно с това таванът на залата започва да се спуска. Изпъкналият мотив е огледално копие на вдлъбнатините в пода. Нещо повече — в него има дупка, която да погълне в себе си олтара.

Но жената на олтара не забелязва всичко това.

Премаляла от раждането и от загубата на кръв, тя немощно отпуска глава на олтара и замира.

Магьосника пристига зад гърба на Уест, изправя се до него и попива с поглед ужасяващата сцена.

— Господи... закъсняхме — прошепва отчаяно.

— Беше Дел Пиеро — казва Уест. — С френски десантници.

— Нима Ватикана и французите са се съюзили? — ахва Магьосника.

Уест вдига пневматичен пистолет и стреля в спускащия се таван. В камъка се забива стоманен клин, от който виси въже.

— Какво си намислил? — обезпокоен пита Магьосника.

— Отивам при нея — казва Уест. — Обещах, че ще я пазя, и се провалих. Но няма да допусна да бъде смачкана на пихтия.

Хваща въжето и полита към зейналата бездна.

Таванът продължава да се спуска.

Лавата продължава да се стича по пода от всички страни и да настъпва към олтара.

Но Уест я изпреварва и се спуска в самия център на залата. Изтичва и застава над жената.

Бърза проверка на пулса разкрива, че вече е мъртва.

Уест стиска очи.

— Съжалявам, Малена... — прошепва. — Съжалявам...

— Джак! Побързай! — изкрещява Магьосника от балкона. — Лавата!

Лавата е на осем метра и се събира към него от всички страни.

От дупката в стената над главната врата тече лава и образува огнена завеса върху отвора на прохода.

Уест слага ръка върху лицето на жената. Тя още е топла. Плъзва поглед надолу по тялото ѝ, спира го за момент върху отпуснатата кожа на корема, която грозно се е събрала след изваждането на бебето.

Без сам да знае защо, слага ръка върху корема ѝ.

Усеща леко ритване.

И изненадан отскача.

— Макс! — извиква. — Ела! Веднага!!!

Следващият образ е отвратителен, но той никога няма да може да го извади от главата си: заобиколени от приближаващата лава и бавно спускащия се таван, двамата с Макс израждат с цезарово сечение мъртвата жена с помощта на ножа на Уест, марка „Ледърман“.

След половин минута Уест вдига във въздуха второ дете, извадено на бял свят от разрязаната утроба на жената.

Момиче.

Косицата ѝ е полепнала по главичката, сплъстена е и е мокра, но двамата авантюристи, стигнали до финала на едно невероятно приключение, я гледат с гордостта на бащи.

Уест не може да откъсне поглед от мъничкото телце.

— Джак! — обажда се Магьосника. — Хайде! Трябва да се махнем оттук.

Уест се обръща, за да хване висящото от тавана въже, но в този миг лавата докосва края му и то пламва със съскане!

Този изход е затворен.

Без да пуска бебето, Уест се извъръща към главния вход.

Петнайсетметров тънък слой лава блокира пътя натам.

А завесата падаща лава прегражда самия проход.

И тогава той я вижда: изсечена в лявата страна на каменната рамка на вратата малка кръгла дупка, широка може би колкото в нея да влезе длан, почти скрита зад завесата от нажежена лава.

— Колко дебели са подметките ти? — пита Уест.

— Достатъчно, за да издържат няколко секунди — отговаря Магьосника. — Само че няма начин да изключим този *лавопад*.

— Има. — Уест кимва към дупката. — Виждаш ли онази дупка? В нея има каменен циферблат, скрит зад лавата. Той задейства механизъм, който изключва лавопада.

— Но, Джак... който бръкне там, ще изгуби...

Магьосника млъква, защото вижда, че Уест не го слуша. Младият мъж напрегнато гледа дупката в стената.

Уест прехапва устни, обмисля немислимото.

Преглъща и се обръща към Магьосника.

— Ще можеш ли да ми конструираш нова ръка, Макс?

Магьосника се вцепенява.

Но знае, че това е единственият начин да се измъкнат живи.

— Джак... Ако се измъкнем оттук, обещавам да ти направя по-добра ръка от тази, с която си се родил.

— Тогава я вземи и да вървим — казва Уест и подава бебето на Магьосника.

Двамата побягват — Уест води, Магьосника с бебето го следва. Прекосяват тънкият един пръст слой лава, който затваря клопката си около олтара, и с всяка следваща крачка усещат все по-засилващата се изгаряща болка по ходилата си.

Стигат до скритата зад стичащата се като завеса лава стена и без да губи нито миг, Уест застава пред малката дупка до рамката на вратата, поема дълбоко дъх и...

... бръква с лявата си ръка до лакътя през лавопада.

За болката, която изпитва, няма измислени думи.

Вижда как лавата прогаря плътта на ръката му както оксиженова горелка прогаря метал. След няколко секунди ще я изгори докрай, но краткото време, през което той все още усеща пръстите си, е достатъчно, защото той изведнъж напипва нещо.

Каменен циферблат.

Стисва го и го завърта.

Лавопадите секват.

Таванът застива на половината височина.

Уест се отдръпва от дупката...

Лявата ръка от лакътя му надолу просто я няма. Има отвратителен чукан и от изгорената плът стърчи обгоряла кост.

Уест залита.

Но Магьосника го прихваща и двамата — заедно с бебето — излизат през вратата и се свличат на пода на каменния тунел.

Уест стисва чукана на ръката си, усеща, че припада.

Магьосника слага бебето на пода, бързо сваля разтапящите се обувки на Уест, след което бързо събува и своите. Стоманените им подметки са стопени.

Макс превързва ръката на Уест с ризата си. Нажежената лава е запечатала раната, което донякъде помага.

Това е краят.

Последната картина в съня на Уест включва него и Магьосника: седят напълно изтощени в тъмен каменен тунел в търбуха на африканския вулкан, а бебето е между тях.

Магьосника най-сетне намира думи:

— Това... това... това е безпрецедентно. Нечувано в човешката история. Двама оракули... Оракули-близнаци. И Дел Пиеро не знае... — Обръща се към Уест: — Млади приятелю... Смели ми млади приятелю. Това усложнява нещата по неподозиран нов начин. И може да ни даде шанс в епичната борба, която предстои да се разрази. Трябва да уведомим страните членки и да свикаме среща, може би най-важната среща на съвременността.

СРЕЩА НА НАЦИИТЕ

Графство Кери, Ирландия
28 октомври 1996
7 месеца по-късно

ФЕРМАТА О'ШЕЙ

ГРАФСТВО КЕРИ, ИРЛАНДИЯ

28 октомври 1996, 17:30

За нетренираното око всичко би изглеждало като най-обикновена стара ферма на върха на хълм, с изглед към Атлантика. Тренираното

око обаче виждаше съвсем друго. Професионалистът щеше да забележи поне двайсетимата тежковъоръжени ирландски командоси на пост из имението — оглеждаха хоризонта.

Безспорно сцената бе необичайна за международна среща, но от друга страна, ставаше дума за среща, за която участниците не биха желали да се разчува.

Международната обстановка бе сложна. Ирак бе изгонен от Кувейт, но си играеше на котка и мишка с инспекторите по разоръжаване от ООН. Европа бе бясна на Щатите по повод тарифите за стомана. Индия и Пакистан — вечно вкопчени в някакво тяхно подобие на война — се намираха на ръба да станат членове на клуба на ядрените сили.

Но това бяха големите проблеми, а малките нации, събрани тук, не бяха сред големите играчи на международната сцена. Това бяха малки страни — мишки, не лъвове — дребосъци в сравнение с големите сили.

Но не за дълго.

Мишките бяха на път да изреват като лъвове.

Седем от осемте делегации бяха в основния салон на фермата и чакаха. Всяка национална делегация се състоеше от двама или трима души — един старши дипломат и съпровождащи го военни.

Гледката през прозореца бе изумителна — панорамен изглед към простора на Атлантика с разбиващите се в брега вълни — но никой от присъстващите на тази среща не се вълнуваше от нея.

Арабите нетърпеливо поглеждаха часовниците си и започваха да се мръщят. Техният водач, лукавият възрастен шейх от Обединените арабски емирства Анза ал Абас, се обади:

— От професор Епер няма вест вече цели шест месеца. Какво ви кара да смятате, че ще се появи?

Канадците както обикновено седяха спокойно и търпеливо. Водачът им късо отговори:

— Ще дойде.

Абас сви недоверчиво устни.

Докато чакаше, прелисти папката с документи за срещата и започна да препрочита загадъчното извлечение от книга, предоставено на всички участници в срещата.

Заглавието му бе „Златният пирамидион“...

Златният пирамидион

„Извадка от: Когато хората строяха планини:
Пирамидите“

от Крис М. Камерън
(Макмилън, Лондон, 1989)

Може би най-голямата загадка, свързана с пирамидите, е най-очевидното нещо: Голямата пирамида в Гиза е два метра и седемдесет по-ниска, отколкото би трябвало да е.

Някога на върха ѝ се намирал най-боготвореният обект в цялата история.

Златният пирамидион.

Или както го наричали египтяните — Бенбен.

Оформен като малка пирамида, Пирамидионът бил висок два метра и седемдесет сантиметра и бил изработен почти изцяло от злато. Бил покрит с йероглифи и други странно изглеждащи символи на непознат език, а на едната му страна — южната — се намирало Окото на Хор.

Всяка сутрин то засиявало като скъпоценен камък, огряно от лъчите на изгряващото слънце — това бил първият предмет в Египет, докосван ежедневно от свещените лъчи.

Великият Пирамидион всъщност се състоял от седем части, а пирамидалната му форма била резултат от нарязването му на хоризонтални слоеве, от което се получавали шест трапецовидни части и една — най-горната — която сама по себе си представлявала малка пирамида (такива малки пирамиди се наричали *пирамидиони*).

Споменахме, че Пирамидионът бил изработен почти изцяло от злато, защото макар тялото му да било изработено от масивно злато, по височината на пирамидата минавал тънък отвор, който свързвал върха с геометричния център на основата.

Тази кухня с диаметър пет сантиметра пронизвала всяка от седемте части. Във всяка от седемте кръгли дупки можело да се намери кристал, който наподобявал лупа. Поставени един върху друг, седемте кристала били в състояние да концентрират лъчите на слънцето в моментите, когато то минавало точно над Пирамидиона.

И това било неслучайно, а критично важно.

Много учени са отбелязали в изследванията си, че построяването на Голямата пирамида от фараон Хуфу по странно стечение на обстоятелствата съвпада с едно слънчево явление, известно като Завъртането на Тартар. Явлението е органично свързано с въртенето на слънцето и последващата поява на гигантско слънчево петно, което се изравнява с мислената линия, свързваща Слънцето и Земята.

Египтяните внимателно са наблюдавали слънцето и със сигурност са знаели за неговото въртене, за слънчевите петна и естествено за петното, което наричаме Тартар. Осведомени за изключително високата му температура, те го наричали Унищожителя на Ра (те също знаели за по-малкото слънчево петно, което предхожда появата на Тартар със седем дни, така че него наричали Пророк на Унищожителя).

Последното завъртане на Тартар станало през 2570 година пр.н.е. — няколко години преди завършването на Голямата пирамида. Интересно е да се отбележи, че следващото завъртане се пада на 20 март 2006 — деня на пролетното равноденствие — моментът, когато слънцето е перпендикулярно на Земята^[1].

Някои учени свързват построяването на пирамидата с Тартар и твърдят, че уникалният кристален масив на Пирамидиона притежава способността да улавя и укротява слънчевата енергия, а най-крайните от тях заявяват, че притежавал свръхестествени сили.

Трябва да се отбележи обаче, че Златният пирамидион е престоял на върха на Голямата пирамида относително кратко време.

В деня след Завъртането на Тартар Пирамидионът бил свален и откаран на тайно място, където престоял над 2000 години.

Следите му се губят, така че единственото останало, което ни напомня за него, е злокобен надпис, открит върху осакатения връх на самата Голяма пирамида в Гиза:

*„Гърчетe се от страх, плачете в отчаяние,
жалки смъртни,
защото онзи, който дава голямата власт,
също така я и отнема.
Защото ако Бенбен не бъде на свещеното си място
в светата земя, на светата височина,*

*до седем залеза след пристигането на пророка на Ра,
по пладне на седмия ден,
огньовете на Ра, Неумолимия унищожител,
ще ни погълнат до един.“*

Някъде се затръшна врата. Абас вдигна поглед от папката.

Чуха се стъпки.

Вратата се отвори и влязоха...

Професор Макс Т. Епер и капитан Джак Уест-младши.

Епер беше облечен в класическо преподавателско сако от туид. Братата му беше точно толкова бяла и дълга, колкото щеше да е и след десет години.

Уест бе с миньорското си яке, но поне беше с чисто нови обуца със стоманени подметки. Леденостудените му очи огледаха внимателно помещението. Погледът му бе остър като лазер.

Лявата му ръка свършваше до лакътя.

В стаята се разнесе шепот.

— Това са двамата, които намериха ръкописите на Музейона...
— прошепна един от арабите.

— Епер е професор по археология в дъблинския Тринити Колидж — гениален човек, има докторати по физика и електромагнетизъм...

— А Ловеца?

— Бил е военен, но вече не е. Действал е с американците в Ирак през деветдесет и първа. Но след онова, което са му направили, хм...

— Но какво се е случило с ръката му?

Абас стана.

— Къде е момичето, Максимилиан? Мислех, че ще го доведеш.

— Оставихме я на сигурно място — отговори Епер. — Безопасността ѝ в момента е от първостепенно значение. Присъствието ѝ на тази среща, приятелю Анза, не е.

Епер и Уест се присъединиха към седемте делегации.

Епер седна при канадците.

Уест седна сам — подчертаваше, че не иска да бъде свързан с никоя от седемте страни. Родината му не бе изпратила друг

представител — очевидно там бяха преценили, че неговото присъствие на тази среща е предостатъчно.

Родината му бе Австралия.

Домакинът — водачът на ирландската делегация генерал Колин О'Хара — откри официално срещата.

— Приятели, добре дошли в Ирландия и на тази среща от изключително значение. Ще премина направо на онова, за което сме се събрали. Преди половин година членове на европейски военно-археологически екип откриха бременната съпруга на Оракула на Сива в убежището ѝ в Уганда. Не е известно как са се добрали до нея, но знаем, че водачът на европейската експедиция е видният ватикански историк Франческо дел Пиеро. Специалността на Дел Пиеро са древноегипетските религиозни обреди, по-специално боготворенето на слънцето... В съответствие с повелите на древен египетски култ към слънцето, Дел Пиеро и хората му закарали бременната жена при отдалечен вулкан в Уганда и в деня на пролетното равноденствие... По пладне в деня на равноденствието, с помощта на така наречената „чиста“ слънчева светлина, в подземна зала, изсечена в периферията на вулкана, съпругата на Оракула родила син, който Дел Пиеро отвякъл... Дел Пиеро и военният му ескорт напуснали и оставили майката да умре... Но тогава се случило нещо, което било абсолютно непредвидимо. Веднага след заминаването на Дел Пиеро и отряда му, съпругата на Оракула родила още едно дете — момиче. Благодарение на изключителните усилия на професор Епер и капитан Уест момиченцето било спасено, така че сега е живо и здраво.

„Колко още много неща биха могли да се добавят“, мислеше си Уест, докато слушаше.

В действителност той и Епер бяха открили съпругата на Оракула ден преди европейците. Тя се казваше Малена Окомбо и се криеше от грубия си съпруг — настоящия Оракул на Сива. Бременна с наследника (или наследниците) на Оракула, тя бе избягала от юмруците и безпричинния гняв на един покварен от властта мъж. Уест веднага бе изпитал съчувствие към участта ѝ и ѝ бе обещал да се грижи за нея. На следващия ден обаче се бяха появили европейците и я

бяха отвлечли, което бе довело до ужасните събития във вътрешността на вулкана.

Междувременно О'Хара продължаваше:

— Именно това изключително щастливо стечение на обстоятелствата — раждането на втори Оракул — ни събра днес тук. Професор Епер, ако обичате...

Епер се надигна.

— Благодаря, Колин. — После се обърна към събралите се делегати. — Госпожице Кисан, господа... Нашите осем малки нации се събират днес в един повратен за историята момент... Действията на отец Дел Пиеро и хората му в Уганда могат да означават само едно нещо, едно крайно опасно нещо. Европейците са решили да вземат инициативата. След две хиляди години на търсене те са се сдобили с ключа за най-великото, най-жадуваното съкровище в човешката история: Златния пирамидион на Голямата пирамида в Гиза.

— Позволете ми да бъда малко по-обстоятелен — продължи Епер. — Както сигурно вече сте прочели в пояснителните материали, някога върхът на величествената пирамида бил увенчан от Златен пирамидион. Той обаче бил свален оттам малко след завършването на Голямата пирамида, като престоял на мястото си по-малко от година... В египетските анали след това не се споменава, няма и податки къде е бил пренесен. През вековете Златният пирамидион става обект на безброй митове и легенди. Персийският цар Камбиз се опитвал да го открие в оазиса Сива в Западната пустиня, но загубил при опита 50000 воители по време на пясъчна буря с невиждана сила... И Юлий Цезар се опитал да го намери, но не успял. Наполеон отишъл в Египет с цяла армия със същата цел, но и той се провалил. Легендата за Язон и аргонавтите и опита им да намерят мистичното, даряващо власт златно руно — написана от Аполоний Родоски — се смята за прозрачна алегория на търсенето на Златния пирамидион... Всички легенди обаче имат нещо общо: според всяка от тях Пирамидионът притежавал необикновени свойства. Той бил източник на огромна власт, смятало се, че съдържа в себе си тайната на вечното движение и че бил слънчев поляризатор, способен да абсорбира лъчите на слънцето... Разбира се, не можем да не споменем и за окултните митове: Пирамидионът е

талисман на злото, изкован по време на зловеща церемония от окултни жреци, а нацията, която обяви, че го притежава и го задържа в земите си, ще бъде непобедима в битка. Най-сетне някои стигат дори дотам да твърдят, че това е извънземна технология, донесена преди хилядолетия на земята като дар от по-висша цивилизация.

— И сега Европейският съюз иска да сложи ръка върху него... — обади се представителят на Нова Зеландия.

— Кхм... — прокашля се О'Хара, — присъстващите тук нации не са в качеството си на страни членки на Европейския съюз. Да, Ирландия и Испания са членки на ЕС, но отец Дел Пиеро не действа от наше име. И макар екипът му да се нарича „Мисия на ЕС“, в действителност става дума за коалиция на четири „стари“ европейски държави: Франция, Германия, Италия и Ватикана.

При споменаването на Франция делегатът от Нова Зеландия видимо се напрегна. Отношенията между двете страни бяха влошени още след взривяването от френски агенти на „Рейнбоу Уориър“ — кораба на „Грийнпийс“ — в пристанището на Окланд през 1985.

— Нека ги наречем „староевропейски“ тогава. Искан да отбележа, че след като Стара Европа иска Пирамидиона, можем да сме сигурни, че нейните врагове са в течение на това...

— Така е — заяви Абас. — Американците вече подготвят голяма експедиция.

— Почакайте малко — намеси се делегатът от Ямайка. — Америка и Европа да не са врагове?

— Такива, каквито могат да бъдат само стари приятели — потвърди Епер. — Благодарение на ЕС Стара Европа през последните пет години води икономическа война с Щатите. Тази война започна, когато Америка нелоялно реши да субсидира стоманодобивната си промишленост, с което изтича значителен брой европейски производители от своя пазар.

Обади се и испанецът:

— Щатите притискат другите нации да отворят пазарите си, но на свой ред затварят своите за тях и защитават слабата си промишленост с тарифи като тези при стоманата.

Канадецът кимна и добави:

— А от бившите приятели, бившите съпрузи и бившите съпруги се получават най-страшните врагове. Европа и Америка взаимно се

презират. И тази враждебност с времето само ще се засилва.

Епер отново взе думата:

— Което ни довежда до днешния ден. Нашите осем малки нации не са врагове нито на Щатите, нито на Стара Европа. В действителност в много случаи ние сме се борили и на страната на едните, и на страната на другите. Но в конкретните обстоятелства решихме, че не можем безразлично да наблюдаваме отстрани как така наречените Велики сили водят битка за най-скъпоценното притежание, каквото е този артефакт... Не! Събрани сме тук, защото вярваме, че Пирамидионът не бива да принадлежи на нито една суперсила. Властта, която дава, просто е прекалено голяма. Накратко казано, тук сме, за да спасим света.

— Ставаше дума за момичето... — напомни Абас.

Епер вдигна ръка.

— Анза, имай търпение, ако обичаш. Преди това още малко информация. През цялата човешка история Пирамидионът е бил търсен от велики личности: Юлий Цезар, Октавиан Август, Ричард Львското сърце, Наполеон, лорд Кичънър и за да се върнем в наше време — Адолф Хитлер и нацистите. Предметът се боготвори от организации като ордени на тамплиерите и франкмасоните, и — та макар това да изненадва някои — дори от Католическата църква. И всички те вярват в едно: който намери Пирамидиона и извърши с него древен ритуал, ще управлява земята в продължение на хиляда години — или една епоха, както се казва.

В стаята се възцари тишина.

Епер продължи:

— Смята се, че един-единствен човек в историята е притежавал Пирамидиона и е имал страхотна власт. Това е човекът, който, според легендата, е разглобил Пирамидиона на седемте му съставни части, така че никое човешко същество да не може да го събере в едно. След това разпратил частите по краищата на света, за да бъдат погребани в седем великолепно паметника на величието на човека — седемте най-големи постройки на света.

— Кой? — Абас се наведе напред.

— Единственият, който е властвал над света по свое време — отговори Епер. — Александър Велики.

— Седем великолепно паметника? — Абас го изглежда подозрително. — Да не говориш за Седемте чудеса на света? Александър е заровил седемте части на Пирамидиона в Седемте чудеса на света?

— Именно — потвърди Епер, — макар по негово време те да не били известни като Седемте чудеса. Това название било използвано за пръв път през 250 година преди новата ера от Калимах Киренски — главен библиотекар на Александрийската библиотека. Всъщност, когато през 232 година преди новата ера Александър умрял, били построени само пет от Седемте чудеса.

— Не съм на ти с историята — каза Абас, — така че би ли ми припомнил чудесата, ако обичаш?

Вместо Епер му отговори младата ирландка: изреди ги бързо и авторитетно:

— В реда на построяването им те са: Голямата пирамида в Гиза, Висящите градини на Вавилон, или, както се наричат още, на Семирамида, Храмът на Артемида в Ефес, Статуята на Зевс в Олимпия, Мавзолеят в Халикарнас, Александрийският фар и Родоският колос.

— Благодаря, Зоуи — каза Епер.

— Мислех, че Висящите градини са мит — изсумтя Абас.

— Това, че нещо не е намерено, не означава, че е мит, Анза. Но ние се отклоняваме. Александър посетил и петте съществували по негово време чудеса. Последните две — Фарът и Колосът — щели да бъдат построени от близкия му приятел и негов подчинен, Птолемей I, който по-късно станал египетски фараон... Кое то представлява едно любопитно съвпадение: взети заедно, тези двама титани на древността са посетили и местата, които по-късно щели да бъдат наречени Седемте чудеса на света... Скоро след смъртта им възникнала концепцията за „велики строежи“. Но не се заблуждавайте, няма никаква случайност. Както казах, идеята за Седемте чудеса на света била изказана за пръв път от Калимах Киренски през 250 година преди новата ера. Той го направил в текст, озаглавен „Колекция на чудесата

по света“ или „Таблицы“, станал известен като Текста на Калимах. Калимах обаче не направил публично достояние никакъв измислен списък. Той знаел всичко за Александър, Птолемей и — забележете — Златния пирамидион... Чрез упоменаването на точно тези постройките — защото нека бъдем обективни, по онова време имало и други не по-малко достойни кандидати да бъдат обявени за „чудеса на света“ — Калимах всъщност съставил карта, ясна и конкретна карта за местоположението на частите на Златния пирамидион.

— Според Текста на Калимах Пирамидионът бил разрязан на парчета ето по този начин. — Епер начерта на бялата дъска пирамида и я пресече хоризонтално, разделяйки я на седем слоя. — Седем части; един пирамидален връх и шест трапецовидни^[2] основи с различна големина, които ще номерираме от горе надолу с числата от 1 до 7. Те са скрити по едно в Седемте чудеса на света.

— Чакай малко — прекъсна го Абас. — Седемте чудеса на света не са ли отдавна съборени, разрушени или просто изчезнали? Как ще намерим частите в постройките, които вече не съществуват.

— Много уместно съображение. Като изключим Голямата пирамида, нито едно друго от Седемте чудеса не е оцеляло до наши дни. Текстът на Калимах обаче се е запазил. Но нека изясня нещо: макар той да носи неговото име, Калимах не е бил единственият, който го е писал. Текстът е резюме на писания от други автори, всичките членове на таен култ, които са го актуализирали и преработвали през следващите хиляда и петстотин години. Тези хора са държали под око всяко отделно „чудо“ дори след разрушаването му и по подразбиране са следили къде се намира всяка отделна част на Пирамидиона. Позволете ми да обясня...

— С Александър Велики е свързана една добре известна история. Преди да потегли на поход в Персия, Александър посетил Оракула в пустинния оазис Сива в Египет. Оракулът потвърдил, че Александър е бог, при това син на Зевс. По-малко се знае обаче за дара, който Оракулът уж дал на Александър, когато той си тръгнал от Сива. Никой не го е виждал, но според хроникъора Калистен той заемал цяла

покрита каруца, която се теглела от осем магарета... Какъвто и да е бил подаръкът, няма съмнение, че е бил тежък. Много тежък. Но Александър го влачил със себе си в покритата каруца по време на целия си победоносен поход в Персия.

— Смяташ, че Оракулът е дал на Александър Пирамидиона? — попита Абас.

— Точно това смятам. И смятам по-нататък, че по време на военния си поход Александър систематично е скривал частите в тогава съществувалите пет чудеса. Последните две части оставил на приятеля си Птолемея I, който, както знаем, построил последните две чудеса на древността... Не знам дали ви е известно, но Оракулът на Сива бил повече от ясновидец: той бил и остава до наши дни Върховен жрец на древен култ към Слънцето, известен като култа към Амон Ра. Многозначително е, че в египетските анали този култ е останал под друго име — Жреците на Пирамидиона. Ето, това е. Това са хората, които са поставили Златния пирамидион на върха на Голямата пирамида. И пак те го свалили оттам... Този култ към Амон Ра, или Амун Ра, е просъществувал до наши дни, приемайки много лица. Например рицарите от ордена на Свети Йоан в Малта, както и някои подразделения на църквата... Франкмасоните също придавали, при това отдавна, огромно значение на Голямата пирамида и често са обвинявани в зле прикрито превъплъщение на култа към Амон Ра. В действителност един много известен франкмасон, Наполеон Бонапарт, бил посветен в най-висшите санове на ордена в Царската камера на Голямата пирамида. Сред известните личности, свързали името си с култа към Амон Ра, можем да изброим Томас Джеферсън, Фредерик-Огюст Бартолди — френски скулптор, автор на Статуята на свободата, доктор Ханс Кьониг — бележития нацистки археолог, и американския вицепрезидент Хенри Уолас — човекът зад полученото съмнителна слава включване на пирамидата с Пирамидиона на еднодоларовата банкнота... За нашите цели обаче е важно да се отбележи, че всички главни библиотекари на Александрийската библиотека били ключови членове на култа, сред тях Аполоний Родоски и Калимах Киренски...

Епер си пое дъх и продължи:

— Времето минавало и чудесата едно по едно падали или се разрушавали, но наследниците на Калимах в култа на Амон Ра не изпускали от очи частите на Пирамидиона и записвали в Текста на Калимах местата, където се намирали те. Например, когато Родоският колос рухнал при земетресение, египетските членове на култа отнесли главата му и така спасили частта от Пирамидиона на огърлицата. Новото място на Колоса било надлежно отбелязано в текста, но записът бил направен на таен език... И тук, Анза, идва ред да споменем за важната роля на малкото момиче... Виждате ли, Калимах и неговите последователи правели записите си в текста на древен език, език съвсем различен от останалите, език, устоял на опитите да бъде разчетен вече над 4500 години, дори в наши дни, когато го атакуват със суперкомпютри. Този тайнствен език е известен като Словото на Тот. Така-а... Ние вярваме, че отец Дел Пиеро притежава ватиканско копие на Текста на Калимах, направено тайно от ватикански шпионин през тринайсети век. Той направил копието, но не могъл да го преведе. Така че Дел Пиеро тръгнал да търси единствения човек на този свят, способен да разчете Словото на Тот — Оракула на Сива. Защото Александър може да е дошъл на този свят и да си е отишъл, но Оракулът на Сива е жив до наши дни, макар да се крие някъде из Африка. Корените на родословното му дърво тръгват отпреди повече от 4500 години и странно или не, но всеки оракул продължавал рода, като му се раждало само едно дете. И всеки потомък на Оракула наследявал свръхестествената, характерна за Оракула способност да „вижда“, като по този начин се превръщал в следващия Оракул. Мащабът на тези ясновидски способности и до днес не е изяснен, но един особен талант на Оракула е добре документиран от египетски, гръцки и римски хроникьори: Оракулът на Сива е единственият човек, който се ражда със способността да чете Словото на Тот... И след като последователите на Калимах измрели някъде през четиринайсети век, сега Оракулът е единственият човек на земята, който може да дешифрира Текста на Калимах и така да разкрие местоположенията на Седемте чудеса на света.

— Както току-що научихте, предвожданата от Франческо дел Пиеро експедиция на европейската коалиция не успяла да намери

самия Оракул, но за сметка на това открили бременната му жена, което свършило същата работа, защото Оракулът — гаден и отвратителен във всяко отношение човек — два месеца по-късно бил убит по време на пиянска свада. Ако бяхме успели да го открием по-рано, нашата мисия можеше да започне веднага... Както и да е, сега европейците разполагат с новороден Оракул — момче — което означава, че когато стане на определена възраст, то ще може да чете Текста. Според древни източници новият Оракул започва да проявява способностите си към десетгодишна възраст... Когато Дел Пиеро бъде в състояние да декодира Текста на Калимах, европейският отряд ще възобнови най-голямото търсене на съкровище за всички времена — търсенето на седемте части на Пирамидиона.

Ирландката, Зоуи Кисан, се наведе напред и каза:

— Само че в този случай, по прищявка на съдбата, жената на Оракула родила близнаци. И ние разполагаме с другото дете — момичето.

— Точно така — потвърди Епер. — Така че търсенето се превръща в състезание... състезание, чийто изход зависи единствено от съзряването на две деца. Докато растат, те ще овладяват малко по малко способностите си, и когато бъдат в състояние да разчитат Словото на Тот, ще можем да дешифрираме Текста на Калимах.

— Кое то на свой ред означава, че безопасността на момичето е от първостепенно значение — отбеляза О'Хара. — Детето ще бъде охранявано денонощно, ще бъде гледано, хранено и възпитавано до достигане на зрялост, така че когато настъпи моментът, да може да преведе Текста и да ни отведе при Чудесата, преди до тях да се доберат споменатите европейци или американците.

Епер кимна, но каза:

— Не се заблуждавайте обаче. Шансът не е на наша страна. Съперниците ни от Америка и Европа вече използват екипи от стотици учени в преследване на същата цел. И когато споменатият момент настъпи, те ще хвърлят по следите на седемте части цели армии. Ние не разполагаме с техните ресурси — нито финансови, нито човешки. Но като казвам това, не твърдя, че не сме без никакво предимство. Първо, в полза на нашата цел е фактът, че двете суперсили не подозират с какво сме се заловили. Те не знаят, че разполагаме с момичето. И второ, на нас не ни трябва целият Пирамидион. Стига ни

да се доберем до една от частите. По този начин ще лишим съперниците си от сдобиване със силата на целия Пирамидион. Но да не се заблуждаваме — да се доберем дори до една от частите ще е почти непосилна задача. — Епер огледа събралите се. — Това е огромна отговорност, прекалено голяма, за да бъде носена от само една нация. И точно поради това сме се събрали днес тук, групата на малките нации, готови да обединим силите си, за да се опълчим на великите сили на съвременността. В този ред на мисли, предлага се следният начин на действие: всеки член на тази група ще предложи един телохранител на момичето, който ще участва както в неговото израстване, така и в мисията да се сдобием с поне една част от Пирамидиона. Но искам да ви предупредя: това ще е продължителна работа, която ще отнеме години. През това време ще трябва да бдим с неотслабващо внимание, готовност за саможертва и абсолютна дисциплинираност. Групата от избрани воители ще придружи двама ни с капитан Уест до мястото, където пазим момичето. Там ще продължим да се грижим за него и ще го отглеждаме в пълна тайна до момента, когато ще е готово да изпълни предназначението си.

Седемте делегации се разделиха и всяка шепнешком обсъди кандидатурите. Понеже представляваше сам австралийската страна, Уест нямаше с кого да се консултира.

В крайна сметка всяка нация предложи своя човек.

Канадците вече разполагаха с Макс Епер.

Шейх Абас каза:

— От името на Обединените арабски емирства предлагам услугите на моя втори син капитан Захир ал Анза ал Абас.

Седящият до Абас военен се изправи. Беше закръглен и нисък — някой би казал пълен — имаше дълга черна брада и носеше тюрбан.

— Капитан Захир ал Анза ал Абас, тежко въоръжение, експлозивни, Първи десантен батальон — на вашите команди. Позивна: Саладин.

След това стана представителят на испанците: висок, симпатичен и атлетичен. Приличаше на Рики Мартин, само че много по-жилав.

— Лейтенант Енрике Велакруз. Унидад де операционес еспесиаес, испанска морска пехота. Подводни диверсии. Позивна:

Матадор.

Ямайците предложиха висок младеж с навити кичури, който се представи като сержант Ви Джей Уедърли, позивна: Шамана.

Новозеландците предложиха пилот от военновъздушните си сили с прозвището Скай Монстър.

Ирландците издигнаха кандидатурите на двама души, единият от които бе единствената жена, която щеше да влезе в състава на тази специална многонационална част. Това бяха Зоуи Кисан и мъжаката, седнал до нея — брат ѝ, Лиам. И двамата идваха от прославената ирландска специална част Сиатан Фианоглах ан Ейрн.

Тя се представи първа:

— Сержант Зоуи Кисан, спасяване на заложници, специални медицински умения. Блъди Мери.

Последва я и той:

— Ефрейтор Лиам Кисан, също така спасяване на заложници, обезвреждане на бомби, тежко въоръжение. Позивна: Убиец.

Деветимата избрани представители на осемте малки нации стояха изправени край масата, готови да се включат в мисията на живота си.

След време към тях щеше да се присъедини десети член — Стреч, от Израел — но те нямаше да имат дума в избирането му.

Пригответяха се за заминаване. Чакаше ги самолет, с който щяха да отлетят от Ирландия и да заминат за тайното място.

На прага Абас проведе със сина си Саладин. Една дума бе повторена многократно: „момичето“. Ниският възпълен воин кимна.

В този момент Уест мина покрай тях на път към самолета.

— Ако ще говорите за нея — подметна той, — спрете, ако обичате, да я наричате „момичето“. Тя си има име.

— Кръстили сте я? — изненада се Саладин.

— Да — късо отговори Уест. — Нарекох я Лили.

---

[1] Земята обикаля около Слънцето в равнина, която се нарича еклиптика. Оста на въртене на земята обаче е наклонена спрямо еклиптиката под ъгъл, така че и проекцията на земния екватор върху

небесната сфера, известна като небесен екватор, е наклонена под същия ъгъл. Двете равнини се пресичат в права, която на свой ред пресича елипсата на земната ос в точките на пролетно и есенно равноденствие. — Б.пр. ↑

[2] Авторът има предвид „пресечени пирамиди“; в превода по-нататък е запазена неговата терминология. — Б.пр. ↑

МОМИЧЕТО, НАРЕЧЕНО ЛИЛИ

**Виктория Стейшън, Кения
1996-2006**

ВИКТОРИЯ СТЕЙШЪН

ЮЖНА КЕНИЯ

1996-2006

Няколко дни след историческата среща екипът вече се намираше в Кения, за да подхване нов живот на работа и обучение в отдалечена

ферма недалеч от границата с Танзания. В ясен ден на юг се виждаше могъщият конус на Килиманджаро да наднича от хоризонта.

Далеч от западния свят.

Далеч от враговете им.

Фермата — бе избрана нарочно — разполагаше с просторни пасбища без нито едно дърво, простираха се във всички посоки от намиращата се в центъра къща.

Тук просто нямаше как да се появят неочаквани посетители.

Появата на екипа удиви доста от местните хора.

За кенийците Виктория Стейшън си бе просто една от многото ферми, обитавана от няколко чужденци, всички наети на работа от собствениците: възрастния Епер и чудесната му съпруга Дорис. Побеляла, но търпелива и мила, тя бе дошла от Канада, за да се присъедини към съпруга си в тази мисия и да играе нужната роля на майката във фермата.

Местните, разбира се, скоро разбраха за присъствието в имението на малкото момиченце — от време на време Дорис или някой от работниците идваше в града, за да купи детска храна, сухо мляко, а понякога и играчки.

Но кенийците просто приеха, че смуглото момиченце е дъщеря на младата блондинка във фермата, която сигурно беше съпруга на някой от мъжете там.

Местните обаче така и не забелязаха, че всяка нощ двама души от екипа патрулират по периметъра на имението.

Лили растеше бързо.

Бързо се превърна от щастливо гукащо бебе в любопитно дете, което веднага след прохождането си стана истински кошмар за натоварените с охраната му.

Не беше необичайна гледка да видят седем командоси трескаво да обръщат столове, дивани или бали сено, за да открият кискащото се малко момиченце, способно да изчезва като че ли когато си пожелае.

После се научи да говори и чете.

Както можеше да се очаква, Лили стана продукт на много въздействия.

Когато видя Саладин да коленичи с лице към Мека, го попита защо прави така. Това стана повод да ѝ разкаже за исляма, но един ден езикът му се върза, когато четиригодишната Лили се поинтересува защо мюсюлманките ходят забрадени.

— Ако не носят бурки, мъжете няма да ги... ъ-ъ... уважават — обясни Саладин.

— Зоуи не носи бурка — отбеляза Лили.

Разговорът се провеждаше в присъствието на Зоуи, Епер и Уест. Зоуи се усмихна и очаквателно погледна Саладин, любопитна да чуе отговора му.

— Ами... така е, защото тя не е мюсюлманка.

— Но ти виждаш лицето ѝ, нали? — настоя Лили.

— Да...

— Значи, според исляма, ти не можеш да я уважаваш.

Азис се изчерви.

— Не, не... аз уважавам госпожица Зоуи. Много при това.

— Тогава защо трябва всички мюсюлманки да носят тези... бурки?

Азис беше безпомощен.

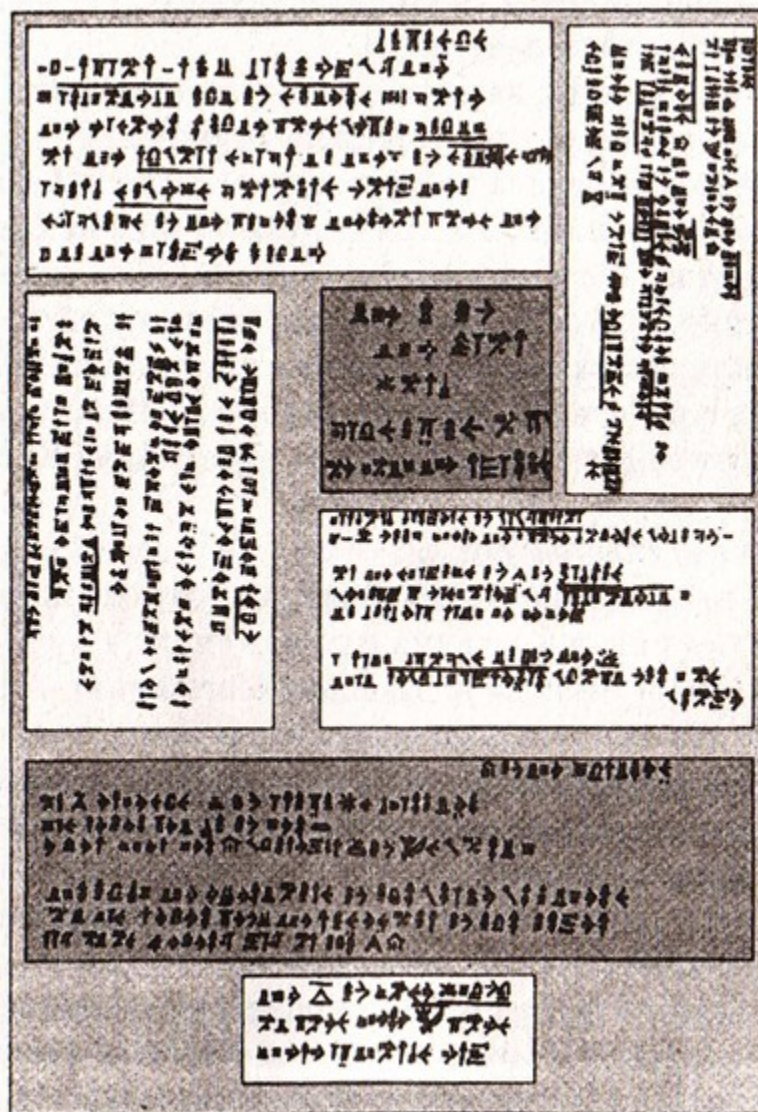
От затрудненото положение го извади Зоуи.

— Не всички мъже са така галантни като Азис, Лили. Те не могат да контролират така добре нагона си, както той.

— Нагон? — хвана се за новата дума Лили.

— Виж, това вече е тема, която ще обсъдим пак, като пораснеш още малко.

Още от самото начало в кухнята, на стената на хладилника, висеше затиснат с магнит лист, на който бяха начертани седем правоъгълника, запълнени със странно писмо — репродукции на седемте основни стиха в Текста на Калимах:

Листът бе сложен така, че Лили да го вижда всеки ден, когато идва да ѝ налят сутрешната чаша сок. Когато попита какво е това, Дорис Епер ѝ отговори:

— Не знаем. Надяваме се един ден ти да можеш да ни кажеш.

Когато Лили стана на пет години, Макс Епер се залови с обучението ѝ — преподаваше ѝ математика, природни науки, древна история и езици, като наблягаше върху латинския, гръцкия и клинообразното писмо.

Оказа се, че тя има удивителна предразположеност към езиците, благодарение на която ги учеше бързо и гладко — със свръхестествена лекота.

На седем години владееше латински и гръцки.

На осем разчиташе египетски йероглифи.

На девет бе изцедила от Епер всичко, което той знаеше за клинописа, и бе превела и трите древни езика от Биситунския паметник.

Излишно бе да се споменават съвременните езици, които учеше, като разговаряше с членовете на многонационалната група телохранители. Особено ѝ харесваше трудният келтски, говорен от двамата ирландци — Зоуи и Лиам Кисан.

Епер бе прекрасен учител.

Лили го обожаваше — харесваше мъдрото му старо лице, добрите му сини очи и тихия му умен смях.

Точно тя му измисли прозвището Магьосника.

Всеки ден тя тичаше нетърпелива да научи нови и интересни неща в класната си стая в източното крило на къщата.

Поеми като „Атаката на леката кавалерия“ се изпълняваха със страст и енергия.

Простата аритметика се илюстрираше с примери от живота във фермата.

Но гвоздеят в програмата бяха природните науки. Магьосника разполагаше с всевъзможни налудничави изобретения в работилницата на фермата. Най-различни устройства и инструменти — резултат от заниманията му с електромагнетизъм и всякакви други неща.

Веднъж ѝ каза, че преди много време бил работил в една лаборатория на име „Сандия“ в Съединените щати и че мястото било секретно и там правели секретни неща.

Това ѝ допадна. Секретни неща...

Макар Лили да не се държеше като типично момиченце, Зоуи я научи на нужните подробности: вчесване на косата, пилене на ноктите и как да кара момчетата да правят каквото им каже.

Матадор, испанският воин, прекарваше много време в гимнастическата зала, която бяха оборудвали в по-малкия обор. Когато поотрасна и понатежа, той я караше да сядат на единия край на една гредата, а другия край балансираше с оловни тежести. После вдигаше гредата от упор, легнал на пейка. Това много ѝ харесваше.

Шаман — това бе ямайският представител — я научи как да върви безшумно и двамата тероризираха Дорис Епер — промъкваша се до нея, докато тя дремеше на верандата, наслаждавайки се на следобедното слънце.

Но най-силна бе връзката ѝ с брата на Зоуи Лиам, по прякор Убиеца.

Убиеца бе едър, широкоплещест и висок, може би метър и деветдесет, и имаше широко честно лице, бръсната глава и големи уши.

Не беше гений, но за сметка на това бе страхотен командос.

Взаимоотношенията му с Лили просто се получиха без никакво усилие от страна и на двамата, може би защото интелектуалното им ниво бе еднакво... макар той да бе на 24 години, а тя — дете.

Гледаха филми и четяха книги заедно.

Часове наред играеха на „Сплинтър Сел“ — видеоигра, която пускаха в режим за двама играчи, и избиваха лошите, където ги намереха, като координираха ходовете си с високи викове и различни, разбираеми само от тях команди. Бяха страхотен екип и дори спечелиха първия кръг на Голямото състезание по двойки на „Сплинтър Сел“ за наградата на Виктория Стейшън, като победиха в оспорвана борба Магьосника и Зоуи.

Обикаляха като търсачи на приключения района на фермата — стигнаха и до скрития сред хълмовете на запад гигантски хангар, където откриха грамадния „Халикарнас“.

Лили бе силно впечатлена от боинга и почувства тръпка на необяснимо вълнение, когато се приближи до корпуса, протегна ръка, докосна го и прочете странния надпис на корема на самолета: „ПРЕЗИДЕНТ ЕДНО — ВВС НА ИРАК“.

Но най-незабравимо за всички се оказа партито, което организираха един ден на предната морава заедно с Мистър Мечо, Малкото куче, Голямото куче, Барби, Лили и Убиеца... едрият Убиец, свил всичките си метър и деветдесет на мъничкото пластмасово

столче, отпиваше от пластмасовата си чашка въображаемия чай и дори позволи на Лили да му налее още веднъж от въображаемия чайник.

Всички от екипа станаха свидетели на „чайната церемония“ — бяха се събрали до един на прозорците вътре в къщата, повикани шепнешком от Дорис. Но най-любопитното бе, че никой никога, *никога* не направи опит да се пошегува с Убиеца относно случилото се.

Което бе крайно необичайно.

Тя бяха войници. Можеха и не пропускаха с и без повод да си правят майтап един с друг, но по някаква причина отношенията на Убиеца с Лили бяха тема — табу.

Може би, с изключение на онзи случай, когато Лиам и Лили проникнаха с взлом в работилницата на Азис, взеха нещо подобно на пластилин от кутията, която уж се заключваше, и го използваха, за да взривят количката на Барби.

Е, тогава вече и двамата здраво го отнесоха.

Малко по малко екипът се превръщаше в семейство, обединено от нуждата да се опази и отгледа малкото момиченце.

Лили, естествено, се наслаждаваше на вниманието, с което бе обкръжена. Показателен бе случаят, когато, след като откри за себе си балета, изнесе солово представление под окуражителните възгласи на публика от седем командоси и двама достойни да ѝ бъдат дядо и баба възрастни.

Но всеки ден, когато се появяваше в кухнята за закуска, който и да бе там в момента, се обръщаше да погледне дали е забелязала залепения на хладилника лист.

И така до седмата година, когато един ден нещата излязоха от коловоза.

Екипът се бе събрал на закуска, когато от радиостанцията се разнесе глас:

— *До всички. Тук пост 1, имам неканен гост на главния портал.*

Всички скочиха, разтревожени от присъствието на външен човек, обезпокоени, че другите нации може да са разбрали за тяхната мисия.

Неканеният гост се оказа сам. Висок и слаб, с уверено лице, той небрежно крачеше по черния път, водещ към къщата.

Когато позвъни на вратата, от другата ѝ страна срещу него бяха насочени три скрити пистолета.

Отвори му Магьосника.

— Мога ли да направя нещо за вас, млади човече?

— Можете, професор Епер — отговори слабият мъж. Лицето му бе сухо и бледо, скулите — високи, очите — хлътнали.

Магьосника трепна: досещаше се.

Сивите очи на госта дори не примигнаха. Но веднага разбра, че е накарал кръвта на Магьосника да замръзне.

— Професор Макс Т. Епер — съобщи той, сякаш го представяше, — професор по археология в дъблинския Тринити Колидж, представител на Канада в тайната осем национална специална група, създадена да охранява дъщерята на Оракула на Сива, с крайна цел намирането на загубения Пирамидион на Голямата пирамида. Аз съм лейтенант Бенджамин Коен, позивна Стрелеца с лък, бивш сътрудник на Саярет Маткал, настоящ на Мосад. Изпратен съм от моето правителство да се присъединя към вашия отряд.

Изад гърба на Магьосника пристъпи Уест.

— О, Джак... здравей — свойски го поздрави Стрелеца. — Не съм те виждал от Пустинна буря. Но чух какво си направил с онази база с ракети „Скъд“ край Басра. Прекрасна работа. Израелското правителство ти благодари за усилиято, макар, честно казано, да нямаме представа как си се измъкнал. Началниците ми казаха, че това било твое дело, и затова бе решено да изпратят именно мен. Прецени се, че ще приемеш мен по-лесно, отколкото абсолютен непознат.

— Прави са, Бен — отговори Уест. — В интерес на истината точно на това обстоятелство трябва да се благодариш, че си още жив.

— Нали знаеш: „Не застрелвай приносителя на вести“.

— Не виждам защо да не го направя — невъзмутимо контрира Уест и след няколко секунди увереното изражение на Стрелеца поуехна. — Не ми харесва, когато ми налагат нещо, Бен — продължи след кратка пауза Уест, — но истината е, че нямаме особен избор.

— Работата е дебела, Джак — сериозно каза Стрелеца. — Става дума за държавни интереси. За съдбата на света и така нататък. Тази конфронтация между Европа и Щатите набира сили от много време. Нека си го кажем направо — Израел винаги е обичал да държи пръст на пулса. Ако това ще ти помогне да се чувстваш по-добре, Джак, моите заповеди са да се поставя изцяло под твое командване.

Джак обмисли чутото.

— Добре. Условието са: никакъв контакт, никакво докладване в Мосад, докато мисията не приключи.

— Но аз трябва да се обаждам там от време на време...

— Казах: никакъв контакт с Мосад, преди мисията да е приключила, или ще ти пръсна мозъка още тази секунда, Бен.

Стрелеца вдигна ръка и се усмихна.

— С това не мога да споря. В такъв случай — разбрахме се.

Хората от екипа бяха смаяни, но от друга страна, разбираха, че нямат особен избор: или трябваше да приемат Стрелеца в редиците си, или израелците щяха да информират американските си приятели за мисията.

Никой нямаше представа как ги бяха открили... но от друга страна, Мосад е най-безмилостната и ефикасно действаща разузнавателна служба на света. Те просто знаят всичко.

Беше също така очевидно, че Израел по някакви съображения не желае Пирамидионът да попада нито в ръцете на Америка, нито в тези на Европа, а това означаваше, че Израел има свой интерес в успеха на мисията. Но означаваше ли това, че могат да имат доверие на Израел и Стрелеца?

Първоначално никой не говореше със Стрелеца, срещу което винаги хладнокръвният евреин като че ли не възразяваше.

Но никой не може да живее във вечно отчуждение, така че един ден той отиде при заловилия се да ремонтира нещо Уест и по този начин стана част от екипа.

Малко по малко, в течение на доста месеци, чрез работа и съвместни тренировки с другите, той бе приет като един от тях.

Имаше обаче един човек, който не спря да се отнася към Стрелеца с подозрение.

Саладин.

Като арабин и мюсюлманин, той изпитваше вродено недоверие към евреина, но също като останалите приемаше присъствието му в Кения за неизбежно.

Обичаше да казва, че макар да му се налага да се примири с присъствието на Стрелеца, тази необходимост не означава, че това трябва да му харесва.

Междувременно развитието на Лили набираше скорост.

Тя винаги бе любознателна и наблюдателна.

Следеше Саладин, когато той излизаше от големия обор и влизаше в работилницата за експлозиви. Той беше толкова сладък, че вече го бе нарекла Мечо Пух.

Следеше как новодошлият — Стрелеца — отива на заграденото място, което използваша като полигон, и тренира стрелба с дългата си карабина „Барет“ по далечни цели... и всеки път улучва. Наблюдаваше го внимателно дори когато разглобяваше карабината. Той беше толкова висок и слаб, че започна да го нарича Стреч (освен това беше забелязала, че Мечо Пух и Стреч не си проговарят, макар да нямаше представа защо).

Следеше как Шамана се набира на лост. Още от малка се бе влюбила в навитите му кичури. Той стана Фъзи.

Следеше как двамата най-млади воители — Матадор и Убиеца — тичат заедно. И те вече имаха нови позивни: Ноди и Дългоух.

И разбира се, следеше Зоуи.

Зоуи беше нейният идол.

Понеже бе единствената двайсетинагодишна жена, която Лили познаваше, нямаше нищо чудно в това, че тя се превърна в неин модел за подражание.

А на Зоуи Кисан си заслужаваше да се подражава. Тя бе поиздръжлива от мъжете, беше по-съобразителна от тях по време на вечерните дискусии и Лили често я заварваше да чете исторически книги до късно нощем.

Нямаше нищо неестествено, че Лили често седнаше в кресло до нея и... заспиваше над разтворена книга — опитваше се да имитира симпатичната ирландка.

И как иначе можеше да я нарече Лили, ако не Принцеса Зоуи.

Но най-голямо удоволствие на Лили ѝ носеше да наблюдава Джак Уест-младши.

Тя никога нямаше да забрави онзи ден през 2000 година, когато Магьосника даде на Уест блестящата му нова ръка.

С помощта на Зоуи, Магьосника прекара целия ден в съединяването на високотехнологичната ръка към левия лакът на Уест. От време на време спираше, намръщваше се и казваше нещо от рода на: „Микропроцесорът на ръката се смущава от нещо. Азиз, би ли изключил телевизора, ако обичаш“. Накрая смени някакви работни честоти и ръката заработи така, както бе искал.

Четиригодишната Лили не ги бе изпуснала от поглед през цялото време.

Тя вече бе научила, че Уест е загубил ръката си в деня на нейното раждане, за да спаси живота ѝ, и страстно желаше новата му ръка да работи добре.

Привечер, когато всичко най-сетне бе приключило, Уест сви пробно новите си метални пръсти. Новата му ръка можеше да стиска много по-здраво и надеждно, отколкото би могъл да го прави с оригиналната си стара ръка.

Верен на думата си, Магьосника бе направил на Уест ръка, по-добра от онази, с която се бе родил.

И други неща около Уест интригуваха Лили.

Например от всички в екипа той прекарваше с нея най-малко време.

Не си играеше с нея.

Не ѝ преподаваше никакъв предмет.

Всъщност той прекарваше повечето дни в кабинета си и изучаваше стари книги, наистина стари книги, с особени заглавия като „Строителните методи на древните египтяни“, „Имхотеп и архитектите

на Амон Ра“ и един, ама наистина страшно стар ръкопис, озаглавен на гръцки „Колекция на чудесата по света“.

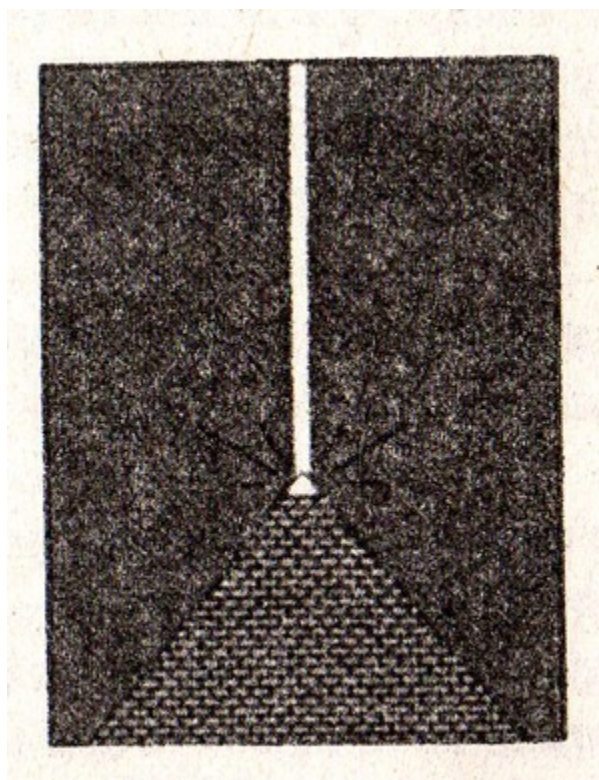
Лили обожаваше да стои в кабинета му.

Покрай стените бяха подредени най-различни удивителни вещи: плочки от пясъчник, череп на крокодил, скелетът на маймуноподобно създание, което ѝ бе непознато, стъклен буркан, пълен с много странен ръждивочервен пясък. При едно тайно посещение една нощ тя установи, че капакът на буркана е толкова здраво затегнат, че не можа да го отвори. Бурканът си оставаше загадка.

На стената в дъното бе закрепена бяла дъска, на която Уест бе надраскал различни бележки и картинки. Например:

„ХАУАРД КАРТЪР (1874–1930):

Открил гробницата на *Тутанкамон*; също открил неизползваната гробница на *царица Хатшепсут* (KV20) в *Долината на царете* през 1903. Празна гробница, неизползвана. Незавършената рисунка на източната стена на гробницата е единствената, която показва Пирамидиона върху Голямата пирамида да приема *вертикален лъч слънчева светлина*.“

А след това Уест бе написал: „Царица Хатшепсут: единствената жена фараон, построила много обелиски“.

Една от бележките на дъската обаче неизменно приковаваше вниманието на Лили.

Тя сякаш нарочно бе отделена от другите. Текстът ѝ бе съвсем обикновен: „4 ДНИ, ЛИПСВАЩИ ОТ МОЯ ЖИВОТ — КОРОНАДО?“.

Веднъж, късно нощем, бе видяла Уест да гледа замислено тези думи и машинално да почуква с молив по зъбите си.

Винаги когато Уест се намираше в кабинета си, соколът му лоялно стоеше на рамото му и не пропускаше да го предупреди с крясък, когато някой приближаваше.

Лили бе запленена от Хор.

Птицата бе просто изумителна — имаше горда поза, а погледът ѝ бе като лазер. И не си играеше с Лили въпреки непрестанните усилия на детето да се сприятели с нея.

Подскачащи топки, фалшиви мишки — нищо не бе в състояние да изкуши сокола да дойде при нея. Каквито и глупави неща да опитваше Лили, Хор просто я наблюдаваше с пълно пренебрежение.

Като че ли в душата на Хор имаше място само за един човек.

Джак Уест.

Това бе факт, който многобройните експерименти на Лили не спираха да потвърждават. Един ден, когато Хор за пореден път отказа да напусне рамото на Уест, Лили хвърли гумената мишка по Уест.

Соколът реагира мълниеносно.

Хвана хвърлената мишка без проблем — направи го във въздуха още на половината разстояние до Уест — и ноктите му се впиха безмилостно в нея.

Мъртва мишка.

Урокът бе разбран.

Но Уест не се занимаваше само с изследователска работа.

От вниманието на Лили не убягна, че докато тя е заета в класната стая, Ловеца често изчезва в старата изоставена мина зад хълмовете на запад — тя се намираше недалеч от хангара на самолета. Колкото и да бе странно, той винаги използваше една и съща необичайна екипировка: пожарникарска каска и брезентово яке. И винаги вземаше Хор със себе си.

На Лили обаче бе абсолютно забранено да отива в онези пещери.

От разговорите им тя подразбра, че Магьосника е построил в тунелите на мината поредица капани — капани, подобни на онези, описвани в древните книги, които те двамата с Уест изучаваха — и Ловеца отиваше там, за да изпробва с тези капани уменията си.

Изобщо за Лили Джак Уест-младши бе своеобразна загадка.

И понякога тя се питаше по детски дали той изобщо я харесва.

Но ако имаше нещо, което Лили *не бе разбрала*, то бе, че самата тя е обект на наблюдение.

Прогресът ѝ в изучаването на езиците бе следен внимателно.

— Продължава да се представя превъзходно — докладва Магьосника, когато тя навърши девет години. — Способна е да

транслитерира по начин, който не съм смятал за възможен. И изобщо не осъзнава колко е добра. Играе си с езиците така, както Серена Уилямс си играе с подсечените топки — може да прави различни неща по начини, за които въображението на обикновения човек е бедно.

Дългоух рапортува:

— Тя е в добро физическо състояние и е много издръжлива. Ако се наложи, може да пробяга десет километра, без да се изпоти.

— И познава всяка педя от кабинета ми — допълни Уест. — Прониква там „тайно“ поне веднъж седмично.

— Знам, че няма отношение към мисията — обади се Зоуи, — но става все по-добра в нещо съвсем друго — балета. Гледа представления по телевизията. Много момиченца мечтаят да станат балерини, но Лили наистина е добра, особено като се има предвид, че е самоука. Може да стои на пръсти по двамайт секунди, което е изключително. Обича балета и не може да му се насити. Това е по силите само на момиченце. Не би ли могъл да донесеш няколко DVD-та с балет, когато ходиш следващия път до Найроби, Магъоснико?

— Разбира се.

— Балет, казваш... — замислено повтори Уест.

Така че Лили много се изненада, когато един ден дойде на закуска — както винаги, без да поглежда закрепения на хладилника лист — и намери в кухнята само Уест, облечен и готов за път.

— Здравсти, фъстък. Искаш ли да излезем за една изненада?

— Разбира се.

Изненадата бе полет с частен самолет до Кей Таун и посещение на постановка на „Лешникотрошачката“ в изпълнение на Южноафриканския кралски балет.

Седя захласната през цялото време, с отворена уста и изгубила представа за околния свят.

През това време Уест не сваляше поглед от нея и може би веднъж си позволи да се поусмихне.

Така минаваха годините.

През 2001 Лили гледа първата серия на „Властелина на пръстените“. Същата Коледа Скай Монстър, горд, че зад филма стоят усилията на новозеландски екип, ѝ подари трите тома на Толкин и двамата заедно ги изчетоха.

Когато през 2003 гледаха и третата серия, препрочетоха книгите, без да пропускат нито дума.

И от тези четения на „Властелина на пръстените“ Лили получи своята позивна.

Скай Монстър я обяви официално — нарече я на любимата ѝ героиня от епоса.

Еовин.

Енергичната девица от Рохан, която убива властелина-магьосник на Ангмар, който не можел да загине от човешка ръка.

О, Лили обожаваше своята позивна.

Ден след ден тя влизаше в кухнята за сокчето си, виждаше листа със странните надписи, залепен на вратата на хладилника, и не казваше нищо.

Но една сутрин, няколко дни преди да навърши десет години, погледна най-горното каре на листа и каза:

— Хм... сега вече го разбирам. Знам какво пише там.

Всички намиращи се в кухнята в този момент — а това бяха Дорис, Магьосника, Зоуи и Мечо Пух — моментално се извърнаха към нея.

— И какво пише там, Лили? — Магьосника преглътна тежко, опитваше се да не издава вълнението си.

— Езикът е смешен и използва букви и картинки, за да създаде звуци. Там се казва:

Колосът.

*„Два входа, единият обикновен, другият — не,
направени от петия Велик архитект
в десетата мина на Великия Сотер.
По-лесният път минава под старата уста.
Но в нубийското бласто, южно от устата на Сотер,*

*сред любимците на Собек,
открий четирите знака на Долното царство.
Там е входът за по-трудния път.“*

На следващия ден целият екип се натовари на „Халикарнас“ и отлетя за Судан.

Същият този ден слънцето се завъртя около оста си и на повърхността му се появи малкото слънчево петно, което египтяните наричали Пророка на Ра.

След седем дни, точно на 20 март, щеше да стане завъртането на Тартар.

ВТОРА МИСИЯ ФАРЪТ

Тунис

15 март

5 дни преди настъпването на Тартар

Като едно от Чудесата на света, Фарът на Александрия може би ужасно незаслужено винаги е бил вечният втори.

Той е втори по височина след Голямата пирамида в Гиза — само с 29 метра по-нисък.

Стоял е непоклатим и действащ цели 1600 години, но през 1300 година от новата ера бил поразен от земетресение. Само Голямата пирамида е оцеляла по-дълго.

Поне в едно отношение Фарът надминава Пирамидата: бил е полезен.

А понеже е просъществувал толкова дълго, за него са останали много описания: гръцки, римски, ислямски.

По днешните стандарти е бил с височината на небостъргач.

Построен е на три колосални нива и със своите 117 метра представлява еквивалента на 40-етажна сграда.

Първото ниво било с квадратно сечение — широко, плътно, могъщо. Нивото на основата.

Второто ниво било осмоъгълно и кухо.

Третото и най-горно ниво било цилиндрично и също кухо — през него до върха изкачвали гориво.

На върха на кулата се намирала гордостта ѝ — шедьовъра на Сострат, огледалото.

Три метра високо и с формата на съвременна сателитна антена, огледалото било монтирано върху масивна основа и можело да се върти на 360 градуса. Вдлъбнатата бронзова повърхност отразявала слънчевите лъчи и така предупреждавала приближаващите кораби за опасните плитчини и подводните скали в морето около Александрия.

Нощем пред огледалото горял голям огън и фарът изпращал лъча си на двайсет километра в тъмното море.

Любопитното е, че също като Родоския колос — няколко години по-късно — Фарът бил построен по искане на Птолемей I Египетски — близък приятел и военачалник на Александър Велики.

ВЪЗДУШНОТО ПРОСТРАНСТВО НАД АФРИКА

15 март 2006, 02:00

5 дни преди настъпването на Тартар

„Халикарнас“ се носеше към Кения.

Огромният черен 747, „настръхнал“ с ракетите и оръдейните си кули, представляваше зловеща гледка в небето. Изглеждаше като гигантска хищна птица, олицетворение на понятието „летища смърт“.

Многонационалният екип на Уест се възстановяваше след катастрофалната мисия в Судан.

Уест, Магьосника, Лили и Мечо Пух седяха замислени в основния салон на джъмбо-джета. Салонът беше обзаведен с дивани, работни маси и монтирани на стената конзоли на радио- и комуникационно оборудване.

Магьосника стана.

— Трябва да се обадя на испанския военен аташе. Редно е да съобщим за Ноди...

Той отиде пред най-близката комуникационна конзола, свали слушалката на защитения срещу подслушване сателитен телефон и започна да набира номер.

Уест просто гледаше в пространството и мозъкът му за пореден път превърташе лентата на случилото се в Судан в търсене на причините за неуспеха.

Лили седеше до Мечо Пух, загледана в Текста на Калимах, с който разполагаше екипът.

Що се отнасяше до останалите, Фъзи и Дългоух бяха в лазарета в опашката на самолета, където с тях се бе захванала Зоуи; Скай Монстър беше на мястото си в пилотската кабина, а Стреч му правеше компания.

Лили пак прегледа един от записите на Текста. Символите бяха древни, чужди.

И изведнъж изкрещя:

— Ей!

Уест скочи. Магьосника се извърна.

— Ето това тук! По-рано не можех да го разбера, но сега, и аз не знам защо, мога! По-сложно е от предишния. Използва нови символи. Но вече мога да го чета.

— И какво казва? — Уест седна до нея.

Лили прочете сегмента на глас:

— *Фарът. Търси основата, която е била връх на Голямата кула, в най-дълбоката крипта на най-високия храм на Искендер, знаменития Сотеров дом на Музите, сред трудовете на Ератостен Измерителя, Хипарх Звездоброеца, Архимед и Херон — машиностроителите, там ще го намериш Евклидовите инструкции, заобиколени от Смърт.*

Лили се намръщи:

— Думата „го“ е задраскана и заместена с „Евклидовите инструкции“. Но не знам какво означава това.

— Аз знам — проговори Магьосника и се пресегна към високотехнологичния хромиран сандък зад себе си. Капакът му се отвори със съскане, което означаваше, че прилепва херметично. Вътрешността на сандъка бе разпределена на отделения и във всяко от тях се съхраняваше древен ръкопис. Колекцията на Магьосника бе огромна — вътре имаше поне двеста плътно навити ръкописа.

— Така-а... къде беше сега съдържанието? Аха, ето го. — Магьосника извади от джоб в капака компютърна разпечатка, която представляваше доста дълъг списък. — Значи... „Евклидовите инструкции“... „Инструкциите“... Сигурен съм, че съм виждал това заглавие. А, ето го! Момент сега...

И се залови да рови из свитъците, а през това време Уест въведе в компютъра превода на Лили и го разпечата.

В този момент в салона влезе Стреч, веднага забеляза оживлението и попита:

— Какво става?

— Май имаме развитие — съобщи Уест и прочете един ред от превода: — „Знаменития Сотеров дом на Музите“. Домът на музите е музей или както са казвали на гръцки „музейон“. Сотер бил Птолемей I. „Сотеровият дом на Музите“ е Александрийската библиотека, известна иначе като „Музейон“.

— Значи — обади се Мечо Пух — ще намерим „основата, която е била връх“ на Фара в „най-дълбоката крипта“ на Александрийската библиотека, някъде сред споменатите трудове, каквото и да означава това. Мислех, че библиотеката е била унищожена още в древността.

— Така е — каза Зоуи, която бе влязла в салона. — От римляните през 48 година преди новата ера. Това тогава бил центърът на цялото познание в древния свят, там се съхранявали над 700 000 ръкописа, заедно с трудовете на най-великите мислители в човешката история, а римляните я изравнили със земята. — Зоуи хвърли поглед на превода. — Господи!... Вижте само тези имена. Това е като азбучник на най-големите умове на човечеството: Ератостен е изчислил обиколката на Земята, Хипарх е направил карта на съзвездията, Архимед е бил несекващ генератор на изобретения, а Херон пък е изобретил

зацепените зъбни колела и дори създал прототип на парна машина *две хиляди години* преди да се е родил Джеймс Уат.

— А сега? — поинтересува се Мечо Пух.

Зоуи въздъхна:

— Библиотеката я няма. Отдавна лежи погребана под съвременна Александрия. Знае се къде е била някога и египетското правителство дори наскоро построи нова библиотека, недалеч от старата ѝ площадка, но римляните свършили работата си добре. Точно както изтрили Картаген от лицето на земята стотина години преди това, така унищожили и библиотеката. Не е останала и една тухла от нея, да не говорим за крипта или ръкопис.

— Но ако всички ръкописи са били унищожени, какво ще правим?

— Много наистина са били унищожени, но значителна част били изнесени от Библиотеката преди нашествието на римляните. Те уж били отнесени на тайно място, дълбоко в Атласките планини, но до ден-днешен никой не е успял да го открие. Поне официално.

На последното изречение Зоуи погледна косо към Уест и Магьосника.

— Не всеки смята, че е длъжен да рапортува пред света, когато намери нещо интересно — каза Уест.

— Какво?! — Мечо Пух се извърна в седалката си към ръкописите: Магьосника усърдно продължаваше да рови из тях. — Да не би тези ръкописи...

— Аха! Ето го! — триумфално възкликна Магьосника.

И извади някакъв ръкопис. Изработката му бе изящна — богато украсени накрайници за развиване, плътен кремав на цвят пергамент.

Магьосника го разви и прочете.

— Хмм... Гръцки текст. Почеркът съвпада с този от другите известни ръкописи на Евклид. Той, за ваше сведение, е съзателят на равнинната геометрия — система с „х“ и „у“ координатни оси, която днес наричаме Евклидова геометрия. Този ръкопис несъмнено е написан от него, а заглавието му просто е „Инструкции“. Кое го прави „Евклидови инструкции“, предполагам.

— И какво пише в него? — не се сдържа Мечо Пух.

Магьосника отново прегледа ръкописа.

— За мен просто преповтаря някои от по-обикновените открития на Евклид. Няма никакво споменаване на Чудеса или на Златния пирамидион.

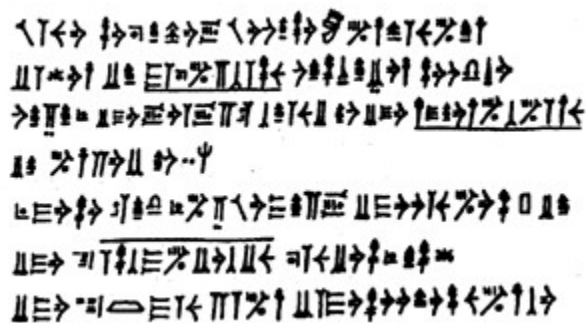
— Проклятие — изруга тихо Уест.

— Мамка му — допълни Зоуи.

— Момент... — Магьосника вдигна ръка. — Я вижте това...

Беше разпънал целия ръкопис и говореше за малка бележка в самото дъно на пергаментата, съвсем близко до снаждането с долния накрайник.

Там имаше няколко реда ситно изписан текст, но не на класически гръцки, а на друг език: клинообразното писмо на Словото на Тот.

— Лили? — Уест я погледна въпросително.

Лили погледна текста за момент и зачете на глас:

— *Основата е свалена преди нашествието на римляните и е отнесена в Забравеното убежище на Хамилкар. Следвай по Смъртоносния бряг на финикийците до стеснението между двата тризъбеца, където ще се изправиш пред по-лесния вход за Шестия шедьовър на Великия архитект. Седмият лежи там открай време.*

— Пак тази дума! — оплака се Мечо Пух. — „Основа“. Защо я наричат „основа“?

Но Уест не го слушаше. Обърна се към Магьосника с лице, грейнало от възбуда.

— Текстът на Калимах не дава местоположението на частта във Фара...

— Точно така — съгласи се Магьосника. — Но този ръкопис го прави. И това е единственото копие. С други думи...

— ... нито европейците, нито американците биха могли да знаят къде се намира тази част. Макс, този път пътят пред нас е чист.

Гледаха се и не вярваха на късмета си.

— Гръм да ме поразии — усмихнато каза Уест, — ако наистина не ни се открива шанс в това състезание.

„Халикарнас“ се носеше в утринта над северното крайбрежие на Либия точно над линията на прибоя, образуван от срещата на Средиземно море с бреговете на Северноафриканската пустиня.

Уест, Магьосника и Зоуи бележеха бърз прогрес в анализа на Евклидовите инструкции.

— Финикийци било другото име на народа на Картаген — държава на търговци, унищожена от римляните по време на Третата и последна пуническа война. Картагенската държава се простирала приблизително върху земите на съвременен Тунис, право на юг от Италия, но от другата страна на Средиземно море — напомни Магьосника.

— А Хамилкар е Хамилкар Барка — каза Уест, — баща на Ханибал и командир на картагенската войска през Първата пуническа война. Но не знам да е имал убежище, още по-малко „забравено“.

— Хамилкар е починал в Испания през 228 година преди новата ера — обади се Зоуи, — по времето между Първата и Втора пунически войни. Възможно е да е заповядал построяването на отдалечена крепост и да не е доживял завършването ѝ.

Магьосника вече бе седнал пред компютъра.

— Проверявам в моята база данни за упоменавания на Убежище на Хамилкар. Но вече намерих следното: „Смъртоносен бряг“ е било името, използвано от моряците на Александър за крайбрежието на съвременен Тунис. Стотици километри наред това са скали, стигащи на височина до сто и двайсет метра и спускащи се вертикално в морето. Дори през двайсети век това е район на големи корабокрушения. Страшно е наистина, защото ако корабът ти потъне в близост до брега, заради тези скали няма начин да се измъкнеш от водата. Има регистрирани случаи на хора, загинали буквално на една ръка разстояние от сушата. Нищо чудно, че моряците в древността са се плашели от тези места.

— А „шестият Велик архитект“ е Имхотеп VI, живял стотина години след Имхотеп V. Умел майстор на капани, той фортифицирал островния храм Филае до Асуан. Известен е с пристрастията си към скритите подводни входи. Само при Филае има шест такива.

— Почакайте малко — намеси се в разговора Стреч. — Мислех, че по време на Пуническите войни с египетската цивилизация вече е свършено.

— Това е разпространено заблуждение — отговори му Магъосника. — Хората, кой знае защо, смятат, че гръцката, римската и египетската цивилизации са съществували поотделно, една след друга, но това не е истина, изобщо не е. Те са съществували съвместно. Докато римляните воювали с Картаген по време на Пуническите войни, Египет все още е процъфтявал под управлението на Птолемеите. В действителност независим Египет е продължил да съществува до Клеопатра VII — онази, знаменитата — която била победена от римляните през 30 година преди новата ера.

— А какво означават двата тризбеца? — попита на свой ред Мечо Пух.

— Моето предположение е, че става дума за скални формации по бреговата линия — каза Магъосника. — Маркери. Тривърха скална формация, която прилича на тризбец, маркираща местоположението на Убежището.

— Сто и петдесет километра скалиста крайбрежна ивица — простена Мечо Пух. — Та на нас ще ни отнеме дни да патрулираме подобен терен по море. А ние не разполагаме с дни.

— Така е, не разполагаме с дни — съгласи се Уест. — Но не смятам да използваме кораб, за да сканираме бреговата ивица.

Около час по-късно „Халикарнас“ летеше на запад високо над тунизийското крайбрежие, успоредно на бреговата ивица. Задната му товарна рампа се отвори и от нея излетя малка крилата фигурка.

Беше човек.

Уест.

Той се стрелна надолу. Лицето му бе скрито под аеродинамичен кислороден шлем.

По-интересно обаче бе онова, което носеше на гърба си.

Леки крила от въглероден композит.

Размахът им бе 2,6 метра, върховете им бяха завити нагоре, а в издутья си център (който покриваше парашут) имаха шест реактивни двигателя, работещи с компресиран въздух, които можеха да се използват за поддържане на кръженето в условията на липса на възходящи течения.

Уест се спускаше от небето под 45-градусов ъгъл, тялото му разсичаше въздуха.

Смъртоносният бряг се приближаваше застрашително.

Извисяващи се жълтеникави скали се изправяха срещу равното синьо море. Гигантски, непоклатими. Вълните се разбиваха в тях неумолимо и експлодираха в гейзери от пръски.

Уест бързо се снишаваше и наближаваше пределната при свободно падане скорост от 180 км/час. На 250 метра височина...

... внезапно пое обратно нагоре и влезе в по-бавен и спокоен режим на планиране.

Уест се рееше на стотина метра над вълните на Средиземно море, успоредно на масивните скали.

Намираше се в близост до границата между Тунис и Либия — абсолютно необитаемо място от северноафриканското крайбрежие. Зад скалите започваха широки пясъчни равнини. На около километър в сушата равнините се опираха в планинска верига, съставена от няколко отдавна изгаснали вулкана. Тя също се простираше успоредно на бреговата линия.

Земя, лишена от живот. Запустяла. Потискаща. Място, където растителността няма шанс да оцелее.

Уест оглеждаше внимателно скалите, търсеше формации, които да наподобяват тризъбци.

След известно време загуби естествената подемна сила и включи двигателите със стъстен въздух. С остро изсъскване те го издигнаха на по-голяма височина, с което времето за планиране се удължаваше.

След нови четиридесет минути — и три допълнителни тласъка на двигателите — Уест най-сетне ги видя.

Два скални острова, разположени на петдесетина метра от вертикалната скала по брега. Очертанията напомняха за трипръста

ръка, сочеща нагоре.

Или *тризъбец*.

И то два.

Скалата зад двата тризъбеца изглеждаше абсолютно непристъпна — вертикална и насечена, горната ѝ част беше надвиснала над основата. Изключително трудна за катерене.

— Магьосник! — проговори Уест в микрофона. — Намерих ги!

След час „Халикарнас“ кацна на пясъчната равнина и от търбуха му по рампата изпълзя ландроувър с четириколесно задвижване. След това самолетът излетя и закръжи на сто и петдесет километра на юг.

Екипът се придвижи с подскачащия по неравностите ландроувър към надвисналата над двата тризъбеца скала. Бяха седмина, понеже Фъзи бе останал в „Халикарнас“ със Скай Монстър и Хор. Дългоух обаче бе дошъл и благодарение на коктейл от обезболяващи можеше да се движи почти като здрав.

Стриктно казано, намираха се в Тунис. Пейзажът бе пуст и сух. На осемдесет километра във всички посоки нямаше други човешки същества.

В действителност все едно се намираха на луната: плоски пясъчни равнини, тук-там дупки на метеоритни кратери и разбира се, веригата планини, охраняваща идването до това място откъм суша.

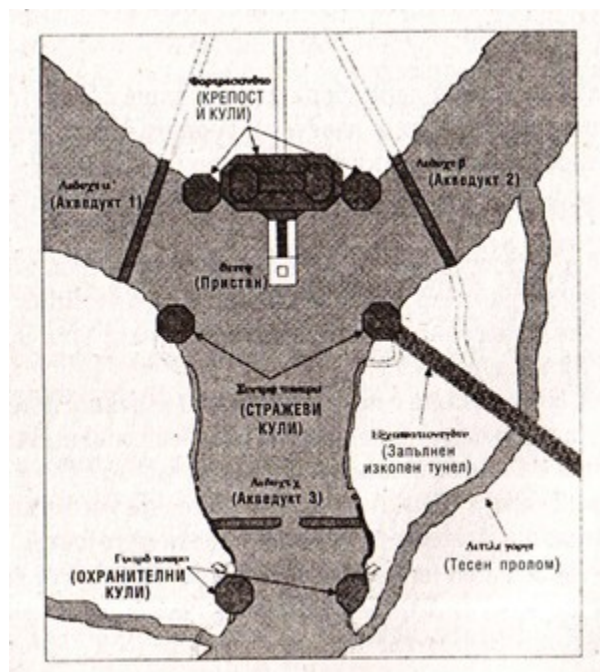
— Не знам дали ви е известно — каза Дългоух, — но „Междузвездни войни“ е сниман в Тунис. Говоря за сцените на Татуин.

— Вече разбирам защо — отговори Уест, без да откъсва очи от морето. — Обстановката е направо извънземна.

Магьосника се приближи до него и му подаде компютърна разпечатка.

— Ето единственото упоменаване в моята база данни за Убежището на Хамилкар. Това е надраскана на ръка скица, намерена в къщата на работник в Александрия — египтянин, който сигурно е работил на Убежището на Хамилкар.

На папируса беше нарисувана скица:

Беше трудно да се прецени какво е изобразено. На всичко отгоре изображението на конструкцията беше отрязано отгоре и отдолу.

— Акведукти и охранителни кули — каза Уест, — както и запълнен изкопан тунел. Господи... това трябва да е огромно. — Той огледа околния пейзаж, но не виждаше нищо по-различно от безлична пустиня и труднодостъпен бряг. — Но ако е толкова голяма, къде, по дяволите, се намира?

Отново погледна разпечатката:

*„Следвай по Смъртоносния бряг на финикийците
до стеснението между двата тризъбеца,
където ще се изправиш пред по-лесния вход
за Шестия шефъвър на Великия архитект.
Седмият лежи там открай време.“*

— „Стеснението между двата тризъбеца“ — прочете той на глас. — Намерихме двата тризъбеца, така че тук трябва да има и „стеснение“. Но не виждам такова. Виждам бряг — плътна скална стена.

Така си беше.

Наблизо нямаше нито заливи, нито стеснения, ни други подобни.

— Почакайте малко... — каза Епер, бръкна в раницата си и извади уред с триножник. — Сонда, използваща звуков резонанс — обясни той и се залови да монтира уреда върху пясъка. После го насочи надолу и натисна един бутон. — Ще ни покаже плътността на почвата под краката ни. — Сондата равномерно писукаше. — Плътен пясъчник. До границата на обхвата му... — обясни Магьосника. — Както всъщност трябваше да се очаква.

Завъртя сондата на триножника ѝ и я насочи към земята на няколко крачки на запад, в частта от брега на същата линия с двата триъбеца.

Сигналите забързаха, пиуканията почти се застъпваха.

Уест се обърна към Магьосника.

— Ще обясниш ли?

Възрастният мъж погледна екрана. На него пишеше:

„Обща дълбочина: 8,0 м

Анализ на материала: Силициев двуокис 5,5 м; Гранитна плоча 2,5 м“

— Дълбочината тук е осем метра — каза Магьосника. — Смес от плътен пясък и гранитна основа.

— Осем метра? — попита Мечо Пух. — Как е възможно? Намираме се на сто метра над морското равнище. Това означава, че под нас има 92 метра въздух...

— Не може да бъде! — каза Уест, моментално осъзнал обяснението.

— О, може... — прошепна Магьосника: беше стигнал до същия извод.

Уест се загледа в обратна посока към пясъчната равнина, стигаща до полите на отстоящата на километър планина. Пясъкът изглеждаше съвсем равен.

— Удивително е какви неща можеш да направиш, ако разполагаш с десет хиляди работници — каза той.

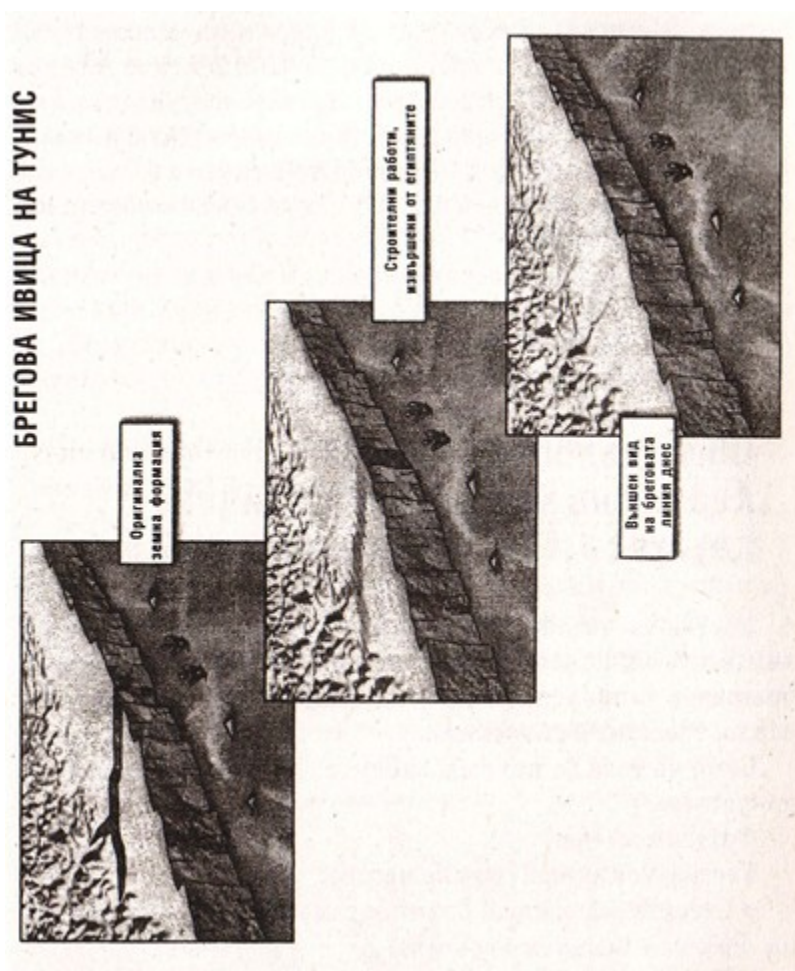
— Какво?! — възкликна изваден от търпение Мечо Пух. — Имате ли нещо против да разкажете на простосмъртните като нас за какво става дума?

Уест се усмихна.

— Пух... Някога тук е имало стеснение. Предполагам, че става дума за тясна пукнатина в скалата, която е разсичала сушата като клин навътре.

— Само че я няма — отбеляза Пух. — Как може да изчезне цяла пукнатина?

— Много просто — обясни Уест. — Не е изчезнала. Тук си е. Само че е била скрита. Скрита благодарение труда на десет хиляди работници. Пазителите на Пирамидиона са изградили над стеснението покрив, зазидали са отвора откъм морето и са покрили всичко с пясък.

След пет минути Джак Уест-младши вече висеше на въже, вързано за лебедката на ландроувъра. Беше се спуснал на петнайсет метра. Под него се разбиваха вълните на Средиземно море.

Вероятно можеше да пробие път с конвенционални експлозиви през осемте метра пясък и гранит, но използването на експлозиви е

рисковано, когато не знаеш какво има под краката ти — можеше да доведе до срутване на тунели, затваряне на проходи, можеше дори да унищожи цялата конструкция, а екипът на Уест не разполагаше нито с време, нито с работна ръка, за да пресява в продължение на месеци хиляди тонове отломки.

Уест насочи резонансната сонда към вертикалната скала пред себе си.

За пореден път сондата сякаш побесня.

На дисплея на устройството се изписа:

„Обща дълбочина: 4,1 м

Анализ на материала: Силициев двуокис 1,6 м; Гранитна плоча 2,5 м“

Уест погледна скалата с удивление. Това, което виждаха очите му, с нищо не се различаваше от останалата част на бреговата линия: същият цвят и същата текстура — грапава скала, ерозирана от времето.

Само че това бе измама, заблуда... защото „скалата“ бе изкуствена.

Фалшива стена.

Уест се усмихна и извика нагоре:

— Стената е фалшива! Отчитам само четири метра дебелина. Гранит с пясъчен слой отвън.

— Къде тогава е входът? — разнесе се гласът на Зоуи.

Уест погледна надолу към разбиващите се в основата на скалата вълни.

— Имхотеп VI се е постарал тук. Помниш ли какво ви казах: той бил известен със скритите си подводни входове. Изтеглете ме и пригответе леководолазната екипировка.

След няколко минути Уест отново висеше на въжето, но този път го спуснаха до основата на фалшивата скала. По негова команда спряха спускането, така че да остане на няколко метра над вълните.

Беше облечен в леководолазен костюм с маска, покриваща цялото му лице, на гърба му имаше лек резервоар за въздух. На колана му висеше спелеоложката му екипировка: пожарникарската каска, универсални щанги, факли, въжета, дрелка за пробиване на дупки в скала, пневматичен пистолет.

— Окей... спускайте ме бързо! — извика той в микрофона.

Желанието му бе изпълнено — хората му горе освободиха макарата на лебедката и Уест се понесе надолу.

Потъна под повърхността...

... и го видя почти веднага.

Вертикалната скала продължаваше под повърхността, но на шест метра дълбочина в нея имаше нещо, което несъмнено бе дело на човешка ръка: огромен квадратен отвор. Беше просто необятен — заедно с иззиданата си рамка отворът в скалата изглеждаше като врата на самолетен хангар.

В горната част беше изгравирани познатият символ:

— Приятели — каза Уест в микрофона. — Намерих входа. Сега ще видя какво има вътре.

Уест запали фенерчето за подводна работа „Принстън-Тек“ и се насочи с помощта на плавниците в подводния проход, оформен между стени от гранитни блокове.

Не му се наложи да плува дълго.

След десетина метра се озова в доста по-широко място... и веднага почувства силно подводно течение. Изплува в тъмнина.

Макар да не можеше да надникне отвъд обхвата на фенерчето, усещаше, че се намира в единия край на затворено помещение с голям обем.

Заплува наляво, като преодоляваше тегленето на течението, и стигна до малък каменен перваз. Изтегли се върху него, стъпи на здрава основа и веднага изстреля във въздуха осветителна ракета.

Яркото кълбо раздра тъмнината, литна на седемдесетина метра и освети всичко.

— Дево Марийо... — прошепна Уест.

В същия момент останалите гледаха напрегнато надолу от ръба на скалата и чакаха да чуят нещо от Уест.

Изведнъж гласът му се разнесе с пукота на радиошум в слушалките им:

— Вътре съм. Слизайте и се пригответе за изненадата на живота си.

— Разбрано, Ловецо — каза Зоуи. — Идваме.

Лили стоеше малко встрани от групата, с гръб към морето, загледана през равнината.

Всички започнаха да подготвят леководолазното си оборудване... и в този момент тя се обади:

— Какво е това?

Всички се обърнаха...

... и видяха товарен самолет С-130 „Херкулес“ с ленив вираж да се насочва към тях и от него да се изсипват десетина малки черни неща.

Нещата полетяха надолу в добре координирани спирали.

Парашути... Войници на парашути.

Насочваха се към тях — към ръба на скалата.

„Херкулес“-ът се спусна и кацна на равнината на няколко километра източно, близо до един от по-големите метеоритни кратери там.

Магьосника вдигна мощния бинокъл пред очите си и го насочи към самолета.

— Американска маркировка. Господи! Това е Джуда!

След това извъртя бинокъла нагоре към десантната група над главите им.

Не беше необходимо много да увеличава образа, за да различи окачените през гърдите на парашутистите автомати „Колт Командо“ и черните шлемове на главите им.

— Това е Калис с неговата ГЕС-група! Нямам представа как, но американците ни намериха. Всички, бързо! Слизайте по въжето... В подводната пещера. Веднага!

Точно след шест минути на мястото, където допреди малко бе стоял Магьосника, стъпиха американски ботуши.

Кал Калис.

Пред него бе изоставеният ландроувър и пуснатото от лебедката му въже — стигаше 120 метра по-долу до разбиващите се вълни.

Кал надникна през ръба точно навреме, за да види как последните двама души от екипа на Уест изчезват под водата.

Включи микрофона.

— Полковник Джуда, тук Калис. Изпуснахме ги за малко пред подводния вход. Смятам, че е наложително да ги последваме веднага. Повтарям: наложително е да ги последваме веднага! Какво ще наредите?

— Започнете преследване — заповяда студеният глас. — Инструкциите са както преди: можете да убиете всеки, с изключение на Уест и момичето. Ние ще проникнем през другия вход.

Хората на Уест изплуваха на повърхността в тъмната пещера зад фалшивата скала.

В мига, в който подаде глава над водата, Магьосника извика:

— Уест! Неприятности! Американците са по петите ни!

Уест помогна на хората си да излязат от водата и да стъпят на тесния каменен перваз отляво.

— Как? — бяха първите му думи към Магьосника.

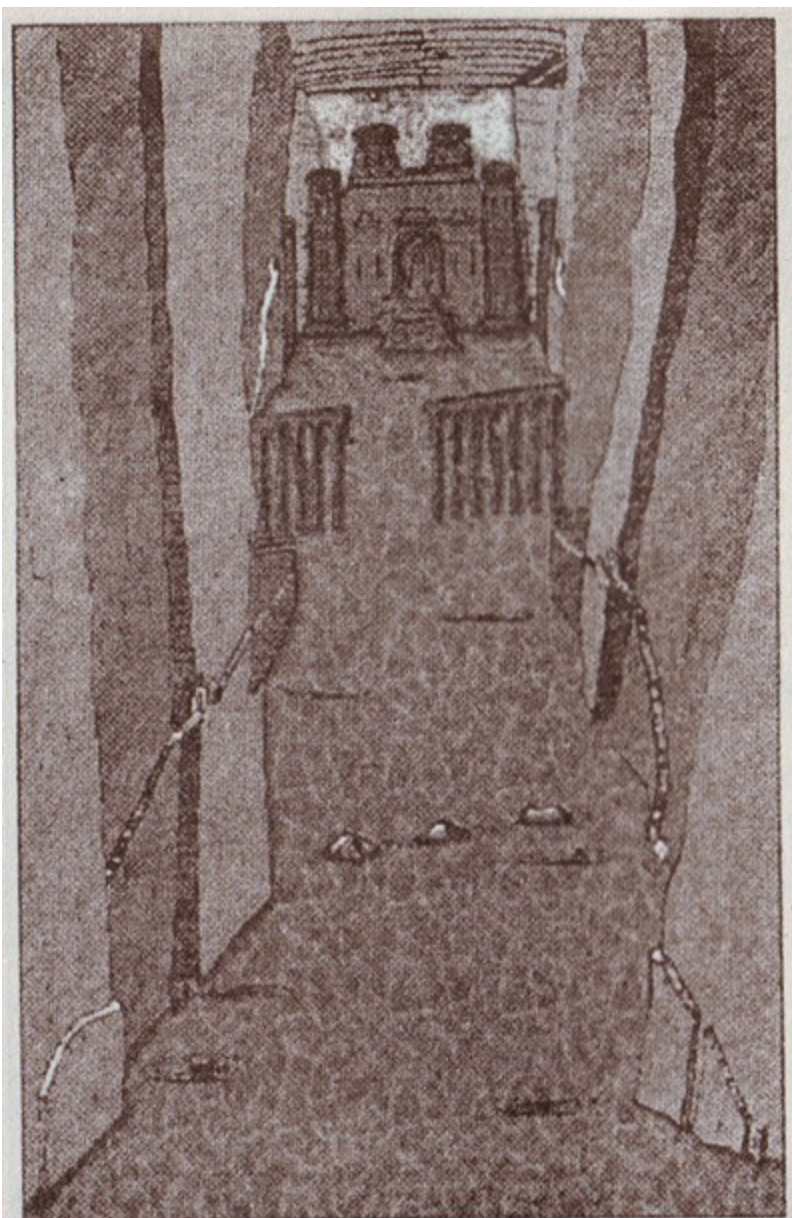
— Не знам. Нямам представа.

Уест се намръщи.

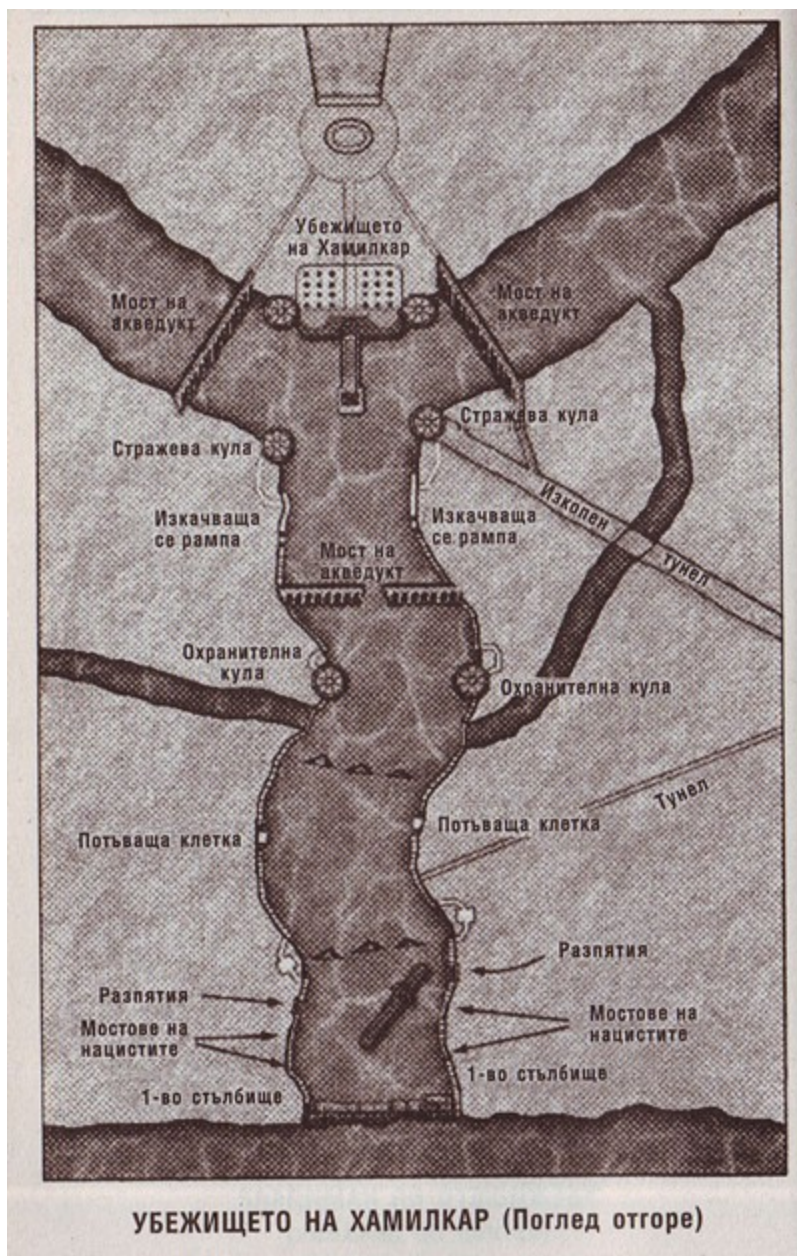
— Ще го разбера по-късно. Хайде... Мразя да бързам през неизвестна система от капани, а сега се налага да правим точно това. Огледай мястото...

Магьосника вдигна поглед, за да обхване затвореното пространство, в което се намираха, и ахна:

— О, боже!

УБЕЖИЩЕТО НА ХАМИЛКАР
(поглед по дължина)

Магьосника гледаше онемял от удивление. Същото се отнасяше и до другите.

С неподражаема целеустременост Имхотеп VI бе построил покрив над образуваното по прищявка на природните сили стеснение и го бе превърнал в уникална пещера.

Не беше особено широка, може би двайсетина метра средно, но стигаше до петдесет в най-широката си част. Само че бе дълга, изключително дълга. Осветена от няколко продължаващи да горят

осветителни ракети, пещерата се извиваше като подземна пропаст, дълга може би няколкостотин метра.

Страничните ѝ стени бяха стръмни, почти вертикални, и потъваха във водата. В горната си част бяха покрити с масивни гранитни греди — всяка с размерите на калифорнийска секвоя — положени една до друга хоризонтално през отвора на стеснението и фиксирани на местата си в специално издълбани гнезда в горния ръб.

Гранитният таван беше покрит с дебел слой пясък, запечатал отгоре всички следи.

Екипът на Уест стоеше с гръб към стената, която затваряше стеснението откъм морето. Сто и двацет метра висока — величествена конструкция, плътна и масивна, а от вътрешната ѝ страна гигантските гранитни блокове, от които се състоеше, не бяха маскирани да изглеждат като част от скалния масив. Отвътре стената си изглеждаше просто като масивна зидана стена.

Най-важно за Уест и екипа му обаче бе какво се намира зад тази стена.

Скритата под покрив вертикална пукнатина в скалата.

Във вертикалните скали от двете страни на централния канал в пукнатината имаше два тесни перваза — пътеки.

Двете пътеки вървяха огледално симетрично от двете страни. На места се издигаха на главозамайващи височини като дълги извити стълби, другаде се спускаха под нивото на водата, а тук-там се забиваха за малко в каменната твърд, за да излязат и да продължат както преди. В много точки по пътя си пътеките и стълбите бяха разрушени и имаше дълбоки пролуки, които трябваше да се прескачат.

И водният канал криеше смъртни опасности. Захранван с вода от блъскащия се отвън прибой, той беше изпъстрен с ясно видими водовъртежи, заплашващи да всмучат в себе си всеки непредпазлив авантюрист; на две места стърчаха назъбени камъни и преграждаха пътя на всеки плавателен съд.

Над канала минаваше красив мост на акведукт с много арки, построен в картагенски стил, за нещастие пречупен в средата.

Последният щрих бяха отворите в скалите, от които излизаха струи пара и зловещо забулваха всичко.

Магьосника вдигна съоръжения си със система за нощно виждане бинокъл и го насочи по дължината на гигантската пукнатина.

Светът пред очите му придоби зеленикав оттенък.

Видя някаква конструкция в плътната сянка в другия край на пещерата — само частично, заради извивките. Но бе съвсем ясно, че става дума за нещо огромно — някаква крепост с две островърхи кули и величествена порта, която не можеше да види изцяло поради извивките и стелещата се над водата пара.

— Убежището на Хамилкар — прошепна той. — Недокоснато от две хиляди години.

— Може би не е съвсем така — обади се Уест. — Я виж там...

Магьосника погледна и челюстта му увисна.

— Боже...

Беше заклещена в средата на канала — подводница от Втората световна война. Ръждясалият ѝ корпус стърчеше от водата.

На разядената от времето и солта кула имаше нацистка свастика и надпис с гигантски букви: *U-342*.

— Това е нацистка подводница... — ахна Дългоух.

— Хеслер и Кьониг — каза Зоуи.

— Възможно е — съгласи се Уест.

— Прочутият археологически екип на нацистите: Херман Хеслер и Ханс Кьониг. Експерти по Пирамидиона и едновременно с това сред основателите на Нацистката партия, те били близки със самия Хитлер. Всъщност с благословията именно на Хитлер през 1941 година те се отправили в свършено секретна научна експедиция в района на Северна Африка, съпровождани от африканския корпус на Ромел.

— Нека сам да се досетя — предложи Дългоух. — Търсели Пирамидиона, но изчезнали и повече никой нищо не чул за тях.

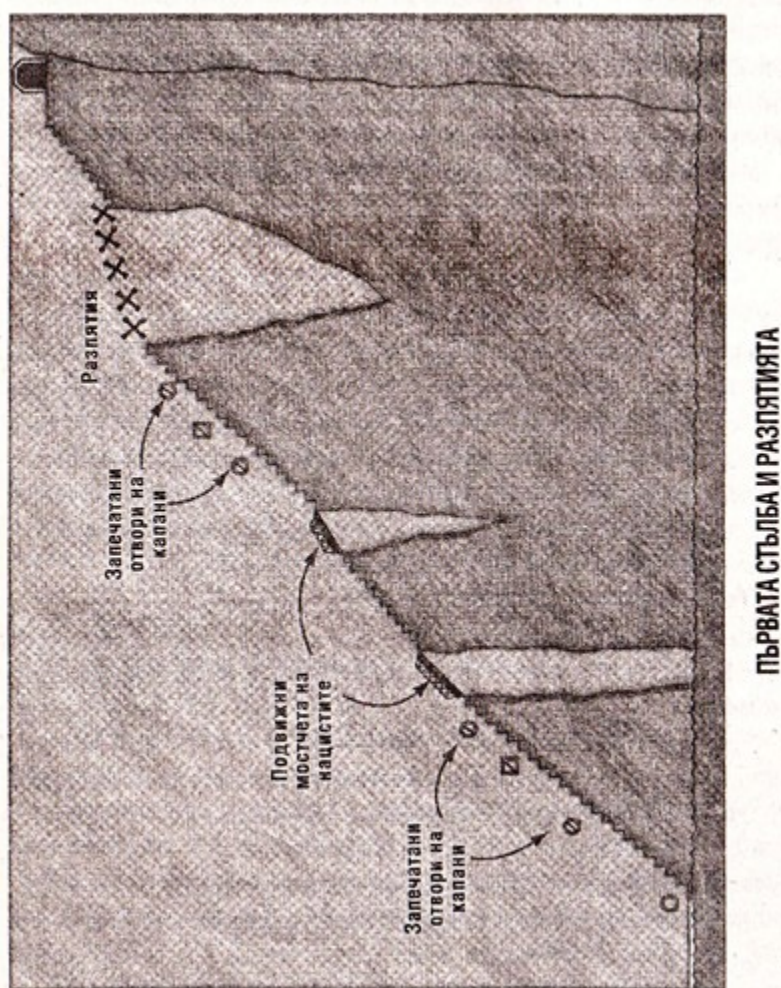
— И да, и не — отговори Зоуи. — Да, целта им бил Пирамидионът, и да, Хеслер не се върнал, но Кьониг се появил на бял свят и бил пленен от британците, когато един ден се задал залитайки от пустинята — пристигнал пешком в Тобрук, изнемощял от глад и полумъртъв от жажда. Доколкото си спомням, веднага бил предаден на американците, които държали да го разпитат. Кьониг незабавно бил транспортиран в Щатите заедно с други двама германски учени и доколкото ми е известно, още е жив и е там.

Уест се обърна към Магьосника:

— Колко наблизо е Калис?

— Пет минути максимум — отговори той. — Вероятно дори по-малко.

— Тогава трябва да действаме максимално бързо. Съжалявам, Зоуи, но ще трябва да продължим историческия урок по пътя. Хайде... — обърна се той към хората си. — Оставете тук резервоарите с въздух, но задръжте малките резервни бутилки и маските, може да ни потрябват. — Малките бутилки, за които говореше, имаха собствен наустник. — Магьосник, задействай няколко „Кос“-а.

ПЪРВАТА СТЬЛБА (ИЗКАЧВАНЕ)

Уест и екипът му поеха по лявата скална пътека.

Тя бързо се превърна в стълбище, което се изкачваше и извиваше като пълзяща змия. След около минута енергично изкачване Уест се

намираше на двайсет и пет метра над водите на канала.

На две места пътеката бе прекъсната от еднометрови пукнатини, за щастие с ръбове от здрава скала. Точно под ръбовете в скалите имаше отвори, също като онези, които Фъзи бе неутрализирал в основата на диоритовата кариера в Судан.

Уест не знаеше какви смъртоносни течности могат да изстрелят вътрешностите на тези дупки, защото нацистите — колко удобно, наистина — ги бяха неутрализирали преди много години, а на всичко отгоре бяха монтирали железни мостчета над пукнатините.

Уест леко мина по първото мостче и покрай запечатаната дупка.

Невидима течност шумно се блъсна в стоманения капак — напираше да си пробие път навън. Но капакът беше здрав и Уест и хората му минаха покрай него на бегом.

Тъкмо стигнаха втората запечатана дупка, когато...

... куршум изсвири покрай главите им и рикошира от стената над тях.

Всички се извърнаха.

Войник от ГЕС-отряда на Калис стоеше във водата на канала, вдигнал автомата си — целеше се в тях.

В следващия миг изстреля цял откос.

Но Магьосника предварително беше задействал „Кос“ в раницата на Дългоух и куршумите безобидно се разпръснаха далеч от тях.

Още войници от отряда изплуваха от водата в канала в основата на фалшивата стена... трима, шестима, дванайсет — всички!

Уест ги видя.

В мига, в който хората му минаха по двете мостчета, той ги изтръгна от местата им и ги хвърли във водата долу. После използва щангата като лост и свали с нея капациите над втората дупка в скалата. Дупката застрашително зейна.

Уест побърза да настигне екипа си.

РАЗПЯТИЯТА

Тичаха нагоре по извивките на стълбището.

На четиридесет и пет метра височина стигнаха до нова пропаст в пътеката, този път широка шест метра.

В скалата бяха издълбани места за захващане, позволяващи да се прекоси пропастта странично, като поставяш ръце в издълбаните

места и стъпваш по петсантиметров перваз.

В стената имаше странни кухи кръстове с размерите на човешко тяло — подозрително повтаряха интервалите на отворите за захващане.

— Разпятия — каза Магьосника, когато Уест ги настигна. — Неприятна работа. Друг от любимите капани на Имхотеп VI.

— Нямаме избор — отговори Уест. — Ще мина пръв.

И без да се колебае, се обърна с лице към стената, сложи ръце в пукнатините и тръгна странично на пръсти по тесния перваз над зареденото с капани празно пространство.

Докато приятелят му прекосяваше пропастта, Магьосника тревожно следеше напредването на войниците от ГЕС. Те вече се мъчеха да преодолеят двете междини в пътеката петдесетина метра по-долу.

Уест стъпи на другата страна и бързо хвърли въже с кука през празното пространство.

ГЕС-групата премина първата междина.

Уест изтегли останалите по въжето с помощта на шейна на ролки. Първа беше Лили, след това Зоуи, Дългоух и Магьосника.

Един от командосите прескочи втората междина... и в мига, в който прелиташе покрай вече отворената дупка в стената, от нея със съскане изскочи струя кипяща кал и го обля.

Калта бе тъмнокафява, лепкава и тежка. Вулканична кал. Изгори кожата на мъжа и го запрати във водата двайсет и пет метра по-долу.

— О, боже... — възкликна Магьосника.

Останалите от ГЕС-групата бяха по-предпазливи и минаха покрай дупката по-внимателно.

Междувременно Уест изтегляше по въжето Стреч и — последен от всички — Мечо Пух.

В мига, в който краката на Мечо Пух стъпиха от другата страна, преследвачите им стигнаха до отсрещния ръб на пропастта — на някакви си шест метра от тях!

Уест преряза въжето, пусна го да падне в пропастта и пое напред към завоя.

Първият от командосите, изкушен от близостта на целта и забравил за предпазливостта, тръгна да пресича, като използваше отворите за захващане.

Това, което Уест бе успял да избегне, се случи в момента, в който вкопчи ръцете си във втората и третата вдлъбнатина.

Като гъвкави пипала от стената изскочиха бронзови окови и се заключиха около китките му.

В следващата секунда от кръстовидно изсечения отвор се наклони и падна масивен бронзов кръст.

Изведнъж всички разбраха как действа капанът на Имхотеп VI: оковите бяха фиксирани към краищата на хоризонталното рамо на кръста и командосът сега бе разпънат на него.

Нещастникът изкрещя безпомощно, а кръстът полетя надолу към водата...

... и потъна заедно с командоса.

Уест и хората му тичаха, без да се обръщат.

СИФОНЪТ

Може би бяха първите в световната история, които можеха да заявят, че им е помогнал нацистският режим на Адолф Хитлер, но истината бе, че само благодарение на поставените преди 60 години подвижни мостове Уест и екипът му поддържаха някаква дистанция между себе си и отряда на Калис.

На следващия завой, някъде на половината от височината на вертикалната стена, пътеката перваз се врязва в скалната твърд през черна дупка.

Късият тунел ги изведе в приблизително квадратна диоритова пещера с фуниеобразно дъно. Фунията беше широка около шест метра и дълбока поне девет, в нея изпускаше пара бълбукаща кал, явно загрявана от подземен термален източник. Тунелът продължаваше на отсрещната страна на пещерата.

Но нацистите отново се бяха погрижили да прекарат мост над поредното препятствие, така че групата на Уест изтича по него — и не пропусна да го събори в сифона зад тях.

ВТОРОТО СЪЛБИЩЕ (СПУСКАНЕ)

Щом се озоваха от другата страна, хората на Уест изстреляха няколко осветителни ракети и пред очите им се разкри следващо

стръмно стълбище, спускащо се по извитата стена на пропастта под тях до водата.

Всъщност стълбището изглеждаше като че ли продължава надолу във водата... право в центъра на кипящ водовъртеж.

И за пореден път нацистите бяха направили нужното, за да преодолеят препятствието с висящ мост.

Уест се хвърли надолу по стълбището, като сниши глава под голямата, застрашително изглеждаща дупка над изхода на тунела.

— Джак! — извика Магъосника. — Задействащи камъни! Открий ги и ни ги посочи, става ли?

Уест го направи — избягваше стъпалата, които изглеждаха хлабаво монтирани, изместени или изобщо някак подозрителни, и ги сочеше на следващия го.

Придвижването им се забави на две места — там, където стъпалата бяха изронени или изпаднали от местата си, което означаваше, че трябва да прескачат междините.

В момента, когато последният от групата — Мечо Пух — прескачаше втората дупка, на върха на стълбището се появи първият командос.

Мечо Пух скочи.

Командосът се хвърли напред.

В бързината си Мечо Пух стъпи накриво... подхлъзна се... падна, седна точно върху задействащия камък и изруга:

— Мамка му!

Всички замръзнаха, обърнаха се и се втренчиха в него.

— Тъп арабин... — прошепна Стреч.

— Не сега, Стреч — срязва го Уест.

От дупката на върха на извиващото се стълбище се разнесе застрашително громолене.

— Нека се досетя — каза Стреч. — Сега оттам ще изпадне голям кръгъл камък, ще почне да се търкаля и ще ни подгони надолу, точно както беше в „Похитителите на изчезналия кивот“.

Но не беше съвсем същото.

Три дървени топки с диаметър около метър и видимо тежки изскочиха през отвора една след друга. Всяка бе обкована със стотици стърчащи бронзови гвоздеи.

И всяка вероятно тежеше поне 100 килограма.

Топките заподскачаха по стълбището, набираха скорост.

Уест вдигна Лили в ръцете си.

— След мен! Бързо!

Екипът се хвърли отчаяно надолу, преследван от топките.

И от прибързалия да излезе от тунела командос.

Уест стигна в основата, където бе монтираният под странен усукан наклон мост.

Скочи на него заедно с Лили. Дългоух, Магьосника и Стреч ги последваха.

Командосът също бе бързоног и — преследван от топките — с лекота прескочи двете препятствия и едва не настигна Мечо Пух, който пъхтеше последен.

В последния миг обаче, Мечо Пух с отчаян скок се хвърли напред и стъпи на клатещия се висящ мост. Командосът се опита да последва примера му, но в секундата, в която тялото му излетя във въздуха, първата от трите топки заби гвоздеите си в него. Последваха я другите две, които се забиха в перилата на моста и се отклониха към водата.

— Уф... — въздъхна Мечо Пух и легна на моста.

— Хайде, Пух! — извика Уест. — Моментът не е подходящ за почивки.

— Почивка? Почивка! Малко милост към онези, които нямат твоята енергичност, капитан Уест. — Пух простена, надигна се с мъка и забърза след останалите.

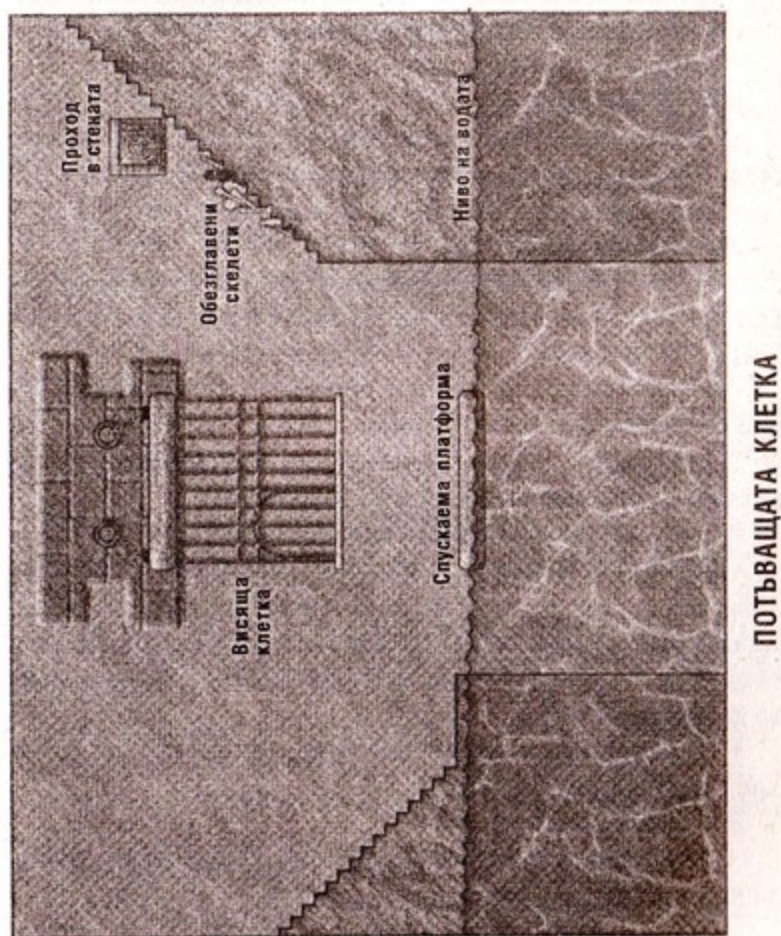
ПОТВЪЩАЩАТА КЛЕТКА

Минаха по висящия мост на нацистите и излязоха на доста широка каменна платформа, отделена от следващия я по големина камък за стъпване с около метър и половина ивица вода.

На други метър и половина по-нататък имаше друго стълбище, този път водещо нагоре. Но до стълбището не бе лесно да се стигне, тъй като първото му стъпало се намираше на два метра над водовъртежа — а това бе невъзможен скок.

По-големият проблем обаче се намираше над самия камък.

Над него висеше голяма кубична клетка, готова да се стовари в мига, в който някой стъпи върху камъка.

— Това е потъваща клетка — обясни Магьосника. — Скачаме на камъка, клетката се спуска върху нас и ни заклецва. После цялата платформа — заедно с клетката — се потапя под водата и ни удавя.

— Но това е единственият начин да минем... — започна Зоуи.

Стреч, беше в ариергарда, подвижна:

— Измислете по-бързо нещо — Калис вече е тук!

Уест се извърна...

... и видя Калис да се показва от пещерата сифон: вече беше на стълбата, по която току-що се бяха спуснали.

— Какво мислиш, Джак? — попита Магьосника.

Уест захапа устна.

— Хммм... Не можем да преодолеем с плуване заради водовъртежа. А не можем и да заобиколим — стената тук е гладка като полирана. Като че ли няма начин да...

Вдигна поглед към изкачващата се стълба, оттатък камъка за стъпване под потъващата клетка.

Там лежаха три трупа на нацисти... обезглавени. Но по-нататък... по-нататък видя нещо друго...

Квадратен отвор в стената, покрит с паяжина.

— Като няма начин да се избегне — продължи да размишлява той на глас, — значи няма да го опитваме. Магьосник... Кладенецът на тамплиерите в Малта. Където намерихме свитъците от Музейона. Това е. За да минеш през капана, трябва да влезеш в него.

— Да предприемем нещо най-сетне — настоя Стреч. — Калис е по средата на стълбата...

Зоуи погледна Уест.

— Да влезеш в клопката, за да я избегнеш? Какво искаш да кажеш?

— Побързайте! — извика Стреч. — „Кос“-овете не вършат работа на близка дистанция.

Калис се приближаваше към тях, следваха го деветима души. Разделяха ги някакви си трийсетина метра и разстоянието бързо се съкращаваше.

— Окей — каза Уест. — Трябва да ми се доверите. Няма време да го правим по групи, така че тръгваме заедно.

— Всичко или нищо, така ли, Джак? — обади се Зоуи.

— Нямаме избор. Пригответе минибутилките. След това скачаме на камъка. Готови... сега!

И всички скочиха едновременно.

Осмината се приземиха като един на широкия камък...

... и в същия миг гигантската клетка започна да пада, обхвана ги като огромна мишеловка, прикова ги под огромната си тежест...

... и целият камък — квадрат със страна три метра — започна да се спуска в кипящите води на водовъртежа!

— Господи, ако знаеш колко се надявам да си прав, Джак! — извика Зоуи, сграбчи малката кислородна бутилка от колана си и поднесе наустника до устата си. От този вид бутилки се дишаше също както с маска и нормален кислороден резервоар, с разликата, че въздухът в тях стигаше за не повече от три минути.

Клетката се спусна на едно коляно дълбочина.

Без да каже нищо, Уест отиде до задната стена на клетката и провери дебелиите бронзови пръти.

И намери каквото очакваше — малък сводест проход в стената, висок под метър, но достатъчно просторен, за да мине през него човек.

Само че каменната стена, по която се плъзгаше клетката, бе плътна. А това означаваше, че изходът не води за никъде...

Клетката се спусна още по-надълбоко и сводестият проход се оказа изцяло под вода.

Вече бяха потопени до кръста.

Дългоух вдигна Лили над кипящата водна повърхност. Спрял на стълбата над тях, Кал Калис се наслаждаваше на отчаяното им положение.

— Джак... — загрижено се обади Зоуи.

— Джак... — не по-малко загрижено надигна глас и Магьосника.

— Трябва да се появи — прошепна на себе си Уест. — Трябва...

Клетката вече беше на две трети под водата. Уест запали светеща палка, захапа наустника и се гмурна.

Светлината на палката бе достатъчна, за да следи плъзгащата се нагоре зад решетките каменна стена...

Все така плътна скала.

От тази страна имаше само плътна скала.

„Не може да бъде! — изкрещя мозъкът му. — Тук трябва да има нещо!“

Само че нямаше нищо.

Тук, долу под водата, нямаше нищо.

Сърцето на Уест заби лудо. Беше направил най-голямата грешка в живота си и тази грешка щеше да убие всички.

Изплува на повърхността.

Нивото на водата вече бе стигнало до гърдите им, а клетката бе на три четвърти под вода.

— Видя ли нещо? — попита Зоуи.

Уест се запъна.

— Не... но трябва да има.

— Уби всички ни! — изкрещя Стреч.

Над водата стърчеше само главата му.

— Пригответе бутилките — мрачно напомни Уест. Погледна Лили: Дългоух я бе вдигнал на изпънатите си ръце над себе си. — Хей, фъстък... няма страшно, нали?

Тя енергично кимна... макар да й личеше, че не е на себе си от страх.

— Тхъ.

— Дишай от бутилката, както тренирахме вкъщи — спокойно й каза той, — и всичко ще бъде наред.

— Оплескахме ли работата? — прошепна тя.

— Може и така да се окаже — отговори той.

В този момент погледът му срещна очите на Магьосника. Възрастният мъж леко кимна.

— Спокойно, Джак. Вярвам ти.

— Това е добре. Защото точно сега аз сам не си вярвам — горчиво каза Уест.

В този момент гигантската бронзова клетка със седмината затворници в нея потъна изцяло.

С приглушено изтракване клетката опря в дъното и застина под водата. Таванът ѝ бе на точно метър под повърхността.

Тук подводните течения бяха особено силни. Откъм външната страна на клетката се виждаше водовъртежът — огромен, обърнат с върха си към дъното конус от спирално носеща се надолу вода.

Притиснал бутилката до устата си, Уест се наведе да провери за последен път отвора до пода...

... и установи нещо странно.

Отворът бе спрял точно срещу съответстващ на размерите му тъмен отвор в каменната стена.

Двете отверстия съвпадаха идеално, така че ако човек изпълезеше от клетката, щеше да влезе в потопената скала.

Уест се обърна към останалите, които стояха в потопената клетка притиснали кислородните бутилки до устата си, дори Лили.

И им направи знак с ръце.

Магьосника трябваше да мине пръв.

След това Дългоух с Лили, Зоуи, Стреч, Мечо Пух — последен щеше да напусне клетката Уест.

Магьосника се гмурна надолу към ниския отвор, хванал светещата палка, и изчезна в тъмнината напред.

Уест направи знак на Дългоух да почака малко... да изчака сигнал от Магьосника, че всичко е наред.

След няколко секунди Магьосника изплува и със свити в кръг палец и показалец ентусиазирано показва, че спасението е там.

Един след друг всички се изнизаха през отвора. Уест остана сам в клетката.

Никой не можеше да види облекчението, изписано на лицето му. Беше заложил на една карта и за малко не бе станал причина за смъртта на всички. Но се бе оказал прав.

С мощен тласък с крака Уест изплува от клетката и секунда по-късно ботушите му се скриха в отвора в скалата.

От другата страна стената се издигаше и се превръщаше във вертикална шахта — по стените ѝ имаше вдлъбнатини за хващане.

Шахтата се издигаше и издигаше в кипящата вода — и в един момент завиваше в хоризонтална посока. Проходът извеждаше обратно в основната пещера: излизаше от скалата близо до покрития с паяжина вход — същия, който Уест бе забелязал преди няколко минути.

Уест видя Калис и хората му да чакат в долната част на стълбището — там клетката вече възстановяваше първоначалното си положение.

На стълбите пред Уест лежах трите обезглавени скелета на нацистите, които бяха видели.

Магьосника сметна за нужно да предупреди:

— Обезглавени тела в основата на стълба могат да означават само едно: остриета в горната част. Внимавайте!

Отново начело, Уест погледна нагоре по новото стълбище.

— О-о-о... Я вижте...

На върха на стълбата имаше наистина впечатляваща постройка: голяма фортифицирана стражева кула, излизаща под наклон от вертикалната стена на 60 метра над водната пропаст.

Древната кула бе стратегически разположена над основния завой в пукнатината. Точно срещу нея, на другата стена, се издаваше кула-близък, напълно идентична, също така щръкнала от камъка и също така съоръжена със стълбище, което започваше от клетката долу на морско ниво.

Уест направи крачка нагоре по стълбата и изведнъж...

— Ти ли си, Джак? — разнесе се глас.

Уест се извърна.

Гласът не бе на Калис.

Беше дошъл по-отдалече.

От другата страната на пукнатината.

Уест завъртя глава натам.

И видя *втори* екип на американските специални сили, застанал на отсрещната пътека, пред каменната платформа, водеща до удавящата клетка.

Бяха излезли от страничен изход в каменната стена *там* — двайсет и четирима въоръжени мъже.

Предвождаше ги мъж към петдесетте, със стоманени черни очи и — гледката беше зловеща — без нос. Беше отсечен в далечното минало и на негово място имаше гротесков безформен чукал.

Но въпреки това отвратително обезобразяване най-силно впечатление правеше облеклото на този мъж.

Беше с обуца със стоманени подметки, като тези на Уест.

Беше облечен в брезентово яке, като това на Уест.

На колана му висяха малки кислородни бутилки, също както при Уест.

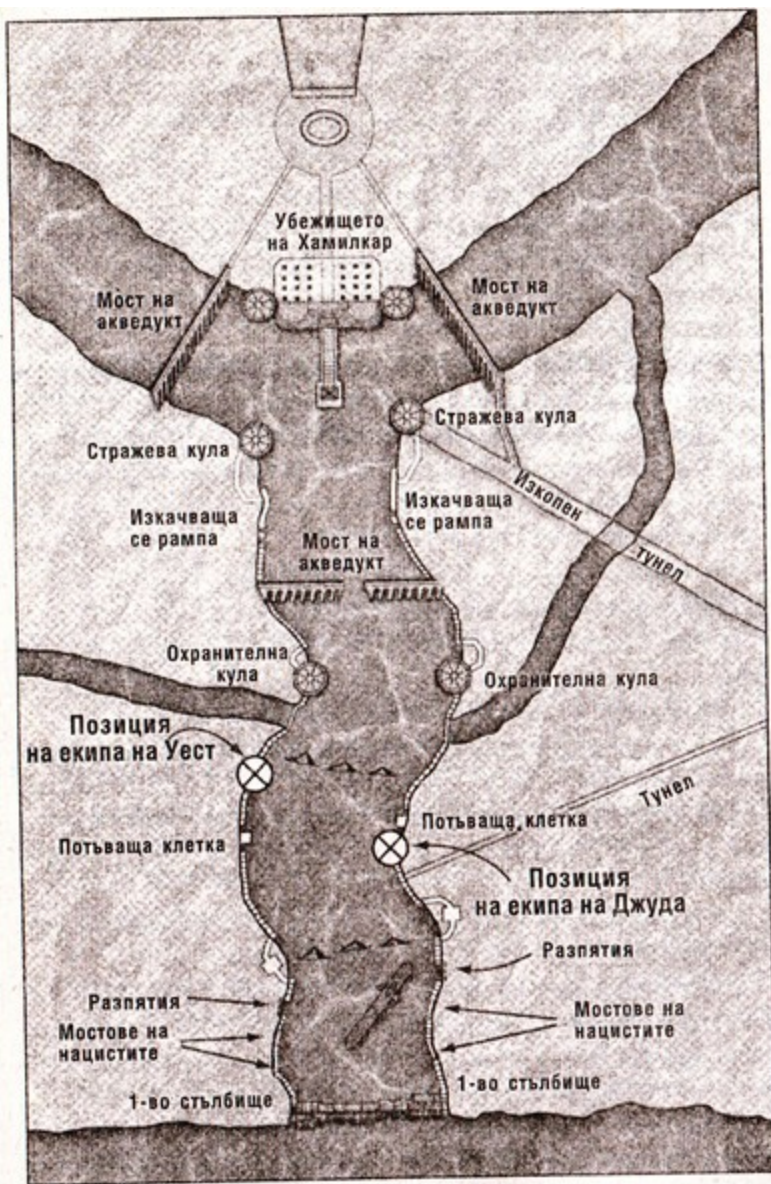
Единствената разлика беше в каската му — неговата бе лека каска на пещерник, докато тази на Уест бе пожарникарска.

Също така бе по-възрастен от Уест, по-спокоен и по-уверен. Малките му черни очи излъчваха опитност.

Това бе човекът, от когото Уест се страхуваше повече от всеки друг човек на земята. Човекът, който бе последният командир на Уест в армията. Човекът, който веднъж го бе зарязал като мъртъв в равнините около Басра в Ирак.

Навремето беше командир на отряд „Делта-6“, най-добрите сред групите „Делта“, но сега бе командир на ГЕС — определено най-добрите специални сили на света.

Полковник Маршал Джуда.

УБЕЖИЩЕТО НА ХАМИЛКАР (взаимно разположение)

В момента Уест и хората му се намираха малко по-напред от Джуда.

Тъй като пътеките от двете страни на пролуката бяха практически идентични, това означаваше, че Уест се намира един

капан по-напред. Джуда тепърва трябваше да преодолее удавящата клетка откъм своята страна и току-що бе стъпил на каменната стълба там, когато...

... надолу полетяха трите набучени с бронзови пирони дървени топки.

Но това изобщо не го впечатли.

Той само кимна на трима от хората си и те бързо и компетентно издигнаха солидна барикада от триножници между отряда и застрашително търкалящите се надолу топки.

Титановата сплав на триножниците бе достатъчно здрава, така че когато топките се удариха в нея една след друга, бяха отклонени безобидно към водата.

През цялото това време Джуда не бе свалил погледа си от Уест.

— Как спиш напоследък, Джак? Продължаваш ли да сънуваш онзи вулкан? — обади се той. — Преследва ли те биенето на барабани и монотонно пеене?

Застанал от другата страна на пукнатината, Джак бе смаян. *Как бе възможно Джуда да знае...*

Реакцията му бе точно онази, която Джуда бе очаквал. Устните му се извиха в тънка студена усмивка.

— Знам дори повече от това, Джак. Повече, отколкото си в състояние да предположиш.

Уест бе смутен, но се постара да не го покаже.

Не успя.

Джуда кимна към пожарникарската каска, която Уест бе сложил на главата си.

— Още ли използваш тази пожарникарска шапчица, Джак? Знаеш, че никога не съм го одобрявал. Много е неудобна на трудни места. Нямах представа каква болка за учителя е да види ученикът му да използва детински методи.

Уест не удържа и вдигна поглед към козирката на каската си.

Джуда продължи словесната си атака с явното намерение да постигне психологическо предимство.

— Изглежда, сме в нещо като съревнование тук, Джак. Смяташ ли, че ще можеш да ме изпревариш? Сериозно ли допускаш, че ти можеш да изпревариш мен?

— Всички — тихо каза Уест на хората си, без да сваля поглед от Джуда. — Трябва да го направим на бегот. Сега... Тръгвай!

Екипът на Уест се втурна нагоре по стълбището, на върха на което се намираше стражевата кула.

Джуда спокойно кимна на хората си и те без забавяне започнаха да монтират дълъг висящ мост, който трябваше да мине покрай тяхната удавяща клетка, за да стигнат до стълбата откъм тяхната страна.

Състезанието бе в разгара си.

ОХРАНИТЕЛНАТА КУЛА И ПРОЛОМЪТ

Уест и екипът му тичаха нагоре по стълбата. Тя извеждаше в пролом с вертикални стени, широк около 4,5 метра. Проломът минаваше напречно на цялата пукнатина и поради тази причина имаше двойник от другата страна.

И отново помощта на нацистите се оказа безценна. Древните картагенци бяха построили сложен подвижен мост, спускащ се на вериги, който да легне върху пролома — мост, който нацистите бяха успели да спуснат и сега той минаваше над пропастта.

Уест и екипът му хукнаха по древния мост и стигнаха при стражевата кула високо в следващия завой на пукнатината в скалата.

В извитата стена на кулата имаше изсечена стълба — въртеше се около постройката. Това означаваше, че трябва да се изкачат без помощта на перила на шейсет метра над бушуващите води.

Две остриета на височината на шията изскочиха от процепите си в стените, но Уест ги неутрализира с бързо втвърдяваща се пяна. След секунди хората му, вързани за общо въже като алпинисти, успешно се изкачиха около противопоставящата се на гравитацията охранителна кула.

От другата страна на пукнатината дългият мост на Джуда падна на място и хората му изтичаха по него, като по този начин избягнаха пътя през клетката, който бе използвал Уест.

Външната стълба изведе екипа на Уест на балкона на кулата.

Тесен тунел в дъното на балкона се забиваше в каменната твърд и излизаше от другата страна на завоя. Уест изстреля три осветителни

ракети...

... които разкриха дъното на пукнатината и тяхната цел.

— Мамка му... — прошепна Дългоух.

— Бурканът! — мигновено се възползва Лили.

Пред погледа им се издигаше гигантска древна крепост — извисяваше се величествено над водния канал на поне петнайсететажна височина и беше неразделна част от далечната каменна стена.

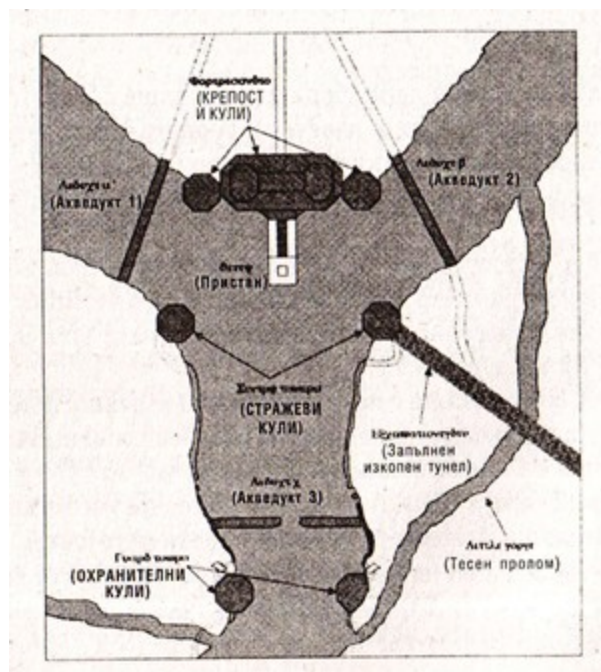
Изпускащите пара отвори на пукнатината придаваха на крепостта призрак вид.

Основата на постройката се формираше от изключително масивна кула с квадратно сечение, в геометричния център на която се виждаше зейналият отвор на гигантски сводест проход. От двете страни на тази централна секция се издигаха две островърхи отбранителни кули. Стилът на кулите съответстваше на стражевата кула, покрай която бяха минали преди малко, само че тези бяха по-високи и изпълваха цялата височина от морското ниво до тавана.

Надолу от сводестия проход в центъра на крепостта се спускаше широкият жлеб на рампа, която стигаше до водната повърхност и свършваше с равен каменен пристан. Поне четиридесет метра дълга, рампата наподобяваше стъпаловидната рампа при погребалния храм на Хатшепсут близо до Долината на царете.

Останало така и незавършено, никога неизползвано за реалното си предназначение — а на всичко отгоре умело скрито от изобретателния египетски архитект — пред очите им се издигаше Убежището на Хамилкар.

Уест извади разпечатката на плана му от чантичката на колана си и я разгъна:

Също както и на древния чертеж, пукнатината пред очите им свършваше в Y-образно разклонение и се разцепваше на два отделни канала. Убежището бе точно в началото на разклонението с лице към издължения централен канал.

На двата му бряга се издигаха стражеви кули на една линия с двете кули на самата крепост.

И сякаш сама по себе си тази строителна конструкция бе недостатъчно впечатляваща, към Убежището имаше два извисяващи се моста на акведукти в допълнение към третия, прекъснат мост на акведукт, напречно на канала — всички по 60 метра високи и с многобройни зидани сводове.

Двата допълнителни моста преминаваха над двата странични канала, но за разлика от онзи над централния канал, бяха здрави и непокътнати.

Зоуи първа забеляза стената на скалата зад Убежището.

— Има обратен наклон — каза тя. — Като конус на...

— Хайде, нямаме време за това — прекъсна я Уест.

В тази най-вътрешна част на пукнатината имаше спускащо се стълбище, последвано от изкачваща се рампа. Рампата се извиваше и следваше линията на лявата стена на пукнатината. Странно, но откъм

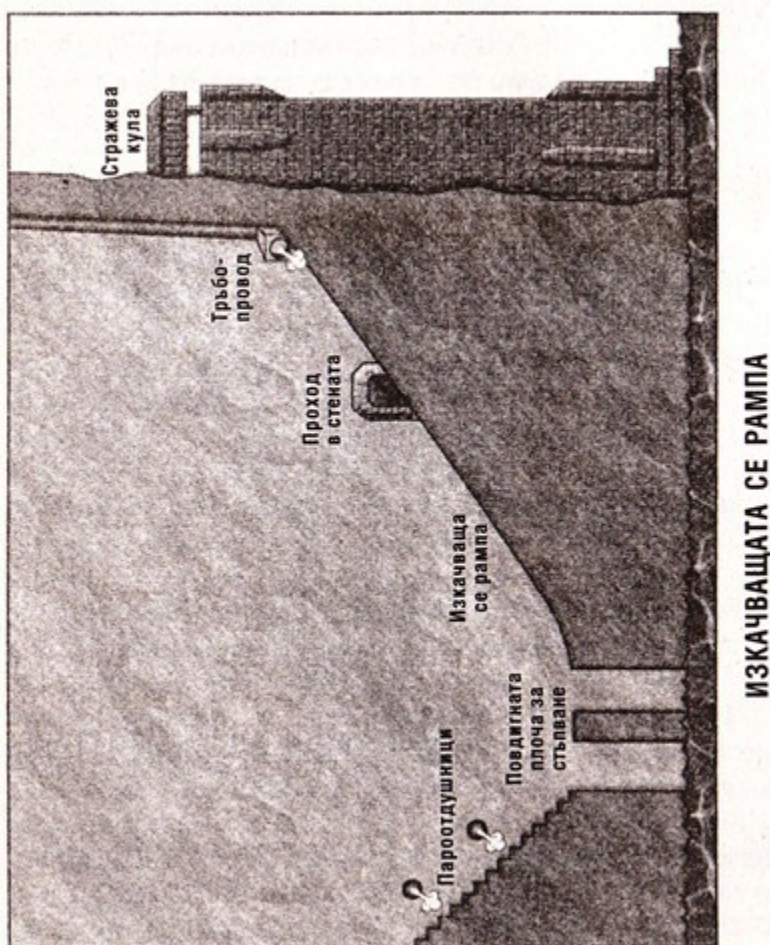
външната ѝ страна имаше издигната канавка, за чието предназначение не можеха дори да се досещат.

Разбира се, цялата конструкция от стълбище плюс рампа бе копирано огледално от другата страна на пукнатината.

Уест и екипът му започнаха да се спускат по стълбището — избягнаха два отдушника, от които бълваше пара.

Междувременно екипът на Джуда бе прекосил тесния пролом на своята страна и вече приближаваше охранителната кула.

Командосите започнаха да я заобикалят — катереха се по стената.

ИЗКАЧВАЩАТА СЕ РАМПА

Необичайно висока плоча за стъпване отделяше основата на спускащото се стълбище от тази на изкачващата се рампа — стърчеше от стената на девет метра над нивото на водата.

Жлебът на изкачващата се рампа се издигаше над Уест и хората му на поне стотина метра и свършваше при лявата стражева кула. Широчината му бе малко над метър, напълно достатъчно за придвижване в единична колона. Отляво бе пропастта, в която се плискаха водите на канала.

По дължината на рампата имаше два отвора: първият бе на около две трети от дължината и приличаше на проход за влизане, вторият, в най-горната част на рампата, изглеждаше като отвор на тръбопровод.

От тръбата излизаше застрашително изглеждаща струя пара, издигаше се нагоре и чезнеше в полумрака.

Магьосника бе заплепен.

— О-о-о... това е сходящ капан с единствен изход — възкликна той.

— Какъв капан? — попита Мечо Пух.

Уест обясни:

— Искате да кажете, че от тук нататък започва състезание между нас и онова, което ще бъде изпуснато от тръбата. Нали разбираш, трябва да се доберем до прохода, преди течността да се е спуснала до него. Предполагам, че стартът дава стъпването на плочата за прехвърляне на рампата.

— И за каква течност става дума? — поинтересува се Дългоух.

— Виждал съм варианти с нефт — отговори Магьосника. — С нажежени плаващи пясъци. С разтопен катран...

Докато Магьосника говореше, Уест хвърли бърз поглед към хората на Джуда.

Високо над водата, те вече заобикаляха тяхната охранителна кула откъм външната ѝ страна. Движеха се изключително координирано — много по-бързо от собствения му екип.

Първият ГЕС-командос се прехвърли през балкона и изчезна в кулата.

— Нямаме време да размишляваме над задачата — каза Уест. — Налага се да поемем предизвикателството.

В мига, в който кракът му стъпи на издадената плоча, от тръбата на върха на рампата изригна струя нажежена вулканична кал. Бе тъмна и гъста, и толкова гореща, че в стичащата се маса проблясваше златночервена магма.

В следващия миг се изясни предназначението на канавката.

Тя пое потока нажежена кал и го насочи право срещу екипа на Уест!

— Ето, затова тренирахме всеки ден — извика Уест. — Тичайте!

Втурнаха се нагоре по рампата.

Срещу спускащата се към тях огненочервена кал.

Състезанието се очертаваше с неясен завършек — рампата явно бе конструирана така, че да дава предимство на калта.

Но Уест и хората му бяха във форма и добре подготвени. Задъхани се носеха нагоре по стръмния наклон, добраха се до отвора на прохода в стената и скочиха без замисляне в него един след друг. Уест изчака да влязат всички и се хвърли вътре в мига, в който вулканичната кал се плъзна покрай него, стигна до дъното и се изля във водата, като вдигна мощна струя пара.

Екипът на Джуда — движеше се почти синхронно с Уест — подходи към своята рампа по съвсем друг начин.

Изпратиха само един човек — специалист, нарамил голяма сребриста туба и хванал в ръка нещо, което приличаше на голямогабаритна духалка на окапали листа.

Специалистът леко изтича нагоре до отвора в стената от тяхната страна, но вместо да изчезне в него, насочи отвора на „духалката“ срещу рампата.

Само че вместо горещ въздух устройството в ръцете му изстреля облак от свръхохладен течен азот, който моментално превърна началото на калния поток в твърда кора, а тя на свой ред изигра ролята на бариера и насочи калта отзад през външния ръб на канавката в пропастта!

Това позволи на Джуда и хората му да изкачат рампата в относителна безопасност и да продължат към стражевата кула от своята страна.

Изглеждаше, че нищо не може да ги спре.

За разлика от тях, Уест и екипът му се добраха тичешком и останали без дъх до своята стражева кула.

— Дори ако вземем тази част на Пирамидиона — обади се Стреч, — как ще я изнесем оттук? Как ще я прекараме покрай американците? Все пак, ако е Голямата част, говорим за квадратна плоча със страна над два метра и половина, изработена от масивно злато...

Мечо Пух не се сдържа:

— Ти винаги търсиш негативното, нали така, евреино? Понякога се питам за какво изобщо си доставяш главоболията с тази мисия.

— Дойдох, за да ви държа под око — заядливо отговори Стреч.

— Ако не можем да изнесем частта — спря оформящата се разпра Магъосника, — трябва поне да я видим. Лили трябва да прочете заклинанието, изписано на горната ѝ страна.

Уест — не им обръщаше внимание — надникна през балкона на стражевата кула надолу към величествената арка на Убежището.

Огледа пристана в дъното на жлеба на рампата, започваща от арката. Пристанът се намираше в точка, разположена по средата между двете стражеви кули, и беше покрит с малък мраморен белведер на четири колони. По вертикала разстоянието от балкона до белведера беше може би към петдесетина метра.

— Дългоух, трябва ми „тролей“ за спускане до белведера.

— Разбрано.

Дългоух свали своята М-16, зареди в цевта на прикрепения гранатомет абордажна кука, прицели се и стреля.

Куката полетя към мраморния белведер на пристана, стрелна се около една от носещите колони и се захвана.

— Отличен изстрел, брат ми — одобри Зоуи, без да скрива, че е впечатлена.

Дългоух направи примка в края на въжето, което държеше, прекара я около една колона в прозореца на стражевата кула и опъна въжето. Сега разполагаха с връзка по въже от прозореца на стражевата кула до пристана.

— Лили — каза Уест. — Няма да се отделяш от мен. Хвани се. Спускаме се първи.

Лили скочи в разтворените ръце на Уест и го прегърна през врата. Уест сложи върху въжето блокчето с ролки на „тролея“, оттласна се...

... и двамата полетяха през огромната пукнатина пред фасадата на Убежището на Хамилкар — две точки на фона на величествената древна крепост...

... и с леко плъзване се приземиха на малкия пристан в основата на извисяващата се над него постройка.

— Окей, Зоуи, спускай се — каза Уест в микрофона на радиостанцията си.

Зоуи се стрелна по въжето и ловко стъпи до Уест и Лили.

— Магьосник, твой ред е... — каза Уест.

В същия миг изтреща изстрел и отекна в пещерата.

Уест се извърна и видя един от снайперистите на Джуда да насочва дългоцевната „Барет“ от техния балкон на стражевата кула... и изведнъж осъзна, че вече не се намират в защитавания периметър на „Кос“-а.

Но странно... куршумът не се заби наблизо до тях.

Уест изведнъж разбра.

Снайперистът изобщо не се целеше в тях.

Целеше се в...

— Не, по дяволите, не...

Бам!

Следващ изстрел.

Изсвистяване на куршум...

Въжето на „тролея“ бе прекъснато точно по средата и двете му безполезни половини се свлякоха във водата.

Уест, Зоуи и Лили бяха на пристана, напълно откъснати от останалата част на екипа.

— Е, сега вече нямаме избор — мрачно обяви Уест и продължи в микрофона: — Дългоух, Мечо Пух, Стреч... Осигурете ни огнево прикритие. Защото след четири секунди ще имаме нужда от прикритие!

Точно след четири секунди от стражевата кула на Джуда се разнесе оглушителна канонада.

По покрива на мраморния белведер, под който търсеха спасение Уест, Зоуи и Лили, зачаткаха куршуми. Рикошетите избиваха искри от

камъка.

Екипът на Уест отговори по достоен начин и срещу кулата на Джуда полетяха ответни откоси.

Между двете кули започна смъртоносна престрелка.

Все пак прикриващият огън оказа ефект, защото накара хората на Джуда да потърсят спасение, а това даде на Уест очакваната възможност.

— Сега! — извика той на Зоуи и Лили.

Изскочиха изпод прикритието на белведера и хукнаха нагоре по рампата към портала на крепостта — три дребни фигурки пред гигантската древна цитадела.

Изкачиха на бегом стъпалата и под трясъка на изстрелите над главите им изчезнаха в зейналия тъмен вход на изоставеното от незапомнени времена Убежище на Хамилкар Барка.

Влязоха във висока зала с много колони. Колоните бяха подредени в дълги редици отстрани, така че залата изглеждаше много широка, но не особено дълбока.

Но беше великолепно — всяка колона бе истинско произведение на изкуството със сложната си украса, а статуите изглеждаха перфектно изваяни. Колкото и да бе странно, стилът напомняше римския — явно картагенците, освен че търговията бе в кръвта им, силно приличаха по нещо на римските си съперници. И може би точно това бе причината за безкомпромисните им битки в течение на трите кръвопролитни Пунически войни.

Но тази зала бе останала безлюдна отдавна. По голия ѝ под се виждаше дебел слой сива пепел.

И нямаше никакво съмнение, че тук са поработили египетските инженери на Птолемей.

Широк отиващ нагоре тунел се забиваше в земята зад крепостта и продължаваше по права линия, започваща при Арката на входа, където свършваше рампата. Всъщност тунелът и рампата бяха свързани с пътека, която пресичаше залата с колоните и също бе с канавки отстрани.

Зоуи ги огледа внимателно и каза:

— Струва ми се, че тези канавки са проектирани да насочват някаква течност, която се излива от тунела, минава през залата и тече надолу по рампата.

— Нямаме време да разглеждаме и размишляваме — каза Уест. — Да вървим.

Изтичаха през потискащата с размерите си зала, нищожни като играчки в сравнение с величествените колони, и поеха по наклонения тунел.

Дългоух, Стреч, Магьосника и Мечо Пух продължаваха ожесточената престрелка със силите на ГЕС, окупирали другата стражева кула.

— Не спирайте да стреляте! — надвика пукотевицата Магьосника. — Всеки миг, през който задържахме Джуда залегнал там, е един момент повече за Ловеца в Убежището...

И изведнъж млъкна, защото цялата пукнатина внезапно се разтресе и потрепери.

За кратко всички спряха да стрелят.

Същото направиха и хората на Джуда — нещо повече, те започнаха да се изтеглят от прикритието си.

— Какво става? — Дългоух тревожно огледа пещерата.

— Мисля, че е земетресение... — започна Мечо Пух.

— Не е никакво земетресение — каза Магьосника. Вече се бе досетил.

В следващия миг източникът на мощния тътен нахлу през стената в основата на стражевата кула на Джуда, точно над водата в централната част на пукнатината.

Беше М-113 TBV-MV (проходчески комбайн среден размер) — военният еквивалент на използваната за граждански цели земекопна машина за пробиване на тунели. Всъщност бе дори М-113А2 — комбайн за полагане на мостове, приспособен за пробиване на тунели.

Машината бе голяма колкото танк и имаше огромен дълъг нос, който се въртеше като тирбушон и унищожаваше всичко на пътя си. Надробената скала и пръст биваха допълнително „смилани“ в търбуха на чудовището и се изхвърляха отзад. На покрива имаше сгъваем механичен мост.

Пробивната машина надникна през стената в основата на стражевата кула и замря, без да спира въртенето на работното си острие, на двайсестина метра от пристана, където преди малко се бе спуснал Уест.

— Пробили са път дотук по засипания изкопен тунел — възхити се Магьосника. — Колко умно! Той едва ли е оказал сериозно съпротивление на тази съвременна машина.

— При всички положения помага, ако имаш логистична подкрепа — отбеляза Стреч.

— С каквато те разполагат в излишък — заключи Мечо Пух.

В следващия момент металният гигант включи механизмите, които разгъваха железния мост на покрива. Мостът бавно се разпъна като пожарникарска стълба и стана равен и дълъг. След това се наклони и леко се опря в пристана на двайсет метра от машината.

Американският тунел и пристанът бяха свързани.

След секунди слезият от стражевата кула отряд на Джуда затича по моста с готово за стрелба оръжие.

Докато тичаха по металния мост, хората на Джуда обсипваха с куршуми Магьосника и партньорите му.

Дългоух и останалите се опитаха да ги спрат, но стрелбата им бе затруднена от нуждата да се крият.

Хората на Джуда прекосиха канала и изтичаха нагоре по рампата в Убежището на Хамилкар.

Влязоха в него само минута след Уест, Зоуи и Лили.

Уест, Зоуи и Лили тичаха по изкачващия се зад крепостта тунел и осветяваха пътя си със светещи палки.

Уест забеляза големите късове втвърдена засъхнала кал, полепнали по краищата на рампата, и се намръщи. *Засъхнала кал? Как се бе появила тук?*

— Джак! Зоуи! — разнесе се в ушите им гласът на Магьосника. — Джуда мина над канала! Повтарям: Джуда мина над канала. В момента е точно зад вас!

След стотина метра нагоре по правия като стрела тунел излязоха във висока куполообразна подземна зала...

... и замръзнаха.

— Какво, по... — започна Зоуи. — Има две...

Залата бе идеално кръгла и в нея се носеше зловонната миризма на сярата — миризмата на вулканите. Но иначе създаваше впечатление на свято място, място за смирение, храм.

По подредените по извитите ѝ стени ниши се виждаха натрошени и разядени от времето картагенски статуи, а в дъното на залата имаше широка гранитна стена, зад която бълбукаше обширен басейн, пълен с вулканична кал — източник на зловонието.

На пода пред Уест, Лили и Зоуи лежаха шест скелета на нацистки войници. Всички бяха грозно деформирани — долната половина на всеки скелет липсваше, от краката им просто нямаше следа. Всъщност долните краища на останките от гръбначните им стълбове бяха като разтопени...

Навътре от зловещите скелети се намираше основната особеност на светата обител.

В самия център на идеално кръглата зала, на три метра над пода, се издигаше платформа, до която извеждаше стълбище с широки стъпала, а на нея — за огромна изненада на Уест — се мъдреше не едно, а цели две Чудеса на света.

Легендарното огледало на Александрийския фар бе монтирано изправено като сателитна чиния на издигнатата като остров в море платформа.

Вярно, бе покрито със сива вулканична пепел, но формата му не можеше да бъде сбъркана с нищо друго. Огледалото — четири и половина метра в диаметър — бе изумително красиво.

Погледът на Уест обаче се насочи към основата му.

Тя бе трапецовидна и също покрита със сива пепел.

Изведнъж нещо придоби смисъл — многократната употреба на думата „основа“ в текстовете, които го бяха довели дотук. Той веднага си спомни съдържанието на ключа за местоположението на частта от Фарос:

Търси основата, която е била връх на Голямата кула.

И инструкциите на Евклид:

Основата е свалена преди нашествието на римляните и е отнесена в Забравеното убежище на Хамилкар.

Огледалото на Фара бе истинско чудо — в това нямаше никакво съмнение — но основата му, обикновената му трапецовидна основа, бе с несравнимо по-голяма стойност.

Защото основата бе Седмата част на Златния пирамидион.

Само че отдясно на огледалото не по-малко гордо се издигаше втори паметник...

... масивна осмоъгълна мраморна колона, стояща вертикално, може би два и половина метра висока, с обиколка поне два метра. Горната ѝ част отдавна се бе изронила, но долната половина бе останала непокътната.

И също като при огледалото, основата ѝ бе трапецовидна.

Друга част от Пирамидиона.

— Голяма осмоъгълна колона... — каза Зоуи, мислите бясно се въртяха в главата ѝ. — Само за една постройка се знае, че е имала масивни осмоъгълни колони...

— Мавзолеят в Халикарнас — допълни Уест. — Лили още не е разчала този запис, но съм готов да се обзаложа, че когато се справи, Текстът на Калимах ще ни каже, че неговата част е заедно с частта от Фара. Намериш ли едната, намираш и другата. Зоуи, ударихме джакпота. Току-що намерихме две части от Пирамидиона.

— Трябва да направим нещо! — изръмжа Мечо Пух.

— И какво? — въздъхна Стреч. — С тях е свършено. Край на мисията. Аз казвам да си спасяваме кожата.

Още бяха на стражевата кула, след като бяха проследили с поглед влизането на Уест в Убежището.

— Какво друго може да очаква човек от теб, евреино — обади се Пух. — Първият ти инстинкт винаги е да спасиш себе си. Аз обаче не се предавам толкова лесно, нито изоставям приятелите си толкова лесно...

— Какво тогава предлагаш ти, глупав упорит арабино?

Но Мечо Пух бе млъкнал.

Гледаше наляво от крепостта към високия акведукт с многото поддържащи го сводове, който прекосяваше тяхната страна на раздвоения канал.

— Ще минем оттам — каза той решително.

Уест пристъпи към централния остров.

В допълнение към двете безценни съкровища, поставени на него, имаше още нещо, което не можеше да остане незабелязано — седми скелет на нацист, свит на последното стъпало в поза на зародиш.

За разлика от другите скелети, този не носеше следи от обезобразяване. Напротив, беше цял и непокътнат, дори все още в нацистката си униформа. Нещо повече — по костите му още имаше остатъци от плът.

Уест предпазливо се приближи до острова и стълбището — подозираше, че цялата конструкция представлява гигантски капан.

Огледа скелета.

Забеляза на мястото на носа му очила с телени рамки, видя червената свастика на лента върху ръкава, спря поглед върху бледовиолетовия аметист на пръстена върху костта на безимения пръст на дясната му ръка — пръстен на основател на нацистката партия.

— Хеслер... — прошепна той, досетил се чий може да е този скелет. Това беше Херман Хеслер, нацистският археолог, половината от забележителния екип Хеслер — Кьониг.

Но странно... дясната ръка на скелета бе протегната, сякаш посягаше надолу по стъпалата, като че ли това бе последното движение в живота на Хеслер, който бе поискал да...

... вземе износения кожен бележник, лежащ на най-долното стъпало.

Уест сграбчи бележника и го разтвори.

Страници с диаграми, списъци, чертежи на всяко от Древните чудеса и многобройни бележки на немски, изписани с грижливия почерк на Херман Хеслер.

Изведнъж в ушите му се разнесе болезнено силен вик:

— Джак! Зоуи! — Беше Магьосника. — Скрийте се! Всеки момент при вас ще влезе Джуда...

Уест се извърна в мига, в който от тунела изтрещя изстрел и куршумът изсвистя на сантиметър от главата му.

— Вие двете тичайте натам! — нареди той на Зоуи и Лили и посочи лявата страна на прохода. Самият се скри от дясната страна,

предпазливо надникна вътре и видя бързо приближаващите в мрака черни фигури.

Беше време за решения.

Нямаше никакъв начин да стигне преди пристигането на отряда на Джуда до подиума, на който лежаха огледалото на Фара и колоната от Мавзолея. Не беше възможно дори да даде на Лили време да зърне, макар и за миг гравиранияте по тях заклинания.

Очите му огледаха залата в търсене на спасителен изход.

От другата страна на острова имаше открито пространство, но не и изход — само преградната гранитна стена, задържаща нажежената кал, чието спускане вероятно се задействаше по някакъв начин при стъпване на някое от стъпалата.

И в този момент логиката на капана се избистри в главата му и той видя всичко кристално ясно: изкачващия се тунел със засъхналата кал по краищата му, пътеката канавка в предишната зала, канавките покрай стъпалата през входната арка... и тази кал, която, ако се освободеше от стената, щеше да потече, да заобиколи издигнатия каменен остров с Огледалото и Колоната и да продължи надолу по пътя си из Убежището, надолу към водата в канала, образуван от пукнатината, да убие всички добрави се дотук натрапници и да опази двете съкровища.

Половинките скелети на нацистите допълваха картината: те бяха изгорели, бяха се стопили до кръста, докато се бяха опитвали да избягат от калта. Самият Хеслер вероятно се бе оказал пленен на подиума, заобиколен от нажежената кал. И сигурно бе умрял по възможно най-жестокия начин: от глад и жажда в тъмното, сам, без никакъв шанс за спасение. Колегата му, Кьониг, сигурно бе избягал по някакъв начин и бе оцелял по чудо в пустинята, за да се добере до Тобрук.

Сред многото ниши със статуи в кръглата стена Уест забеляза два по-малки отвора от двете страни на централния вход.

Бяха ниски сводести тунели, високи около метър, издигнати на половин метър от пода на залата.

Нямаше представа какво са, но в момента това бе последната му грижа.

— Зоуи — малките тунели! Изведи Лили!

Зоуи леко вдигна Лили, буквално я хвърли в нишата с тунела от тяхната страна на входа, а Уест надникна в дупката от своята страна.

Тунелът беше абсолютно прав и изчезваше надолу.

— Сякаш имам избор — каза той на глас.

После скочи в тунела — едновременно със Зоуи, която последва примера му от другата страна — буквално секунда, преди силите на Джуда да нахлуят в светата зала.

В същия момент четири дребни фигурки тичаха по високия акведукт над левия ръкав на канала.

Водени от запъхтияния, но целеустремен Мечо Пух, те изглеждаха като трупа въжеиграчи. Но все пак успяха да минат и се скриха във високия около метър тунел от другата страна.

Маршал Джуда влезе в подземната зала и без да поглежда към величествения ѝ купол, заби поглед в Огледалото и Колоната.

Усмихна се доволно.

И чак след това си позволи да потърси с поглед Уест и внимателно разгледа многото ниши, кътчета и скрити места.

Никаква следа от Уест. Засега.

После извика:

— Знам, че си тук, Джак! Виж ти... два пъти за два дни. Защото нещо ми подсказва, че пак ще загубиш...

Хората му се разпръснаха и започнаха да претърсват залата с готово за стрелба оръжие.

Уест се изтегли заднешком в малкия сводест тунел; молеше се тъмнината да му помогне.

Извади пистолета си от кобура на бедрото и го вдигна... буквално в мига, в който на входа на тунела застана с пистолет в ръка един командос от ГЕС!

Пръстът на Уест застина върху спусъка — стрелбата можеше да го спаси за известно време, но щеше да издаде позицията му.

Само че войникът не стреля.

Вместо това се взря в тунела, присвил очи — оглеждаше дали някой не се крие там.

Не можеше да види Уест...

Преди Уест да си позволи да въздъхне облекчено, командосът посегна към висящите на колана му очила за нощно виждане.

В същия този момент Маршал Джуда оглеждаше подиума-остров в центъра на залата с портативен рентгенов скенер.

Скенерът показваше, че стълбището, по което се стигаше до острова, представлява един голям задействащ капана камък. От друга страна, куполът над главите им бе от диорит, а това означаваше, че няма как да забият в него скоби за захващане.

Ситуацията бе ясна и типична за Имхотеп VI: за да стигнеш до издигнатия остров, трябваше да задействаш капана.

Което на свой ред означаваше, че Джуда и хората му трябваше да са максимално бързи.

— Господа — каза той, — това е капан тип „Имхотеп VI, вариант 4“. Ще разполагаме с малко време. Подгответе ролковите колички. Искам група от осем души да има готовност за вдигане на частта на огледалото, и друга група от четирима — за тази на колоната.

— Искате ли да вземем също Огледалото и Колоната? — попита един от помощниците му.

— Пет пари не давам нито за Огледалото, нито за Колоната. Интересуват ме само частите — отсече Джуда.

Отрядът му зае позиция.

Междувременно вкараха в залата две ниски колички на по шест ролки. С тяхна помощ щяха да изнесат навън тежките части на Пирамидиона.

— Готови... започваме — каза Джуда.

И с тези думи стъпи върху първото стъпало на стълбището и задейства механизма на смъртоносния капан.

В този момент се случиха едновременно няколко неща. Войникът, който надничаше в тунела на Уест, си сложи очилата за

нощно виждане... и веднага забеляза сгушения като заклещено животно Уест.

Вдигна своя „Колт Командо“...

Бам!

Изстрел.

Само че стреля Уест.

Войникът падна мъртъв, улучен точно между очите.

Трима от командосите в залата видяха как другарят им пада по гръб и се хвърлиха към сводестия тунел от дясната страна на входа.

Само че в секундата, в която войникът бе паднал пронизан, Джуда бе стъпил на стълбището и бе привел капана в действие.

Зрелищният начин, по който се задейства капанът, попречи на Джуда да забележи смъртта на своя войник.

Защото в същия момент масивната гранитна стена в дъното на залата започна да се спуска и да освобождава вонящото езеро от кипяща вулканична кал: поради голямата си вискозност, тя започна да изпълва кръглата зала бавно.

Хората на Джуда се спуснаха напред, изкачиха за секунди стъпалата и без колебания събориха Огледалото и Колоната от основите им.

Разстилащата се кална маса напредваше като два дебели пръста — заобикаляше острова от двете му страни.

Бързо изтриване на основите разкри блестящата златна повърхност под пепелта.

Командосите сграбчиха двете основи и ги вдигнаха.

Калните пипала бяха вече заобиколили две трети от острова и напредваха, готови да се съберат от другата му страна, като поглъщаха всичко по пътя си...

Екипът на Джуда заряза падналото Огледало на Александрийския фар и Колоната, хвърли се надолу по стъпалата и се добра до централния вход в момента, в който потоците се събраха, обгърнаха основата на острова и го изолираха.

Само че калта продължавате да тече в търсене на път навън от залата.

Екип „А“ на Джуда — този, който се състоеше от осем души — натовари основата на Огледалото на една от ролковите колички. Двама от командосите забелязаха, че за разлика от другата част, частта от

Родоския фар има на долната си част вдлъбнатина с човешка форма. Странно наистина. Но нямаха време да я изследват точно сега.

Екип „Б“ натовари основата на Колоната на другата количка.

Водени от Джуда, всички забързаха назад и надолу към входния тунел — бяха взели двете трапецовидни основи, за които бяха дошли.

Тримата командоси, видели жертвата на Уест да пада, бяха стигнали до сводестия тунел в стената от дясната страна на входния портал, но нажежената кал вече ги преследваше по петите.

Вдигнали оръжие, те надникнаха в тунела, видяха криещия се там Уест и...

... миг преди да открият убийствен огън по него, самите те бяха пометени от поразяващ залп зад гърба им.

Залпът дойде от тунела от *лявата* страна на входа — там сега стояха Мечо Пух и Дългоух, дулата на оръжията им „Щаер-АУГ“ и МП-7 — димяха.

От непълната скица на Убежището на Магьосника те се бяха досетили — при това съвсем правилно — че тунелът след акведукта води до същото място, до което се стига по централната рампа на крепостта.

Уест изтича до изхода на своя тунел, надникна предпазливо навън, видя другарите си от другата страна на запълващата се с лава зала и въздъхна с облекчение — Зоуи и Лили бяха с тях.

В същия момент напредващата нажежена кал достигна долния край на тунела и погълна труповете на командосите.

Телата им сякаш се изпариха. Калта продължи да тече, като че ли не бе станало нищо.

Подобна беше картината и от другата страна — и там калта стигна до ръба на тунела, където стоеше Мечо Пух, и се насочи към главния изход на залата.

Ефектът беше ясен.

Уест бе отрязан и от другарите си, които бяха в другия край, и от изхода.

А нивото на калта продължаваше да се покачва.

Още няколко секунди и тя щеше да прелее през долните ръбове на сводестите тунели и да потече надолу по тях!

Ако се съдеше по изражението му, Мечо Пух бе осъзнал същото.

— Мечо Пух! Махайте се! — извика Уест.

— А ти? — извика в отговор Пух.

Уест кимна към своя тунел.

— Нямам избор. Ще трябва да мина по този път!

— Джак! — извика Магьосника.

— Какво?

— Джуда използва машина за пробиване на тунели, за да стигнат хората му дотук по запълнения изкопен тунел! Възможно е да планират изнасяне на частите оттам. Погледни своята скица. Може да имаш възможност да им хвърлиш едно око. Може не всичко да е загубено!

— Ще видя какво мога да направя! — Уест кимна към разширяващото се кално езеро. — Да се махаме оттук. Повикай Скай Монстръ. Качете се на „Халикарнас“! Все някак ще ви настигна.

И след тези думи се разделиха, всеки по своя път, за да изчезнат в сводестите тунели от двете страни на куполообразната зала — залата, чийто перфектно кръгъл под сега представляваше езеро от воняща тъмна кал — в центъра му имаше остров, на който лежаха единствените останки на две от някогашните Чудеса на света, сега съборени, счупени и зарязани.

Уест се хвърли надолу по тунела към акведукта с цялата скорост, с която можеха да го носят краката му. Тунелът бе дълъг, тесен и прав като стрела.

В главния тунел на крепостта Маршал Джуда и двата му екипа също бързаха — тикаха ролковите колички, на които бяха натоварени двете части на Пирамидиона.

Минаха през многоколонната зала на крепостта, излязоха в затвореното пространство на пукнатината и поеха все така надолу по рампата с канавките, спускаща се от портала на Убежището.

В левия тунел Мечо Пух, Дългоух, Стреч, Магьосника, Зоуи и Лили също бързаха с все сили по своя маршрут.

Всички имаха сериозни основания да влагат всички сили, за да избягат по най-бързия възможен начин, защото в куполообразната зала високо над тях радиално разширяващото се кално езеро вече бе стигнало границите на кръглото помещение и бе започнало да повишава нивото си — в резултат на което скоро стигна до входовете на тунелите и преля през долните им ръбове...

... и бързо потече надолу по тях!

Три напирани потока нажежена вулканична кал със застрашителен шепот потекоха по трите наклонени тунела.

В ограниченото пространство на страничните тунели излъчващата тъмнооранжево сияние маса течеше по-бързо, отколкото в по-широкия централен тунел.

Докато бягаше, Уест открадна секунда, за да погледне назад към застрашително нахлуващата кал — тя бе лесно видима в тъмнината на тунела, движеше се като целеустремено дяволско създание, унищожаващо всичко по пътя си. Това удвои силите му.

Неочаквано и за себе си Уест изскочи на открито и се озова на високия мост на акведукта, прекосяващ десния ръкав на Y-образното разклонение на основния канал.

Мостът бе много висок — поне 60 метра — дълъг и много тесен: по него можеше да върви най-много един човек. Причината бе, че предназначението му не беше да осигурява преминаването на хора. Повърхността му не бе нито равна, нито гладка — по-скоро представляваше половинметров канал за отвеждане на калта.

— О, боже... — възкликна Уест.

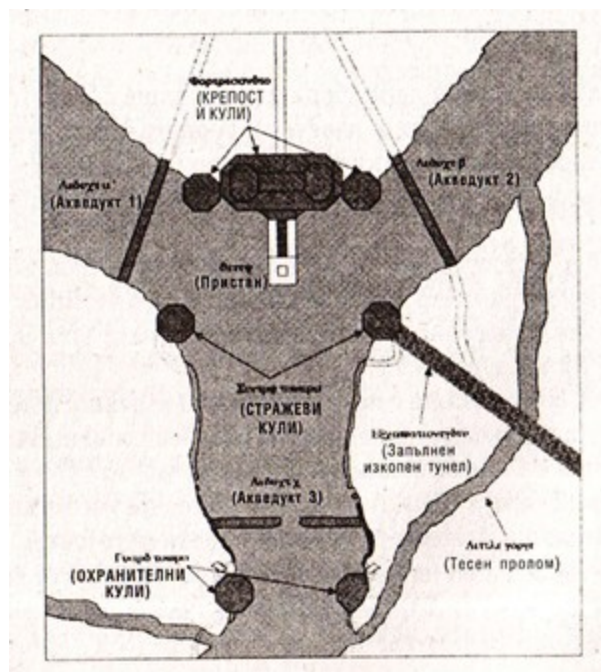
Стъпи на високия акведукт и в този момент видя хората на Джуда на пристана долу — минаваха с количките по сгъваемия железен мост. Масивната земекопна машина, спряла в отвора на новопробития тунел и пуснала моста, беше отворила капака на пробивното острие в очакване да бъде натоварена. Джуда явно възнамеряваше да я използва, за да откара с нея частите.

Уест си спомни за заръката на Магьосника и прошепна:

— Да видим дали...

Хвърли бегъл поглед на напирателната към него кал и извади своята разпечатка на древната скица:

„Добре, аз съм тук“, прецени той, като погледна десния акведукт, отбелязан с „Акведукт 2“.

Макс беше прав. Неговият мост бе свързан с изкопния тунел — същия, който Джуда бе отворил със земекопната машина, която сега щеше да използва, за да изнесе частите.

Уест вдигна поглед.

Ако побързаше, може би щеше да...

Без колебание затича по високия мост на акведукта. Междувременно далече долу хората на Джуда вече товареха двете златни трапецовидни плочи на тежката машина.

От другата страна на Y-образното разклонение Мечо Пух излезе от техния тунел в мига, когато... мостът пред него бе улучен в средата от ракетен снаряд!

Един от командосите на Джуда беше очаквал появата им и бе държал на прицел моста с гранатомета си.

РПГ-то улучи многосводестия мост в геометричния му център. Огненото кълбо на мощната експлозия се разшири във всички посоки, разхвърчаха се парчета натрошена скала. Когато облакът се разсея, се разкри гледката на прекъснатия в средата мост.

Мечо Пух се извърна... и видя неумолимо приближаващия се зад тях кален поток.

Вече просто нямаше къде да избягат.

— Това е... ужасно — задъхано прошепна той.

Уест тичаше по моста, незабелязан от Джуда, но все така преследван от калния поток.

Стигна до тунела от другата страна на пукнатината и хлътна в него. В същия момент хората на Джуда затвориха предната секция на машината и започнаха да изтеглят временния метален мост.

Джуда извика:

— Всички поделения на ГЕС, изтеглете се. Напускаме!

Машината за пробиване на тунели приличаше на танк, брониран и с формата на призма. Обикновено превозваше войници. Когато се използваше по предназначение обаче, машината прехвърляше натрошената скала от предния край назад и я изхвърляше встрани покрай стените под формата на компактна земна маса.

Понеже тунелът вече бе прокопан, сега в М-113 щяха да приберат двете части на Пирамидиона.

Четирима въоръжени командоси на ГЕС се вмъкнаха вътре, за да охраняват съкровището.

Останалите хора на Джуда наскачаха в четири лекопехотни всъдехода.

Дотича и Кал Калис с отряда си.

— Господин Калис — каза Джуда и посочи групата на Мечо Пух, заклещена пред частично разрушения лъв акведукт. — Тези хора там не бива да напуснат това място живи. Използвайте, ако трябва, снайперист и се присъединете към нас, след като изпълните задачата.

После се обърна и се качи в една от високопроходимите машини.

Конвойт запали двигателите и започна да се изнася по тунела — два от леките всъдеходи начело, следвани от голямата земекопна машина М113, и накрая другите два всъдехода.

Кал Калис и неговият отряд останаха при отвора на тунела на морското ниво, впили погледи в попадналия в клопка екип на Мечо Пух.

Мечо Пух се извърна, за да провери напредването на калния поток. Той вече беше на десетина метра и бързо се приближаваше.

Мостът на акведукта пред тях не предлагаше вариант за спасение.

Но на двайсетина метра от тях бе едната от островърхите кули... и бе свързана с моста чрез едва забележим тънък перваз в скалата.

— Натам! — извика той и посочи.

Групата тръгна буквално на пръсти по скалния перваз. Магьосника, Зоуи с Лили, Стреч и Дългоух, следвани от Мечо Пух, слязоха от останките на акведукта буквално секунди преди покрай тях да мине потокът огнено гореща кал, да стигне до новообразувания пробив в средата на моста и да се изсипе от 60 метра височина в неспокойната вода долу.

След секунди още по-мощен поток излезе през портала на Убежището на Хамилкар. Също така неумолимо потокът се спусна по рампата, заля малкия пристан и със съскане се съедини с водата.

Във въздуха изригна мощен гейзер от пара, който изпълни пространството *между* Мечо Пух и Калис и даде на Мечо Пух няколко ценни секунди на безпрепятствено придвижване.

В мига, в който парата на гейзера се разсея, снайперистите на Калис откриха безмилостен огън.

Уест тичаше в тъмнината. Сам.

Единственият източник на светлина беше светещата палка в ръката му.

Тунелът бе тесен и нисък и Уест тичаше превит.

На стотина метра пред него се чуваше засилващият се шум на работещи двигатели и изведнъж...

... той изскочи в друг тунел със стени от пресована земна маса, достатъчно широк, за да пропусне през себе си танк. На равни интервали по осовата линия на трасето се виждаха купчини пръст, изхвърлени от машината за прокопаване на тунели. Отстрани имаше набучени в редица вече изгасващи светлинни палки, оставени от американците.

Това явно бе някогашният изкопен тунел.

Шумът на двигателите идваше отдясно, иззад издатина в спускащия се тунел. Уест различи моторите на леки всъдеходи, почти заглушавани от ниския тътен на земекопната машина.

Джуда и неговият ГЕС-отряд.

И бързо се приближаваха.

Уест запрати зад гърба си своята светеща палка и се просна по средата на пътя.

Спотаи се в сянката между две от гаснещите палки, притиснат до една купчина пръст, неразличим в тъмнината от нея.

Конвойт на Джуда се зададе с блеснали фарове.

Леките всъдеходи минаха покрай Уест от двете му страни — заобиколиха на сантиметри купчината — а след това...

... с грохот се зададе тежката М-113 и без да се съобразява с незначителното за габаритите ѝ препятствие на пътя, мина точно над Уест. Веригите оглушително затракаха от двете му страни!

В мига, в който машината беше точно над него, Уест вдигна картечния си пистолет МР-7 и като използва приклада му като кука, се закачи за някаква тръба под шасито и... изведнъж бе дръпнат със сила, както бе увиснал под търбуха на чудовището!

Трябваше да действа бързо.

Предполагаше, че разполага с трийсетина секунди, преди да стигнат до пролома — тесния срез в скалата, който пресичаше изкопния тунел и бе неговият път към спасението.

При предимството на Джуда в жива сила, техника и въоръжение нямаше никаква надежда, че би могъл да победи всичките му командоси и да им отнеме частите. Всъщност, понеже беше сам, нямаше и физическата възможност да отнесе някак двете грамадни златни плочи.

За щастие Уест изобщо не искаше да ги отнася — трябваше му само да ги зърне за миг, колкото да направи две бързи снимки на изписаното върху тях.

Уест се придърпа с ръце под шасито на движещата се машина, стигна предницата на чудовището, изкатери се през капака — и започна своята война срещу ГЕС.

Маршал Джуда седеше на мястото до водача в един от леките всъдеходи отзад и държеше под око пробивната машина пред тях.

Дори не забеляза как Уест се вмъкна под машината, а още по-малко разбра за придвижването му под нея — не видя, разбира се, как Уест застрелва водача на машината между очите и скача в люка му.

Джуда забеляза само няколкото проблясвания от изстрели в кабината на грамадната земекопна машина, след което я видя да излиза от контрол, да завива наляво и със сила да се забива в лявата стена на тунела.

С разкъсващо слуха стържение на метал в камък машината продължи да се движи безконтролно напред, но загубваше скорост, а междувременно проблясванията в кабината ѝ продължиха, само че този път като че ли не бяха от изстрели, а по-скоро... като от светкавица на *фотоапарат*.

А след малко мощната машина се отдели от стената, продължи по тунела и премина с грохот по масивния дъвен каменен мост, който свързваше двете страни на деветметровия пролом. Дълбочината на пролома, чието дъно бе скрито под вода, беше над двайсет метра.

Джуда не беше съвсем сигурен, но докато наблюдаваше преминаването на земекопната машина по моста, в един момент бе готов да се закълне, че вижда човешка фигура да изпълзява на покрива на машината и да скача в тъмната пукнатина на пролома.

Каквато и да бе истината, малко след като стъпи на другия бряг на древния пролом, машината отново „залитна“ наляво, пак се залепи за стената и продължи така известно време, преди неохотно да спре на осемдесетина метра след това.

Ескортиращите коли спряха, бойците наизскачаха с готови за стрелба оръжия...

... и намериха двете златни части непокътнати.

Водачът на машината и четиримата охранители от групата на ЕС бяха мъртви — убити с огнестрелно оръжие. Стените бяха изплескани с кръвта им. Всички бяха с извадени оръжия, но нито един от тях не бе изстрелял дори куршум.

Джуда хвърли безстрастно поглед върху тази картина на смъртта в кабината на земекопната машина — това явно бе дело на Джек Уест-младши.

— Уест, Уест, Уест... — въздъхна той. — Винаги си бил добър. Може би най-добрият ученик, когото съм имал.

После преразпредели задачите на хората си и скоро конвоят отново бе на път по тунела.

В скалата около екипа на Мечо Пух се забиваха куршуми.

„Кос“-ът в раницата на Дългоух работеше прекрасно и отклоняваше куршумите встрани от целта, така че един по един всички се добраха до островърхата кула, залепена за крепостта.

Далече под краката им от „устата“ на величествената цитадела продължаваше да се излива лава, а над тях — на пет-шест метра над върха на кулата — се простираше тъмният таван на пукнатината.

И изведнъж отрядът на Калис внезапно престана да ги обстрелва.

Мечо Пух обезпокоено погледна Магъосника.

Смяна на тактиката.

Бе настъпил моментът за брутална смяна на тактиката.

Вбесени от защитните свойства на електромагнитното поле на „Кос“-а, Калис и хората му насочиха към кулата РПГ-та.

Гледката бе зрелищна, ако имаше кой да ѝ се възхити: дългите следи от изгорелите газове на реактивните струи се кръстосаха във въздуха и се насочиха към могъщата цитадела.

— О, господи — ахна Магъосника. — „Кос“-ът не може да въздейства на РПГ-тата. Снарядите са твърде тежки, за да бъдат отклонени от електромагнитно поле! Някакви идеи... бързо!

Стреч бе този, който намери решението.

Бърз като светкавица, той свали снайперската си пушка, прицели се и стреля в първата приближаваща РПГ!

Куршумът удари реактивния снаряд на десетина метра от кулата и той избухна във въздуха миг преди да може да нанесе поражения на хората.

Изстрелът беше невероятен. Един-единствен изстрел, направен в стресова ситуация и улучил бързодвижеща се цел в полет!

Дори Мечо Пух беше впечатлен.

— Добър изстрел, израилтянино. Колко пъти можеш да го повториш?

— Колкото е нужно, докато не измислиш начин да ни изведеш оттук, арабино — невъзмутимо отговори Стреч; следеше в прицела си втория носещ се към тях снаряд.

Мечо Пух се замисли над ситуацията, в която се намираха. Акведуктът беше разрушен и по него не можеше да се мине. Главният вход на крепостта бе пълен с изтичаща през него кал и лава. Не можеше да направи нищо. А основната пукнатина, с всичките ѝ клопки и смъртно опасни водовъртежи, се охраняваше от Калис и неговия ГЕС-отряд.

— В капан сме — каза той и се намръщи.

— Няма ли някакъв друг изход оттук? — попита Дългоух.

— Това място е запечатано от векове — отговори Магьосника.

Всички се смълчаха.

— А защо не опитаме нагоре? — обади се тъничък гласец.

Всички се обърнаха.

Беше Лили.

Тя сви рамене и посочи покрития с гранитни греди таван над върха на кулата.

— Не можем ли да излезем оттам? Може би ако използваме зарядите на Мечо Пух...

Смръщеното изражение на Мечо Пух се смени с широка усмивка.

— Млада госпожице, вашият стил определено ми харесва.

Минута по-късно — Стреч държеше насочваните към тях реактивни снаряди на безопасно разстояние — Мечо Пух изстреля кука за захващане към тавана на пукнатината в зоната точно над кулата.

Куката бе от специален тип и можеше да се забива в скала, само че този път към нея вместо въже бяха закрепили заряд Семтекс-IV.

Куката полетя нагоре, заби се в тавана и остана там.

Хиляда и едно...

Хиляда и две...

Хиляда и три...

Семтексът експлодира.

Огнена топка. Взрив. Облак прах.

И след това, някак с нежелание, бавно, с протяжно скърцане, една от масивните гранитни греди бавно се пречупи, двата ѝ края изскочиха от гнездата си, а после тя падна, като остави отвор в „гредоред“. Беше голяма колкото калифорнийска секвоя и стоварването ѝ във водата долу предизвика мощен гейзер.

През покрива се посипа дебела струя пясък... а след няколко секунди ослепителен слънчев лъч проникна през пролуката и озари пукнатината по напълно нов начин.

Мечо Пух и останалите бяха загубили представа за времето, за това колко дълго са в пукнатината. Сега по слънцето навън разбраха, че е ранен следобед.

Хората на Калис продължаваха да ги обстрелват. А Стреч продължаваше методично да сваля реактивните снаряди — един по един.

Резултатът от работата на заряда семтекс бе голям правоъгълен отвор в тавана. Дългоух изстреля втора кука, само че този път към нея имаше привързано въже.

Куката излетя през отвора, изчезна в слънчевата светлина навън, падна и здраво се закачи за нещо, което не можеха да видят отдолу.

— Качваме се! — извика Мечо Пух. — Дългоух — ти си пръв. Стреч — ти си последен.

— Не се изненадвам — измърмори Стреч.

— Магьосник, обади се на „Халикарнас“ и изпрати сигнал за повикване.

— А Ловеца? — попита Лили.

— Ще ви настигна — разнесе се глас в слушалките на всички.

Гласът на Уест.

— Направих снимки на частите — продължи той. — Но не мога да се присъединя към вас в момента. Ще трябва да се измъкна оттук отделно. Ще ви се обадя.

И те започнаха да се катерят нагоре по въжето, към ослепителната слънчева светлина, а Стреч продължаваше да ги защитава с невероятните си умения на стрелец.

Когато установи, че е останал сам, Стреч на свой ред се хвърли към висящото въже, вкопчи се в него и ловко започна да се катери към спасението.

Почти веднага след това под краката му се заби снаряд и с оглушителен трясък лявата кула на Убежището на Хамилкар избухна като фойерверк, изстрелвайки във всички посоки каменни блокове и натрошена скала — отломки, които се разлетяха във вътрешността на пукнатината, преди да се посипят във водата долу.

А когато димът се разсея, се видя, че острия връх на кулата го няма: горната ѝ част бе обгоряла и опушена, а балконът просто бе изчезнал. Величествената кула бе като обезглавена.

А над останалото от нея бе правоъгълният отвор в тавана, през който невъзмутимо продължаваше да струи прекрасна слънчева светлина.

От Мечо Пух и хората му нямаше и следа.

„Халикарнас“ щеше да ги вземе до десетина минути — вече се снишаваше към пустинната равнина за операция, известна като „бързо извеждане“.

А Уест не им се обаждаше.

Когато „Халикарнас“ излетя и се измъкна на американските войски, установили базата си край един кратер на три километра западно от скритото Убежище, контактът с Уест изглеждаше окончателно загубен.

Всъщност до края на деня никой не чу нито дума от Джак Уест-младши.

В 02:55 Уест най-сетне изпрати сигнал да бъде взет... от позиция на цели *100 километра* северно от теснината между скалите, в която се намираше Убежището на Хамилкар — позиция, която означаваше, че се намира навътре в Средиземно море!

Географските координати показваха, че това е малък италиански курортен остров, на който за щастие имаше самолетна писта.

Хората на острова за дълго щяха да запомнят нощта, когато тъмният джъмбо-джет 747 кацна без предупреждение и без разрешение и изпълни майсторско приземяване на късата, непредназначена за самолети от този клас писта.

Те така и не разбраха нито какъв е този самолет, нито с каква цел се е отбил за кратко на островчето им.

След два дни една от леководолазните експедиции за туристи щеше да се натъкне на шейсетгодишна подводница от времето на Втората световна война, заседнала на рифа откъм южния нос на острова — подводница, която само два дни преди това не се бе намирала тук.

На кулата ѝ бе изписано *U-342*.

От този ден това място щеше да се превърне в любимото за гмуркания от страна на туристите и местните жители.

Намръщеният като буреносен облак Уест влезе в салона на „Халикарнас“ и без да спира или да проговаря на който и да било от хората си — дори на Лили! — стисна Магьосника за лакътя, помъкна го към опашката на самолета и изсъска:

— В кабинета. Веднага!

Уест затръшна вратата и рязко се извърна.

— Магьосник! Сред нас има шпионин.

— Какво?!

— Нали знаеш: „Излъжи ме веднъж — срам за теб. Излъжи ме втори път — срам за мен“ — натъртено каза Уест. — Защото вече втори път Джуда и американците се появяват на мястото, където се намираме, само часове след като сме пристигнали. Съгласен съм, че в Судан имаше място за съмнения, понеже по принцип те биха могли да проследят дотам и европейците. Но Тунис... Тунис е съвсем различна история. Първо, европейците не се появиха в Тунис. Второ, дори да приемем, че Джуда разполага със свое копие от Текста на Калимах, той пак не би могъл да намери Убежището на Хамилкар. Защото това може да стане само с помощта на Евклидовите инструкции, а единственият екземпляр от тях е в наши ръце. И въпреки това те пак се появиха по петите ни. Изводът е, че някой от екипа ги *насочва*. Или излъчва сигнал за проследяване, или по някакъв начин е съобщил на Джуда къде се намираме.

Лицето на Магьосника посърна. Мисълта, че сред тях има предател, му причиняваше физическа болка — той имаше чувството, че всички са като едно голямо семейство.

— Джак... работим с тези хора вече десета година. Как може някой от тях да застраши мисията ни сега?

— Стреч не е с нас от десет години. Няма нужда да ти напомням, че той се присъедини само преди три. И не беше част от първоначално сглобения екип. Натресе ни се, без да ни пита, нали? На всичко отгоре представлява Израел, а не коалицията на малките държави.

— Но той стана част от екипа, Джак — каза Магьосника. — Всички знаем, че между него и Мечо Пух има по-особени отношения, но те не са на личностна основа. Искам да кажа, че общо взето, той добре се вписа.

— Вписал се... Ако не комуникира тайно от нас с Мосад, ще си изям каската — ядосано отговори Уест.

— Хммм... това може би е вярно.

Уест реши да предложи друга възможност:

— А Мечо Пух? Арабският свят изостава от Запада с петстотин години. Те биха дали мило и драго да сложат ръка върху Пирамидиона, а бащата на Пух, шейхът, много енергично държеше Обединените арабски емирства да са част от тази мисия.

— Остави това, Джак, Мечо Пух би застанал на пътя на автобус, ако това би спасило Лили. Друго предположение?

— Дългоух тренираше при Джуда в Коронадо, Щатите, няколко месеца преди началото на нашата мисия...

— Товарен влак — простиичко отговори Магьосника.

— Това пък какво означава?

— Ако Мечо Пух би спрял с тялото си засилил се автобус, за да спаси Лили, Дългоух би се изправил пред товарен влак заради нея. Освен това, доколкото си спомням, ти самият някога си бил във военноморската база в Коронадо и дори си изкарал цял курс на обучение под ръководството на Маршал Джуда и ГЕС. Да не говорим за мистериозната ви съвместна работа по време на Пустинна буря.

Уест се отпусна на стола и отново премисли възможностите.

Проблемът с многонационалните екипи като техния бе в мотивацията на отделните му членове — човек никога не може да е сигурен дали всеки гледа на общата цел като на своя лична.

— Макс... Моментът е достатъчно труден и без всичко това. Изправени сме пред две от суперсилите в света. Висим на нокти. — Той пое дълбоко дъх. — Не мога да повярвам, че се налага да направя... устата ми не се отваря да го изговоря... че трябва да следя собствените си хора. Макс, искам да създадеш микровълнова комуникационна мрежа около този самолет. Мрежа, която да прихваща всички изходящи и постъпващи сигнали. Ако някой направи опит да се свърже с външния свят, искам да разбера това на секундата. Тази пробойна трябва да бъде запушена. Ще се справиш ли?

— Да, естествено.

— Това засега си остава между нас. И ще наблюдаваме изкъсо останалите.

Магьосника кимна, но каза:

— Имам още един проблем за теб.

— Да? — Уест уморено разтърка чело.

— Докато ти се измъкваше от Тунис с германската подводница, помолих Лили пак да поработи с Текста на Калимах. Странно, но тя казва, че езикът на текста става все по-труден и по-труден. Едновременно с това продължава да развива уменията си: фрагменти, които до вчера нищо не са й говорили, днес неочаквано придобиват смисъл пред очите ѝ. Създава се впечатлението, че самият език на текста решава вместо нас в какъв ред можем да намираме частите.

— Добре. И?

— Тя прочете трите следващи записа — първият бе за Мавзолея, в него просто се казва: „Лежа редом с Фара“. Така... Следващите два се отнасят съответно до Статуята на Зевс в Олимпия и Храма на Артемида в Ефес... Като се имат предвид онези, които вече намерихме, новите записи образуват странна схема: Текстът ни води през Седемте чудеса на древния свят, като започва от най-новото към най-старото. Първи беше Колосът, който е построен последен, след това идва Фарът, после Мавзолеят. Следващите две — Статуята на Зевс и Храмът на Артемида — са поредните в хронологическата верига, вървяща към отдалеченото минало.

— Средните по възраст Чудеса. — Уест кимна. — И казваш, Лили вече може да чете записите за тях?

— Да. В резултат на което разбрахме за няколко много сериозни проблема.

И Магьосника разказа на Уест за какво става дума.

Уест го изслуша смръщен и дълбоко замислен.

— По дяволите... — каза накрая. — Искам среща с всички в салона. Време е да вземем някои трудни решения.

Екипът се събра в основния салон на „Халикарнас“.

Седнаха в широк кръг по седалките пред работните места по стените. Дори Скай Монстър се появи, преценил, че е безопасно да остави за известно време самолета на автопилот.

Уест взе думата.

— Окей, ето как стоят засега нещата. Губим с нула на две след два опита. В предишните две мисии бяха открити три от частите на Пирамидиона, но ние не разполагаме с нито една от тях... Само че още не сме съвсем мъртви. Може и да нямаме в ръцете си нито една част, но докато можем да ги виждаме и да събираме изписаното върху тях, все още имаме шанс, та макар и малък.

— Много, мноооого малък — уточни Стреч.

Уест му хвърли поглед, способен да вледени вода.

Стреч побърза да се поправи:

— Извинявам се. Продължи, ако обичаш.

И Уест го направи:

— Дотук Текстът на Калимах бе отличен водач. Преведе ни прецизно до частите от Колоса, от Фара и от Мавзолея... Но сега — сериозно продължи той, — сега Лили успя да преведе следващите два записа и се оказва, че имаме проблем.

Щракна един ключ и на спуснатия до стената екран се появиха следващите два записа от Текста на Калимах. Съдържанието им бе следното:

*„Статуята на Зевс-рогоносеца,
сина на Кронос, фалшивия бог.*

*Статуята му бе голяма, но властта му — илюзорна.
Той не поразяваше със светкавици, не се гневеше,
не постигна победи.*

Всъщност само Победата в дясната му ръка го правеше велик.

О, крилата жено, накъде отлетя?

Храмът на жената ловец

в божествения Ефес.

Сестрата на Аполон и колесничарка на Ра

никога не е напускала мястото си

дори когато Храмът изгоря в нощта

на раждането на Искендер.

Благодарение на усилията на смелите ни събратя

тя завинаги остана притежание на нашия Орден.

И всеки ден се прекланяме пред нея

в най-високия ни Храм.“

Зоуи първа забеляза проблема.

— Няма за какво да се заловим — обади се Фъзи.

— Нещо повече — допълни Стреч. — Създателите на първия куплет дори не знаят къде е отишла статуята на Зевс. Това е абсолютно задънена улица.

— Ти винаги се залавяш за негативното, нали, израилтянино? — озъби се Мечо Пух. — След всичко, което направиха Магьосника и Ловеца, продължаваш да нямаш вяра в тях, така ли?

— Вярвам само в онова, което е постижимо — отвърна рязко Стреч.

— Господа... спокойствие — намеси се Магьосника. После се обърна към Стреч. — Бенджамин, улицата не е „абсолютно задънена“. Затворена — може би, но не абсолютно. Стиховете за Зевс действително са разочароващи, понеже не ни предлагат индикации към местоположението на неговата част. От друга страна, тези за Храма на Артемида — богинята на лова и според гръцката митология сестра на Аполон — са доста ясни относно местоположението на тази част от Пирамидиона. В тях се казва, че благодарение на усилията на неговите жреци през вековете, частта от Артемида никога не е преставала да бъде притежание на култа към Амон Ра. И дори ни дава точното място: в най-високия храм на култа към Амон Ра. За нещастие

това почти сигурно означава, че тази част вече е в ръцете на европейските ни конкуренти.

— Какво искаш да кажеш? — обади се Скай Монстър. — Не знаех, че Култът към Амон Ра продължава да съществува. Мислех, че това е отдавна забравена история. Какво е и къде е „най-високият му храм“?

— Скай Монстър — отговори му Магьосника, — култът към Амон Ра го има и е в цветущо здраве. Бих казал дори, че е една от най-широко разпространените религии в съвременния свят.

— Религия ли? — изненада се Дългоух. — Коя?

— Култът към Амон Ра, приятелю — спокойно каза Магьосника, — е Римокатолическата църква.

— Искаш да кажеш, че католическата църква... *моята* църква, църквата, която съм посещавал през целия си живот... *е култ към слънцето*? — недоверчиво попита Дългоух.

Ирландец до мозъка на костите си и заклет католик, той се извърна към Уест, който мълчаливо кимна, сякаш потвърждаваше най-очевидното нещо на света.

— Я оставете тези неща — разгорещи се Дългоух. — И аз съм чел „Шифърът на Леонардо“. Много забавна книга и страхотна теория на конспирацията, само че това е съвсем различно нещо.

Магьосника сви рамене.

— Макар днешните й последователи да не знаят това, Католическата църква е зле прикрито превъплъщение на много древен култ към слънцето. — И Магьосника започна да отмята на пръсти: — Непорочното зачатие на Христос е пряк преразказ на египетската легенда за Хор... само имената са променени. Виж например одеждите на католическите свещенослужители: на тях е изобразен Коптският кръст. Само че две хиляди години преди този кръст да стане *коптски*, той е бил египетски — така нареченият *анкх*, което означава „живот“. Погледни нишата за причастие във всеки олтар — тя е във формата на ослепително златно слънце. Вземи ореола — какво е той? Слънчев диск. Разходи се до Рим и се огледай. Хвърли един поглед на обелиските — върховните символи на преклонението пред слънцето, сочещи към своето божество. И това са истински, оригинални египетски обелиски, транспортирани до Рим от Египет от папа Сикст V и поставени пред *всяка голяма църква* в града, включително

базиликата „Свети Петър“. В Рим ще намериш повече обелиски, отколкото в кой да е друг град на света, в това число кой да е египетски град! И още нещо, Лиам, кажи ми каква дума изричаш в края на всяка католическа молитва, която отправяш?

— Амин, разбира се — отговори Дългоух.

— Древните египтяни не са използвали гласни в своето писмо. „Амин“ е просто друг начин на изговаряне на „Амун“. Всеки път, когато се молиш, Лиам, ти споменаващ най-могъщия бог на Древен Египет: Амун — или Амон, което е същото.

— Няма начин... — възмути се Дългоух.

В този момент се намеси Зоуи, за да върне разговора към същественото:

— Но в стиховете за Артемида се казва, че тази част е обект на *ежедневно* преклонение в *най-високия* храм на култа към Амон Ра. Ако онова, което твърдиш, е вярно, тогава най-високият храм на Римокатолическата църква трябва да е именно базиликата „Свети Петър“ във Ватикана.

— Моето заключение е същото — потвърди Магъосника.

— Е, добре дошли при Проблем номер 1 — обади се Уест. — Ако частта от Артемида е в базиликата „Свети Петър“, тя може да се намира буквално на всяко място там. Самата катедрала е огромна, с размера на седем футболни игрища, а под нея се намира лабиринт от гробници, крипти, подземни помещения и свързващи тунели. От друга страна, може да не е скрита, а спокойно да е изложена в някоя крипта, достъпна за ежедневно богослужение от страна на най-висшите кардинали. Или пък да е зазидана в пода на основната сграда, на пет метра дълбочина например. Да се търси златен трапец там е като да търсим игла не в купа, а в цяла планина сено. Това може да ни отнеме години, а не разполагаме с години.

— А Проблем номер 2? — напомни Зоуи.

Отговорни Магъосника:

— Частта при Зевс. Както сама забеляза, в тези стихове не се съдържа абсолютно нищо. Така че разполагаме само с всеизвестните легенди.

Възцари се тишина. Ситуацията, в която се намираха, бе напълно неочаквана. Дотук Текстът на Калимах им бе служил прекрасно и на

никой не му бе минавало през ума, че той може да ги „изостави“ на по-късна фаза.

— И какво ще правим? — попита Зоуи.

— Има само една възможност — обяви Магьосника. — Но аз не бих бързал да се възползвам от нея.

— И тя е?

— Получаваме помощ отвън — обясни Уест. — Помощ от експерт по Пирамидиона... може би най-големият жив специалист по тази тематика. Човек, посветил живота си на неговото издирване. Един мъж, който знае за Седемте чудеса на света повече от всеки на земята.

— На мен ми звучи като човек, когото е трябвало да привлечем още преди десет години — коментира Фъзи.

— Бихме го направили, ако беше възможно — каза Магьосника, — но този човек е... неуловим. Освен това е смахнат... клинично ненормален, ако питате мен.

— И кое е този човек? — осведоми се Скай Монстър.

— Казва се молла Мустафа Заид... — започна Уест.

— О-о-о... не! Това е възмутително. — Стреч чак скочи.

— Черният молла от Кабул... — ахна Мечо Пух.

Уест обясни на останалите.

— Заид е саудитски арабин по рождение, но има връзки с десетки ислямистки фундаменталистки терористични групи по света и по-конкретно в Пакистан, Судан и Афганистан, където е бил под закрилата на талибаните до 11 септември 2001. Правоспособен молла, той преподава фундаменталистско ислямско учение...

— Той е убиец — прекъсна го с озлобление Стреч, — отговорен за смъртта на поне десетима агенти на Мосад. Заид фигурира в Червения списък от петнайсет години. — Червеният списък на Мосад беше списък на терористи, които всеки агент на Мосад имаше право да застреля, ако ги засече където и да било по света.

— Щом Мосад не може да го намери, как, за бога, ще можем да го намерим ние, особено при този недостиг на време? — недоумяващо попита Зоуи.

Уест погледна Стреч, после каза:

— О, Мосад прекрасно знае местонахождението му, само че там е недостъпен за тях.

— Къде в такъв случай се намира? — настоя да научи Мечо Пух.

Уест се обърна към Стреч.

Стреч отговори с такова нежелание, че сякаш изръмжа:

— Мустафа Заид беше задържан от американската армия по време на операция „Трайна свобода“ при нахлуването в Афганистан след 11 септември — операцията, която събори режима на талибаните. В началото на 2002 Мустафа Заид бе откаран в „Лагер Екс-Рей“, временния арест за терористи в Гуантанамо, Куба. И оттогава е там.

— Гуантанамо — повтори Зоуи. — Куба. Най-сериозно охраняваната, най-надеждната военна база в целия свят. И какво... трябва да се вмъкнем в нея и да се измъкнем, като отведем с нас прочут и строго пазен терорист?

— Военноморска база „Гуантанамо Бей“ — отговори Уест — е построена с оглед на две цели: да попречи на кубинците да си я върнат и да задържи затворниците там. Оръжията ѝ са насочени към сушата и навътре. Това ни оставя единствената възможност да заходим откъм морето.

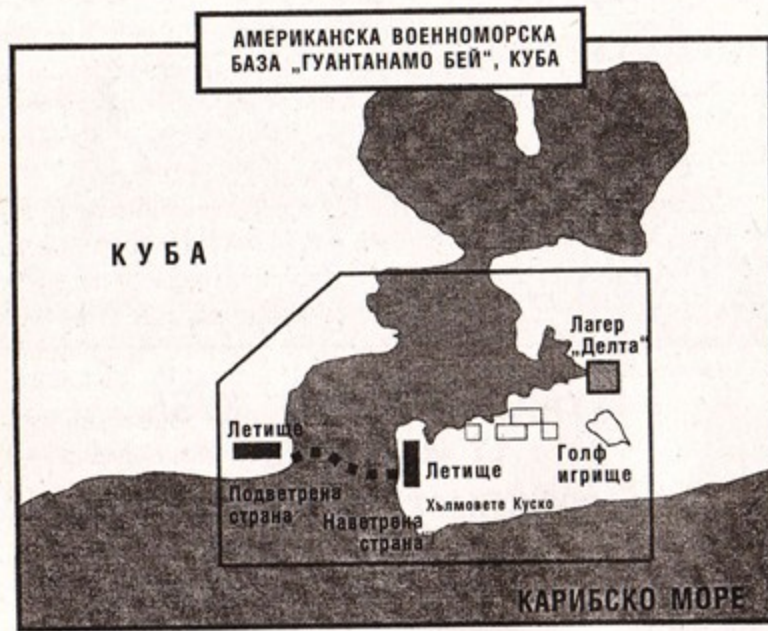
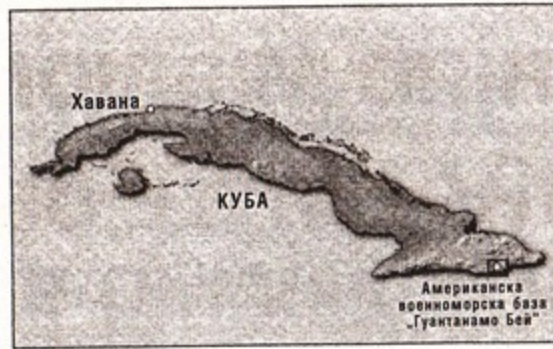
— Извинявам се — въздъхна Зоуи, — но наистина ли смяташ, че можеш да се промъкнеш незабелязано в „Гуантанамо Бей“ и да измъкнеш един от нейните затворници?

— Не — отговори Уест. — Изобщо не разчитам да се промъкна незабелязано. Напротив, предлагам да направим единственото, което американците най-малко биха очаквали: да нападнем „Гуантанамо Бей“ фронтално.

ТРЕТА МИСИЯ БИТКАТА ПРИ „ГУАНТАНАМО БЕЙ“

„Гуантанамо Бей“, Куба
17 март 2006
3 дни преди настъпването на Тартар

ВОЕННОМОРСКА БАЗА „ГУАНТАНАМО БЕЙ“

ЮГОИЗТОЧНА КУБА

17 март 2006, 03:35

3 дни преди настъпването на Тартар

Военноморската база „Гуантанамо Бей“ е истински исторически парадокс.

Създадена е в резултат на два договора между Съединените щати и Куба, сключени в началото на 20-и век, когато Куба просто няма правото на мнение, след което кубинците по същество дават под наем малко парче земя на югоизточното си крайбрежие за смехотворната

сума от \$4085 (споменатата в договора стойност е „\$2000 в злато“) годишно.

Понеже договорът може да бъде прекратен само при съгласие и на двете страни — и тъй като САЩ нямат никакво намерение да дават съгласие за подобно прекратяване — в крайна сметка нещата се свеждат до съществуването на постоянно действащ американски военен форпост на кубинска земя.

Самият залив Гуантанамо се намира във възможно най-южната част на острова, отворен е към Карибско море и гледа встрани от Америка. Американската база е разположена от двете страни на залива и е много малка — може би шест километра широка и десет дълга — а начупената брегова линия едва ли надвишава общо 25 километра.

Освен всичко това най-известната ѝ характеристика (ако се изключи заснемането тук на част от филма „Доблестни мъже“ с участието на Том Круз) е в особения ѝ статут по отношение на международните закони: от гледна точка на международните закони, базата „Гуантанамо Бей“ не съществува. Тя пребивава в забравена от закона правна дупка, напълно освободена от ограниченията на Женевските конвенции и други създаващи излишни главоболия международни договорености.

И именно това, разбира се, бе основното съображение. Съединените щати да я изберат за затвор за 700-те лишени от поданство бойци, пленени в Афганистан по време на операция „Трайна свобода“.

Заливът криволичи на север като тлъста извиваща се змия и бреговете му са осеяни с десетки крайбрежни пещери и блатисти заливчета. Западната му страна е известна като „подветрената“ и на нея няма почти нищо заслужаващо някакво внимание, освен летището, наречено без никакво въображение Подветреното летище.

На източната страна — тя пък естествено е „наветрената“ — става всичко, което изобщо се случва тук. Тук се намират многобройните казармени помещения за морските пехотинци, тук са и затворническите комплекси. Изваденото от обръщение летище „Маккала“ пустее и заема цялата източна част от входа на залива. По-

навътре в сушата има административни сгради, училище, магазини, там са и домовете на обитаващите базата пехотинци.

А още по-навътре в сушата, където се намира и полигон „Радио“, в мъртвото сърце на военноморска база „Гуантанамо Бей“, ще намерите лагер „Делта“. (Лагер „Екс-Рей“, с добилите печална слава открити звена от верига, винаги е бил разглеждан като временен. През април 2002 всички задържани в него бяха прехвърлени в новопостроения лагер „Делта“ — съоръжение, предназначено за по-дългосрочно използване.)

Лагер „Делта“ се състои от шест отделни лагера за задържане: лагери 1, 2, 3, 4, „Ехо“ и „Игуана“. Лагер 2 е известен още като „супермакс“ и в него държат само най-опасните затворници.

Затворници като молла Мустафа Заид.

Казано накратко, лагер „Делта“ е сгушен в самия център на най-тежко укрепената военна база на света, истински лабиринт от сгради от пенобетон, ограден от ограда, по която има бодлива тел, и охраняван от американски военни полицаи с непроницаеми лица.

Това е внушаващо страх съоръжение — и е едно от най-безрадостните места на света.

Но на някакви си 500 метра от най-външния периметър на лагера има нещо, което може да се намери само в американска военна база: игрище за голф.

При две тежко охранявани летища, от които да избира, Уест естествено предпочете игрището за голф.

— Познавам Гитмо... — каза той: седеше в пилотската кабина на „Халикарнас“, който се спускаше в нощното небе към залива Гуантанамо. След бързо зареждане с гориво в приятелски настроена Испания бяха излетели отново над Атлантика за четиричасов полет до Куба. — Бях там веднъж, след военни игри, които моята страна проведе съвместно с ГЕС. И ако щеш вярвай, но наистина играх голф... Господи, голф игрище във военна база. Работата е там, че няма много дървета и трасетата на последните няколко дупки — 16-а, 17-а и 18-а — са залепени верижно едно за друго, разделени само от някакви храсти. И са широки, прави и дълги — всяко по почти петстотин

метра. Горедолу дължината на самолетна писта. Какво ще кажеш, Скай Монстър? Ще се справиш ли?

— Ха! — изсумтя презрително Скай Монстър. — Следващия път, приятел, ми дай по-трудна задача.

— Чудесно. — Уест се обърна, за да излезе от кабината. — Ще се видим долу, на земята.

След две минути Уест се спусна в долния товарен отсек на „Халикарнас“, облечен изцяло в черно и пристегнал на гърба си крила от въглеродна нишка.

Зоуи вече го чакаше, също облечена в черно и също с крила на гърба. Прилепващият по тялото ѝ комбинезон разкриваше най-хубавото в стройната ѝ фигура. Слаба и едновременно съблазнителна, Зоуи Кисан бе красива и стегната.

— Надявам се да не бъркаш — каза тя.

— Номерът е в изненадата. Оръжията им са насочени към кубинците и седемстотинте затворници. Американците изобщо не допускат, че някой може да има глупостта да превземе „Гуантанамо Бей“ фронтално.

— Естествено. Само ние допускаме, че тази глупост е възможна — коментира сухо Зоуи.

— Прегледа ли сателитните снимки на Стреч за лагер „Делта“?

— Три пъти — увери го Зоуи. — Разузнавателната справка от Мосад казва, че Заид е в барака С-12 на лагер 3, изолиран от другите. Надявам се да можем да намерим бараката в тъмното. Има ли нещо, което Мосад да не знае?

— В Мосад знаят какво закусва леля ми Джуди — отговори Уест и си погледна часовника. — На десет минути от мястото сме. Време е да полетим на воля.

След няколко секунди задният люк на 747 се отвори, двамата скочиха заедно и безшумно изчезнаха в нощното небе.

В „Халикарнас“ всички се намираха на бойните си постове.

Дългоух, Фъзи, Мечо Пух и Стреч се бяха разположили зад четирите оръдейни кули на огромния черен самолет: Дългоух и Мечо Пух на крилата, Фъзи беше долу, а Стреч на станцията в куполообразния таван.

Шестцевните тежки картечници бяха заредени със 7,62-милиметрови бронебойни трасиращи куршуми с повишена поразяваща способност — но всички помнеха специалните инструкции на Уест какво да използват по-нататък, когато битката се разгорещи.

Магьосника и Лили — и Хор — се бяха спуснали с парашути на безопасен остров наблизо, защото бе немислимо да рискуват живота на Лили в мисия като тази.

„Халикарнас“ се носеше с рев на двигателите в нощното небе.

Летеше без опознавателни светлини — тъмна сянка на фона на облаците — а понеже още преди много време бе с демонтиран транспондер, не излъчваше електронно ехо.

Покриващата фюзелажа му черна боя абсорбираше радарния сигнал — същата технология, която се използваше при стелт-бомбардировача В-2 — и правеше самолета невидим на екраните на радарите в Гитмо.

Беше не самолет, а призрак.

Призрак, за чието съществуване американските военни сили в „Гуантанамо Бей“ нямаше да заподозрат до момента, в който не се стовареше върху главите им.

В крайна сметка първо го видяха — или по-скоро чуха — двама нощни часови. Постът им бе изнесен на една от най-външните стражеви кули на базата, на самотен нос над океана, на два километра от Наветреното летище, в близост до хълмовете Куско.

Двамата видяха огромната черна сянка да се задава с рев в бръснещ полет над главите им и да нараства заплашително от запад, т.е. откъм морето.

След вдигнатата тревога всичките 3000 души персонал на американската армия в базата „Гуантанамо Бей“ обявиха война на Джак Уест-младши и екипа му.

„Халикарнас“ се спусна над хълмовете Куско и се насочи към обляния от лунната светлина пейзаж на „Гуантанамо Бей“. Беше 3:45 сутринта.

Изведнъж грамадният 747 направи остър вираж наляво и изчезна под линията на върховете на дърветата...

... за да кацне на феъруея към 16-а дупка на голф игрището към военноморска база „Гуантанамо Бей“ и да запали опознавателните светлини на крилата си в мига, в който докосна земята.

Колелата на машината разореха безмилостно равно окосената трева на феъруея, разхвърляха чимовите и оставиха дълбоки коловози в меката, осветена от светлините в крилата земя. Самолетът тежко мина през кръга около 16-а дупка и излезе на трасето на 17-а.

Пред него се появи стената от храсти, отделяща 17-а от 18-а дупка, но Скай Монстър без никаква милост ги прегazi и неудържимият „Халикарнас“ пое към финала на 18-а дупка.

Над „Гуантанамо Бей“ се носеше вой на сирени и клаксони. Навсякъде пламваха светлини.

Пехотинци скачаха от леглата си.

Лъчи на прожектори разкъсваха тъмнината на нощното небе в търсене на нови нападатели.

Малко по малко плъзна слухът: *Атакуват ни... откъм голф игрището.*

Два разузнавателни отряда на пехотинците веднага се насочиха към голф игрището. Междувременно екипажите на хеликоптери „Блек Хоук“ и много по-голям отряд се приготвиха да ги последват.

Всички затвори в базата бяха автоматично заключени — компютрите щракнаха ключалките на всеки портал, а екипите от надзиратели бяха удвоени.

Настъпи абсолютен хаос.

В хаоса и объркването, последвали зрелищното безцеремонно кацане на „Халикарнас“ на голф игрището, никой не забеляза двете черни крилати фигури, които се спуснаха над Гитмо и направиха плавни виражи, за да кацнат леко и безшумно върху плоския бетонен покрив на барака С-12 в лагер 3 на лагер „Делта“.

Уест възпламени заряда „Семтекс“ на покрива и проби дупка, през която да се спусне. След това скочи в дупката...

... и краката му тупнаха в тъмното на горната страна на клетка от стоманена мрежа. Преносимата горелка бързо се справи с мрежата, Уест скочи през отвора и...

... се изправи през скелетоподобна фигура, която го връхлетя от тъмното с разперени ръце!

Уест бързо се извъртя, блъсна Заид в стената, притисна го и насочи лъча на фенерчето си в очите му.

На призрачната светлина на фенерчето Заид наистина беше *страшен*.

Брадата и косата на терориста бяха избръснати, но по черепа и бузите му беше набола груба четина. Беше измършавял — явно недохранен. А очите... очите... бяха потънали дълбоко в орбитите и подчертаваха цялостното впечатление за жив скелет. В тях гореше лудостта.

— Мустафа Заид?

— Д-да...

— Аз съм Уест. Джак Уест. Дойдох, за да ви предлага еднократна сделка. Ние ще ви изведем оттук, а вие ще ни помогнете да намерим Седемте чудеса на света и чрез тях — Златния пирамидион на Голямата пирамида. Какво ще кажете?

Каквато и вътрешна съпротива да бе изпитвал Заид до този момент, тя угасна в мига, в който чу споменаването на Чудесата. В дивия му поглед пробяга нещо, което Уест не пропусна да забележи: осъзнаване, разбиране и нескривана изгаряща амбиция.

— Ще дойда с теб — каза Заид.

— Тогава да тръгваме...

— Почакай! — извика Заид. — Сложиха ми във врата чип... локатор! Трябва да го извадиш — иначе веднага ще разберат къде сме отишли!

— Ще го направим в самолета! Хайде, нямаме време! — надвика сирените Уест. — Зоуи! Въже!

От дупката в тавана се спусна въже и Уест и Заид се изкатериха по него извън клетката и на покрива на барака.

На голф игрището двата отряда на пехотинците завариха „Халикарнас“ до руините на постройката, представлявала допреди

минути техния клуб. Насочените от самолета прожектори осветяваха приблизително кръгла зона с диаметър около 500 метра.

Заслепени от мощните източници на светлина, пехотинците се разпръснаха по периметъра на осветеното пространство, вдигнаха оръжията си...

... и в следващия миг от черния самолет изригна помитаща канонада.

Картечният огън отхвърли морските пехотинци като перца във въздуха, заби ги в околните дървета и БТР-ите, с които бяха пристигнали.

Но не ги уби. Куршумите бяха гумени — същите, които Уест и отрядът му бяха използвали срещу противниците си в Судан.

Инструкциите на Уест бяха прости: *убивайте само онези, които искат да ви убият. И никога не убивайте хора, които просто изпълняват дълга си.*

Самият Уест не изпитваше никаква лична враждебност към морските пехотинци в „Гуантанамо Бей“ — той беше само против тяхното правителство и неговите поддръжници.

Гумените куршуми обаче имаха страничен ефект върху пехотинците — те сметнаха, че това е учение, сложна изненадваща атака посред нощ, с цел да се провери бдителността им.

Което ги накара да не реагират със смъртоносна ответна сила. Вместо това решиха да обградят самолета и да го задържат.

И тогава, за тяхна най-голяма изненада, големият черен 747 се раздвижи, извъртя се и насочи носа си към феървея на 18-тата дупка, откъдето бе дошъл.

Без да спира да бълва болезнен, но не убийствен картечен огън, пилотът форсира двигателите. Оглушителният им грохот изпълни нощта.

И тогава се случи най-удивителното през тази разтърсваща нощ.

Две крилати фигури прелетяха над дърветата зад пехотинците — облечени в черно фигури, с крила от въглеродно влакно — и подгониха отдалечаващия се самолет с помощта на малките реактивни двигатели на сгъстен въздух. Полетът им беше странен — с извисяване и спускане, също като планери на въздушна тяга.

Щом пехотинците видяха крилатите фигури, сърцата им едва не спряха, защото в този момент те разбраха, че случилото се не е

никакво учение.

Не можеше да има съмнение в това, понеже една от летящите фигури носеше мъж — мъж с избръсната глава, облечен в яркооранжевия затворнически комбинезон, отличаващ задържаните в лагер 3.

Това беше бягство от затвор...

Двете крилати фигури се спуснаха към дясното крило на отдалечаващия се „Халикарнас“, ловко кацнаха на него и без забавяне се вмъкнаха в отворената точно зад тях врата.

После „Халикарнас“ набра скорост по двата феървея и малко преди да се забие в храстите в далечния край, се отдели от земята и рязко започна да набира височина.

Трите хеликоптера „Блек Хоук“ се появиха след секунди и започнаха да го обстрелват, но това бе акт повече на отчаяние, понеже беше невъзможно да го настигнат.

Десетина минути по-късно щяха да бъдат вдигнати във въздуха и изпратени насам и два изстребителя Ф-15, но докато долетят и се ориентират, призрачният 747, неуловим за техните електронни системи за откриване и проследяване, щеше да е... изчезнал.

За последен път щяха да го забележат да лети на юг и да се скрива над най-близкия съсед на Куба в тази посока.

Ямайка.

Час по-късно, в съвсем друга част на света, един цифров телепринтер разпечата прихваната радиокомуникация:

ЗАПИС НА СЪОБЩЕНИЕТО:

СПЪТНИК: ВТ-1009/03.17.06-1399   **ТИП**   А40-
ТЕКСТ

ОТ: ЗАЩИТЕНА ЧЕСТОТА НА АМ. ВВС,
ВОЕННА БАЗА АСУАН (ЕГИПЕТ)

ДО: НЕУКАЗАН ПОЛУЧАТЕЛ, МЕРИЛЕНД (САЩ)

Глас 1 (САЩ): Полковник, президентът започва сериозно да се безпокои. И настроението му никак не се подобри от доклада, който току-що получихме от Гитмо:

някой е извел оттам терорист, при това от лагер „Делта“. Става дума за саудитеца Заид, за когото установихме, че има отношение към проект „Пирамидион“.

Глас 2 (Египет): Това е бил Уест. Смел е, трябва да му го признаем. Вероятно се е натъкнал на затруднение и е решил, че му трябва Заид.

Глас 1 (САЩ): Така ли? А на нас не ни ли трябва този Заид?

Глас 2 (Египет): Не. Каквото трябваше да научим от Мустафа Заид, вече ни е известно.

(дълга пауза)

Глас 1 (САЩ): Полковник Джуда, не трябва ли да се безпокоим? Президентът нареди да му бъде подготвена чернова на „Обръщение към нацията“, с което обявява евакуацията на крайбрежните райони... просто в случай, че се провалите.

Глас 2 (Египет): Кажете му, че ще успеем. Към днешна дата всичко се развива според плана. Уест може да бъде спрян във всеки момент, в който решим, че е нужно, но от друга страна, за нас е полезно да не го правим. Европейците действат точно както очаквахме. Кажете на президента да си подготви обръщението, щом желае, но го уведомете, че никога няма да му се наложи да го прочете. Джуда, край.

МОМИЧЕТО, НАРЕЧЕНО ЛИЛИ

ВТОРА ЧАСТ

Виктория Стейшън, Кения
2003-2006

ВИКТОРИЯ СТЕЙШЪН

ЮЖНА КЕНИЯ

2003-2006

По време на престоя на екипа в Кения на кухненския шкаф бе стоял голям стъклен буркан.

Беше така нареченият „Буркан на ругатните“. Всеки път, когато някой уловеше член от екипа да ругае пред Лили, виновният трябваше да пусне в буркана долар.

И понеже все пак бяха войници, бурканът почти се напълни. Приходите от Буркана на ругатните отиваха за играчки, книги и балетни костюми за Лили.

Естествено, понеже в крайна сметка тя бе облагодетелстваната от тяхната недискретност, Лили обожаваше да ги улавя в използването на неблагопристоен език. Така постепенно всички свикнаха да чуват след всяка ругатня тъничкото ѝ гласче тържествуващо да обявява: „Буркана!“.

Освен това ѝ плащаха дребни суми за вършенето на домакинска работа из фермата.

Идеята бе на Уест и Магьосника. Искаха възпитанието ѝ — то явно се развиваше по възможно най-необичаен начин — да изглежда, поне на нея, като възможно по-нормално. Къщната работа заедно с другите — да събира дърва с Дългоух, да помага на Мечо Пух в почистването на инструментите му, да храни Хор, отменяйки Уест — я караше да се чувства, като че ли и тя допринася с нещо, и по-важно — правеше я част от семейство. И най-вече ѝ помагаше да израсне като свястно дете.

Колкото по-голяма ставаше обаче, толкова по-голямо бе и любопитството ѝ и така започна да научава повече за хората, които я заобикаляха.

Научи например, че Мечо Пух е втори син на най-влиятелния шейх в Обединените арабски емирства.

Научи, че Магьосника някога е учил за католически свещеник, но така и не е изкарал обучението си докрай.

Разбра, че преди години Зоуи била прехвърлена от армията да изучава археология под ръководството на Магьосника в Тринити Колидж, Дъблин.

Явно и Джак Уест бе учил там по същото време — изпратен на свой ред от неговата родина да усвои знанията на канадския професор.

Родината на Уест.

Лили винаги бе изпитвала любопитство към всичко, свързано с Австралия. Още повече, че тази страна бе крайно удивителна и изтъкана от противоречия. Осемдесет процента от обширната ѝ суша бе пустиня, но това не ѝ пречеше да има супермодерни градове като Сидни, разкошни плажове като Белс и Бонди, уникални природни образувания като Улуру и Големия бариерен риф, който — открила бе тя — бил обявен за едно от Седемте *природни* чудеса на света.

С времето Лили започна да задава все по-сложни въпроси за Австралия — стигна дори до мястото ѝ в международните отношения. Австралия имаше население само от 20 милиона души, така че въпреки голямата си географска площ си оставаше малка страна.

Но въпреки че и въоръжените ѝ сили бяха съответно немногочислени, един техен аспект бе получил световно признание — всички бяха съгласни, че Австралия притежава най-добрите специални сили на света, САС — там, където бе служил Уест.

И друго разпалваше интереса ѝ: през целия 20-и век Австралия бе избрала да е един от най-близките и лоялни съюзници на Америка. По време на Втората световна война, в Корея, Виетнам и Кувейт, Австралия винаги първа се бе отзовавала да застане редом със Съединените щати.

Но не и този път.

Това озадачаваше Лили и тя реши да попита Уест.

Един дъждовен ден влезе в кабинета му и го завари да работи на тъмно и в пълна тишина (Хор бе кацнал на рамото му), загледан в екрана на компютъра — дъвчеше несъзнателно края на молива, дълбоко замислен.

Лили се разходи свойски из кабинета и безцелно докосна книгите по полиците. Видя на бялата дъска вече познатите ѝ изписани думи „4 ДНИ, ЛИПСВАЩИ ОТ МОЯ ЖИВОТ — КОРОНАДО?“, които явно не бе сметнал за нужно да изтрие. Забеляза още, че запечатания стъклен буркан с ръждивочервената пръст в него го няма.

Уест не показва с нищо, че е забелязал присъствието ѝ, и продължи да гледа замислено екрана на монитора.

Тя заобиколи, застана зад него и видя изображението на екрана. Беше цифрова снимка на няколко гигантски йероглифа, изписани върху някаква стена. Лили бързо си преведе съдържанието им:

*„Влез доброволно в прегръдката на Анубис и ще живееш
след пришествието на Ра.
Влез срещу волята си и народът ти ще царува една
епоха,
но теб няма да те има. Не влизай и света не ще го
има.“*

— Ти как смяташ? — стресна я с въпроса си Уест, все така, без да я поглежда.

Лили замръзна.

— Аз... ами... не зная...

Уест се завъртя заедно със стола.

— Аз смятам, че тук се говори за смъртта и за живота след нея, под формата на обръщение от страна на Амон към приличащия на Исус герой — Хор. „Прегръдката на Анубис“ несъмнено е смъртта. Ако Хор доброволно приеме смъртта, ще се възроди и ще донесе на народа си полза. Нали се сещаш — като смъртта на Христос на кръста. Но да оставим това. Какво те води днес тук, фъстък?

Последва обстойна дискусия за австралийско-американските отношения, за изгряването на Америка като единствена свръхсила и безпокойствата на Австралия, че нейният приятел постепенно се превръща в нещо като световен побойник.

— Понякога добрият приятел — опита да ѝ обясни Уест — трябва да съдържа обичта си. И освен това за предпочитане е да получиш суров урок от приятел, отколкото от враг.

Замълча за миг и рязко смени темата:

— Лили, има нещо, което трябва да ти кажа. Когато нещата загрубеят и ако всичко се развие, както се надявам, вероятно ще ми се наложи да се изпаря за известно време...

— Да се изпариш? — обезпокоено попита Лили.

— Да. Да се скрия. Да отида на място, където никой да не може да ме намери. Да изчезна.

— Да изчезнеш... — Тя тежко преглътна.

— Но искам ти да можеш да ме намериш, Лили — усмихнато каза Уест. — Сега няма да ти кажа къде ще бъда, но мога да ти дам

насока за мислене. Ако успееш да решиш тази гатанка, ще ме намериш.

И ѝ подаде лист хартия, на който бе написано:

*„Новият ми дом е дом на тигри и на крокодили.
За да го намериш, плати на лодкаря,
рисувай с кучето и влез
в челюстите на Смъртта,
в устата на Ада.
Там ще ме намериш, пазен от голям злодей.“*

— Това е всичко, което ще ти кажа, фъстък. Сега марш оттук.

Лили изтича навън, стиснала листа. Щеше да мисли над гатанката на Уест месеци — дори щеше да въведе всяка отделна дума в „Гугъл“ — за да я реши.

Имаше и други въпроси обаче, на които получи отговори.

Например откъде Уест имаше Хор.

— Предишният собственик на Хор някога бил учител на Уест — разкри ѝ Магъосника веднъж, докато двамата седяха под палещото африканско слънце. — Лош човек, казвал се Маршал Джуда. Джуда бил американски полковник и на едно място, наречено Коронадо, научил Джак как да бъде по-добър войник. Джуда обикалял из Коронадо с Хор на рамото си и крещял на войниците. И за да им даде урок, биел птицата, ако тя не изпълнявала каквото била обучена да прави. Казвал: „Единственият начин да получиш подчинение е чрез дисциплина и груба сила!“. На Ловеца това не му харесвало. Не обичал да гледа как Джуда се държи грубо със сокола. Така че когато Уест си тръгнал от Коронадо, откраднал птицата от клетката ѝ в кабинета на Джуда. Оттогава се отнася към Хор с грижи и любов, а той му отвърща десетократно със същото... Лили, когато пораснеш, ще разбереш, че на този свят има хора, които изобщо не са добри. Те предпочитат грубостта пред добрината, властта пред споделянето, гнева през разбирането... Тези хора мислят само за себе си. Тяхната цел е да господстват над другите, но не в името на другите, а за да утолят

собствената си жажда за власт. Лили, един ден ти ще си много могъща... много могъща... и се надявам, че ще научиш поне едно нещо от нас тук: истински великите хора мислят първо за другите и чак накрая за себе си... Пример за това можеш да почерпиш от Ловеца и Хор. Пребитата птица се подчинява на господаря си само от страх. Но за добрия господар тя е готова да умре.

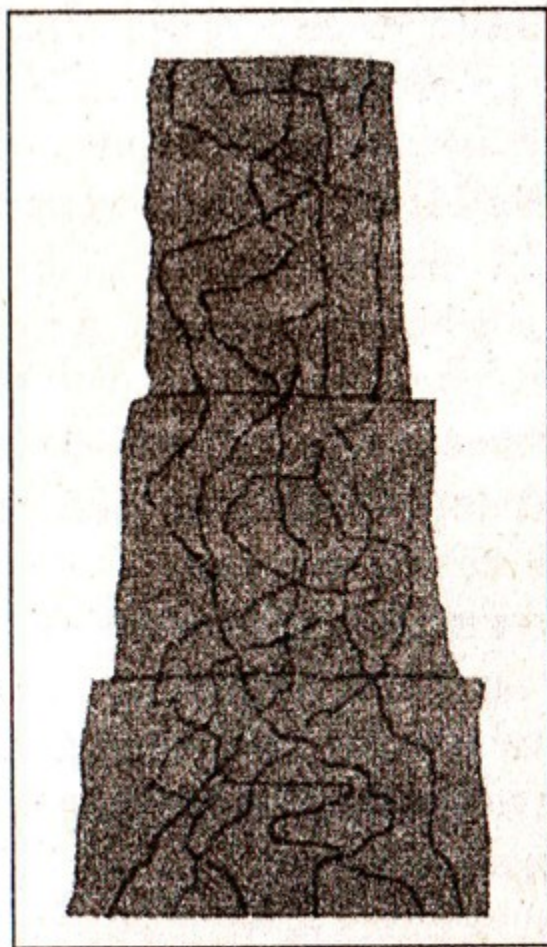
Един ден Лили помагаше на Магьосника да подреди част от древните си ръкописи.

Тя обичаше тези стари неща — пергаментите, плочките. За нея те съдържаха в себе си всички мистерии на отдавна отминали времена.

Та онзи ден Магьосника събираше на едно място всичко, свързано с египетските архитекти, носещи името *Имхотеп*.

Лили забеляза някакви строителни планове за мина в някакво място, наречено Нубия, с четири нива и голям брой капани, задействани от вода. На плановите бяха маркирани с описание всички капани, а в един конкретен случай на капан, активиран от стъпването върху определени плочи, тя забеляза пет числа, изписани с египетски йероглифи: 1-3-4-1-4. Магьосника прибра тези плановите в папка с надпис „Имхотеп V“.

Тя обърна внимание също и на един наистина стар чертеж, който изглеждаше като играта „Стълби и змии“. Надписът му бе „Вход през водопада — рефортификация от Имхотеп III по времето на Птолемей Сотер“, а самият чертеж представляваше следното:

Магьосника забеляза интереса на Лили и започна да ѝ разказва интересни неща за различните Имхотеповци.

Имхотеп III например живял по време на Александър Велики и неговия приятел Птолемей I, и имал прозвището Майстора на рова, защото бил известен с това, че отклонявал цели реки от коритата им, за да защити строежите си с непреодолими наводнени ровове около тях.

— Този вход през водопад — обясни Магьосника — сигурно е представлявал красива декоративна каскада в нечий дворец в древния Вавилон, който се е разполагал в съседство с днешен Багдад в Ирак. Начертаните линии показват откъде е минавала стичащата се вода. Тъжно е, че нищо такова не е открито по време на разкопките на Вавилон. Наистина много жалко.

Лили прекара деня сгушена зад някакви кашони в ъгъла на кабинета на Магьосника, зачетена във всевъзможни ръкописи.

Околният свят бе престанал да съществува за нея.

Затова не забеляза кога е влязла Зоуи. Заслуша се, едва когато в разговора ѝ с Магьосника бе споменато името на Уест.

— Радвам се, че отново се срещнах с него — каза Зоуи. — Макар че ми изглежда значително променен от времето, когато учихме заедно в Дъблин. Станал е още по-мълчалив, а той и тогава не говореше много. Чух също, че е напуснал армията.

Лили слушаше заинтригувано, макар да не вдигна глава от ръкописа в ръцете си.

Магьосника се облегна на стола си.

— Господи... Дъблин. Кога беше това... през осемдесет и девета? Двата тогава бяхте толкова млади. А Джак оттогава не е спирал.

— Защо не ми разкажеш?

— Напусна армията скоро след Пустинна буря. Но за да разбереш защо, трябва да знаеш защо изобщо преди това отиде в армията, а причината е, че искаше едновременно да достави удоволствие на баща си и да му се противопостави... Бащата на Джак навремето бил голям войник, но Джак беше още по-добър. Баща му искаше той да постъпи в армията веднага след гимназията, а Джак искаше да учи, да следва в университет. Все пак се подчини на желанието на баща си и... скоро се превърна в много по-забележителен боец от баща си. Издигна се, защото в САС често го повишаваха. Особено добър се оказа в пустинните операции и дори постави нов рекорд по време на курса за оцеляване в пустинята — издържа четирийсет и четири дни, без да бъде заловен... Но за разлика от баща си, не му харесваше да е онова, в което постепенно го превръщаха — машина за убиване, *изключително добра* машина за убиване. Началниците му усещаха тези настроения, безпокояха се, че един ден ще напусне... и го изпратиха да учи при мен в Дъблин. Надявах се, че като утоли интелектуалната си жажда, ще се върне в полка. И струва ми се, че бяха налучкали правилния подход към него.

— Чакай, чакай — спря го Зоуи. — Чакай малко. Веднъж Джак ми каза, че баща му бил американец. Но доколкото схващам, той самият е постъпил в австралийската армия, нали така?

— Именно — потвърди Магьосника. — Работата е там, че *майката* на Джак не е американка. Така че, за да угоди на баща си, той

постъпва в армията, но за да му се противопостави — избира армията на родината на майка си: Австралия.

— Аха... — Зоуи поклати глава. — Добре, продължавай.

— Както знаеш, Джак е изключително умен, така че започва да анализира критично живота в армията. Аз обаче си мисля, че на него много повече му харесваше да изучава древна история и археология. Във всеки случай нещата започнали да се скапват непоправимо, когато през деветдесета година го изпратили да участва в поредица съвместни международни учения на специалните сили в Коронадо. Домакини на ученията били американците, а мястото на провеждането им — базата на така наречените „тюлени“. Били поканени екипи от всички съюзнически страни и действията се разгръщали на фона на високотехнологични „военни игри“. Началник на ученията бил Маршал Джуда, който не пропуснал веднага да забележи потенциала на Джак... Само че в Коронадо се случило нещо, за което и аз не знам всички подробности. Джак бил ранен по време на инцидент с хеликоптер и останал на легло в болницата към базата цели четири дни. Нека уточня — бил в безсъзнание. Прословутите четири губещи се дни от живота на Джак. Когато се свестил, го върнали у дома без сериозни травми, а след няколко месеца отново се върнал на активна служба — точно навреме за Пустинна буря през деветдесет и първа. Джак Уест бил сред първите кацнали в Ирак и се заловил да взривява радиокомуникационни кули. След две седмици обаче отново се озовал на подчинение на Джуда. Както изглежда, Джуда лично настоял пред Пентагона Джак Уест да бъде прехвърлен под негово командване. Австралия — както винаги лоялен съюзник на Америка — се съгласила... И така Джак Уест-младши се прочул по време на операция „Пустинна буря“. На негово име се водят няколко невероятни акции в тила на врага, в това число чудотворното му бягство от базата за ракети „Скъд“ в Басра, където — това трябва да се каже специално — Джуда и американците го зарязали, смятали го за убит. Но когато всичко свършило и Джак се прибрал у дома, отишъл направо в кабинета на своя командир, генерал-лейтенант Питър Косгроув, и го уведомил без увъртания, че няма да поднови договора си с полка. Трябва да ти кажа, че с Косгроув се познаваме от доста време. Той е крайно умен мъж и благодарение на мен знаеше за тази предстояща мисия. Поставен натясно и в ситуация, изискваща бързи решения, той

веднага измислил начин да направи Джак щастлив и едновременно с това да не допусне пълен разрыв на отношенията му с армията — и този начин бил да го командирова при мен, за да вземе участие в дългосрочна мисия с отворен край като член на археологическо проучване, имащо за цел откриването на Пирамидиона... Така двамата с Джак се събрахме отново, този път, за да работим заедно. И пак заедно точно ние намерихме ръкописите от Александрийската библиотека, а след това Лили и така злощастно загиналата ѝ майка. Това е обяснението за неговото участие в тази мисия.

Зоуи и Магьосника обсъдиха още някои несвързани с тези тема дреболии, след което Зоуи си тръгна.

Магьосника отново се залови с работата си и... едва тогава си спомни за скритата зад кашоните Лили. Завъртя се заедно със стола си към нея.

— Ей, фъстък, съвсем забравих, че си тук. Спотаила си се там като мишка и не издаваш звук. Не знам дали успя да чуеш нещо, но ако си чула, това е отлично. Важно е да знаеш повече за нашия приятел, Ловеца, защото той е свестен човек, крайно свестен човек. И макар че едва ли с нещо ти го е показал, той страшно много те обича... обича те от първата секунда, когато те взе в ръцете си в сърцето на онзи вулкан. И държи на теб повече, отколкото на всичко друго на този свят.

Това бе ден, в който Лили научи много неща.

Много по-забавен обаче се оказа денят, когато научи откъде Уест има самолета си.

„Халикарнас“ отдавна будеше любопитството ѝ. Но когато порасна достатъчно, за да разбере какво означава „джъмбо-джет“ — и особено колко струва! — ѝ се стори крайно странно, че човек може да притежава собствен 747.

— Откъде имаш самолета? — попита го тя на една закуска.

Останалите край масата — а това бяха Зоуи, Стреч и Магьосника — едва не се задавиха от смях.

Нетипично за него, Уест изглеждаше смутен.

— Не казвай на никого. Откраднах го.

— *Откраднал си го! Откраднал си цял самолет?!* Лошо е да се краде!

— Лошо е, разбира се — намеси се Зоуи. — Но Ловеца открадна „Халикарнас“ от много лош човек.

— От кого?

— От Саддам Хюсеин — включи се в разговора и Магьосника. — Бившият президент на Ирак, ужасен човек, наистина. Ловеца му го е откраднал през 1991 година.

— И защо открадна самолета на господин Хюсеин? — настоя да научи всичко Лили.

Уест помисли, преди да ѝ отговори, сякаш държеше внимателно да подбере точните думи.

— Бях близо до един град, Басра, и имах големи проблеми. А самолетът на господин Хюсеин бе единственият начин да се измъкна оттам жив. Той го държеше да му е подръка, в случай че му се наложи да избяга от страната си. — Уест намигна. — Освен това аз знаех, че си има много други самолети, разпръснати из цял Ирак все със същата цел, така че не мислех, че ще му притрябва точно този.

— А защо си го нарекъл „Халикарнас“? Това на името на Мавзолея в Халикарнас ли е?

Уест се усмихна на лекотата, с която детето боравеше с древните имена.

— Не съм сигурен, но мисля, че да. Всъщност името е дадено от господин Хюсеин — запазих го, защото ми харесва. Не мога да ти кажа защо го е кръстил така, но господин Хюсеин гледаше на себе си като на велик управник на персите, каквито са били Мавзол и Навуходоносор. Само че изобщо не беше като тях. Беше голям гадняр. — Уест се обърна към Магьосника. — Като стана дума за „Халикарнас“, да те попитам — как върви ремонтът и монтирането на новите неща? Монтираха ли вече двигателите за обратна тяга „Марк 3“?

— Приключваме — отговори Магьосника. — Намалихме общото тегло с една трета, а всичките осем външни турбореактивни двигатели са монтирани и минаха изпитания. Що се отнася до „Марк 3“, те паснаха на съществуващите двигатели на 747 прекрасно — изобщо разпределението на тежестта при „Боинг“ е направо изключително удачно за вертикално излитане и кацане, ако разполага с достатъчно гориво, разбира се. Със Скай Монстър ще опитаме това-онова в събота, така че си пригответе тапи за уши.

— Няма страшно. Но искам да знам резултата.
Лили нямаше представа за какво си говорят.

О, интересът на Лили към балета не беше угаснал.

Тя направи няколко представления — представления на малка сцена с истински завеси, които можеха да се вдигат и пускат. Всяко от тези представления бе изпратено с бурни аплодисменти от целия екип.

На едно от тях Лили обяви възбудено, че ще опита да удържи трудна поза на пръсти в продължение на цяла минута. Но удържа само 45 секунди и беше горчиво разочарована.

Но въпреки това всички ѝ ръкопляскаха.

Така, както правят семействата.

ЧЕРНИЯТ МОЛЛА НА КАБУЛ

ВЪЗДУШНОТО ПРОСТРАНСТВО НАД АТЛАНТИКА

17 март 2006

3 дни преди настъпването на Тартар

Дванайсет часа след наглото нападение над „Гуантанамо Бей“ и след продължително криене в усамотен хангар на ямайските ВВС из околностите на Кингстън — откъдето прибраха Магьосника, Лили и Хор — зареденият с гориво „Халикарнас“ излетя над Атлантика пак на път към Европа, Африка и опасностите.

И пак всички се събраха в широк кръг в салона.

В центъра на кръга се намираше молла Мустафа Заид, Черният молла на Кабул.

Веднага след измъкването им от „Гуантанамо Бей“ Уест бе взел цифров спектрален анализатор AXS-9 — устройство с пръчковидна сонда, с което се проверяват стаите за монтирани в тях подслушвателни устройства — и го бе прекарал по кожата на Заид.

И както очакваха, около врата му устройството сякаш обезумя, разнесоха се остри звуци и писукания, които можеха да означават само едно — там, под кожата на Заид, беше монтиран GPS чипът, който позволяваше този човек да бъде проследен до всяка точка на земното кълбо.

Не се налагаше хирургическа намеса. Уест можа да неутрализира чипа, като го „изпържи“ с мощен електромагнитен импулс от „пушката“ за обезвреждане на електронните устройства на противника. Чипът се превърна в пасивно парче пластмаса.

В момента Заид беше сред тях и докато всички го гледаха с интерес и смесени чувства, той не сваляше поглед от Лили.

Гледаше я по начина, по който хиената наблюдава новородена антилопа — с глад, желание и смайване, че толкова съблазнително ястие може да се намира точно срещу него.

Външният му вид бе отвратителен, макар да се бе изкъпал и да бе облечен в нови чисти дрехи.

С избръснатата си глава, наболата четина по брадата, дълбоко хлътналите си очи и жилавото си тяло той повече приличаше на призрак, отколкото на човек, и бе олицетворение на фразата „ходещ скелет“. Но друго и не можеше да се очаква — три години престой в лагер „Делта“ са в състояние да направят това с всеки човек.

В ярко осветения салон можеше лесно да се забележи още една отличаваща го физическа особеност: половината от лявото ухо на Заид, цялата долна половина, меката част на ухото, бе отрязана.

Изведнъж той сякаш дойде на себе си и внимателно огледа многонационалния екип на Уест.

— Ммм. Колко интересно, колко страшно интересно — проговори най-сетне. — Мишките надигат глава. И се опитват да се справят с двата лъва — Европа и Америка. — Погледна Магьосника. — Виждам Канада. И Ирландия. — Кимна към Зоуи. — Колеги експерти по древните текстове. — Когато видя Стреч, гласът му стана тих. — И забелязвам Израел. Е, каца Коен, майстор-снайперист, радвам се да се видим пак. Последния път, когато се видяхме, беше в Кандахар, от две хиляди метра. Много нетипичен пропуск от твоя страна. — Стреч се озъби, демонстрирайки неприязънта си към Мустафа Заид, който посочи останките от ухото си. — Само сантиметър все пак.

— Почакай да видиш следващия път — изръмжа Стреч.

— По-спокойно, каца. Аз съм ваш гост, при това ценен, предполагам. След всичките рискове, които поехте, за да ме изведете, *евреино*... — погледът на Заид стана леден, — би трябвало да си малко по-гостоприемни. — Извърна се рязко и изгледа Мечо Пух. — А...

един добър мюсюлманин. Ти си синът на шейх Анзар Абас, нали? Великият капитан Рашид Абас, командир на елитния Първи десантен полк на ОАЕ...

— За жалост не съм — прекъсна го Мечо Пух. — Рашид Абас ми е брат. Аз съм Захир Абас, скромен сержант и втори син на шейха.

— Шейхът е благороден слуга на Аллах. — Заид се поклони с уважение. — Имаш моите почитания, че носиш в жилите си неговата кръв.

Накрая Заид се обърна към Уест, който седеше с Хор на рамото му.

— И ти... Джон Уест-младши. Капитан Джон Уест от австралийските САС. Ловеца. Името, което витае из Близкия изток като дух. Подвизите ти се разказват като легенди, а бягството ти от Басра вбесяваше Саддам години наред. До деня, в който го заловиха, той не спираше да повтаря, че си иска самолета. Само че ти се скри някъде. Изчезна от лицето на земята. Крайно необичайно...

— Достатъчно — прекъсна излиянията му Уест. — Чудесата: Зевс и Артемида. Къде са те?

— О, да, извинявам се. Чудесата. А и Тартар приближава, ммм... Извини ме, капитан Уест, но аз така и не схванах на какво се основава вярата ти, че ще искам да помогна в борбата за тази кауза.

— Съединените американски щати вече притежават три части на Пирамидиона — простичко отговори Уест. — Те са добре екипирани, отлично информирани и на път да се сдобият с целия Пирамидион. Това как ти се струва като основание?

— Напълно достатъчно. — Заид кимна. — Кой командва американския отряд? Маршал Джуда?

— Да.

— Респектиращ противник. Умен и лукав. Убива, без да се колебае. Впрочем известна ли ти е любопитната му слабост?

— Каква е тя?

— Страх от височините. Само че аз се отвличам. Въведи ме в случилото се досега. Предполагам, че използвате Текста на Калимах. Което значи, че най-напред сте намерили Колоса. Най-десният медальон, нали?

— Да... така е — отговори Уест удивен.

— Ммм... След което дойде ред на частите от Фара и Мавзолея, нали?

— Откъде ти е известно, че това е редът, в който са щели да бъдат намерени?

Заид престорено въздъхна:

— Това е елементарно. Текстът на Калимах е написан на Словото на Тот — много древен и много сложен език. Самият език съдържа в себе си седем нива на увеличаваща се сложност — диалекти, за по-просто. Младата ви читателка — той кимна към Лили — може да чете запис по запис. Това е така, защото всеки следващ запис в Текста на Калимах е написан на все по-труден вариант на Словото на Тот. Записът за Колоса е на Тот I — най-лесния диалект. Записът за частта от Фара е на Тот II — съвсем малко по-труден. Оракулът, разбира се, един ден ще може да чете всички варианти едновременно, но това няма да се случи изведнъж.

— И ти можеш да четеш Словото на Тот? — недоверчиво попита Магьосника.

— Да, мога да разчитам първите четири варианта.

— Но как?

— Научих се сам — отговори Заид. — С търпение и самодисциплина. О, забравих, че в декадентския Запад *търпението и дисциплинираността* вече не са таланти, заслужаващи уважение.

— А откъде ти беше известно, че частта от Мавзолея и тази от Фара ще са на едно място? — поинтересува се Зоуи.

— Прекарах последните трийсет години в издирване на всеки свитък, всеки надпис и всеки документ, имащи отношение към Бенбен. Някои от тях — като Текста на Калимах, от който имам копие от девети век — са прочути, други — не толкова, понеже са написани от скромни мъже, чието желание е било просто да оставят за поколенията отчет за великите дела, които са извършили, като построяването на покрив над цяла пукнатина в брега на океана или транспортирането на мраморна колона в сърцето на дремещ вулкан. Колекцията ми е огромна.

— Само че Текстът на Калимах не ни помага в случая с частите на Зевс и Артемида — напомни Уест. — Зевс е загубен. А за Артемида вярваме, че се намира някъде в базиликата „Свети Петър“, но не знаем точно къде. Имаш ли някаква представа къде биха могли да са?

Заид присви очи.

— Изтеклото време и многото войни са разделили тези две части, но... да, мисля, че знам къде най-сетне те са намерили покой.

Мечо Пух се наведе напред:

— Щом знаеш толкова много, защо досега не си се захванал сам да търсиш частите?

— Щях да го направя, ако можех, скъпи ми мюсюлмански приятелю — без замисляне отговори Заид. — Само че тогава не бях толкова чевръст, колкото съм сега. — Заид дръпна нагоре десния крачол на панталона си и показа грозните белези от тежко обгаряне под коляното. — Съветска осколочна граната в Афганистан през осемдесет и седма. Няколко години след това едва ходех. А човек със затруднения в придвижването е безпомощен в подземни кариери и затрупани пукнатини. Докато възстановявах с много упражнения мускулите си през деветдесетте години, изследвах всичко, което можах, за Пирамидиона. Истината е, че по време на атаките срещу Ню Йорк и Вашингтон обучавах в Афганистан екип от муджахидини. Но тогава дойде единайсети септември и Афганистан бе запратен във водовъртежа на хаоса. А аз бях пленен от американците. Но сега кракът ми е здрав.

— Частите от Зевс и Артемида — повтори търпеливо Уест. — Къде са?

Заид се усмихна лукаво.

— Най-забавното е, че тези две части, които така успешно се противопоставят на вашите търсения, не са нито скрити, нито маскирани. И двете се намират пред очите на хората... е, разбира се, ако човек знае къде да гледа. Частта от храма на Артемида... да, тя действително е в „Свети Петър“ в Рим, най-святото място за култа към Амон Ра. Що се отнася до частта от статуята на Зевс... — Той се облегна на стола си и цитира по памет:

*„Той не поразяваше със светкавици,
не се гневеше, не постигна победи.
Всъщност само Победата в дясната му ръка
го правеше велик.
О, крилата жено, накъде отлетя?“*

Погледна Уест.

— Бил е велик само благодарение на *Победата в дясната му ръка*.

Уест се опита да проследи логиката:

— За статуята на Зевс в Олимпия се е смятало, че е държала в дясната си ръка по-малка статуя на Крилатата победа — гръцката богиня Нике, жената с крила на гърба, която приличала на ангел и често била слагана на носа на корабите. И понеже статуята на Зевс била грамадна, то за Крилатата победа се смятало, че била с човешки ръст.

— Правилно — одобри Заид. — И ако точно тя го е правила велик, значи трябва да търсим не статуята на Зевс, а тази на Победата. Нали това се пита и в куплета: „Накъде отлетя?“... Да продължим обаче нататък: сигурен съм, знаете, че са намерени много статуи в човешки ръст на Крилатата победа. Но след изчерпателно изследване на произведенията на Фидий, скулптора на статуята на Зевс, установих, че съществува само една статуя на Победата, притежаваща всички характеристики на неговия изключителен стил: фини черти, идеални форми и рядката способност да пресъздава в мрамор мокро облекло... Образецът, който успях да намеря, е най-великолепният запазен пример на гръцка скулптура в света, но по ирония на съдбата западните учени продължават да го приписват на неизвестен творец. Намерен е през 1863 година от френския археолог Шарл Шампоазо...

— О... не, това е невъзможно... — възкликна Магьосника. — Не може да бъде...

Заид кимна.

— Точно за нея говоря. Шампоазо я намерил на гръцкия остров Самотраки, така че днес тази статуя носи името на острова: Нике от Самотраки... Била отнесена във Франция, където гениалната ѝ изработка била веднага подobaващо оценена, и след това била предадена на Лувъра. Там и стои до ден-днешен, за да краси това място, поставена на просторна стълбищна площадка в горната част на стълбището Дару, под високия купол на крилото „Денон“ в Лувъра, Париж.

„Халикарнас“ летеше към Франция.

Беше решено екипът да се раздели на две.

Уест щеше да води единия подекип в Париж към частта, от статуята на Зевс, а Магьосника щеше да е начело на по-малък втори екип в Рим, със задачата да бъде открита частта от Храма на Артемида. Заид, надеждно завързан, щеше да остане при Скай Монстър на „Халикарнас“.

Всички се разпръснаха по самолета, някои — да починат, други — да съберат допълнителна информация, трети — просто да се приготвят за предстоящите мисии.

Случи се така, че Мечо Пух трябваше да приготвя оръжията си непосредствено до окования за стола си Мустафа Заид.

— Здравей, братко — прошепна Заид. — Нека Аллах те благослови и опази.

— И теб — отговори Мечо Пух, повече заради стандартния отговор, отколкото, защото си го мислеше.

— Баща ти, шейхът, е велик човек — продължи Заид. — И примерен мюсюлманин.

— Какво искаш?

— Тревожи ме присъствието на евреина — простичко каза Заид и кимна към Стреч в другия край на салона. — Мога да разбера защо баща ти се е съюзил с тези западници — това е тактически ход — но не бих повярвал, че би приел да работи за обща кауза с еврейската държава.

— Израилтяните не бяха поканени да се присъединят към мисията — обясни Мечо Пух. — Но някак си ни откриха и заплашиха да разкрият мисията ни, ако не се съгласим да ги приемем.

— Много типично за тях — изсъска Заид. — Тогава съм двойно по-доволен, че ти си тук, приятелю. Второто сглобяване на Пирамидиона ще се превърне в един от най-великите моменти в цялата човешка история. И преди да настъпи финалът, всички ще разкрият картите си. Така че когато дойде моментът, братята в името на Аллах трябва да се държим заедно.

Мечо Пух не отговори, дори не вдигна поглед.

В кабинета на Уест в задната част на самолета Уест, Магьосника, Зоуи и Дългоух разглеждаха кафявия дневник в кожена подвързия,

който Уест бе намерил в Убежището на Хамилкар. Бележникът на Херман Хеслер описваше в големи подробности премеждията му в търсенето на Седемте чудеса по време на Втората световна война.

Превеждаха от немски и намериха няколко важни препратки:

„Словото на Том — няколко варианта (диалекта) с нарастваща трудност... за точен превод трябва да бъде намерен Оракулът...

Католическа църква — Култът към Амун Ра

Колосът — третият медальон в огърлицата

Експедиция за загадъчен строеж през 85 г.пр.н.е.

♦ *Имхотеп VI + 10000 работници;*

♦ Всички заминали на запад до тайно място на брега близо до Картаген;

♦ Намерен в Розета папирус на работник, където се споменава участието му в необичаен строителен проект: покриването на цяла пукнатина в брега и маскирането ѝ като част от крайбрежната ивица;

♦ Хората, поставили две покрити съкровища в най-вътрешната камера, били екзекутирани;

♦ Частите от фара и Мавзолея???”

Между страниците с тези последни записи в дневника имаше получена по телетайп заповед от самия Хайнрих Химлер, упълномощаваща Хеслер да използва германска подводница, за да обходи цялото средиземноморско крайбрежие на Северна Африка в търсене на маскираната пукнатина.

Имаше и няколко изписани йероглифа, които Магьосника преведе на глас:

„Изборът на човека.

Може да се избере само единият от двата ритуала.

Единият носи мир, другият — власт.

В последния ден трябва да бъде направен избор.

Избор в присъствието на самия Ра, който ще определи съдбата на човека.“

Магьосника се облегна на стола си и каза:

— Става дума за двете заклинания — ритуалите. Но когато Пирамидионът бъде поставен на върха на Голямата пирамида, може да бъде изпълнен само един от двата.

Имаше обаче други неща, които не разбираха. Например следния заплашително звучащ надпис:

1-ви надпис от гробницата на Имхотеп III:

*„Каква невероятна постройка бе това,
проектирана като огледален образ,
където входът и изходът са еднакви.*

*Боли ме, че моята задача — какво ще стане с
шедъовъра на моя живот — беше да скрия този
забележителен строеж.*

Но аз изпълних дълга си.

*Запечатахме големия сводест портал със свлачище.
Както ми бе наредено, входът за жреците остава
отворен, така че те да могат да се грижат за
светините вътре...*

На жреците бе казан редът на капаните.“

2-ри надпис от гробницата на Имхотеп III:

*„Само най-смелият духом
ще премине през кладенците на крилатите лъвове.
Но се пази от Ямата на Нингизида.*

*На тези, които ще влязат в ямата на змея-
повелител,*

мога да дам само този съвет:

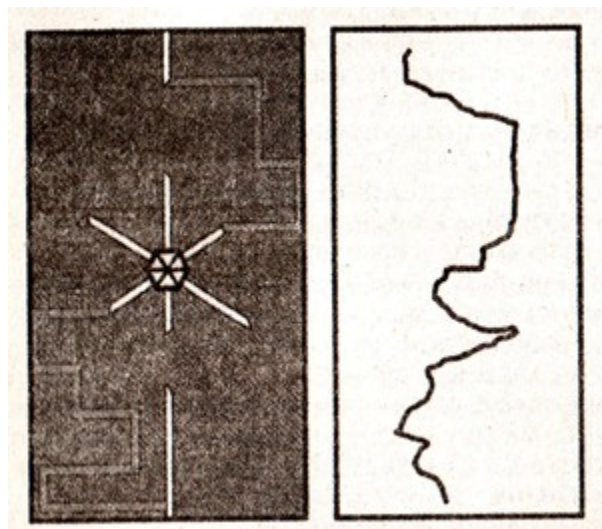
Забравете всяка надежда,

защото оттам няма измъкване.“

„Крилати лъвове: Често срещана асирийска статуя в Персия/Месопотамия.

Нингизид: Асирийски бог на змейовете и змиите.
Възм. Да се имат предвид ВГ на Вавилон???”

Няколко страници по-нататък имаше две надраскани рисунки с надпис „Безопасни маршрути“:

По-нататък имаше още един превод, който накара Магьосника да каже:

— О-о-о... тук става дума за единия от ритуалите, които трябва да бъдат изпълнени в последния ден.

Преводът гласеше:

РИТУАЛЪТ НА ВЛАСТТА

*„На високия олтар на Ра,
под сърцето на принасяния в жертва,
който лежи в ръцете на отмъстителния Анубис,*

*изсипи в сърцето на бога на смъртта
един дебен от твоята родна земя,
произнеси онези древни нечестиви думи
и цялата земна власт ще бъде твоя за хиляда
години.“*

— „Един дебен от твоята родна земя“? — Дългоух се намръщи.
— Това пък какво би трябвало да означава?

Зоуи започна да обяснява:

— „Дебен“ е древноегипетска мерна единица, равняваща се на около 100 грама. Предполагам това следва да се интерпретира като...

В този миг обаче Магьосника скочи на крака, неспособен да откъсне поглед от следващия текст, в който се казваше:

От тайното евангелие на Св. Марко

*„На разсъмване в деня на страшния съд, този
ужасен последен ден,
в единствения храм, който носи и двете имена,
прекарай мощта на Ра през ушите
на извисяващите се игли на великия Рамзес,
от втория бухал на първата
към третия на втората...
... при което ще се открие гробницата на Искендер.
И там ще намериш първата част.“*

Под този запис Хеслер беше надраскал нечетливо:

*„Гробницата на Искендер — мястото, където е
погребан Александър Велики. Александър е бил погребан с
първата част!“*

— „Тайното евангелие на Марко“. — Зоуи погледна Уест. —
Еретическо евангелие.

— Ще обясни ли някой? — помоли се Дългоух.

— Това не е широко известно, но докато бил в Египет, Марко в действителност е написал две евангелия — започна Уест. — Първото е онова, което всички знаем, защото е част от Библията. Обаче, когато обявил второто, то разбунило духовете и предизвикало такива брожения, че били изгорени почти всичките му копия. А самият Марко едва не бил пребит до смърт с камъни.

— Но защо?

— Защото в него се споменавали няколко други деяния на Христос, докато бил жив — подхвана обяснението Зоуи. — Ритуали. Заклинания. Странни епизоди. Най-скандалният сред които бил така нареченият „хомосексуален инцидент“.

— Какъв инцидент?! — извика Дългоух.

Зоуи продължи:

— Според Марко Исус се усамотил с млад мъж и го посветил в „старите обичаи“. Някои търсачи на сензации интерпретират това като хомосексуален акт. Повечето учени обаче са на мнение, че става дума за ритуал от култа към Амон Ра, впоследствие приет и използван при церемонията на посвещаване на франкмасоните — друга вяра с обожествяване на Слънцето, тръгнала от Древен Египет.

— Разбираш ли сега защо го наричат Еретическото евангелие?

— Аха... — каза Дългоух. — Но... момент... франкмасоните. Мислех, че те са срещу католицизма.

— Така е — потвърди Зоуи. — Но франкмасоните мразят католическата църква, както могат да се мразят само децата на една майка. Те са като съперничещи си братя, защото и двете религии имат еднакъв произход. Също както Йерусалим е свещен както за юдаизма, така и за исляма, така и франкмасонството и католицизмът имат един и същ източник. Това са две вярвания, родени от една вяра-майка: египетското обожествяване на Слънцето. Просто в развитието си са се раздалечили в интерпретациите си на тази първична вяра.

Уест потупа Дългоух по рамото.

— Сложничко е, приятел. Представи си го по следния начин: Америка е земя на масоните, Европа — на католиците. Само че сега и двете се съревновават за най-голямата възможна награда: Пирамидиона.

— Америка да е земята на масоните? Нали е предимно християнска. Библии по хотелите и така нататък...

— От това, че населението е с християнско вероизповедание, не следва, че и страната е. Всъщност какво е една страна? Група хора с общо културно наследство, събрали се заедно, за да постигнат взаимен просперитет и сигурност. И ключовата дума е *сигурност*. Нали се сещаш: страните имат армии, религиите — не. А кой командва въоръжените сили на конгломерата, който наричаме Съединени щати?

— Избраният президент и неговите съветници.

— Точно така. Американският народ е съставен от честни християни, но американските *водачи* още от времето на Джордж Вашингтон са изключително франкмасони: Вашингтон, Джеферсън, Рузвелт, баща и син Буш. Вече над двеста години франкмасоните използват въоръжените сили на така наречените Съединените американски щати като собствена армия за собствените си цели. И какво се получава на практика: една религия се е снабдила с армия, а населението дори не подозира.

Уест продължи:

— Можеш да видиш примери за масонско богослужение на Пирамидиона във всичко в Америка. Нещо повече, с годините американските франкмасони са построили копия на всяко от Седемте чудеса на света.

— Няма начин...

Уест започна да брои на пръсти:

— Статуята на свободата, построена от един от най-видните френски франкмасони, Фредерик-Огюст Бартолди, възпроизвежда Родоския колос почти точно — тя дори държи в ръката си факел, както е било с оригиналната статуя. Сградата Улуърт в Ню Йорк обезпокоително наподобява Фара. Форт Нокс е построен с разпределението на Мавзолея в Халикарнас. Статуята на Зевс — величествена фигура, седнала на трон — е мемориалът Линкълн. Храмът на Артемида — Върховният съд... Висящите градини на Семирамида не могли да бъдат точно възпроизведени, понеже никой няма представа как са изглеждали, така че в Белия дом била създадена специална градина за разтуха — по алеите ѝ се разхождал първо Джордж Вашингтон, после Томас Джеферсън и по-късно Франклин Рузвелт. Президентът католик Джон Кенеди се опитал да премахне

градината, но така и не успял в намерението си. Само че, за разлика от нея, той не оцелял. През годините е имала много имена, но в момента ѝ казват Розовата градина.

— А Голямата пирамида? Не съм чувал за монументални пирамиди в Щатите.

— Това е така — потвърди Уест, — в Америка не могат да се намерят величествени пирамиди. Но когато египтяните спрели да строят пирамиди, знаеш ли с какво се захванали?

— С какво?

— С обелиски. Обелиските се превърнали във върховния символ на обожествяването на Слънцето. А Америка притежава един наистина колосален обелиск: паметника на Вашингтон. Любопитното е, че е висок точно 555 фута — нали това е тяхната мерна единица. Голямата пирамида е висока 469 фута, тоест е с 86 фута по-ниска. Но ако се вземе предвид височината на платото Гиза в мястото, където е издигната Голямата пирамида — 86 фута — ще установиш, че върховете на двете постройки са на еднаква надморска височина.

По време на целия този разговор Магьосника замислено гледаше текста в бележника.

— „В единствения храм, който носи и двете имена...“ — мърмореше си той. И в един момент очите му светнаха. — Това е Луксор. Храмът в Луксор.

— О, да! Браво, Макс. Страхотен си! — Зоуи го потупа по рамото.

— Определено подхожда — съгласи се Уест.

— Какво подхожда? — отново полюбопитства Дългоух, който пак не бе разбрал за какво си говорят.

— Храмът на Амон в Луксор в Южен Египет, който е известен като Храма в Луксор — обясни Зоуи. — Това е една от най-големите туристически атракции в Египет. Забележителен е с колонния си вход, двете колосални статуи на седящия Рамзес II и самотния обелиск отпред. Намира се на източния бряг на Нил в Луксор или — както някога са го наричали — Теб... Храмът в Луксор бил построен от няколко от по-старите фараони, но Рамзес II го построил наново, което му дало основания да заяви, че бил негово творение.

Впоследствие към него достроявал не друг, а самият Александър Велики. Което е причината...

— ... да е единственият храм в цял Египет, в който Александър Велики е изписан като фараон — не издържа и се намеси Магьосника. — Само в Луксор името на Александър е изписано с йероглифи и е обградено в елипса, както се обграждали само имената на фараоните. Единственият храм, който носи и двете имена — да, Луксор е единственият храм, в който са изписани имената и на Рамзес II, и на Александър Велики.

— А какво в такъв случай означава да прекараш мощта на Ра през ушите на извисяващите се игли на великия Рамзес?

— „Извисяващите се игли“ са обелиските — отговори на поредния му въпрос Уест. — „Мощта на Рамзес“, предполагам, е слънчевата светлина. Светлината на зазоряване в Деня на Страшния съд: деня на завъртането на Тартар. Този текст ни казва, че в деня на завъртането утринното слънце ще хвърли лъч през двете съответстващи си дупки в обелиските и ще освети мястото на гробницата.

Дългоух се обърна към Зоуи:

— Но ти нали каза, че в Луксор имало само един обелиск?

— Така е — потвърди Зоуи.

— Тогава сме прецакани. Без два обелиска няма да можем да видим как слънцето свети през тях, така че никога няма да намерим гробницата на Александър.

— Не е точно така — намеси се Магьосника и с блеснал поглед изгледа Уест и Зоуи.

И двамата му се усмихнаха в отговор.

Отново единствен Дългоух нямаше никаква представа какво става.

— Какво има? Кажете де...

— Вторият обелиск при Храма в Луксор все още съществува, Дългоух, само че не е на оригиналното си място — смили се над него Магьосника.

— И къде е?

— Подобно на много други египетски обелиски е бил даден на една западна държава. Тринайсет обелиска заминали за Рим и станали собственост на служещата на слънцето католическа църква. Два

отпътували за Лондон и Ню Йорк — това са обелиските, станали известни като Иглите на Клеопатра. Вторият обелиск от Храма в Луксор обаче бил даден на французите през 1836 година. Той сега гордо се издига на площад Конкорд в самия център на Париж, на осемстотин метра от Лувъра.

— Частта от статуята на Зевс и обелискът — заключи Зоуи. — Както се оформя, в Париж ще трябва доста да се потрудим.

— Париж — каза Уест — няма и да разбере какво му се е стоварило.

ЧЕТВЪРТА МИСИЯ СТАТУЯТА НА ЗЕВС И ХРАМЪТ НА АРТЕМИДА

**Париж-Рим
18 март 2006
2 дни преди настъпването на Тартар**

ШАНЗ ЕЛИЗЕ

ПАРИЖ, ФРАНЦИЯ

18 март 2006, 11:00

2 дни преди настъпването на Тартар

Джак Уест-младши изфуча по главозамайващото многолентово кръгово движение около Триумфалната арка с наетия джип.

Лили седеше отпред до него, а отзад бяха Мечо Пух, Стреч и Дългоух.

Всички напрегнато мълчаха, както правят хората по време на безумно смела мисия дълбоко в тила на врага.

Сърцето на Париж е оформено като християнски кръст.

По-дългата линия на този гигантски кръст е булевардът „Шанз Елизе“, който минава по цялото разстояние от Триумфалната арка до Пале дьо Лувр. Късият трансепт на кръста опира с единия си край в Националното събрание, а в другия — в изумителната църква „Св. Мария Магдалина“.

Най-важният обект обаче се намира в пресечната точка на тези две оси.

Там е Плас дьо ла Конкорд.

Станал известен по време на френската революция като място за екзекуции на стотици благородници, площад „Конкорд“ е облян в кръв дом на гилотината.

Днес обаче в геометричния център на площада, с други думи в центъра на Париж, в абсолютния фокус на Париж, се извисява... египетски обелиск.

Вторият обелиск от Храма на Луксор.

От всички обелиски по света — независимо дали все още в Египет, или вече на други места — парижкият обелиск се отличава в един много важен аспект: Пирамидионът на върха му е позлатен.

На историците това им харесва, защото точно така са изглеждали египетските обелиски в древността: малките пирамидки на върховете им били обковани с *електрум* — рядка сплав на злато и сребро.

Най-интересното в случая обаче е, че Златният пирамидион на парижкия обелиск е относително скорошна придобивка: добавен е към високата каменна игла едва през 1998 година.

— Пух — обади се Уест, — провери ли катакомбите?

— Да, чисти са. Входният портал се намира под моста „Шарл дьо Гол“ и тунелът върви под булевард „Дидро“. Ключалката е разбита.

— Стреч? Влакът?

— Перон 23. Заминава в 12:44. Първа спирка — Дижон.

— Добре.

Докато пътуваше по „Шанз Елизе“, Уест оглеждаше широкия булевард напред и държеше под око парижкия Обелиск, който се извисяваше над уличния трафик с поне шестетажната си височина.

В колата имаше екипировка за катерене — въжета, куки, клинове, карабинки — и Уест бе готов да изкатери величествената игла и да разгледа горната ѝ част. Предполагаше, че ще изглежда като поредния изкукал безразсъден търсач на силни усещания, но пък ако беше достатъчно бърз, щеше да се измъкне преди пристигането на полицията. След това екипът му щеше да продължи за Лувъра, където мисията им щеше да е по-значима, но и много по-опасна.

В този момент — вече бяха наближили — трафикът пред тях за момент се разкъса и...

— О, не! — прошепна Уест и дъхът му секна.

Цялата долна половина на Обелиска бе скрита под скеле. От него бяха издигнали около три етажа, а плоскостите за минаване бяха скрити под защитна мрежа, както се прави със строителните скелета.

А в основата на временната конструкция шестима охранители пазеха единствения вход.

Голяма табела на френски и английски поднасяше извинения за неудобството — Обелискът бил покрит за „наложително почистване“.

— *Чистят го*, моля ви се — насмешливо каза Стреч. — Доста удобно за тях, нали? Е, вече знаем, че европейските ни съперници са наясно с тази следа.

— „Еретическото евангелие на Марко“ е добре известно на много хора. Копия от него могат да се намерят из целия свят — обясни Уест. — Дел Пиеро несъмнено притежава такова. Сигурно вече е проверил и измерил Обелиска, и понеже не може да го премести оттук, е взел мерки да го „запечатат“ и да ни попречи да направим същото. Което означава — по дяволите! — че Дел Пиеро е на крачка от това да намери гробницата на Александър и да се сдобие с най-горната част... — Уест се загледа в скрития под скелето Обелиск, обмисляше, променяше планове, адаптираше ги към новата ситуация. — Това променя нещата. Или по-скоро променя всичко. А следователно и планове ни. Вече не можем да минем най-напред през Обелиска. Така че първо ще се занимаем с Лувър по планирания начин. А на излизане ще хвърлим едно око на Обелиска.

— Шегуваш се — обади се Стреч. — Както се оформят нещата, вероятно ще спасяваме живота си с бягство. Половината френска жандармерия ще ни преследва по петите с настървение...

— Сблъсък с европейците при Обелиска в точно този момент, Стреч, ще привлече твърде много внимание — отговори Уест. — Надеждата ми бе да мога незабелязано да се изкатеря и да сляза. Сега разбираме, че това е невъзможно. Но след като направим онова, което смятам да направим в Лувър, Париж ще се взриви от възмущение и това състояние на пълен хаос ще ни даде прикритието да минем през охраната на Обелиска. А колкото повече се замислям, толкова повече се убеждавам, че начинът ни на измъкване ще се окаже крайно удачен.

— Изобщо не съм убеден... — промърмори Стреч.

Обади се и Мечо Пух:

— В какво си убеден и в какво не си убеден е без никакво значение, израилтянино. Честно казано, постоянните ти съмнения започват да ми лаят по нервите. Прави каквото ти казва Ловеца. Ако не си разбрал, тук командва той.

Стреч вплете поглед с Мечо Пух и прехапа език.

— В такъв случай ще се подчиня.

— Много добре — каза Уест. — Планът за Лувъра остава без промяна. Дългоух, ти си с мен и Лили. Тримата влизаме. Пух и Стреч — докарайте средството за измъкване и бъдете на позиция, когато скочим.

— Разчитай на нас, Ловецо — отвърна Мечо Пух.

След двацет минути Уест, Лили и Дългоух — невъоръжени — минаха през детекторите за метал на входа на Лувъра.

Прочутата стъклена пирамида се извисяваше над тях и къпеше просторния атриум на музея в ярка слънчева светлина.

— Това ми навява поредния спомен за Дан Браун — каза Дългоух и изви глава нагоре да огледа стъклената пирамида.

— Героите му не направиха в „Шифърът на Леонардо“ онова, което ще направим ние — изсумтя Уест.

Лили им даваше възможно най-благовидното прикритие, защото в очите на всички те бяха поредните възрастни, влезли тук, държейки за ръчичка малко дете.

В този момент клетъчният телефон на Уест иззвъня.

Беше Мечо Пух. Каза само:

— Готови сме.

— Десет минути — отговори Уест и прекъсна.

След осем минути Уест и Дългоух вече бяха облечени еднакво — с бели работни комбинезони на обслужващия персонал на Лувъра, взети „назаем“ от двама нещастни работници, които лежаха в безсъзнание в складово помещение някъде в музея.

Влязоха в крилото „Денон“ и се качиха по внушителното стълбище „Дару“. Стълбището се извиваше в плавни дъги, чезнеше и отново се появяваше високо над главите им, преди да стигне до гордо стоящата на широка площадка...

... крилата богиня на победата от Самотраки.

Тя бе, казано с две думи, просто изумителна.

Стоеше с изпъчени срещу вятъра гърди, величествените ѝ крила бяха под ъгъл зад гърба ѝ, влажната ѝ туника бе прилепнала по тялото — гениално увековечена в мрамор.

Метър и осемдесет висока и поставена върху метър и половина висок пиедестал, статуята се извисяваше над сновящите под нея туристи.

Ако главата ѝ бе запазена, Богинята на победата абсолютно сигурно щеше да притежава славата на Венера Милоска — друга „отседнала“ в музея богиня — защото както и да се погледнеше, майсторството на изработката ѝ с лекота превъзхождаше това на Венера.

Управата на Лувъра, изглежда, осъзнаваше този факт, което едва ли можеше да се каже за широката публика: статуята на крилатата богиня на победата се намираше високо в сградата, гордо изложена на първи етаж, недалеч от „Мона Лиза“, а на Венера бе отредено място в теснотията на едно от претъпканите подземни нива.

Мраморният постамент, върху който се намираше статуята, изобразяваше източения нос на кораб... само че предметът върху него никога не бе попадал на кораб.

Този предмет се бе намирал на облегалката за ръка на трона на Зевс — отчупеният връх на облегалката.

И ако човек се загледаше внимателно, щеше да открие част от гигантския *палец* на Зевс под Богинята на победата.

Естественото заключение бе поразително: ако Богинята бе толкова голяма, статуята на Зевс — истинското Чудо на света, изчезнало завинаги — би трябвало да е била невъобразимо гигантска.

Местоположението на Богинята — първи етаж в крилото „Денон“ на Лувъра — създаваше проблем на Уест.

Както и с другите ключови експонати в Лувъра, всички обекти на първи етаж се охраняваха с лазер: в мига, в който някоя рисунка или скулптура се поместеше, това довеждаше до сработването на невидим лазер и във всеки портал на двореца се спускаше стоманена решетка, която запечатваше крадците в сградата.

Само че на първи етаж имаше допълнителна предпазна мярка: стълбището „Дару“, с всичките му завои и извивки, можеше елементарно да бъде блокирано и крадците щяха да останат на първи етаж. С други думи, Богинята можеше да бъде обезпокоена, но нямаше начин да бъде изнесена.

Облечени в работните си комбинезони, Уест и Дългоух тръгнаха нагоре по стълбището и спряха пред високата статуя на Богинята на победата.

Следващият им ход беше да разместят някакви засадени в саксии дръвчета на площадката, което остана незабелязано от минаващата покрай тях тълпа.

Уест постави две дръвчета леко вляво на статуята, докато Дългоух премести две от по-големите саксии съвсем встрани, до входа, който извеждаше в южна посока, към страната на Лувъра, гледаща към Сена. Лили бе застанала до този вход.

Никой не им обръщаше никакво внимание.

За хората те бяха най-обикновени работници, дошли, за да свършат някаква неизвестна, но очевидно наредена им от началниците работа.

Уест взе от едно сервизно помещение навит на руло параван, на който пишеше „В ремонт“, и го опъна на стойка пред статуята, като по този начин я скри от погледа на хората.

После погледна към Дългоух, който кимна, за да покаже, че е готов.

Джак Уест-младши си позволи да преглътне.

И сам не можеше да повярва на онова, което бе намислил да направи.

Пое дълбоко дъх, качи се на мраморния подиум, който представляваше поставката за ръце на трона на Зевс и... бутна

Крилатата богиня на победата от Самотраки — безценна мраморна статуя на над 2000 години — на пода!

В мига, в който основата на статуята се отлепи от постаментата, в музея се разнесе вой на сирени и забляскаха червени светлини.

Масивни стоманени решетки с грохот започнаха да се спускат във всеки портал, да запечатват стълбището и площадката.

Всички... с изключение на един.

Южният портал.

Неговата решетка също се плъзна надолу...

... и спря с удар на половин метър от земята, блокирана от двете тежки саксии, оставени под нея от Дългоух само преди секунди.

Това бе изходът към спасението...

Богинята падна върху двете дръвчета, които Уест бе преместил вляво от нея, и ударът бе смекчен в клоните им.

Уест се хвърли към обърнатата с основата си нагоре статуя и огледа краката ѝ или по-скоро малкия кубичен къс мрамор, върху който стояха краката ѝ.

Извади големия гаечен ключ, който бе взел от сервизното помещение.

— Дано археолозите по света ми простят — прошепна и замахна с всичка сила.

Един удар, втори, трети...

Туристите на площадката викаха разтревожено. Двама пристъпиха да видят какво става зад паравана, но Дългоух ги спря с гневен поглед, който не вещаеше на любопитните нищо хубаво.

Трите удара на Уест с гаечния ключ сложиха край на съществуването на малкия мраморен пиедестал... но извадиха на бял свят *трапец от масивно злато* с основа може би малко под половин метър.

Третата част на Пирамидиона.

Която бе скрита в мраморния пиедестал на статуята на Богинята на победата.

— Лили! — извика Уест. — Ела да погледнеш. В случай, че я загубим по-нататък!

Лили дотича и впери поглед в разкошния златен трапец и загадъчния символ, изгравирани върху него.

— Нови редове от двете заклинания.

— Добре. Можем да тръгваме — каза Уест.

Напъхаха частта в здравата раница на гърба на Дългоух и предвождани от Лили, побягнаха и се плъзнаха под полуотворената решетка в портала, извеждащ на юг.

Дългоух и Уест ритнаха встрани подпиращите решетката саксии и тя с трясък затвори входа зад тях.

Тичаха по безкрайно дълъг коридор. Сърцата им биеха до пръсване.

Зад тях се разнесоха викове — викове на френски. Охраната на музея ги преследваше.

Уест бързо каза в радиомикрофона си:

— Мечо Пух? Там ли сте?

— Чакаме. Надявам се да използвате правилния прозорец!

— Ей сега ще се разбере.

Коридорът, избран от Уест, свършваше с десен завой под прав ъгъл. След това излизаше в много дълъг вестибюл, който на практика оформяше най-южното крило на Лувъра. Цялата лява стена на вестибюла бе скрита под подредени един до друг шедьоври. Няколко високи френски прозореца гледаха към Сена.

И точно в този миг във вестибюла се появи втора група охранители — и се втурна с викове към тях.

Уест запрати тежкия гаечен ключ към първия френски прозорец във вестибюла и разби стъклото. Парчетата се посипаха навсякъде.

Той надникна през прозореца...

... и видя Мечо Пух — на едно ниво с тях, буквално на сантиметри...

... стъпил върху откритата горна платформа на двуетажен автобус!

Между Лувъра и Сена има само едно нещо — тясното платно на дългата крайбрежна улица Ке де Тюйлери. Тя следва извивките на коритото на реката и е с променливо ниво: издига се, където има мостове, и се спуска, където има тунели.

Точно на тази улица редом с Пале дьо Лувр беше паркиран откраднатият от Мечо Пух двуетажен автобус — един от онези отворени отгоре яркочервени автобуси за туристи, които обикалят по улиците на Париж, Лондон и Ню Йорк.

— Е? Какво чакаш? — извика Мечо Пух. — Хайде!

— Идваме...

Уест му хвърли Лили, изтласка Дългоух с тежката раница и сам скочи от прозореца на първия етаж върху горната платформа на двуетажния автобус. И го направи в последния възможен момент, защото тичащите към тях пазачи решиха да открият огън.

В секундата, в която краката му стъпиха върху откритата платформа на автобуса, Стреч — той беше на мястото на шофьора — натисна педала на газта, автобусът полетя напред и втората част на преследването започна.

Червеният двуетажен автобус се вля със застрашително разлюляване в парижкия трафик със скорост, която никой никога не би помислил, че може да развие.

В далечината вече се разнасяше вой на полицейски сирени.

— Наляво и пак наляво! — извика надолу Уест. — Заобиколи Лувъра! Обратно към Обелиска!

Автобусът взе завоите на скорост, а Уест изтрополи по стълбите и застана зад Стреч.

— И какво да правя, като стигнем там? — попита Стреч.

Уест се взря напред... Обелискът вече изникваше над редицата дървета вляво от тях.

— Искам да се забиеш в скелето! — нареди той и пак хукна нагоре.

Със свистене на гумите двуетажният автобус излезе на площад „Конкорд“ и едва не се прекатури от скоростта.

Охранителите на скелето около Обелиска мигновено осъзнаха какво ще стане и се хвърлиха встрани от пътя му миг преди той да се забие в скелето и да помете значителна част от него.

Автобусът с клатене спря...

... и Джак Уест скочи от горната платформа направо на второто ниво на скелето с праметното през рамо въже и с екипировка за катерене в ръка.

Изтича по дъските на платформата, качи се на по-горното и последно ниво и видя самия Обелиск.

Високата като камбанария каменна игла бе изцяло покрита с дълбоко гравирани в повърхността ѝ йероглифи. И се извисяваше в небето.

Йероглифите бяха едро изписани в хоризонтални редове — приблизително по три на ред — и съдържаха символи с фараона, изображения на Озирис и животни: соколи, оси и на втория ред — бухали.

Като използваше за захващане и за стъпване дълбоко изсечените в камъка йероглифи, Уест се закатери нагоре с лекотата, с която дете се катери по дърво.

В слушалката му експлодира гласът на Стреч:

— Уест! Шест полицейски коли се приближават с максимална скорост по Шанз Елизе!

— На какво разстояние са?

— Минута и половина, дори по-малко...

— Дръж ме в течение. Макар да си мисля, че ще се наложи да се безпокоим за нещо по-сериозно от парижките полицаи.

Продължаваше да се катери по високата каменна игла, все по-високо. В един момент погледна надолу и видя колко малък изглежда големият червен автобус.

И тогава стигна до върха на повече от 20 метра над земята. Отразяващите се от Златния пирамидион слънчеви лъчи го заслепяваха.

Спомни си цитата от бележника на Хеслер:

*„Прекарай мощта на Ра през ушите
на извисяващите се игли на великия Рамзес,
от втория бухал на първата
към третия на втората...
... при което ще се открие гробницата на
Искендер.“*

— Третият бухал на втората — каза той на глас.

И наистина, на втория ред на този обелиск — вторият обелиск от Луксор — имаше издълбани един до друг три бухала.

А до главата на третия се виждаше малък кръг, изобразяващ Слънцето.

Уест си помисли колко малко са онези, които са виждали това отблизо — нали се намираше толкова високо над главите на хората... но сега и тук... от това място слънчевият диск изглеждаше малко странно... сякаш... сякаш не бе изгравирен, а по-скоро беше... хм... запушена дупка в камъка?

Уест хвана „тапата“ и със сила я дръпна — и видя хоризонтален отвор с диаметър около два пръста, идеално кръгъл, сякаш пробит през Обелиска.

Прехвърли се от другата страна на върха на Обелиска и намери и извади втора „тапа“. Сега вече можеше да гледа през отвора в каменната игла.

— Уест! Побързай! Полицайте са почти тук...

Без да обръща внимание на Стреч, Уест извади от джоба си две специални устройства: лазерен висотомер, за да измери точната височина на хоризонталния отвор, и цифров геодезически инклинометър, за да снее точния наклон на отвора — вертикален и страничен.

С резултатите от тези измервания можеше да отиде в Луксор, да пресъздаде този обелиск „виртуално“ и по този начин да открие точното разположение на гробницата на Александър Велики.

Висотомерът регистрира височината и издаде слаб сигнал. Уест насочи инклинометъра по дължината на отвора. Няколко секунди... Друг слаб сигнал. Сега разполагаше както с височината, така и с ориентацията на отвора в пространството.

Следователно можеше да си тръгва.

И бързо се спусна, опрял разтворени крака по повърхността на иглата, както пожарникар се спуска по стълба.

Краката му стъпиха на скелето в мига, в който шестте полицейски коли забиха спирачки по периметъра на Плас дьо ла Конкорд и от тях се изсипаха петнайсетина парижки полицаи.

— Стреч! Тръгвай! — извика Уест, докато тичаше по най-горното ниво на триетажното скеле. — Идвам!

Автобусът се измъкна на заден ход изпод срутената около него част от скелето, после Стреч смени предавката и голямата червена машина рязко потегли напред точно когато Джак Уест скочи във въздуха и полетя надолу...

... и тупна с глух удар на горната платформа на автобуса миг преди той да поеме към Сена.

От мига на смелия им удар в Лувъра в играта се бяха намесили други сили.

Както можеше да се очаква, дръжката кражба бе предизвикала истинско вълнение в парижката полиция — но вълните се контролираха от други сили в държавата.

Онова, което Стреч не знаеше, бе, че парижката полиция бе принудена да се подчини на желанието на най-висшите ешелони на властта и бе *изтеглена от преследването*.

Преследването щеше да бъде осъществено от френската армия.

Точно както Уест бе предвидил.

И така, докато червеният автобус се отдалечаваше от Обелиска и срутеното скеле, парижката полиция не предприемаше нищо. Полицаяте просто заеха позиции по периметъра на Плас дьо ла Конкорд.

След малко покрай полицаите се пронесоха пет зелени тежковъоръжени камионетки и се устремиха след автобуса.

Сред раздразнения лай на клаксони и воя на сирени двуетажният автобус за втори път този ден се носеше по самия бряг на Сена, слаломираше из рехавия дневен трафик, профучаваше на червено и оставяше след себе си вълна от хаос.

Тази вълна разсичаха петте машини на френската армия.

Всяка бе предназначена за отряд от трима разузнавачи и бе известна като „Панхард VBL“. Съоръжени с турбокомпресорен дизелов двигател, четириколесно задвижване и издължено като стрела купе, панхардите бяха бързи и маневрени коли с висока проходимост и изглеждаха като бронирана версия на спортен автомобил.

Панхардите, преследващи Уест, бяха екипирани с всевъзможни варианти на оръдейни кули: някои бяха с дългоцевни 12,7-милиметрови картечници, други имаха страховито изглеждащи ракетни установки TOW.

И всички те вече бяха по следите на измъкващия се автобус.

И незабавно откриха огън, и разбиха прозорците по лявата страна на автобуса... секунда преди той да нахлуе с рев в един тунел и да блокира всяка възможност да се изнесат странично за по-добър ъгъл на обстрелване.

Два от панхардите опитаха да се вмъкнат странично покрай автобуса, но Стреч без колебание ги засече, затисна ги с по-голямата маса на машината до стената и започна да ги мачка в нея.

Машините на военните изостанаха и се преобърнаха.

На горната платформа на автобуса Мечо Пух и Уест залитаха при всяка промяна на посоката и неуспешно се опитваха да отвърнат на обстрела. В един момент Пух забеляза една от ракетните установки на преследващите ги коли и извика:

— Имат ракети!

— Няма да ги използват! — извика Уест. — Не могат да рискуват да унищожат частта.

— Уест! — прозвуча в слушалките им гласът на Стреч отдолу. — Скоро ще се усетят и ще ни блокират пътя! Какво ще правим?

— Ще караме още по-бързо! — отговори Уест. — Трябва да стигнем при моста „Шарл дьо Гол“ и...

Още преди да завърши, изскочиха под слънцето... и видяха два хеликоптера на френската армия.

Бяха съвсем различни: единият бе малък и лек, модел „Газела“, с издължени форми и явно бърз. От него под всевъзможни ъгли стърчаха дулата на оръжия и ракетни установки.

Другият бе по-голям и изглеждаше много по-застрашително: „Супер Пума“ за транспортиране на войска — френският еквивалент на американския „Супер Сталион“. Голям и здрав, той бе в състояние да лети с 25 тежковъоръжени войници на борда.

Кое то несъмнено правеше в момента.

Увисна над покрива на носещия се автобус, като следваше извивките на уличното платно по северния бряг на Сена. Вратите му се отвориха и през тях хвърлиха въжета. Френският план беше съвсем ясен.

Щяха да атакуват автобуса в движение!

Операцията явно се координираше добре, защото едновременно с това три от преследващите ги панхарда увеличиха скорост и обградиха автобуса.

— Е, начукаха ни го — безизразно констатира Стреч.

И все пак той рязко завъртя волана, заби се в машината отдясно, изхвърли я с лекота от уличното платно, тя излетя през ниския метален парапет, изхвърча във въздуха с продължаващи да се въртят колела, описа парабола и се заби във водите на реката.

На горната платформа Уест се опита да обстрелва увисналия над главите им хеликоптер, но помитащ откос от „Газела“-та го накара да се хвърли без замисляне на пода. Куршумите надупчиха седалките около него.

— Стреч! Маневрирай, дявол да го вземе! — извика той, но вече беше твърде късно.

Първите двама смелчаги от „Супер Пума“-та вече се бяха спуснали по въжетата и тежко скочиха близо до него.

Веднага се ориентираха, видяха опитващия да се скрие зад останките от седалките Уест — незащитен, свършен... Извадиха пистолетите си и дръпнаха спу...

... но миг преди това подът под краката им изригна в залп от куршуми, изстреляни съвсем неочаквано от някой, който се намираше долу.

Двамата френски десантници паднаха. Миг по-късно Мечо Пух подаде глава през отвора на стълбата.

— Улучих ли ги? Улучих ли ги? Добре ли си? — попита той.

— Добре съм — отговори Уест и побърза да слезе при останалите. — Хайде! Трябва да стигнем до моста „Шарл дьо Гол“, преди този автобус да се е разпаднал.

Непрестанното изкачване и спускане на уличното платно, по което се движеха с максимална скорост, несъмнено би доставило голямо удоволствие на пътуващите туристи; след като оставиха Лувъра зад гърба си, пътят минаваше покрай първия от двата острова в средата на Сена — Ил дьо ла Сите. Многобройни мостове — подминаваха ги с такава скорост, че бе невъзможно да се разгледат — отдясно на тях свързваха брега с острова.

Ако продължаваха по този път, скоро щяха да навлязат в квартал Арсенал, в района, където се бе издигала Бастилията.

След това идваше ред на нови два големи моста: „Аустерлиц“ и „Шарл дьо Гол“: вторият започваше недалеч от свръхмодерната сграда на Министерството на икономиката, финансите и промишлеността, която на свой ред бе близо до Лионската гара — гарата, обслужваща с високоскоростни влакове Югоизточна Франция.

Червеният двуетажен автобус продължаваше да се носи по крайбрежната улица, маневрираше сред уличния трафик и с влудяващо безразличие изтласкваше преследващите го военни машини.

Стрелна се под няколко надлеза и с абсолютно незачитане на всякакви правила за движение пресече няколко кръстовища. В един момент профучаха покрай катедралата „Нотър Дам“, но това, изглежда, бе единственият автобус на света, който не спря да отдаде дължимото на внушителната гледка.

Веднага след като Уест напусна горната платформа на автобуса, френските десантници от „Супер Пума“-та над тях се заловиха сериозно със задачата да превземат автобуса... въпреки усилията на Стреч да затрудни максимално работата им.

Това им отне около минута.

Десантниците се спускаха по двойки и заемаха позиции на платформата. Скоро осмина души тръгнаха приведени към зейналия

отвор на стълбището и с готови за стрелба оръжия се приготвиха да превземат долната платформа...

... но в този момент Уест извика:

— Стреч! Горе гъмжи от войска! Виждаш ли онази изходна рампа? Мини под нея!

Право пред тях се задаваше поредният надлез с изходна рампа, започваща от тяхното платно и постепенно завиваща под наклон, за да се слее с платното на надлеза. Ниска бетонна ограда разделяше рампата от пътното платно, по което се движеха и което продължаваше напред под надлеза като през тунел.

— Какво? — извика Стреч назад.

— Действай! — изкрещя Уест. — Всички да се хванат за нещо! Дръжте се здраво!

Навлязоха в изходната рампа, без да намаляват скоростта, рампата започна плавно да се изкачва...

... и в същия момент Стреч изви рязко наляво, автобусът поднесе, удари се в бетонния парапет и...

... се преобърна!

Претърколи се през ниския парапет, използвайки основата му като опорна точка. Но скоростта му бе прекалено висока, за да спре веднага. Напротив, той продължи да се търкаля странично, излетя от изходната рампа, падна върху покрива си...

... и смаза до един осемте френски десантници на горната платформа!

Но и това не бе краят.

Понеже падането бе от значителна височина, страничната инерция не можеше да бъде убита толкова бързо.

Така че автобусът продължи да се претъркаля, отново стъпи на колела, започна второ преобръщане и се удари в другата стена на бетонното корито, по дъното на което се спускаше пътят. Това по невероятен начин го задържа на колела, така че автобусът продължи да се движи пак напред и се гмурна в тунела, след като току-що се бе претърколил на 360 градуса!

Всички в автобуса бяха замаяни от превъртането, което ги бе разхвърляло из салона.

По някакво чудо бяха оцелели до един.

Уест се надигна от пода и незабавно взе нещата в ръцете си.

Пое волана от Стреч, докато смачканият автобус изскачаше от тунела и навлизаше в квартал Арсенал. След като французите бяха видели с очите си докъде е готов да стигне Уест в решимостта си да предотврати превземането на автобуса му от въздуха, „Супер Пума“-та сега летеше над реката успоредно на автобуса.

Пред тях изникна модерната сграда от стомана и стъкло на Министерството на икономиката.

— Мостът пред нас е „Аустерлиц“ — каза Мечо Пух, наведен над рамото на Уест. — Следващият е „Шарл дьо Гол“.

— Ясно — отговори Уест. — Всички да приготвят малките кислородни бутилки, да извадят маските и да стоят близко до вратите. Действай!

Мечо Пух предаде указанията му на Лили, Стреч и Дългоух и те се придвижиха до изходите на автобуса.

Машината подмина изхода към „Аустерлиц“ и се понесе към следващия мост — „Шарл дьо Гол“. Също като „Аустерлиц“, „Шарл дьо Гол“ започваше отдясно на тях и минаваше над реката. От другата му страна стъклените кули на Министерството на икономиката се забиваха в небето.

Крайбрежната улица започна да се изкачва, за да предложи възможност за завиване към моста по изходната рампа.

И на мястото, където всички коли забавят, за да се изкачат по рампата, Уест заби педала на газта в пода.

В резултат се включи в пътя за преминаване по „Шарл дьо Гол“ на феноменална скорост — и в този момент разнебитеният автобус изпълни последния номер в земния си път.

Блъсна ниската ограда за пешеходци в лявата страна на моста, излетя над Сена, пое към небето в зрелищна парабола, стигна най-високата си точка, предницата се наклони надолу и последва падане... по време на което Уест се измъкна от шофьорската седалка и заедно с останалите скочи през вратите на автобуса, преди той да се заби в реката.

Автобусът изхвърли мощен гейзер — а около него имаше четири по-малки: от скоковете на пътниците му.

За ужас на летящите в двата съпровождащи автобуса хеликоптера, никой не изплува.

Само че под водата ставаха някои невидими отгоре неща.

Всички бяха оцелели след съзнателно извършената катастрофа и сега се регрупираха около Уест, сложили леководолазните си маски, захранвани с кислород от малките бутилки.

Заплуваха в мътните кафеникави води на реката към калдъръмения северен бряг на Сена в района под моста.

Тук, в средновековната стена, под повърхността на реката имаше ръждясала от векове врата.

Катинарът, който я държеше заключена, бе нов и наглед здрав, но за него се бе погрижил Мечо Пух — още сутринта. И сега катинарът си висеше на мястото и за невнимателния наблюдател дори изглеждаше непокътнат. Само че Мечо Пух го бе срязал, така че сега само леко го дръпна и отвори ръждясалата врата.

От другата ѝ страна започваше зидан подземен коридор — чезнеше напред в мътната вода. Екипът се насочи в прохода, като последния — Дългоух — не пропусна да притвори вратата и с малко усилия щракна в халките чисто нов катинар, същия като предишния.

На двайсетина метра пред тях подводният проход се издигаше в тесен канализационен тунел.

Всички се изправиха, газеха до колене в смърдящата вода.

— Готическа картина — безизразно изказа общото впечатление Стреч.

— Християнски катакомби от седемнайсети век — обясни Мечо Пух. — Минават под целия Париж. Общата им дължина надвишава двеста и седемдесет километра. Този клон от тунелите стига до булевард „Дидро“. По тях ще минем под Министерството на икономиката и ще излезем на Лионската гара.

Уест си погледна часовника.

12:35.

— Хайде — подкани ги той. — Влакът няма да ни чака.

Трите останали армейски панхарда спряха до моста „Шарл дьо Гол“ и от тях се изсипаха десантници. Червеният двуетажен автобус бавно потъваше.

Двата хеликоптера патрулираха над мястото на катастрофата и търсеха оцелели.

Любопитни парижани се трупаха на моста да гледат.

Допълнителни отряди на командосите бяха изпратени в комплекса на Министерството и в гара „Аустерлиц“ — друга голяма гара, също до моста „Шарл дьо Гол“, но на южната страна на Сена.

Всички незаминали влакове бяха спрени. Като допълнителна предпазна мярка бяха спрени и влаковете, тръгващи от Лионската гара — доста по на север, но дори тази малко вероятна възможност не бе пренебрегната.

В действителност последният напуснал този ден Лионската гара влак се оказа експресът в 12:44 от Париж за Женева, с първа спирка в Дижон.

След час, преоблечени в сухи дрехи, Уест и хората му слязоха от влака в Дижон, усмихнати и изпълнени със законно чувство на удовлетворение.

Качиха се на чартърен полет за Испания, където щяха да се срещнат с „Халикарнас“ и да продължат към Кения.

Усмивките им казваха всичко.

След два провалени опита — или дори три, ако се броеше и частта от Мавзолея — най-сетне разполагаха с част от Пирамидиона.

Вече бяха в положение да преговарят.

И наистина бяха пълноправни участници в играта.

БАЗИЛИКАТА „СВ. ПЕТЪР“

ВАТИКАНА, РИМ

18 март 2006, 12:45

2 дни преди настъпването на Тартар

По същото това време, на 2000 километра от тях, в Рим, един дългобрад мъж в черните одежди на католически свещеник пресече широкия площад пред базиликата „Свети Петър“ — величествената

катедрала, проектирана от Микеланджело, най-свещеното място на богослужение в Римокатолическата църква.

С дългата си сива брада и прегърбена походка Макс Епер правеше впечатление на човек, чието място е именно тук: стар сбръчкан свещенослужител, може би дори от източноправославната вяра, дошъл във Ватикана.

Съпровождаха го Зоуи и Фъзи. Докато пресичаха заедно с тълпите туристи площад „Свети Петър“, Зоуи не можеше да откъсне очи от гигантския каменен обелиск, гордо издигащ се в центъра на площада.

— Култът на Амон Ра — късо каза Магьосника, докато минаваха покрай извисяващата се каменна игла.

Зоуи извърна глава и продължи да гледа този *египетски* паметник, така гордо издигащ се пред най-голямата католическа църква на света.

— Култът на Амон Ра...

И сви рамене.

Влязоха в базиликата.

Малко са сътворените от човешка ръка сгради, които могат да съперничат на базиликата „Свети Петър“ с размерите си. Тя е оформена като гигантско разпятие — точно така е оформен и центърът на Париж — а световноизвестният ѝ купол се издига на замайващите 90 метра височина над блестящ мраморен под. Ярки слънчеви лъчи разсичат като божии посланици полумрака в църквата — проникват през невъзможно високи прозорци.

Микеланджеловата „Пиета“ се намира встрани от централния вход. В ниши по дължината на нефа се издигат величествени статуи на светци — св. Игнаций, св. Франциск Асизки — и гледат хората от горе надолу.

Всичко е създадено така, че да внушава благоговение.

Но най-зрелищната част от смайващата катедрала се намира в най-свещеното ѝ място — пресечната точка на кръста.

Тук е олтарът на свети Петър, покрит от колосален навес, подпрян в четирите си ъгъла на четири колони и изработен от яко позлатено желязо. Върховете на четирите колони, дебели като стволоче

на вековно дърво, са увенчани с наклонени напред ангели, вдигнали тръби във възхвала на Всевишния.

Отдолу е олтарът.

— Изглежда толкова обикновен — каза Фъзи.

Беше прав. Олтарът на свети Петър е забележително обикновен — най-смпъл продълговат мраморен блок, поставен върху издигнат постамент. В момента, понеже не се използваше, бе застлан с проста покривка в бяло, златно и червено, върху която бяха сложени няколко свещи. Дебело въже, висящо в халките на месингови стълбове, преграждаше пътя на любопитните.

— Да — каза Магьосника. — Като се има предвид значението му, изглежда удивително смпъл.

— Най-важното в момента е дали Заид ни е казал истината — обади се Зоуи.

Преди двата отряда да се разделят, Заид бе разкрил, че частта от храма на Артемида е зазидана в олтара на базиликата „Свети Петър“. Според него трапецът бил вложен с лицето надолу в невзрачния олтар по такъв начин, че основата му е изравнена с горната повърхност на олтара. За хората без въображение това би изглеждало като квадратна златна плоча в плоската повърхност — квадратна плоча с кристал в центъра.

За посветените това означаваше много повече, разбира се.

Магьосника огледа олтара.

— Предполагам, че само неколцина кардинали са имали правото да погледнат непокрытата повърхност на олтара. А още по-малко са онези, които са наясно с истинското значение на златния трапец, взидан в нея. Това със сигурност са най-висшите, привилегированите посветени в истинската история на Църквата.

— И какво ще правим сега? — попита Зоуи. — Едва ли ще можем да извадим лост и да изкъртим трапеца от олтара пред погледите на всички тези хора.

— Трябва ми само да му хвърля един поглед — обясни Магьосника. — И да се опитам да запомня какво пише.

Бяха заобиколени от туристи, униформени представители на швейцарската гвардия и — в това Магьосника нямаше никакви съмнения — неизвестен брой цивилно облечени охранители, готови да сграбчат всеки натрапник, дръзнал да направи крачка към олтара.

Всеки — с изключение може би на немощен стар свещеник.

— Искам да привлечете вниманието към себе си — каза Магьосника. — Започвам.

И без да чака нито секунда, бързо пристъпи напред, отправи изпълнен с обожание поглед към навеса над олтара и се приближи до преградното въже, видимо прехласнат от удивление.

И преди някой да понечи да го спре, прекрачи въжето, тръгна нагоре по стъпалата към пиедестала...

... и застана до олтара и загали плоската повърхност на мраморния блок, сякаш той бе изтъкан от божествената същност.

Мигновено от тъпата тихо се материализираха няколко от цивилните охранители и без колебание тръгнаха към олтара.

Застанал зад блока в самото сърце на базиликата, Магьосника бързо дръпна покривката и погълна с поглед голата плоска повърхност.

Онова, което се разкри пред очите му, бе замайващо.

Повърхността на олтара бе изработена от фин бял мрамор — с изключение на центъра. Тук Магьосника видя изравнена с мраморната плоча квадратна секция от чисто злато.

Беше със страна малко под метър. Не можеше да се разбере дали е трапецовидна, понеже се виждаше само основата ѝ. Но в самия център наистина имаше малък подобен на диамант кристал.

Частта от храма на Артемида.

Магьосника се взря в гравираното в повърхността на трапеца заклинание:

Σ↳=Σ\$†ΠΠΛ††ΣΣΠ↳ΣΣ†ΠΠΣ
Σ†ΛΣ↳Σ†↳Π↳†Π
ΠΛΛΣ↳=Σ↳†Λ↳↳†Π†ΣΣ↳Σ↳
↳ΣΠΠ†↳Λ↳Σ↳††Σ↳Σ↳Σ†ΠΠ
ΣΛ↳ΣΣΣΣΣΠ†ΠΣ†

Очите му блеснаха като обектив на фотоапарат и той се втренчи в надписа: влагаше всичко от себе си в опита да запамети заклинанието за краткото време, с което...

— Извинете, отче, но не можете да се качвате тук... — Нечия твърда ръка го дръпна от олтара.

Двама швейцарски гвардейци го хванаха под мишниците и вежливо, но неумолимо го свалиха по няколкото стъпала.

В същото време друг служител на охраната отново застла олтара с покривката и скри златния трапец... макар да го направи с невъзмутимостта на човек, който просто възстановява реда на нещата, а не скрива голямата тайна, която се спотайваше тук.

— М-много съ-съ-жалявам — заекна Магьосника: преструваше се на сенилен и не оказваше никаква съпротива. — И-исках с-само да усетя силата на Бог в ц-ц-ц-ялата му с-с-слава...

Единият от двамата гвардейци — явно по-старшият — които го водеха надолу, го огледа внимателно, видя честните му очи, обърна внимание на рошавата му брада и ухабеното му расо и погледът му омекна.

— Добре, старче. Хайде, тръгвай си. И следващия път не прескачай въжето.

— Бла-а-а-годаря т-т-ти, с-с-синко.

Охранителите придружиха Магьосника до изхода.

Докато вървяха, Магьосника едва се сдържаше да не издаде възмущението си. Беше запомнил заклинанието — а това бе същото като да притежава самата част. След малко той, Зоуи и Фъзи щяха да потеглят към международното летище „Леонардо да Винчи“ и да излетят за дома.

Все така затиснат между безкомпромисните охранители, Магьосника успя да сдържи усмивката, която бе на път да разцъфне на лицето му.

В същия този момент в една полутъмна стая някъде във Ватикана един човек наблюдаваше лицето на Магьосника на екрана на малък монитор.

Беше Франческо дел Пиеро.

— Знаех, че ще дойдеш, Макс — тихо каза Дел Пиеро на образа на екрана. — И точно заради това не махнах частта от олтара. Защото бях убеден, че тя ще те извади на бял свят.

Обърна се към началника на охраната на Ватикана, който стоеше зад него, и каза:

— Ще тръгнат към летището. Следвайте ги, но засега не ги задържайте. Контролирайте радиосъобщенията им. Старецът ще изпрати сигнал малко след като напусне „Свети Петър“, за да информира своите, че мисията му е успешна. Оставете го да го направи. *Тогава* вече го задържете заедно със съучастниците му и го доведете при мен.

След няколко минути, докато се носеха в таксито на път за летището, Магьосника изпрати късо шифровано съобщение до Дорис в Кения. Съдържанието му беше:

„Мисията успешна. Идваме.“

Магьосника

Скоро таксито пристигна на аерогарата и зави в паркинга...

... и в този момент във въздуха се разнесе вой на сирени и от всички страни се появиха полицейски коли и обградиха таксито.

Магьосника, Зоуи и Фъзи бяха безпомощни — не можеха да направят нищо.

ВИКТОРИЯ СТЕЙШЪН

КЕНИЯ

18 март 2006, 21:45

2 дни преди настъпването на Тартар

В подземната радиокабина във фермата в Кения Дорис Епер каза в микрофона:

— Страхотна новина, Ловецо. Магьосника е тръгнал насам. Прати ми съобщение. Мисията в Рим е успешна. Ще са тук утре сутринта. Е, с теб ще се видим след няколко часа.

С пружинираща походка тя изтича нагоре по стъпалата към кухнята. Изпитваше облекчение, че всички са добре и че мисиите им са завършили успешно. Искаше да приготи празнична вечеря — просто им се полагаше.

Влезе в кухнята и... установи, че там вече има някой.

— Това наистина са чудесни новини, госпожо Епер.

Дорис замръзна.

Пред нея, седнал невъзмутимо до кухненската маса, бе самият Маршал Джуда. А зад него стояха прави дванайсет облечени в камуфлажни униформи тежковъоръжени американски войници от специалните сили.

Джуда я гледаше изпод вежди. В гласа му звучеше недвусмислена заплаха:

— Седни, Дорис. Да ги почакаме да се приберат.

ВИКТОРИЯ СТЕЙШЪН

КЕНИЯ

18 март 2006, 23:45

2 дни преди настъпването на Тартар

Уест и хората му се връщаха в Кения.

По пътя се отбиха в Испания, за да заредят с гориво, и точно тогава Лили направи поредното откритие, свързано с Текста на Калимах — изведнъж установи, че е в състояние да прочете следващия запис.

— И какво се казва в него? — попита Уест.

— Той е за Висящите градини на Семирамида — обясни тя. — Гласи следното:

*„Висящият Рай на Стара Вавилония.
Отправи се към изгряващото слънце
от точката, където двете дарителки
на живот стават една.
В сянката на планината Загрос
се изправи пред могъщия водопад,
сътворен от Третия велик архитект,
за да скрие пътеката, която е изсякъл.
Пътека, изкачваща се към входа на рая,
построен от великия Навуходоносор
за неговата съпруга.“*

Уест игриво разроши косата ѝ:
— Чудесно се справяш, фъстък. Чудесно! Магьосника ще се побърка от щастие.

* * *

„Халикарнас“ кацна с гръмотевичен рев на турбореактивните си двигатели на пистата във Виктория Стейшън малко преди полунощ. Беше истинска африканска нощ — издута пълна луна осветяваше като прожектор тревистата равнина, хълмовете смълчано се подаваха от земята като зъби в обсипаното със звезди небе.

Къщата бе на километър от пистата. От прозорците ѝ струеше оранжева светлина. Предупредителният сигнал — лампата над хвойната в предната градина — не бе включен.

Скай Монстър завъртя носа на самолета към хангара, изкопан в основата на хълма в края на пистата, бавно започна да рулира натам, а пътниците се заеха да събират багажа си.

Никой не можеше и да предположи, че в този момент ги следят двеста чифта очи.

С вой на турбините „Халикарнас“ закова пред портала на ярко осветения хангар.

Там, точно пред вратата, имаше подвижна стълба. А до стълбата, на десетина метра от тях, стояха посрещачите — в случая един човек: Дорис.

И пак никой в самолета не можеше да предположи, че тя го прави под заплахата от насочено към нея оръжие.

Самолетът спря до подвижната стълба на входа на хангара, но без да влиза в него — двигателят трябваше да се охлади няколко часа, преди да бъде затворен в помещението.

Щом шумът на турбините започна да заглъхва, Дългоух и Лили избутаха предната врата навън — нямаха търпение да видят Дорис и да

й покажат частта от статуята на Зевс — и изтрополиха надолу по стъпалата. Дългоух бе нарамил раницата с частта.

След тях вървяха Мечо Пух и Стреч, водеха Заид — той отново бе с белезници.

Скай Монстър и Уест се задържаха в самолета: Скай Монстър, за да приключи със следполетната проверка на системите, а Уест просто искаше да събере нещата си — бележки, ръкописи, бележника на нациста Хеслер.

Навън бе шумно — четирите мощни турбореактивни двигателя на „Халикарнас“ още не бяха спрели напълно, макар воят им да ставаше все по-нисък.

Дългоух и Лили бяха преполовили разстоянието до Дорис.

— Дорис! Успяхме! — надвика Лили шума, но обикновено приветливото лице на Дорис този път бе студено, сякаш... сякаш знаеше нещо, което не можеше да разкрие.

Но в следващия миг като че ли събра сили, усмихна се мило и извика:

— Браво, моя малка Еовин! Какво триумфално завръщане! Все едно Гимли се връща в Мория, нали?

При думите ѝ Лили забави крачка.

А после внезапно спря.

Дългоух също спря и се обърна към нея.

— Какво има?

Обезпокоена, Лили боязливо се огледа. Но с изключение на Дорис пред хангара не се виждаше никой.

— Дългоух... лошо — тихо каза тя. — Трябва да се върнем в самолета. Това е клопка.

— Защо мислиш, че...

— Просто тръгвай! Веднага! — с нехарактерна за възрастта си властност заповяда тя.

И без да чака, рязко се извърна, хвана Дългоух за ръката и двамата заедно — бяха на двайсетина метра от самолета — побягнаха назад към „Халикарнас“.

В същия миг в хангара настана суматоха.

Всички врати се отвориха едновременно и от тях се изсипаха десетки облечени в черно американски войници.

Вратата към работилницата зад Дорис едва не излетя от пантите — през нея изскочи Маршал Джуда, придружаван от екипа на ГЕС под командването на Кал Калис.

Калис грубо блъсна Дорис и откри яростен огън по бягащите Лили и Дългоух.

Когато започна пукотевицата, различните хора направиха различни неща.

Уест.

Уест изтича до предната врата на „Халикарнас“, за да види какво става.

Скай Монстър.

Скай Монстър надникна пред стъклото на кабината и видя Лили и Дългоух да тичат с все сила към стълбата, преследвани от цяло пълчище войници с явно вражески намерения.

Заид.

Заид вече беше слязъл по стълбата и стоеше с все още оковани ръце между Мечо Пух и Стреч. Но очите му — налудничавият блясък в тях бе изчезнал някъде — внимателно наблюдаваха всички подробности на случващото се.

Всъщност Заид само малко преди това бе успял да извади скритото в панталоните си острие и вече бе срязал наполовина пластмасата на гъвкавите белезници, готов след секунди да забие острието между ребрата на Стреч и после да се опита да избяга — и точно тогава започна стрелбата. Той прецени, че е по-мъдро да се откаже от бягството, така че прибра острието в джоба си и бързо се изкатери по стълбата, по която вече бяха започнали да удрят куршуми.

И Джуда.

Докато хората му заобикаляха Дорис, за да влязат в хангара, Джуда спря пред нея и тихо изрече:

— Бях ти казал — никакви предупреждения.

След това, без ни най-малко колебание, извади пистолет „Глок“, опря дулото му в главата ѝ и стреля.

Уест надникна през предната врата точно в мига, в който Дорис се свличаше на земята.

— О... не! — прошепна той. — Не!...

След това погледна хангара.

Около него цареше истински хаос.

Американците буквално извираха от всяко възможно кътче на хангара. А през равнината към хангара се носеха три високопроходими тежковъоръжени джипа „Хъмви“.

Американците се насочваха към боинга като армия мравки, преследваща опитващите се да ѝ избягат Дългоух и Лили.

Едно нещо веднага му стана ясно: Дългоух и Лили нямаше да могат да стигнат до стълбата.

Американците щяха да им преградят пътя със стрелба. И още нещо забеляза — янкитата не стреляха, за да ги убият, а само искаха да им попречат да избягат. Явно бяха инструктирани да пазят Лили.

Но Дългоух и Лили вече бяха дотичали до количката с преносимия електрогенератор и до стълбата им оставаше съвсем малко. Количката всъщност бе по-скоро малко ремарке. При нормални обстоятелства, когато всички системи на „Халикарнас“ напълно спираха, на слизване от самолета Скай Монстър свързваше боинга с генератора, та самолетът да не остава без захранване. Но този път още не бе стигнал до тази операция.

Лили и Дългоух се скриха зад количката на генератора и Дългоух веднага откри огън срещу преследвачите им и ги принуди да спрат и да потърсят прикритие.

Така че в момента Уест надничаше от върха на стълбата, Мечо Пух и Стреч бяха под нея, приведени, за да избегнат огъня, Заид бе изкачил стълбата наполовина и бе на път да се спаси поне от куршумите.

А Лили и Дългоух клечаха — отрязани, приковани от преградния огън — само на пет непреодолими метра от стълбата.

Уест включи радиомикрофона си.

— Скай Монстър, пали двигателите! Трябва да се измъкнем оттук!

— Слушам. — И секунда по-късно мощните турбореактивни двигатели се събудиха за живот и гръмотевичният им вой заглуши

изстрелите.

— Дългоух! — извика в микрофона Уест. — Съжалявам, но трябва да намериш начин да качиш Лили на самолета. Веднага!

Сгушен зад количката с генератора, Дългоух трескаво обмисляше ситуацията.

Пет метра. Някакви си пет метра.

Само че в този миг тези пет метра му се струваха дълги като цял километър.

И изведнъж, с непозната за него кристална яснота, решението изникна в съзнанието му.

Както и да се развиеха нещата, за него изходът бе един — той щеше да умре.

Ако се хвърлеше към стълбите, щяха да го прострелят — дори да се поколебаеха за Лили, за него не можеше да има никакви съмнения.

От друга страна, ако останеха тук и американците ги заловяха — пак същото.

Щом стигна до този прост извод, той разбра, че няма избор.

— Лили — надвика той шумотевицата около тях, — знаеш ли какво? Ти си най-добрият приятел, който съм имал. Много си по-умна, но винаги ме изчакваше и винаги беше търпелива с мен. Но сега аз трябва да направя нещо за теб... и трябва да ме оставиш да го направя. Само ми обещай, че когато дойде моментът, ще направиш онова, за което си се появила на тази земя. И не ме забравяй — един тъп мърморко, който беше твой приятел. Обичам те, мъниче.

Наведе се, целуна я по челото, прегърна я, заслони я с тялото си...

... изскочи иззад прикритието им...

... и затича към самолетната стълба, както не бе тичал никога.

Отговорът на американците бе незабавен и жесток.

Те откриха огън.

Дългоух трябваше да направи шест крачки, за да стигне до стълбата.

Направи четири.

Американски снайперист заби куршум в тила му.

Куршумът проби черепа на Дългоух, излезе от другата страна и ирландецът падна като марионетка с прерязани конци... падна на колене по средата между генератора и стълбата — и изпусна Лили от безжизнените си ръце.

— Не! — изкрещя Лили. — Не-е-е-е!

Американците отново нападناха, насочиха се към момичето...

... но бяха спрени от необичайна гледка.

Точно в *същия миг*, по абсолютно *идентичен* начин, двама души изскочиха иззад самолетната стълба с два еднакви автомата МР-5 и от дулата им излетяха сеещи смърт откоси, насочени към двата края на хангара. Мъжете тичаха към Лили.

Бяха Стреч и Мечо Пух.

Едва ли бяха планирали действията си. Просто не бяха имали време за това. Бяха го направили независимо един от друг.

Но и двамата бяха подтикнати от една и съща мисъл.

Да спасят Лили.

Арабинът и евреинът стигнаха до нея едновременно, като през тези няколко секунди свалиха четирима американци.

Лили бе коленичила до тялото на Дългоух, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Без да спират да стрелят, Мечо Пух и Стреч хванаха Лили за ръцете и приведени изтичаха под прикритието на стълбата.

После, без да се бавят, започнаха да се качват — използваха заслона на металните плоскости на парапета. От външната им страна рикошираха куршуми.

Стигнаха до вратата на самолета, хвърлиха Лили през нея, претърколиха се вътре — а Уест затръшна вратата и закрещя към пилотската кабина:

— Скай Монстър, давай... давай... давай!

Гигантският 747 се завъртя буквално на място, обърна се към пистата и пое натам. В бронираните му бордове се забиваха безброй

куршуми.

Докато самолетът изпълняваше завъртането на място, носът му забърса едно от доближилите се прекалено много хъмвита и го сплеска безмилостно.

Мечо Пух и Стреч заеха местата си в оръжейните кули в крилата на „Халикарнас“, откриха огън с тежките картечници и взривиха останалите две хъмвита.

А през това време Скай Монстър подаде мощност на турбореактивните двигатели и огромният черен самолет започна да набира скорост по пистата. Сигналните му светлини бляскаха в нощта, след него се носеха неспиращи канонадата си джипове, а от оръжейните кули на самолета им отвърщаха с трасиращи куршуми. След секунди самолетът набра скорост, тежко се откъсна от земята и напусна доскоро смятаната си за секретна база.

В салона на „Халикарнас“ се бе възцарила мрачна тишина.

Уест държеше Лили в скута си. Тя продължаваше да хълца неудържимо, ужасена от смъртта на Дорис и Дългоух.

Самолетът набираше височина в нощното небе — без конкретна посока. Всички оцелели след престрелката се бяха събрали: Мечо Пух, Стреч и Заид. Скай Монстър бе в кабината и поне засега управляваше самолета без автопилот.

Уест трескаво мислеше.

Дългоух бе мъртъв. Дорис също бе мъртва. Тайната им база се оказа разкрита. А най-влюдяващото бе, че точно Дългоух бе натоварен да носи *частта от статуята на Зевс*.

Проклятие!

Само допреди минути бяха на гребена на успеха в тази невъзможна мисия. Напук на всички вероятности бяха успели да се доберат до част от Пирамидиона.

А сега...

Сега нямаха нищо. Бяха загубили двама души от екипа, бяха загубили базата си и бяха загубили единствената част, с която бяха разполагали.

И по дяволите, още не бе разбрал защо Лили и Дългоух така неочаквано се бяха обърнали и бяха побягнали към самолета. Тихо

попита Лили защо.

Тя подсмръкна и си избърса сълзите.

— Дорис ме предупреди. Каза, че връщането ни било като това на Гимли в Мория. Във „Властелина на пръстените“ Гимли се връща в мините на джуджетата край Мория, а мините са превзети от орките. Дорис ми изпращаше тайно съобщение. Явно не можеше да го каже открито, така че ми го каза така, че да разбере. Каза ми, че фермата е превзета от враговете ни и че трябва да бягаме.

Уест бе изненадан от способността на Лили за светкавична дедукция... и от саможертвата на Дорис.

— Отлично, фъстък. Отлично си се справила. — И я погали по косата. — Браво.

Мечо Пух формулира въпроса, който бе в ума на всички:

— Какво ще правим сега, Ловецо?

— Трябва да говоря с Магьосника — каза Уест и отиде пред една от комуникационните конзоли.

И тъкмо посягаше към нея, когато — сякаш по магия — конзолата замига и зазвъня.

— Видеотелефонът — обади се Стреч. — Входящо повикване.

— Трябва да е Магьосника — предположи Мечо Пух.

— Не е — отговори Уест: беше видял индикацията на конзолата. — Обаждат се от Виктория Стейшън.

Уест щракна превключвателя за приемане на обаждането и екранът на конзолата се събуди за живот. Изпълваше го лицето на...

Маршал Джуда.

Стоеше пред конзолата в хангара. До него бе Калис, зад тях — десетина от хората им.

— Моите поздравления, Джак. Господи, измъкна се направо на косъм. Впрочем, съжалявам... — поправи се той, — не всички имахте късмета да се измъкнете.

— Какво искаш? — изръмжа Уест.

— Знам ли, Джак... как бих могъл да искам нещо от теб? Та аз вече разполагам с всичко, което би могъл да ми дадеш: частта от Зевс, в добавка към трите други, с които вече разполагам. О... и не съм съвсем сигурен, че си в течение за съдбата на твоя приятел Епер след

Рим. Изглежда, е попаднал в ръцете на европейските ни конкуренти. Надявам се да се отнесат с него добре.

Уест се постара да скрие изненадата си. Наистина не знаеше, че европейците са заловили Магьосника.

— Да, Епер е заловен. — Джуда се усмихна. — Май не го знаеше, нали?

Мамка му!

— Защо се обаждаш? — сопна се Уест. — За да злорадстваш?

— За да ти напомня за положението, в което се намираш, Джак. Замисли се какво постигна. Вашето сдружение от пикливи нации не трябваше да сядат на масата при големите. Във всеки момент от паралелно развиващите ни се мисии аз успях да те победя: в Судан, в Тунис и сега в Кения. Не схващаш ли? Където и да отидеш, винаги ще те намеря. Няма на земята място, където да се скриеш от мен. Моите учени всеки момент ще разкрият къде се намират Висящите градини, а — за разлика от теб — ние отдавна знаем за значението на парижкия Обелиск, така че до два дни ще разполагаме с измерванията, които ни трябват, за да открием местоположението на гробницата на Александър в Луксор — мястото, където е скрита последната част.

— Свърши ли?

— Какво ще кажеш да свърша със следното: ти никога не си имал и минимален шанс в тази мисия, Джак. Нека ти предложи един бърз урок относно закона на нациите: има големи риби, има и цаца. Големите риби изяждат малките. Ти си изправен пред много голяма риба, Джак, и вече те е налпала. С мисията ти е свършено.

— Ще ти убия, Джуда — студено каза Уест. — Заради Дорис.

— Стига да можеш, Джак. Стига да можеш...

Джуда прекъсна връзката. Уест се усети, че продължава да се взира в празния екран.

Дълго никой не проговори.

Уест стоеше пред екрана, стиснал до болка зъби.

— Стреч — проговори накрая, — опитай да се свържеш с Магьосника. Да проверим дали Джуда не ни лъже.

Стреч отиде при конзолата за сателитна радиовръзка и опита всички канали, на които бе възможно да открие Магьосника, Зоуи или

Фъзи. Опитва дори мобилните им телефони.

Но никой не му отговори.

— Нищо — каза той и се върна при групата. — Няма отговор от Магъосника, нито от Зоуи или Фъзи.

Отново се възцари тежка тишина. Вече започваха да осъзнават безизходността на ситуацията.

Към ужасните загуби във Виктория Стейшън трябваше да добавят още трима души — включително онзи, който бе най-големият извор на знания, така нужни в тази мисия — Магъосника.

В този момент се обади Стреч:

— Каквото и да предприемехме, Джуда винаги знаеше точно какво става и ни следвате по петите. И в Судан. И в Тунис. А преди малко и в Кения.

— Не е съвсем така — отбеляза Мечо Пух. — В Кения беше по-различно: той беше в Кения *преди*, а не след нас. Чакаше ни там. — Пух хвърли поглед към Стреч. — По някакъв начин е знаел къде се намира базата ни.

Стреч настръхна.

— Защо ме гледаш? Какво намекваш? Да не мислиш, че аз съм информирал американците?

Гневният поглед на Мечо Пух съвсем ясно показваше, че тази мисъл никак не му е чужда.

Заид не пропусна момента да се намеси:

— Ако не бъркам, ти не си бил поканен в мисията, нали, израилтянино? Е, аз бих казал, че Саладин е в пълното си право да подлага на съмнение лоялността ти.

— Това не те засяга! — кресна Стреч. — Отхапи си езика, убиецо!

— Някакъв евреин да ме нарича убиец!? — Заид скочи. — Защо не преброиш невинните убити от твоята страна, мръсна...

— Тишина! — заповяда Уест.

Всички млъкнаха и седнаха.

— Сега американците разполагат с четири от седемте части на Пирамидиона — каза Уест. — Ако вземат от европейците частта от храма на Артемида — а изглежда, имат някакъв план да го направят — ще притежават пет... При това положение ще им трябват само още две, за да могат да изпълнят ритуала при Голямата пирамида и да установят

власт над света. Двете оставащи части са тази от Висящите градини и самата Голяма пирамида...

Заид го прекъсна:

— Можеш да забравиш за частта от Голямата пирамида. Това е Първата част, най-високо ценената — върхът на Пирамидиона. Тя е заровена заедно с Александър Велики и мястото на гробницата му ще се разкрие едва в зората на последния ден.

— Когато слънцето пониже с лъч обелиска в Луксор? — намеси се Мечо Пух.

— Да.

— Значи ни остава само частта от Висящите градини — заключи Уест.

— От всички Чудеса на света, Висящите градини на Семирамида са най-загадъчното — каза Заид. — От останалите, по един или друг начин, все нещо е останало. Не и от Градините обаче. Те не са виждани от пети век преди новата ера. Всъщност експертите по най-древна история се питат дали Градините изобщо са съществували. Така че намирането им ще е крайно затруднително.

Уест се намръщи.

Може би Джуда беше прав.

Той наистина не беше сигурен дали ще може да се справи с онова, което предстоеше.

Особено без Магьосника.

И още по-малко редом с известен терорист, двама вечно заяждащи се един с друг арабин и евреин, един малко смахнат новозеландски пилот и едно момиченце.

Мисълта за Лили го накара да се обърне към нея.

Лицето ѝ още бе зачервено от плач, по бузите ѝ личаха следи от вече засъхващи сълзи.

— Какво мислиш? — попита я той.

Тя го изгледа с насълзените си очи, но когато отговори, в гласа ѝ звучеше нова, непозната досега зрелост.

— Преди да загине, Дългоух ме накара да му обещавам нещо. Каза ми, че когато дойде моментът, трябва да направя онова, за което съм се появила на тази земя. Още не знам какво е това нещо, но не искам да изневерявам на паметта му. Искam шанс да направя онова, за което съм се родила. Дайте ми този шанс!

Уест бавно кимна.

После се изправи.

— Доколкото разбирам, приятели, сме притиснати до стената. Не разполагаме с достатъчно хора, нямаме много възможности за действие, късметът не е на наша страна, но... никой все още не може да ни изхвърли от играта. Имаме още една възможност — да намерим единствената останала част на Пирамидиона. Частта, скрита в единственото чудо на света, което не е намерено. Приятели — да намерим Висящите градини на Семирамида!

ПЕТА МИСИЯ ВИСЯЩИТЕ ГРАДИНИ

Ирак
19 март 2006
1 ден преди настъпването на Тартар

РАЯТ НА НАВУХОДОНОСОР

От Седемте чудеса на света нито едно не е толкова загадъчно,
колкото Висящите градини на Семирамида.

Има една проста причина да е така.

От всички чудеса само едно никога не е било намирано — Висящите градини. Нито едно парче от тях никога не е излизало на бял свят: нито камък от основите, нито парче от колоните, нито следа от акведукт.

Всъщност Градините са толкова мистериозни, че според много специалисти изобщо не са съществували, а са продукт на въображението на гръцките поети.

В края на краищата, както изтъкна Алаа Ашмауи, експерт от Университета в Южна Флорида по Седемте чудеса на света, вавилонците са били съвестни хроникьори, но в запазените древни хроники не се среща дори едно упоменаване на Висящите градини.

И дори хроникьорите на многократните посещения на Александър Велики във Вавилон не споменават за никакви Градини.

Тази пълна липса на доказателства не е спряла писателите през вековете да си измислят най-фантастични описания на Градините. Но има няколко факта, които се приемат от всички:

1. Градините са построени от най-великия месопотамски цар Навуходоносор някъде около 570 година преди новата ера, за да достави удоволствие на новата си страдаща от носталгия съпруга, която била пристигнала от Мидия и била свикнала на повече зеленина.

2. Били построени в източната част на река Ефрат.

3. Най-голямото украшение на Градините било светилище на името на рядката персийска бяла пустинна роза, която не се е запазила до наши дни.

От там нататък различията между описанията са големи.

Някои историци твърдят, че Градините се намирали на върха на златен зикурат и лозите и зеленината буквално преливали по нивата на сградата. Имало поне десет водопада и водите им скачали надолу през ръбовете.

Според други Градините висели от ръба на много висока скала, така че името им трябвало да се разбира буквално.

Един самотен в убежденията си учен смята, че Градините висели от нещо подобно на гигантски сталактит в огромна пещера.

По отношение на Градините обаче може да се подходи и другояче.

На гръцки Градините се описват като „кремастос“ — дума, която се превежда като „висящ“, оттук и терминът „Висящи градини“ и цялата идея, че става дума за намиращ се във въздуха рай.

Но „кремастос“ може да се преведе и по друг начин — „надвиснал“.

Кое то поражда въпроса дали древногръцките поети не са описвали най-банален каменен зикурат, чиято декоративна зеленина, оставена неподрязана и неподдържана, е излязла извън пределите на нивото си и е надвиснала през ръбовете? Възможно ли е мистериозното „Чудо“ да се окаже нещо най-обикновено?

ВЪЗДУШНОТО ПРОСТРАНСТВО НА САУДИТСКА АРАБИЯ

19 март 2006, 03:00

1 ден преди настъпването на Тартар

„Халикарнас“ се носеше в нощното небе.

Големият черен нерегистриран 747 се зададе откъм Африка по курс, който щеше да го отведе през Саудитска Арабия към една от най-трудните за живот, най-дивите и най-беззаконните страни на света.

Ирак.

По пътя си направи една важна спирка в отдалечено ъгълче на Саудитска Арабия.

Сред няколко голи скалисти хълма имаше скрити издълбани от човешки ръце пещери, изоставени отдавна — входовете им се „криеха“ зад изгнили от времето и разкъсани от вятъра парцали. Наблизо бе разположен и отдавна излязъл от употреба, изметен от пясъка и времето стрелкови полигон, по който се виждаха разхвърляни алуминиеви сандъци.

Бивш лагер на терористи.

Някога дом на Мустафа Заид... и място, където почиваха необезпокоявани всичките му записки за Седемте чудеса на древния свят.

Охраняван от Уест, Стреч и Мечо Пух, окованият в пластмасови белезници Заид се вмъкна в една от пещерите, където зад фалшива

стена беше скрил голям сандък, пълен със свитъци, плочки, тухли от пясъчник, златни и бронзови орнаменти и десетки бележници.

В сандъка имаше и красива кутия от черен нефрит, голяма колкото кутия за обувки. Преди да предаде сандъка в ръцете на чакащите го извън пещерата, Заид незабелязано от тях я взе, отвори я и няколко секунди гледа финия оранжев пясък в нея. Повърхността му бе гладка, недокосвана от години. Пясъкът бе толкова ситен, че сякаш излъчваше светлина.

Затвори кутията с щракване, сложи я в сандъка и го избута навън.

А след това, миг преди да излезе през тясната дупка, активира малко електронно устройство за оповестяване на позицията си.

След това се появи иззад фалшивата стена, показва сандъка на Уест и въздъхна:

— Трудът на моя живот. Ще ни помогне.

— Дано — късо каза Уест.

Вдигнаха сандъка и го понесоха към „Халикарнас“.

След малко отново бяха във въздуха.

Малобройният вече екип на Уест се заложи със задачата да намери местоположението на Висящите градини.

Докато Уест, Мечо Пух и Лили анализираха съвсем наскоро преведения от Лили сегмент от Текста на Калимах, Заид — бяха му свалили бележниците — ровеше на колене в прашния стар сандък.

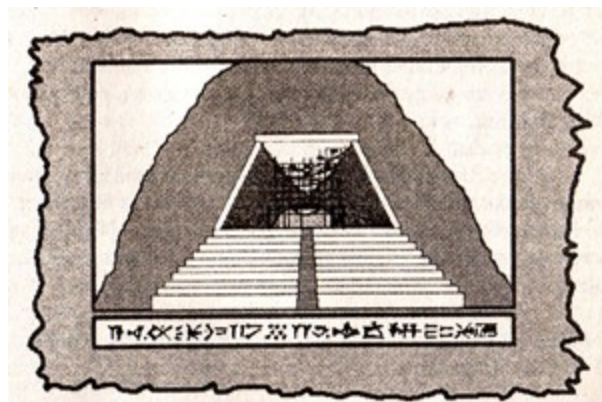
— Струва ми се — обади се Мечо Пух, — че няма да е зле да имаме някаква представа как са изглеждали в действителност тези Градини.

— Почти всички рисунки на Градините — обясни Уест — са фантастични интерпретации на база на неназовани и недостоверни гръцки източници, повечето вариации на тема класически зикурат. Никой не предлага действително изображение...

— Не си прав, капитан Уест! Не е точно така! Виж! — извика Заид и извади нещо от сандъка.

Беше с размерите на лист хартия с приблизително правоъгълна форма. Краищата бяха оръфани, а материалът наподобяваше зебло. Заид го вдигна пред очите им.

— Това е чернова на чертеж — прост начин, използван от древните царе да държат под око хода на работата по отдалечените строежи. Подобен къс тъкан е бил вземан от царски вестоносец, който е отивал на строителната площадка и там е начертавал каквото виждал. След това отнасял рисунката на господаря си и така веднага се виждало как напредва работата... Това го намерих в гробницата на един бедняк под град Аш Шатра в Ирак — гробница на починал недалеч от града ездач, който бил обран от разбойници и зарязан полумъртъв. Макар да го погребали като просяк, според мен той е бил царски служител и се е връщал в Новия Вавилон с този чертеж на Висящите градини на Навуходоносор. Представям ви единствената според мен съществуваща рисунка на Висящите градини на Семирамида!

— Прилича на вход на пещера — каза Уест. — Само че оформен като изящна арка.

— А какво означава този обърнат с върха надолу триъгълник, увиснал от тавана на пещерата? — попита Мечо Пух.

— Прилича на гигантски сталактит... — започна Стреч.

— А това на пода точно под него като че ли е зикурат, в калъп от кал — продължи Уест. — Използвали са такъв калъп, за да построят зикурата, после са махали калъпа.

Заид го погледна косо и каза:

— Ако това е истински зикурат, капитане, тогава този сталактит трябва да е поне петнайсететажен. Чудовищно голям.

— А какво означават всички тези наклонени черти, които покриват постройката? — попита Лили.

— Дълго размишлявах над смисъла на тези линии, дете — каза Заид. — Смятам, че това е древно скеле — временна конструкция от пръти, използвана при постояването на Градините. Нали това все пак е рисунка на моментното състояние на проекта, следователно показва Градините в процеса на тяхното създаване. Затова смятам, че е помощно съоръжение.

— Лили — обади се Мечо Пух. — Какво пише отдолу?

Вместо Лили отговори Заид:

— Братко, това не е написано със Словото на Тот. Това е стандартен клинопис, използван от царския куриер...

— Лили може да чете клинопис — прекъсна го Уест. — Хайде, Лили.

Лили помълча, после каза:

— Пише: „Отчет: строежът продължава по план. Деветнайсет загинали. Шейсет и двама ранени. Загубите са поносими“.

— „Загубите са поносими“ — повтори Стреч. — Май управниците в тази част на света изобщо не са се променили с вековете.

Върнаха се на превода на Лили за шестия фрагмент от Текста на Калимах:

*„Висящият Рай на Стара Вавилония.
Отправи се към изгряващото слънце,
от точката, където двете дарителки
на живот стават една.
В сянката на планината Загрос
се изправи пред могъщия водопад,
сътворен от Третия велик архитект,
за да скрие пътеката, която е изсякъл.
Пътека, изкачваща се към входа на рая,
построен от великия Навуходоносор
за неговата съпруга.“*

— Е, поне началото е съвсем ясно — започна Уест. — Тръгва се на изток от точката, където двете дарителки на живот стават една.

„Дарителки на живот“ е името, дадено от месопотамците на реките Тигър и Ефрат. Явно става дума за мястото, където се сливат.

— Багдад? — поиска да се увери, че е разбрал, Мечо Пух. — Нали там се събират Тигър и Ефрат? Това ли е мястото на древния Вавилон?

— Всъщност не е — поправи го Уест. — Вавилон се намира под нивото на днешния град Хила, който е южно от Багдад. В Багдад двете реки текат съвсем близо една до друга, но не там стават „една“. В действителност те се сливат доста по на юг, в град Курна. Там стават една голяма пълноводна суперрека — Шат ал-Араб — която продължава на юг, минава през Басра и се влива в Персийския залив.

Стреч отбеляза кисело:

— Не мога да повярвам, че американците още не са открили Градините. Та в Ирак в момента има над сто и петдесет хиляди техни войници. Какво им пречи вече да са изпратили колкото си искат отряди, за да проверят всеки водопад в планината Загрос източно от Багдад, Хила и Курна?

Уест помълча — в главата му се материализираше една идея.

— Освен ако...

— Какво?

— Днешният град Хила наистина е издигнат върху руините на Семирамида от времето на Навуходоносор — бавно каза той. — Само че като се замисля... в текста изобщо не се споменава „Вавилон“. Там се говори за „Висящия Рай на Стара Вавилония“. Старият Вавилон!

— Какво искаш да кажеш? — попита Мечо Пух.

— Ами помисли — вече развълнувано му отговори Уест. — *Ню Йорк... Нова Англия*. Днес много градове и области са назовани в памет на някога съществували места. В някои древни текстове Вавилон на Навуходоносор се нарича Нови Вавилон. Ами ако Градините никога не са били в Нови Вавилон, а са били построени в по-стар град също наричан Вавилон, само че намиращ се далече от новия град, който приел неговото име? В *истинския* Вавилон.

— Това може да обясни защо биографите на Александър Велики така и не споменават Градините, когато той минава през Вавилон, и защо никой не ги е намерил близо до Хила — отбеляза Стреч. — Защото са видели Новия Вавилон, а не Стария Вавилон!

— Два Вавилонa. Два града. — Заид поглади брадичката си. — Добра теория... — Изведнъж погледът му светна. — Разбира се! Но разбира се! Защо не се сетих сам!

— За кое?

Заид се хвърли към сандъка си, зарови из бележниците в него и заговори бързо и възбудено:

— Позволете ми да доразвия теорията на капитан Уест. Нашата логика предполага, че Тигър и Ефрат следват същия път, по който са текли през петстотин и седемдесета година преди новата ера. Те идват от Турция, минават през Ирак и се събират при южните блатата на Курна... Сега помислете върху следното. Месопотамия е родното място на всички митове за потопа. Нека ви напомня, че историята за Ной и Ковчега е несклопан преразказ на легендата за Зисудра и неговия натоварен с животни кораб. Но защо е така? Защото иракските митове за потопа се основават на съвсем реални потоци: за това как Персийският залив е променил бреговата си ивица и е залял сушата, като разкъсал дигите и веднъж дори променил коритата на двете най-големи реки в региона — Тигър и Ефрат. Един западен учен, Греъм Хенкок, е описал това много убедително в чудесната си книга „Подземен свят“. Аха! Ето я...

Извади от сандъка орфана книга и я отвори на страница с картата на Ирак. Картата ясно показваше двете големи реки, Тигър и Ефрат, които образуваха нещо подобно на буквата „V“ в южната част на страната:

Заид бе изписал на картата имената на градовете Хила, Курна и Басра.

— Значи... — продължи той — както постъпваме днес, така са правили и в древността — хората са издигали градовете си на бреговете на големите реки. Само че когато заради потопа реките сменили коритата си, хората изоставили старите си градове и построили нови — тези, които виждаме на днешните брегове на реките... Преди много години, когато търсех загубени документи, отнасящи се до Висящите градини, отбелязах местоположенията на изоставените градове, на градовете, които някога са били на предишните брегове и които след отклоняването на реките били изоставени.

— Добре де, къде са се сливали реките тогава? — попита Уест.

Заид се усмихна.

— Е, тогава не знаех, че най-важната информация е къде са се сливали двете реки преди потопа.

И със замах отгърна страницата и показа втора карта на Ирак — само че на нея щриховано бе отбелязана втора буква „V“:

Заид посочи мястото на сливане на реките — то беше южно от Курна, по средата на разстоянието до Басра.

— Реките — тържествено обяви Заид — са се сливали ето тук... при град Харита.

„Халикарнас“ навлезе над Ирак и се насочи към южния град Харита.

Всички се подготвиха за кацането — приготвиха оръжие, карти, каски и пещерна екипировка.

Сам в кабинета си, с Хор на рамото, Уест гледаше лаптопа, който му бе конфигурирал Магъосника след фиаското им в Тунис.

Микровълновата мрежа сканираше пространството около самолета за всякакви сигнали, постъпващи или напускащи „Халикарнас“.

Щом пресякоха границата на Ирак, компютърът издаде предупредителен сигнал.

Някой на борда имаше насочващо устройство.

ХАРИТА, ИРАК

19 март 2006, 09:00

1 ден преди настъпването на Тартар

За да стигнат до Харита, „Халикарнас“ трябваше да заобиколи пристанищния град Басра.

Докато самолетът се носеше над покрайнините на Басра, по оповестителната система се разнесе гласът на Скай Монстър:

— Капитан Уест... ела да видиш нещо.

Уест отиде в пилотската кабина и надникна през прозореца.

Дълга колона тежкотоварни коли се източваше от Басра на север, към Харита.

Гигантски конвой. От американски военни транспортни машини.

Транспортъори за личния състав, пътностроителни машини на инженерните войски, хъмвита, джипове, мотоциклети и в допълнение — десетина бойни танкове „Ейбрамс“ и няколко хеликоптера „Блек Хоук“, които сновяха в небето.

Като цяло войсковото поделение наброяваше не по-малко от 5000 души.

— Как е възможно това? — попита Заид: беше дошъл заедно с Мечо Пух.

— Наистина... как така са отново по следите ни? — не издържа и Мечо Пух.

Уест гледаше конвоя и се опитваше да скрие мислите си: „Кой ни издаде?“.

— По дяволите! — възкликна Скай Монстър, явно чул нещо в слушалките. — Янкитата току-що повикаха изстребители от базата в Насирия. F-15 естествено. Няма да е зле да намерим това място колкото е възможно по-бързо, Ловецо!

След няколко минути вече летяха над прашния град Харита, разположен на източния бряг на река Шат ал-Араб на петдесетина километра от Басра.

— Право на изток, Скай Монстър — нареди Уест.

Скай Монстър направи вираж над града и в същия момент Уест видя магистралата, идеща откъм север, където се намираше Курна...

... и по тази магистрала пълзеше втора колона американски коли.

Беше почти идентична с първата: тежки камиони, хъмвита и танкове — и още поне 5000 души.

Уест започна трескаво да обмисля вариантите.

— Джуда сигурно е имал хора в Курна, да търсят водопади — каза накрая. — Но Курна не е на мястото на тогавашното сливане на реките. Търсил е прекалено на север.

— И изведнъж вече знае, че трябва да се пренесе по на юг — натърти Скай Монстър. — Какво ще кажеш за това щастливо за него „стечение на обстоятелствата“?

Уест само го потупа по рамото и каза:

— На изток и ниско, приятелю.

Но ситуацията беше повече от ясна: с предател в редиците си, те се намираха между два придвижващи се един към друг конвоя, превъзхождащи ги във всяко отношение, в това число огнева мощ.

Ако намереха Висящите градини — а това изобщо не бе сигурно — се налагаше да влязат и излязат направо светкавично.

Пред тях застрашително се издигаха назъбените върхове на Загрос — планината на границата между Ирак и Иран.

Безброй малки реки търсеха път из лабиринта от долини и стръмнини по склоновете и се спускаха към Шат ал-Араб. Водопадите бяха безчет и погледът попадеше на тях, накъдето и да се обърнеш: тънки като косъм, гледани отвисоко, други по-широки, някои раздвоени.

Имаше доста двукаскадни, а дори и няколко четирикаскадни, но поне доколкото Уест бе в състояние да различи от самолета, имаше само един трикаскаден в района точно на изток от Харита: абсолютно изумителна каскада с обща височина поне 90 метра — водите отскачаха от два широки скални перваза, преди да се съберат в коритото, което лъкатушеше надолу към великата Шат ал-Араб. Този водопад се намираше в полите на планината и гледаше към блатистата равнина на Южен Ирак.

— Това е — заключи Уест. — Не може да е друго. Скай Монстър, свали ни тук, където можеш. Нататък ще продължим с кола. Ти ще отлетиш с „Халикарнас“ на ето тези координати и ще чакаш да те повикам. — И подаде на пилота едно листче.

— Разбрано, Ловецо.

„Халикарнас“ кацна на равното напукано дъно на езеро, което сякаш не бе виждало вода през последното хилядолетие.

В мига, в който колелата му докоснаха земята, капакът на товарната рампа падна назад и по него изфуча ландроувър с четириколесно задвижване, подскочи няколко пъти и се понесе на изток, като оставяше след себе си пясъчен облак.

Без никакво бавене „Халикарнас“ се издигна и полетя към тайния хангар, където Джак Уест го бе намерил преди петнайсет години.

Ландроувърът спря пред тройния водопад. Ревът на падащата вода изпълваше въздуха.

— Аллах да се смили над нас — прошепна Мечо Пух, вдигнал глава към извисяващия се водопад. Деветдесет метра — колкото трийсететажна сграда.

— Натам! — надвика грохота Уест.

Тясна каменна пътека покрай скалата водеше зад най-долната каскада на водопада.

Уест бързо тръгна по нея. Останалите го последваха. Но когато се озоваха зад водната завеса, се натъкнаха на нещо, което не бяха очаквали.

Водата отскачаше на значително разстояние от скалата и стената зад нея бе относително суха...

... и в нея бяха изсечени пътеки — плетеница от страшно тесни пътеки, които се пресичаха хаотично. Бяха пет-шест и се извиваха и кръстосваха в толкова много точки, че броят на възможните маршрути бе огромен.

Освен преплетените пътеки Уест видя и обезпокоително много дупки: през тях, освен вода сигурно изскачаше нещо още по-смъртоносно.

Капани.

Заид бе смаян и не го криеше.

— Имхотеп III. Истински, макар и зловец гений. Изключително рядко срещана, вярно, типична за него система от капани. Много начини за минаване по път, осеян с капани, и само един безопасен маршрут.

— Но как да разберем кой е той? — обади се Стреч. — Пътеките са толкова преплетени, че...

Застанала до Уест, Лили напрегнато разглеждаше системата от пътеки по стената зад водопада.

И докато я гледаше... нещо прещрака в съзнанието ѝ.

— Виждала съм го това... — промълви тя.

После, без да пита, бързо бръкна в раницата на Уест и извади една разпечатка.

Надписът ѝ беше: „Вход през водопада — рефортификация от Имхотеп III по времето на Птолемей Сотер“.

— Хм... я дай да видим — каза Стреч.

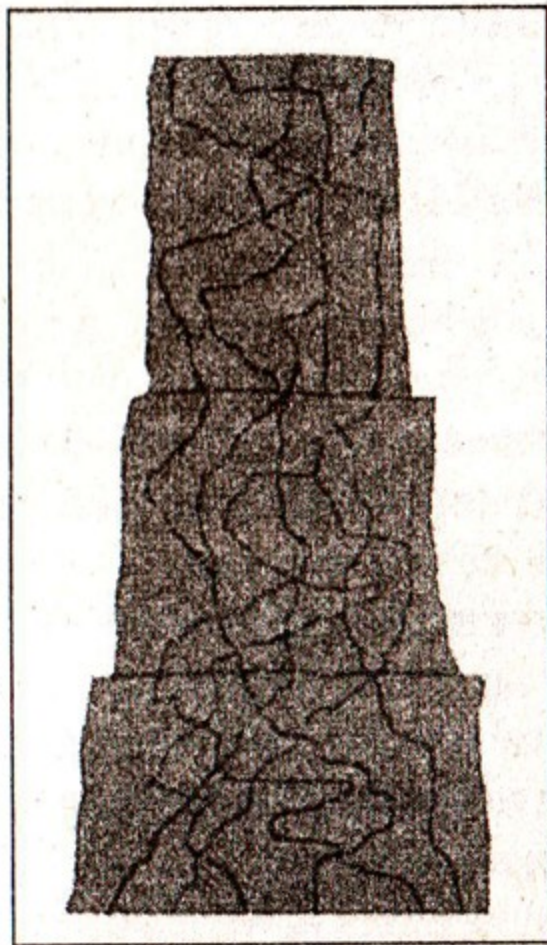
Линиите на чертежа точно съответстваха на разпределението пред очите им.

— И все пак кой е безопасният маршрут? — тревожно попита Мечо Пух.

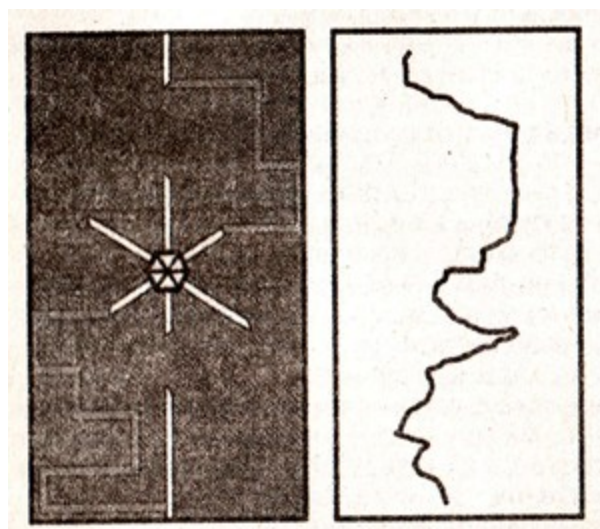
— Това вече не знам — обезсърчено призна Лили.

— Почакай малко — обади се Уест. — А може би знаем...

Зарови из раницата си и след малко удовлетворено въздъхна:

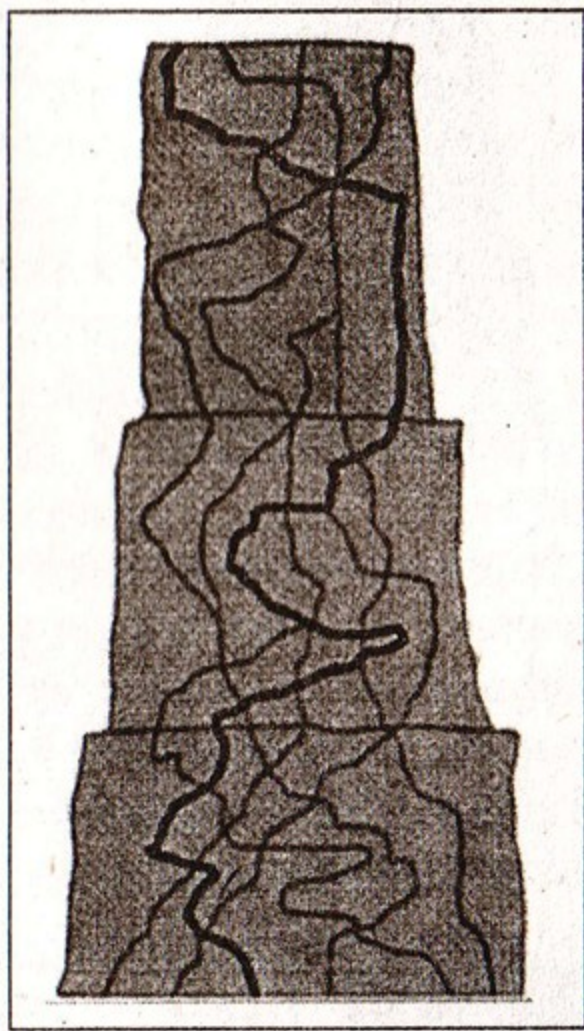
— Намерих го! — И извади очевидно често използван кожен бележник — дневника на нацисткия археолог Хеслер. — Хеслер е знаел безопасния път — каза Уест и бързо запрелиства страниците: търсеше онова, което смътно си спомняше, че е виждал. — Ето! — И им поднесе дневника, разтворен на страница, която всички вече бяха виждали.

Надписът беше „Безопасни маршрути“.

Уест се усмихна.

Вдигна схемата на дясната страница до рисунката на преплитащите се каменни пътеки и всички ясно видяха за какво става дума: маршрутът на страницата в дневника съвпаднаше с една от извитите пътеки на схемата на водопада.

— Знаеш ли, капитан Уест — каза Заид, — ти си бил много по-умен, отколкото те смятах. Ще трябва да те държа под око.

— Благодаря — сухо отговори Уест.

И погледна крадешком назад. В далечината, по цялата широчина на хоризонта, се бе вдигнал голям пясъчен облак — задаваше се пясъчна буря... или може би нещо друго...

Например два военни конвоя.

— Хайде — неспокойно каза той. — Нямаме време.

Започнаха да се катерят по скалата; следваха безопасния път, без да обръщат внимание на рева на сриващата се зад гърбовете им водна стена. През полупрозрачната ѝ завеса пробиваше разсеяна слънчева

светлина и осветяваше издълбаните в скалата пътеки достатъчно, за да виждат къде да стъпват.

Уест се катереше пръв, Хор беше в торбичката на гърдите му.

Пътят се извиваше, сменяше посоката си рязко, но общо взето ги водеше все нагоре. Каналът в скалата бе толкова тесен, че можеха да се катерят само в колона по един. На всичко отгоре бе покрит с прорасъл плъзгав мъх, така че трябваше много да внимават, което ти забавяше допълнително. Истината бе, че без картата на безопасния маршрут никога не биха могли да намерят начин да се качат догоре, като избягват капаните.

В близост до двата скални перваза пътеката се забиваше в твърдата на канарата като тунел и излизаше на перваз, позволяващ достъп до следващото ниво.

След двайсетина минути предпазливо катерене стигнаха до върха на най-горната каскада. Там, точно под ръба на най-високия перваз и веднага след откъсването на бързотечащата вода от каменното корито над главите им, пътеката свършваше...

... точно пред входа на трети нисък тунел, който се забиваше в скалата и се губеше в мрак.

Входът на този тунел обаче бе по-различен от тези на двата подолу.

Освен че бе обрасъл в зеленикав мъх, входът на тунела бе украсен.

Рамката около входа бе покрита с йероглифи — изящно издълбани в камъка — а самият вход не бе просто дупка, а имаше квадратно сечение. Гладките стени запазваха тази геометрия, но малко след самия вход всичко вътре се криеше в тъмнина.

На хоризонталния трегер над входа, под стичащата се вода и мъха, внимателното око можеше да различи частично скрита позната картина:

Уест се усмихна на издълбания в камъка образ и каза:
— Е, попаднали сме където трябва.

Докато Уест и другите разглеждаха входа на тунела, Мечо Пух реши да изследва късия хоризонтален участък от пътеката, извеждащ до самия ръб на водопада.

Наведе се предпазливо и погледна надолу покрай политащата в пропастта водна струя, след което погледна напред.

И онова, което видя, го накара удивено да се ококори.

Двата американски конвоя се бяха събрали в един мегаконвой и решително се носеха към водопада през равнината — вдигаха след себе си огромен пясъчен облак. Хеликоптерите следваха дългата автоколона, предвождани от черен „Блек Хоук“.

Десет хиляди души идваха право срещу тях.

— В името на Аллах... — прошепна той. — Ъ-ъ-ъ, Ловецо...

Уест дойде при него, погледна американската армия и по-специално застрашителния черен хеликоптер, който бе начело.

Смръщи се.

Хеликоптерът всъщност не изглеждаше...

Уест замислено сви устни.

Сякаш светът събираше стените си около него и вариантите им за действие стремително намаляваха.

— Хайде, Пух — каза той. — Не можем да спрем сега...

Върнаха се при другите до входа на тунела и Стреч каза:

— Ако тази система от капани е като предишните, няма начин да влезем и да излезем, преди да са пристигнали американците.

— Ще ми разрешите ли дързостта — обади се лукаво Заид, който стоеше зад всички. — Струва ми се все пак, че е възможно да има начин...

— Например? — подозрително попита Стреч.

— „Входът за жреците“. За него се споменава в дневника на нациста, а и аз съм се натъквал на тази фраза в изследванията си. Този вход обикновено е тесен, не е така украсен и се използва от жреците на даден храм, за да се грижат за светилището дори когато храмът е затворен за посещения на богомолците. Като място за уединение на царски особи, Градините със сигурност са имали светилища, които на свой ред са се нуждаели от поддръжка.

— Заден вход — простичко поясни Уест.

— Именно. Което означава, че можем да влезем през този тунел и да излезем в другия край през „входа за жреците“.

— Стига да успеем да го открием — сухо уточни Стреч.

— Ако изпуснем и тази част — напомни Уест, — ще излезе, че Дорис, Дългоух и Ноди загинаха напразно. Няма да допусна това. Ще имам частта дори ако това означава, че се налага да умра!

И с тези думи рязко се обърна, сграбчи Лили за ръката и се вмъкна в тунела под водната завеса.

Мечо Пух го последва без колебание и намери възможност шепнешком да му каже:

— Ловецо... онзи „Блек Хоук“ начело... нали го видя?

— Да — отговори Уест, без да отмества вперения си право напред поглед.

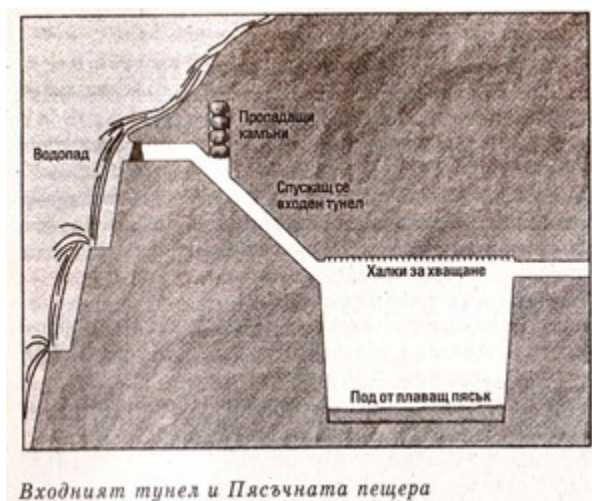
— Не беше американски.

— Знам.

— Разпозна ли маркировката? Той е...

— Да — на свой ред прошепна Уест и този път погледна за секунда Мечо Пух. — Израелски. По някакъв начин израелците са узнали местоположението ни и ми се струва, че знам как. Интересното е, че се опитват да стигнат тук преди американците. — Хвърли за миг поглед към Стреч. — Израел най-напред се грижи за Израел. Хайде...

И тръгнаха към системата от капани, която охраняваше подстъпа към Висящите градини на Семирамида.

ВХОДНИЯТ ТУНЕЛ И ПЯСЪЧНАТА ПЕЩЕРА

Лампата в пожарникарската каска на Уест хвърляше остър като сабя лъч в мрака на тунела.

Екипът му го следваше без колебание. Ако някой се обърнеше назад, щеше да види силуетите на следващите го на фона на осветената водна завеса на входа на тунела. И другите имаха каски с лампи. Хор излетя напред.

Тунелът запазваше идеално квадратното си сечение. Стените му бяха издълбани в скалата. Малко след входа тунелът започна да се спуска и мракът около тях се сгъсти. В тавана смътно се виждаха квадратни отвори, които криеха в себе си неща, за които никой не искаше да знае подробности. Водопадът зад гърба им ревеше.

И тогава се задейства първият капан.

Със спирац сърцето тътен от скрито отделение — почти веднага след входа — от тавана се свлече петнонен камък, скри остатъците от слънчевата светлина и изпълни целия тунел!

След което, за техен ужас, наклонът на тунела вдъхна живот на каменната грамада.

Тя започна да се плъзга надолу — към тях! — и екипът трябваше да ускори ход напред, навътре и надолу.

— Бързо! — ненужно извика Уест.

Всички побягнаха колкото може по-далеч от грамадния камък, без да забравят да заобикалят отворите в тавана, под които се налагаше да минават.

Камъкът се плъзгаше по наклона като неумолим преследвач, който не им дава възможност дори да се обърнат...

Стигнаха до ръба на пропаст.

На трийсетина метра по наклона тунелът просто свършваше и се отваряше в зейнала черна бездна. Мракът пред тях не даваше възможност да се види нищо, но и нищо не подсказваше, че тунелът продължава някъде напред по същия начин както дотук. Изглежда, бяха стигнали до края му.

Канарата зад тях се приближаваше.

Уест изстреля светлинна ракета...

... и видяха, че стоят на самия ръб на гигантска пещера, оформена като необятен паралелепипед със страна петдесетина метра и дълбочина, равна на поне десететажна сграда.

Проблемът им беше, че... тунелът излизаше под тавана на пещерата.

А плъзгащият се каменен блок застрашително се приближаваше.

И тогава, на светлината на увисналата във въздуха осветителна ракета, Уест погледна пода на пещерата, на трийсетина метра под тях.

Беше плосък и равен, сякаш посипан с пясък.

Но имаше в този под нещо странно... може би защото беше прекалено равен и прекалено гол.

Уест ритна един камък до ръба, на който стояха, и проследи с поглед падането му към пода.

Камъкът се удари в пода.

Но не отскочи. Нито тупна тежко.

Напротив, плъсна в лепкавата повърхност, която само наподобяваше пясък. И... потъна.

— Аха... плаващи пясъци — каза Заид, явно впечатлен. — Подът е от плаващи пясъци.

— Господи, ти си същият като Макс — каза Уест и рязко се обърна, за да провери на какво разстояние се е доближил до тях плъзгащият се камък. Беше на десет метра и след малко щеше да ги принуди да скочат от тази височина в покритата с плаващи пясъци пещера.

— Тази система от капани май никак не си губи времето.

После отново се обърна към пещерата и видя отговора... дълга редица ръкохватки, приличащи на халки — редица, която свършваше в тунел, подобен на техния, но на отсрещната стена, на петдесет метра от тях.

И разбира се... между тях и ръкохватките се виждаха тъмните отвори на различни смъртоносни капани.

— Лили, ела тук. Прегърни ме здраво през врата — нареди Уест. — Заид... разполагаш ли с някаква информация за тези ръкохватки?

Заид тревожно погледна приближаващия ги камък.

— Спомням си едно споменаване на нещо, което, мисля, се наричаше „Високият таван на Пясъчната пещера“. Там се казва: „Върви с ръцете си, но в знак на уважение към техния строител избягвай тези на техния Създател“. Понеже това е построено от Имхотеп III, аз лично бих избягвал да се хващам за всяка трета ръкохватка.

— Добра теория — каза Уест, — но понеже не ти вярвам, защо не минеш пръв и не проверим верността ѝ? Хайде, действай!

Заид скочи, хвана се за първата ръкохватка и със залюляване започна да се придвижва напред с прихващане, като прескачаше всяка трета.

Когато измина първите десетина метра, без да му се случи нищо, Уест нареди:

— Всички — след него.

Пресегна се, хвана се за първата ръкохватка...

... и увисна от височината на десететажна сграда над плаващите пясъци.

Гледката беше невероятна: пет дребни фигурки в колона по един, увиснали на ръцете си, бързо се придвижваха по тавана на огромната кубична пещера.

Последният в колоната беше Мечо Пух — скочи от ръба на пропастта секунда преди петтонната каменна грамада да помете мястото, където бяха стояли допреди малко, и да се сгромоляса през ръба на пропастта.

Издяланата канара се заби в плаващите пясъци с отвратителен плъокащ звук.

После бавно и неотвратимо потъна под повърхността, която отново застина, сякаш не се бе случило нищо особено.

Уест преместваше ръка след ръка с мрачна решимост, помагаше си с премерени залюлявания. Хор летеше до хората, като че ли удивен от непохватния им начин на придвижване.

Според указанията на Заид Уест избягваше всяка трета ръкохватка, което се оказа разумно. Предположението на Заид явно се оправдаваше. Уест опита от любопитство деветата, тя се отскубна от гнездата си в тавана и той я пусна към смъртоносния под. Беше преполовил разстоянието, когато чу гласове. Викове. Засилваха се откъм входния тунел.

Първият хеликоптер — израелският черен „Блек Хоук“ — изглежда, бе разтоварил хората направо на върха на водопада.

Уест прецени, че това най-вероятно са командоси от Саярет Маткал — закоравели убийци, безжалостни ефикасни машини, които покрай многото си други таланти бяха и перфектни снайперисти. Това беше някогашното поделение на Стреч.

Бяха се намесили на финала на играта.

Бързо и неудържимо.

— До всички! — извика Уест. — Размърдайте се по-чевръсто! Защото имаме възможно най-неприятната компания.

И за да даде пример, продължи да премества ръцете си с удвоена скорост, като се стараяше да не мисли за онова, което ги чакаше на дъното на пропастта.

И тогава откъм тунела се разнесе познатото им сгромолясване на камък, последвано от нови викове и шум от бягащи хора.

Израелците бяха задействали втори падащ камък.

Уест продължи придвижването си по тавана на пещерата.

В този момент Заид стигна до отвора на срещуположния тунел и с едно последно по-енергично залюляване скочи направо в него. Уест

последва примера му секунди по-късно и стъпи с облекчение на твърда основа. Обърна се, за да помогне на другите...

... и върху носа му се появи червената точка на лазер... точка, която принадлежеше на снайперистка карабина от другата страна на пещерата — държеше я израелски командос, отпуснал се на коляно.

В ушите му — на използваната от тях радиочестота — се разнесе заповед:

— Останете на мястото си, капитан Уест. Не помръдвайте и мускул.

Уест нямаше никакво намерение да се подчинява, но стрелецът отсреща сякаш бе прочел мислите му безпогрешно, защото червената точка се премести от носа му...

... и се закова върху тила на Лили.

— Знам какво си мислите, капитан Уест. Недейте. Ако не искате тя да умре. Коен... ръкохватките? Коя е безопасната последователност?

В същия миг във входа на тунела скочи Стреч и приклекна до Уест. Мечо Пух с пухтене и много разход на енергия се бореше с последните метри от въздушната акробатика.

Стреч погледна косо Уест и каза в микрофона си:

— Избягвайте всяка трета, майоре.

Добре тренираните израелци бързо започнаха да се прехвърлят по ръкохватките.

Бяха шестима и всички успяха да скочат, преди да бъдат застигнати от плъзгащия се камък, който изтрополи зад гърба им и зрелищно се заби в плаващите пясъци на пода.

Действайки в синхрон, израелците нито за миг не изпуснаха контрол над ситуацията — във всеки момент един от тях висеше на една ръка, насочил оръжието си срещу Лили.

След няколко минути завършиха прехвърлянето и заобиколиха групата на Уест.

Командирът на израелския отряд гледаше Уест заплашително.

Стреч ги представи един на друг:

— Капитан Джак Уест-младши — майор Ицхак Мейр от Саярет Маткал, позивна Отмъстител.

Отмъстителя бе висок мъж с широк гръден кош, погледът на зелените му очи не изразяваше никакви нюанси. За него черното си беше черно, бялото — бяло, а най-важното нещо на света бе Израел.

— Славният капитан Уест. — Отмъстителя направи крачка напред и извади пистолета на Уест от кобура. — Не съм чувал за войник, който да е изживявал повече провали, но вие продължавахте да се изправяте на крака, изтупвахте праха от дрехите си и се връщахте за още.

— Нищо не е свършило, докато не приключи окончателно — каза Уест.

Отмъстителя се обърна към Стреч:

— Капитан Коен, поздравления. Свършихте прекрасна работа по време на необичайно дълга мисия. Работата ви получи заслужено признание на възможно най-високо ниво. Извинявам се, че ви изненадах по този начин.

Стреч не каза нищо, само наклони глава.

За разлика от него, Мечо Пух бе извън себе си.

Той ядно изгледа Стреч и изръмжа:

— Приеми и моите поздравления, евреино. Ти изпълни мисията си перфектно. Докара ги при нас и ни предаде навреме, за да им подариш последната част. Надявам се да си удовлетворен.

Стреч продължаваше да не казва нищо.

Лили вдигна поглед към него.

— Стреч? Защо?

Стреч отговори едва чуто:

— Лили, трябва да ме разбереш. Аз не...

Отмъстителя се ухили:

— Какво е това „Стреч“? Прекръстиха ли те, Коен? Ах, колко сладко... — После се извърна към Мечо Пух: — Уви, всичко, което изрече, арабино, е вярно. Последната част ще е наша — частта, която ще даде на Израел преимущество, от което се нуждаем в отношенията ни със Съединените щати. А сега, капитан Уест, бъдете така добър да тръгнете начело. Водете ни към частта. Вече работите за Израел.

В мига, в който думите се отрониха от устата му, някъде навън се разнесе мощна експлозия.

Всички се извърнаха в посоката, откъде идваше тътенът.

Уест размени поглед с Мечо Пух.

Настъпи момент на напрегнато вслушване.

Нищо.

Тишина.

И тогава Уест се досети. Точно тишината бе проблемът. Грохотът на водопада, който стигаше до тях откъм отвора на входния тунел, бе заглъхнал.

Всичко бе ясно.

Джуда бе използвал експлозиви, за да отклони водопада — *целия водопад*! И сега отваряше входа за армията, която предвождаше.

В действителност дори в най-фантастичните си сънища Уест не би могъл да си представи сцената отвън.

Водопадът наистина бе пренасочен чрез заряди, експертно поставени в коритото на реката над главите им. И сега, само за секунди, трикаскадният водопад бе престанал да съществува.

Но най-неповторимата гледка бе многочислената армия, която се бе струпала в основата на пресъхналият водопад.

Десетки взводове се насочваха към вече спокойното езеро в основата на високата скала. Танкове и хъмвита настъпваха след тях, а над главите на всички обикаляха хеликоптери „Апачи“ и „Супер Сталион“.

Всичко това бе под командването на Маршал Джуда, който се намираше в мобилен команден център.

По негова заповед първият отряд атакува от въздуха — десантниците се спуснаха по въжета, стъпиха на най-горното ниво на някогашния водопад и по този начин също си спестиха гадаенето на правилния маршрут по издълбаните в скалата пътеки.

С готови за стрелба оръжия те се хвърлиха във входа на тунела.

От другата страна на пещерата с плаващите пясъци Уест и новата му група видяха лъчите на лазерите на американците да се кръстосват

в тъмнината откъм входния тунел. Всичко това се придружаваше от тежкия тропот на подковани обувки.

— Американските свине — изсъска Заид.

Но изведнъж се разнесе тежкият грохот на падаща канара, последван от заплашителното триене на каменни повърхности. Поредният плъзгащ се камък бе поел по пътя си в спускащия се тунел!

Стрелба. Американците стреляха по напредващия камък!

Викове.

След това тичане — паническо тичане по тунела.

След секунди на изхода на тунела се появи първият запотен американец — тревожно хвърли поглед наляво и надясно, нагоре и надолу, видя стаената повърхност на плаващите пясъци на пода на пещерата, после забеляза спасителните ръкохватки в тавана и скочи към тях, залюля се на първата, прехвърли се на втората, посегна към третата...

... която се откъсна и полетя заедно с нещастника право надолу.

Мъжът закрещя, после... се стовари върху желатиноподобния под... и започна да крещи по съвсем друг начин.

Това бяха писъците на човек, хванат в безмилостната хватка на сила, на която не може да се противопостави нищо, човек, внезапно осъзнал, че е обречен след секунди да умре!

Петимата командоси изскочиха от тунела точно навреме, за да станат свидетели на трагедията и да видят как устата на другаря им се пълни с фин пясък. Застинали на ръба на пропастта, те проследиха изчезването му, преместиха погледи върху ръкохватките в тавана и пак погледнаха надолу към плаващите пясъци.

Двама се осмелиха да опитат ръкохватките. Първият посегна към шестата и тя го изненада. Другият се изпусна сам.

Останалите трима бяха пометени от плъзгащата се канара. Тя изскочи от тунела зад тях като засилен влак и ги заправи високо във въздуха в параболи, които завършиха едновременно в ненаситните плаващи пясъци.

А после и самият камък падна и погребан под себе си един от все още боричкащите се американци. Другите двама се задържаха на повърхността няколко секунди по-дълго, преди и те да бъдат всмукани безмилостно.

Уест и групата му видяха всичко това.

— Това няма да се повтори — предупреди Уест. — Джуда изпрати хората си на смърт. Един малък отряд без инструкции и без предупреждение. Това бе просто запознаване със системата от капани. Когато дойде самият той, няма да е толкова глупав.

Израелският майор кимна и се обърна към двама от хората си:

— Шамбург... Риел. Оставете на пост тук. Задръжте ги колкото можете по-дълго, след това ни настигнете.

— Слушам! — отговориха двамата едновременно.

Отмъстителя дръпна Лили от ръцете на Уест и грубо я хвана за яката.

— А сега напред, капитане!

Не бяха изминали и десет крачки по новия тунел, когато чуха изстрели от оставените в ариергарда.

Единични изстрели, които преминаха в продължителни откоси.

В пясъчната пещера бяха пристигнали още американци и изглежда, бяха обезвредили механизма с плъзгащите се камъни.

Двамата командоси нямаше да могат да ги удържат дълго.

ГИГАНТСКОТО СЪТЪЛБИЩЕ

Минаха през късия тунел и Уест изведе групата в нова кубична зала — петнайсет метра висока, широка и дълга — само че този път отворът на тунела бе ниско до пода, а не до тавана на залата.

Пред него започваше каменна пътека без перила, прилепена до лявата стена. Отдясно имаше плаващи пясъци.

Ниската пътека обаче извеждаше до нещо абсолютно зашеметяващо.

Седем гигантски каменни стъпала отиваха нагоре и стигаха до дупка в тавана на пещерата. Всяко стъпало бе поне по два метра високо и те бяха осеяни с дупки и ниши с различни форми и размери, някои с диаметър на топка за бейзбол, други с габаритите на нормална врата, но несъмнено всяка от тях бе заредена със смъртоносен капан, очакващ от векове някой да го задейства.

Отляво на гигантското стълбище, но залепена до него, бе каменната стена, която граничеше с пътеката. И по нея имаше много

дупки с очевидно същото предназначение. Отдясно на пътеката и стълбището нямаше нищо, освен въздух.

Идеята бе ясна: ако нещо те изхвърли от пътеката или стълбището, политаш във въздуха и падаш в плаващите пясъци.

— Това са *нивата*! — досети се Заид.

— Какво? — не разбра Уест.

— Не помниш ли онзи доклад за хода на работата със скицата на Градините в процес на строеж. Тези стъпала първоначално не са били стъпала. Били са оформени като нива, извеждащи до основния свод на пещерата. Имхотеп III обаче ги е превърнал в част на системата от капани.

Умно.

— Ако съм прав — продължи Заид, — Висящите градини трябва да се намират от другата страна на онзи вход в тавана.

Отмъстителя избута Уест напред... без да изпуска от ръката си яката на Лили.

— Капитан Уест, ако обичате. Не разполагаме с излишно време. Водете.

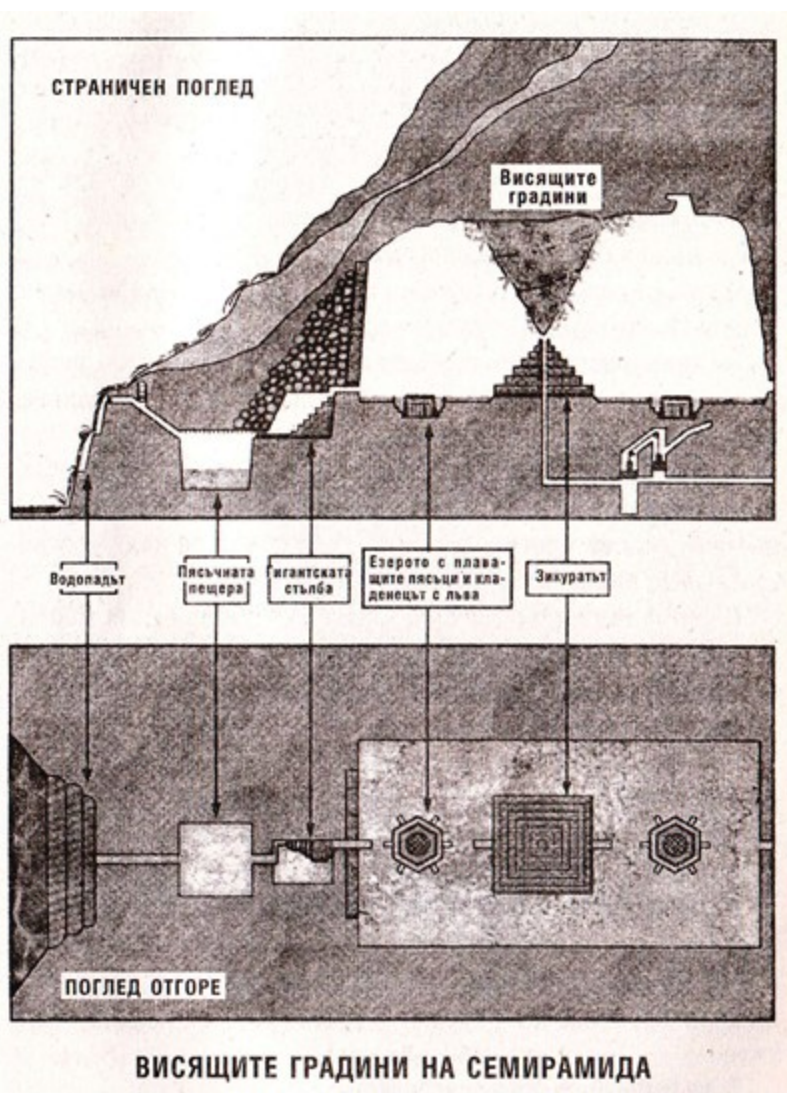
Уест се подчини и започна да се катери по гигантските стъпала.

Трябваше да преодолява капани на всяка стъпка: изстрели с фин пясък, като този на пода, пропадащи под краката плочи, остриета, опитващи се да пронижат протегнатите му да се хванат за нещо ръце, дори еднотонна каменна топка, която внезапно се изтърколи на петото стъпало.

Но с ловкост, умения, бързина и логично мислене той преодоля всички капани и накрая мина през отвора в тавана — и се озова на тъмна платформа, около която — имаше това усещане — се отваряше свободно пространство. Уест извади осветителна ракета, но вместо да я изстреля без посока, я вдигна високо над главата си. И за един къс миг се изправи сам пред гледка, която не бе виждана от човешко око повече от 2500 години!

Пред него се разкриха с неописуемото си великолепие Висящите градини на Семирамида.

* * *

Наложи се да запали още осем ракети, за да освети изцяло гигантската пещера.

Най-подходящата дума би била *суперпещера*, защото имаше размера на двамайсет футболни игрища, разположени в мрежа, формата ѝ бе на идеален квадрат, а подът бе изцяло от плаващи пясъци, което я правеше да изглежда като грамадно застинало плоско езеро от жълт пясък.

В геометричния център на това пясъчно езеро се издигаше петнайсететажен зикурат — стъпаловидна пирамида, често срещана в Древна Месопотамия.

Онова, което се спускаше над зикурата, можеше да се определи единствено с думата чудо.

Бе неправдоподобно огромен варовиков сталактит, увиснал от тавана на пещерата точно над зикурата. Беше толкова необятен, а масата му толкова смазваща, че зикуратът под него изглеждаше мъничък. С височината на поне 25-етажна сграда, той приличаше на обърната планина, висяща от тавана на суперпещерата — острият ѝ връх сочеше надолу и се срещаше с издигнатия връх на зикурата.

Само че този невероятен природен феномен бе променен от човешка ръка и по този начин се пренасяше от категорията „Невероятно“ в категория „Удивително“, в която се намираха Чудесата на света.

По сталактита бе издълбана пътека — в някои участъци равна, другаде — със стъпала. И тази пътека се виеше спираловидно по сталактита, изкачваше се нагоре и нагоре и се насочваше към тавана на пещерата.

По стената, в която бе издълбана пътеката, се виждаха буквално стотици ниши и във всяка от тези ниши имаше увивни растения, храсти, дръвчета и цветя... всички бяха пораснали до такава степен, че висяха от сталактита.

Това беше не просто невероятно.

Беше поразяващо.

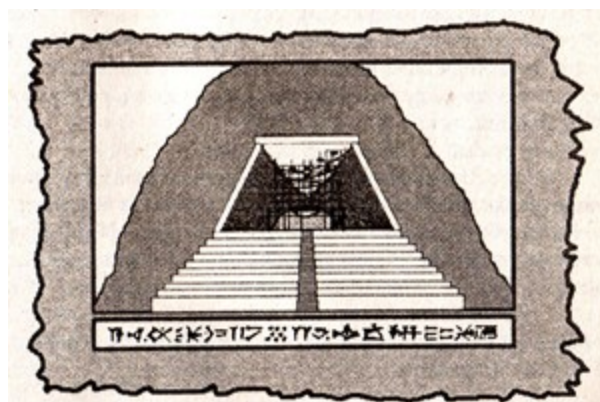
Истинска висяща градина.

Висящите градини на Семирамида!

Докато останалите излизаха един по един при него, Уест обърна внимание на стената, която се издигаше към горната част на суперпещерата над и зад тях.

Стената бе иззидана от плътно наместени една до друга тухли, но по ръбовете Уест забеляза следи от *по-ранен* строеж, строеж с трапецовидна форма... огромен — 90 метра висок — и създаващ впечатлението, че е гигантски вход за друго място, зазидан по някое време с тези тухли.

Уест извади от джоба си скицата на Заид — чертежа с грамадния сталактит (обхванат със скеле), видим отвън *през* трапецовиден вход:

В този момент си спомни нещо, което бе прочел в дневника на нациста Хеслер, бръкна в джоба на якето си, извади кожения бележник и бързо намери страницата:

1-ВИ НАДПИС ОТ ГРОБНИЦАТА НА ИМХОТЕП III:

*„Каква невероятна постройка бе това,
проектирана като огледален образ,
където входът и изходът са еднакви.*

*Боли ме, че моята задача — какво ще стане с
шедьовъра на моя живот — беше да скрия този
забележителен строеж.*

Но аз изпълних дълга си.

Запечатахме големия сводест портал със свлачище.

*Както ми бе наредено, входът за жреците остава
отворен, така че те да могат да се грижат за светините
вътре...*

На жреците бе казан редът на капаните.“

— „Запечатахме големия сводест портал със свлачище“ — прочете на глас Уест. — Имхотеп е зазидал сводестия вход и е предизвикал свлачище, за да го скрие. Но това не е било достатъчно: след това е отклонил руслото на река, за да скрие всичко. Господи, този човек е бил наистина добър...

— Великият трети архитект наистина е бил голям майстор — съгласи се Заид.

Останалите също се възхищаваха на изключителната гледка.
Лили бе зяпнала.
Стреч се бе ококорил.
Дори Отмъстителя бе впечатлен до степен да замълчи.
Мечо Пух резюмира настроението на всички:
— Значи затова са ги наричали *Чудеса*.

Но не бяха приключили.

Между мястото, където бяха влезли в пещерата, и зикурата се простираше широкото езеро от плаващи пясъци, а зикуратът представляваше единственият подстъп към Висящите градини.

По средата на разделящото ги разстояние имаше малка постройка с покрив, нещо подобно на беседка или белведер, която сякаш плуваше по повърхността на езерото. Постройката бе каменна, шестоъгълна и приблизително с размера на гараж за една кола, но нямаше стени — представляваше шест колони, подпирajući тежък покрив.

Права като стрела пътека, скрита на един пръст под повърхността на езерото, започваше от мястото, където се намираха, продължаваше към шестоъгълния белведер и... свършваше внезапно на трийсетина метра от постройката.

Пътеката се появяваше пак в близост до белведера, но изглежда, част от нея беше погълната от плаващите пясъци в миналото.

Уест продължаваше да гледа внимателно и забеляза още пътеки.

Всички тръгваха радиално от шестте стени на белведера като лъчи на звезда: шест каменни пътеки, практически на едно ниво с повърхността на езерото.

Всяка от тези пътеки свършваше като отрязана на петнайсетина метра от белведера.

— И как ще пресечем? — поинтересува се Мечо Пух. — Пътеките отдавна са погълнати от пясъчното езеро.

— Не може ли да следваме нашата пътека? — предложи Отмъстителя. — Тя сигурно продължава под повърхността.

— Да го направим тогава, обаче този път ти тръгни напред, тъпи израилтянино — присмя му се Заид.

Отмъстителя се намръщи.

— Иска да ти каже, че ако тръгнеш по този път, ще умреш — обясни Уест. — Това е клопка за безразсъдните и неинформираните. На мен ми прилича на капан с фалшив под... вярно, най-големият капан с фалшив под, който съм виждал. Най-вероятно има безопасен път веднага под повърхността на езерото, но за да минеш по него, трябва да ти е известен, а ние не знаем този маршрут.

— Мисля, че го знаем — обади се тъничък глас зад тях.

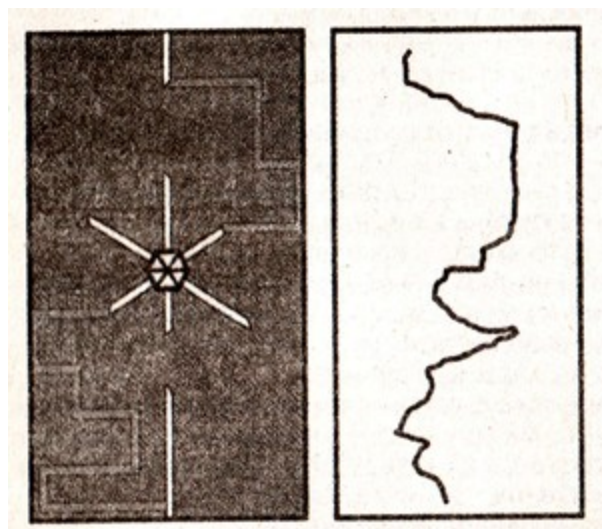
Лили.

Всички се обърнаха към нея.

— Знаем ли го? — попита Мечо Пух.

— Да — каза Лили. — Това е вторият безопасен маршрут, за който е писал онзи германски археолог. Първият беше за пътя нагоре по водопада. Това е вторият. Точно затова ги е нарисувал на едно място.

Взе бележника на Хеслер от ръцете на Уест, прелисти няколко страници и им показва страницата, която бяха гледали преди половин час. Страница с надпис „Безопасни маршрути“:

Докато първия път бяха използвали дясната скица, този път от значение бе лявата.

И наистина, начертаното на нея напълно съответстваше на онова, което виждаха в момента.

Само че скицата показваше път, скрит под повърхността на езерото с плаващите пясъци — обиколен път, доближаващ се в два участъка до стените на пещерата, минаващ през шестоъгълния

белведер и свършващ в горната част на страницата при основата на зикурата.

— Браво, фъстък — похвали я Уест. — Радвам се, че сред нас има човек с ум в главата.

Лили се усмихна щастливо.

Изведнъж в ухото на Отмъстителя се разнесе силен звук, той рязко се извърна и видя двамата от ариергарда да се приближават през пещерата с гигантската стълба.

— Сър! — докладва единият по радиото. — Американците пресичат първата пещера! Страшно много са. Снайперистите им ни приковаха зад прикритието, а след това докараха понтони и съчленени стълби, за да преминат през пещерата по дъното ѝ! Не можехме да се противопоставим на координирания им обстрел. Трябваше да се изтеглим. И сега те идват насам.

— Окей — каза Отмъстителя, — ще изпратя Вайц да ви насочва по Стълбата. Като се качите тук, оставете нов пост в прохода към нас. Трябва ни всяка секунда, която можем да спечелим! — После се обърна към Уест. — Е, сега е време да провериш доколко е вярна теорията на момиченцето, капитане! Повярвай ми, желая ти да се окаже права. А сега... напред!

С картата в ръка, Уест направи първа предпазлива крачка — стъпи вляво от основната пътека и постави крак в плаващите пясъци...

... и ботушът му опря в нещо твърдо — невидимо продължение на пътеката под лепкавата маса на финия пясък.

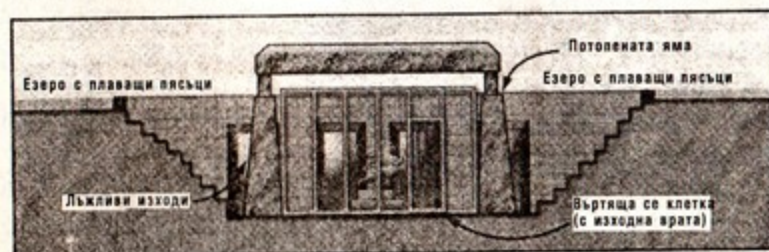
Лили облекчено въздъхна.

Уест провери състоянието от двете страни на пътеката и се увери, че там има само плаващи пясъци с неизвестна дълбочина.

— Изглежда сме на прав път — каза високо.

Един от хората на Отмъстителя набързо надраска схемата за безопасното преминаване за новия ариергард и останалата част от групата без бавене тръгна да пресича пясъчното езеро, водена от Уест.

Следваха стриктно картата — вървяха като по вода и правеха всяка следваща крачка със свито сърце. Първо минаха близко до лявата стена, после завиха към вътрешността на езерото и накрая стигнаха белведера в центъра.

Белведерът

Конструкцията на белведера изненада всички.

За разлика от скритата под повърхността на езерото пътека, подът на белведера не бе на едно ниво с повърхността на обкръжаващото ги езеро. Той се намираше *три и половина метра* под него и по този начин представляваше нещо като огромна тава, чийто ръб задържаше морето от пясък около тях.

Освен това белведерът бе със странно дебели стени и очевидно много здрав.

Късо стълбище с каменни стъпала водеше в тази яма или по-скоро кладенец, който продължаваше надолу в същото шестостенно сечение с врати във всяка от стените. Масивният покрив се простираше над всичко и се издигаше само няколко стъпки над перваза на околната стена, стъпил върху колоните и надвиснал като буреносен облак, очакващ момента да нанесе най-големи поражения.

Странно, но зад стените на шестоъгълния кладенец, под формата на втора вътрешна стена за конструкцията, имаше цилиндрична бронзова клетка, направена от внушителни вертикални пръти и няколко свързващи ги в горните им части.

Само че докато кладенецът предлагаше шест врати в шестте си стени, цилиндричната клетка имаше само една, отворена към стълбата, по която слизаше Уест.

— Аха... въртяща се клетка... — многозначително констатира Заид. — Озовеш ли се в нея, тя се завърта и трябва да се избере

вярната изходна врата. Само че капанът се задейства в момента на влизането, така че трябва да оцелееш, за да можеш да пресечеш.

— Също като потапящата се клетка в Тунис — напомни Мечо Пух.

В самия център на кладенеца, монтирана върху красиво изработен подиум, се издигаше величествена статуя, изваяна от черен камък.

Беше статуя на крилат лъв, изобразен на задните си крака, в началото на скок, високо вдигнал предните си лапи и разтворил крила зад тях. Издигаше се на метър и половина, а в гневните му очи горяха два червени рубина.

— Кладенецът с крилатия лъв — каза Заид. — Нацистът явно е знаел и за това.

Намериха съответната страница в бележника на Хеслер:

2-ри надпис от гробницата на Имхотеп III:

*„Само най-смелият духом
ще премине през кладенците на крилатите лъвове.
Но се пази от Ямата на Нингизида.*

*На тези, които ще влязат в ямата на змея-
повелител,*

*Мога да дам само този съвет:
Забравете всяка надежда,
Защото оттам няма измъкване.“*

„Крилати лъвове: Често срещана асирийска статуя в Персия/Месопотамия.

Нингизида: Асирийски бог на змейовете и змиите.
Възм. Да се имат предвид ВГ на Вавилон???”

— Прав е бил нацистът — отбеляза Заид. — Наистина е ставало дума за Висящите градини...

Изведнъж откъм пещерата с Гигантската стълба се разнесе престрелка.

— Сър! Първият американски отряд стигна до Стълбата! — докладва ариергардът. — Засега ги отблъскваме, но те продължават да прииждат... не вярвам да можем да удържим позицията още дълго.

— Забавете ги колкото може повече, Шамбург — нареди Отмъстителя. — Трябва ни време. — И се обърна към Уест. — Какъв е този капан?

Уест се поколеба, после каза:

— Мисля, че Заид е прав. Клетката се върти и през равни интервали изравнява своята врата с една от вратите в някоя от външните стени. Според тази схема правилният изход е в стената срещуположна на нашата...

— Провери дали е така — прекъсна го Отмъстителя и го блъсна в клетката. — Шефер, тръгвай с него. Но го дръж на мушка...

Покриван от насочилия срещу него пистолета си Шефер, Уест предпазливо се спусна по стъпалата, мина през вратата на клетката и стъпи на дъното на кладенеца.

В ушите му кънтеше предупреждението на Имхотеп: „Само най-смелият духом ще премине...“.

Внезапно, след като бяха изминали само четири крачки в клетката, точно когато се намираха в центъра до лъвската статуя, смъртоносният механизъм на кладенеца се задейства.

Всичко стана много бързо.

С раздиращо ушите скърцане на метал върху метал цилиндричната клетка започна да се върти в кладенеца, като изравняваше последователно единствената си врата — за съвсем кратко — с вратите в стените на кладенеца.

И тогава дойде най-лошото.

Със заплашително свистене отгоре започна да се сипе фин пясък! В периферията на кладенеца се отвориха невидими до този момент канали, позволяващи нахлуването на плаващите пясъци. Кладенецът започна да се пълни, нивото на плаващите пясъци бързо стигна до коленете на Уест и продължи да се покачва!

Под влияние на въртящата се клетка и сипеция се пясък Уест напълно загуби ориентация.

Разбира се, точно такава бе идеята на капана.

Сигналият дотук натрапник трябваше да изпадне в паника, да се обърка тотално и... да излезе през погрешна врата, където най-вероятно го чакаше нещо още по-лошо.

Израелският командос до него се изплаши.

И още при първото изравняване на вратата на клетката с една от външните врати скочи в отворилия се проход...

... и се озова в тясно стълбище, същото като това, по което бяха слезли тук.

Само че това „стълбище“ не водеше за никъде. В него просто нямаше стълби.

То представляваше тясно помещение, подобно на вертикално изправен ковчег.

И това не бе всичко, защото в следващата секунда от тавана падна два метра и половина висока бронзова плоча с решетка на нивото на главата и запечатата Шефер в тясното пространство, а миг по-късно във вертикалния му ковчег се изсипа пясъчен водопад.

Когато нивото на пясъка се изравни с главата му, Шефер изкрещя. След няколко секунди Уест видя през решетката на тесния отвор как пясъкът поглъща Шефер и го скрива от погледа му.

Писъкът заглъхна.

Останал сам, Уест пое дълбоко дъх и прошепна:

— Проклет да съм...

Самият кладенец продължаваше да се изпълва с пясък и Уест вече бе затънал до кръста.

Смъртта на Шефер, на която бе станал неволен свидетел, го бе потресла и бе засилила объркването му. Той нямаше ни най-малка представа коя е правилната врата. Усещаше, че паниката обхваща и него.

„Само най-смелият духом...

Само най-смелият...

Не се панирай, Джак. За бога, овладей се...”

И тогава се разнесе писъкът на Лили.

Той се извърна и я видя зад прътовете на въртящата се клетка. Отмъстителя и хората му явно се бяха отдръпнали нагоре по

стълбището, но Лили се бе свила на дъното и се опитваше да види Уест.

— Тате... не! — изкрещя Лили.

Изведнъж, сред целия хаос, сред сипеция се във въртящата се клетка пясък, Уест усети, че времето спира.

Tate?

Нима бе казала „Тате“?

В този миг през него премина вълна от адреналин — усещане, което бе изпитвал само веднъж, в онзи вулкан в Уганда, точно преди десет години, когато я бе държал в ръцете си — мъничко плачещо новородено.

„Аз... няма... да... умра!

Няма да я изоставя.“

Мислите му се изчистиха.

„Само шибаният най-смел духом...“

И тогава го осени: *Смелите хора не изпадат в паника. Те запазват хладнокръвие пред лицето на опасността.*

Именно.

Той се огледа. Сега мозъкът му работеше с кристална яснота. Заповяда си да не изпада в паника, макар да съзнаваше, че това е един от най-опасните капани, в който е попадал.

И миг по-късно видя решението.

В действителност ключ към него му даде викът на Лили.

Според скицата правилният изход бе онзи, който се намира точно срещу вратата, в която бе тя.

Уест осъзна, че има късмета да се възползва от присъствието на Лили. Типичните крадци на гробници едва ли щяха да оставят някой на стълбището, по което се слизаше тук — те щяха да влязат в клетката заедно, подмамени от рубините в очите на крилатия лъв, щяха да задействат капана, щяха да изпаднат в паника и щяха да загинат.

— Не ме отписвай, фъстък! — извика той. — С мен още не е свършено!

Закрачи като въдичар в река, мина с мъка покрай лъвската статуя и се насочи в посока, обратна на тази, където бе Лили. Когато стигна там, пясъкът във въртящата се клетка беше стигнал до гръдния му кош.

Клетката продължаваше да се върти и след малко вратата ѝ се изравни с тази в стената.

Отвор и врата се сляха за кратко в едно.

Уест мина през образувалия се проход и се озова в тясно помещение, същото като онова, в което бе намерил смъртта си Шефер... и за миг, един ужасен миг, си помисли, че е направил страхотна, непоправима, фатална грешка.

Но не беше така.

Пространството, в което се намираше, не бе затворено — остър завой под прав ъгъл водеше към няколко стъпала, а те на свой ред отиваха... *нагоре!*

Уест се изкачи по стъпалата, далеч от смъртоносния кладенец с плаващите пясъци, и попадна в открито пространство, на ниска пътека, от другата страна на кладенеца.

Тръгна бавно по пътеката и изглежда, без да забележи, задейства някакъв механизъм, управляващ капана, защото клетката внезапно се завъртя в първоначалната си позиция, а кладенецът се изпразни от пясъка.

На отсрещната страна на кладенеца стоеше Отмъстителя.

— Последвайте ме! — извика му Уест. — Малко е притеснително, но намерих правилната врата. Просто елате при мен.

Останалите от групата минаха без усложнения. Направиха го на два пъти и всеки път кладенецът се пълнеше с пясък, но след като знаеха откъде да излязат, всички преминаха през изпитанието, преди пясъкът да бе стигнал дори до коленете им.

Лили скочи в прегръдките му, вкопчи се в него и прошепна:

— Не ме изоставяй!

Той я притисна до гърдите си.

— Каквото и да ни чака, фъстък, никога няма да те изоставя!

Продължиха по пътеката от другата страна на белведера и стигнаха без неприятни изненади при зикурата, който се намираше в самия център на суперпещерата.

Изкачиха се по него бързо.

Много бързо — оказа се, че на парадното стълбище на стъпаловидната пирамида няма нито една клопка.

Отначало Уест се изненада от това, но бързо се сети, че всъщност това е първото Чудо, в което влизат по време на мисията си.

Всички останали Чудеса, с които бяха имали някакъв досег до момента — Колосът, Фарът, Мавзолеят, Статуята и Храмът — бяха преместени от първоначалните си места. И всички бяха охранявани от системи от капани, създадени специално за целта *след* унищожаването на оригиналните постройки.

Не и Градините обаче.

Те единствени бяха останали в първоначалното си състояние. А следователно и частта, скрита в тях, бе останала на първоначалното си място.

Сега обаче — докато изкачваше зикурата — Уест осъзна, че Имхотеп III демонстрира уважение към Чудото, което защитаваше: да, бе го обградил с коварни клопки и капани, но в знак на почит към оригиналния му архитект не бе монтирал никакви капани на самото Чудо.

* * *

Двамата израелци, оставени в ариергарда, продължаваха да стрелят, и изглежда, удържаха напредването на американските сили.

Уест и групата му стигнаха до върха на зикурата и се озоваха на два метра под острия връх на увисналия точно над тях сталактит.

Човешкият мозък просто отказваше да приеме, че може да се намира под този уникален природен феномен. Сталактитът беше прекалено грамаден, невъобразимо грамаден, за да бъде приет просто така. Усещането бе като да стоиш под океански лайнер, окачен за кърмата и с нос, опиращ в твоя нос.

Точно над тях, във върха на сталактита, се виждаше кръгла шахта, отиваща право нагоре, в сърцето на масива.

Нещо не по-малко удивително имаше и под краката им.

Върхът на зикурата бе плосък и квадратен — пет на пет метра — но почти цялата му площ бе заета от квадратна дупка, която чезнеше надолу в мрак.

В шахтата можеше да се слезе с помощта на изкопаните в стената места за захващане. Сигурно неслучайно квадратната шахта бе идеално напасната с кръглата в сталактита.

Заид се наведе и разчете надписа по ръба на квадратната шахта.

— Това е входът на жреците — каза на Уест.

И двамата погледнаха към Отмъстителя.

Израелският командир, изглежда, не бе чувал този термин — или не съзнаваше важността му — защото не реагира. Без да се наговарят, Заид и Уест почувстваха, че е излишно да го осведомяват.

Уест, Мечо Пух и Стреч разтовариха от раниците си пещерняшкото оборудване и се заловиха да сглобяват подобна на триножник стълба.

Само след няколко минути вече разполагаха със стълба във формата на буквата „А“, разкрасена над отвора на квадратната шахта и стигаща до този на шахтата в сталактита.

— Действай — нареди Отмъстителя и бутна Уест към стълбата.

Уест се качи по нея и изчезна в чудовищно грамадния сталактит.

В тясната вертикална шахта имаше вдлъбнатини за хващане с ръце, благодарение на които качването не представляваше проблем.

Но не бе за страдащи от клаустрофобия. Уест се чувстваше като в ръкавица, а на всичко отгоре по стените се стичаше процеждаща се отгоре влага.

Насочван от лампата в пожарникарската си каска, Уест внимателно избираще къде да се хване. Озова се в равен хоризонтален тунел с височина човешки ръст, който извеждаше на околната повърхност на сталактита.

Мина през него и стъпи на пътеката, която водеше през Градините.

Сега можеше да огледа кубичната пещера под себе си. Гледката бе такава, че ти секваше дъхът. Зикуратът бе далеч под него — стъпаловидната пирамида изглеждаше доста странно, гледана отгоре — наоколо се простираше езерото с плаващите пясъци и се виждаше

белведерът с радиално тръгващите във всички посоки лъчи на пътеките.

Уест с любопитство констатира, че Кладенецът на крилатия лъв има двойник от другата страна на зикурата — със симетрична система от полупотопени пътеки.

Сега си спомни думите на Имхотеп III за „огледалния образ“ на конструкцията, „където входът и изходът са еднакви“.

„Ако е така, следователно в другата посока има изход“, реши той. А когато се позамисли, осъзна, че Отмъстителя и израелската група знаят за този изход. „Вероятно точно по този път са се надявали да се измъкнат, без да бъдат заловени от американците.“

Кое то на свой ред означаваше, че Отмъстителя не е толкова невеж по отношение на особеностите на това място...

— Хайде, капитане — каза Отмъстителя и се изправи до Уест. Един по един от шахтата излязоха и останалите членове на групата. — Още не сме свършили.

Уест отново поведе по спираловидната пътека, обикаляща сталактита.

Всичко около тях бе мокро, а растителността бе като тропическа гора: растенията и мъховете се нуждаят повече от влага, отколкото от слънчева светлина.

От време на време придвижването им ставаше трудно, тъй като някои храсти бяха избуяли толкова, че минаваха през пътеката и провисваха надолу.

Макар сърцето му да се късаше, Уест си пробиваше път с мачете през плетеницата от клони и листа.

Така, малко по малко, се качваха все по-нагоре.

Езерото с плаващите пясъци и зикуратът оставаха все по-надолу. Сега от езерото ги делиаха по вертикала поне 120 метра и височината изглеждаше замайваща.

В един момент стигнаха до място в пътеката, където погледът им попадна на нещо, което разнообрази монотонната зеленина около тях — няколко изумително красиви храсти с рози. Бели рози.

— Но как е възможно да се оцелели рози тук, без слънце? — смая се Мечо Пух.

Уест си задаваше същия въпрос, но след това видя отговора: в скалния таван на пещерата имаше пробити тесни отвори. Бяха по

няколко сантиметра в диаметър, но през тях проникваше светлина — естествена светлина. Изглежда, тези отвори излизаха на повърхността на планината.

Уест забеляза, че розите са на място, което, изглежда, поне за кратко се осветява денем — напълно достатъчно, за да бъдат живи и да се възпроизвеждат.

— Персийската бяла пустинна роза — прошепна той. — Смятана за изчезнала. До този момент.

— Хайде — сръчка го Отмъстителя, безразличен към това откритие. — Обещавам да хвърля няколко от тях на гроба ти.

И продължиха напред и нагоре.

На няколко места пътеката влизаше в самия сталактит и минаваше като тунел през варовиковата му твърд. В тези случаи тунелът по правило пресичаше вертикалната шахта, по която бяха влезли. Шахтата, изглежда, минаваше през целия сталактит, но те лесно преодоляваха местата на пресичане, като прескачаха дупките в пода на тунела.

ВИСЯЩИЯТ МОСТ И НАЙ-СВЯТОТО СВЕТИЛИЩЕ

Накрая стигнаха до мястото, където сталактитът излизаше от тавана на суперпещерата.

Тук от сталактита започваше прогнил висящ дървен мост и минаваше под целия таван.

Древното съоръжение лежеше в няколко фиксирани в тавана U-образни крепежни съоръжения и бе дълго поне петдесет метра. Свършваше близо до голяма дупка в тавана.

Там се виждаха ръкохватки, които позволяваха придвижване с висене и продължаваха нагоре в отвора. Висенето означаваше прихващане над плаващите пясъци на 150 метра под тях.

— Дотук сме. — Уест си пое дъх. — Това е крайт на пътя.

— Ами стигни до него — каза Отмъстителя. — Можеш дори да вземеш и арабина... но аз ще задържа момичето, за да не ти хрумне нещо тъпо.

Уест и Мечо Пух тръгнаха със свити сърца по висящия мост под тавана на пещерата.

Дъските скърцаха под краката им. Прах и прогнили парчета дърво падаха и дълго се превъртаха във въздуха, преди да стигнат едва различимото дъно. На два пъти мостът се залюля опасно и имаха чувството, че всеки момент ще се разпадне.

Но в крайна сметка стигнаха до края на моста.

— Аз тръгвам напред — каза Уест и оценяващо огледа ръкохватките. — Ще взема въже за връщане. Ако частта е някъде там горе, ще ни трябва въже, за да можем да я пренесем, нали?

Мечо Пух кимна и каза:

— Искам ги мъртви, Ловецо. Хора, които опират пистолет до главата ѝ, не заслужават да живеят.

— И аз мисля така. Но първо *ние* трябва да останем живи. Докато дишаме, имаме шанса да се справим с тях — каза Уест. — Важното е да продължим да дишаме.

— Внимавай.

— Ще се опитам, приятелю.

И с това обещание, което смяташе да спази, Уест се хвана за първата ръкохватка и се залюля над 150-метровата пропаст.

На уникалния фон на Висящите градини фигурката на придвижващия се със залюляване и прихващане по тавана на необятната суперпещера Уест изглеждаше определено микроскопична.

Както обикновено, до него над бездната летеше Хор.

Като теглеше подсигуряващото въже за връщане — Мечо Пух му го освобождаваше със скоростта на придвижването му — Уест най-сетне стигна до отвора в тавана.

Отворът бе с трапецовидна форма — все едно Уест гледаше нагоре във вътрешността на пирамида — и стените му се събираха нагоре, за да свършат почти в точка. Още няколко дръжки позволяваха изкачване по отрицателния наклон, което означаваше, че краката на катерача просто ще висят във въздуха.

Но Уест не можеше да откъсне поглед от фокусната точка на стеснението — най-високата точка в пещерата.

Там се виждаше хоризонтален перваз, издълбан в скалата, с размерите на голям хладилник.

В остър контраст с грапавите каменни повърхности на пещерата тук някой бе положил специални усилия, защото первазът бе украсен със злато и диаманти, които създаваха впечатлението, че това е някакво светилище.

От мястото, където се намираше, Уест не можеше да надникне през ръба на перваза. Така че се изтегли на мускули по страната на стесняващата се нагоре ниша.

След няколко секунди върховно физическо усилие стигна до перваза, набра се така, че брадичката му да се вдигне над него, и погледна...

И замръзна.

На една ръка разстояние, внимателно положен в това изключително трудно за достигане място, лежеше златен трапец.

Частта от Пирамидиона във Висящите градини.

Беше от средните по големина части, с размерите на кош за пране. И все пак прекалено голяма, за да се носи от сам човек. Уест извади въздушния си пистолет, изстреля в стената клин и прекара през ухото му въже.

— Мечо Пух — каза в микрофона на гърлото си, — ела. Имам нужда от помощ. Отмъстителю, изпрати няколко души на другия край на въжето, за да поемат това, когато го пуснем по него.

След няколко минути Мечо Пух се добра до Уест — изживя няколко крайно неприятни момента, когато животът му висеше на косъм в буквалния смисъл на думата. Двамата заедно успяха да измъкнат частта от нишата, да я вържат на въжето и да я тласнат към висящия мост.

Надеждно завързана, частта се плъзна по наклоненото въже и пристигна безопасно при моста, където Отмъстителя я пое с алчен поглед на блесналите си очи.

— Хванахте ли я? — попита Уест в микрофона.

— О, да, прибрахме я — отговори Отмъстителя. — Благодаря, капитан Уест, това е всичко. Сбогом.

И преряза осигурителното въже, и го пусна в бездната.

Уест усети въжето да се разхлабва и разбра, че виси единствено на клина откъм своя край.

— Мамка му! — изруга той, бързо се спусна надолу по ръкохватките, като се размина с още запъхтия Мечо Пух, стигна до изхода на нишата — което означаваше на нивото на тавана — и излезе точно навреме, за да види как Отмъстителя и хората му изтичват обратно по висящия мост и хвърлят зад себе си три гранати.

Гранатите се изтърколиха по прогнилите дъски на моста.

И се взривиха.

Древният дървен мост изобщо не можеше да им се противопостави.

Гранатите надробиха на парчета средната му част, мостът се пречупи и с тежко изскърцване полетя надолу...

... и като в каданс се превъртя няколко пъти във въздуха, преди да се забие на 150 метра по-долу в плаващите пясъци.

Уест го проследи с поглед; отлично разбираше какво означава това.

Без висящия мост двамата с Мечо Пух не разполагаха с никаква възможност да слязат до сталактита.

Ужасът на ситуацията бе толкова голям, че му трябваше известно време, за да го осъзнае.

Лили и частта бяха в ръцете на измъкващите се израелци, американците идваха, а той... той и Мечо Пух бяха изоставени на тавана на най-голямата пещера, която бе виждал, без надежда да се измъкнат.

След като с мрачно задоволство се увери в унищожаването на висящия мост, Отмъстителя подбра Лили и се обърна към спираловидната пътека по повърхността на сталактита.

— Капитан Уест и арабинът повече няма да ни трябват. Нито — той посегна към пистолета си — вие, господин За...

Но Мустафа Заид, чийто животински инстинкт никога не го изоставяше, вече се бе досетил какво следва.

И още преди Отмъстителя да доизтегли пистолета си от кобура, побягна надолу по пътеката и хлътна в един от напречните тунели.

— Няма да стигне далеко. Да се махаме оттук. — И без да изпуска Лили, Отмъстителя поведе хората си надолу.

— Ловецо — задъхано каза Мечо Пух. — Аз... ъ-ъ... не мога повече...

Уест бързо се върна — минаването по ръкохватки в таван вече започваше да му става навик — и стигна при Мечо Пух в нишата.

Пух бе значително по-тежък от него и с доста по-слаби мускули. Оставен сам, едва ли щеше да издържи дълго.

Уест се залюля до него.

— Дръж се, приятелю. Извинявай — не исках да прозвучи като игра на думи. — Бързо завърза вече освободеното въже под мишниците на Мечо Пух, което му позволяваше да виси, без да влага физическо усилие.

Самият той можеше да повиси на механичната си протеза известно време... но не вечно.

— Израелците ни прецакаха, нали? — попита Мечо Пух.

— Разрушиха висящия мост. Взеха частта и Лили. И ни оставиха тук.

— Ако някога се добера до Стреч, ще го удуша с голи ръце — заплашително каза Мечо Пух. — Знаеш ли... срам ме е да го кажа, но за момент го бях приел като един от нас. Каква наивност! Мръсен предател!

— Пух, честно да ти кажа, в момента ще се радвам просто да се измъкнем оттук живи.

Израелският отряд стигна до долния край на сталактита в момента, в който Заид изчезна в квадратната шахта на върха на зикурата — през Входа за жреците.

На Отмъстителя му беше все едно.

Макар че убиването на известния терорист щеше да му донесе много слава, Заид бе една от най-малките му грижи тук.

Защото първо трябваше да се измъкне.

И тогава, точно докато слизаше по стълбата, в пещерата нахлуха американците.

Челният им отряд нахълта през отвора в пода откъм Гигантската стълба. Но не бе огромната маса хора, която бе очаквал да види, а скромен взвод от десетина души.

И колкото и странно да бе, те дори не направиха опит да минат през езерото с плаващите пясъци. Нищо подобно.

Вместо това започнаха да се катерят ловко по стената над прохода в пода, стената, която затваряше някогашния сводест вход.

И...

— О, не... — прошепна Отмъстителя — веднага разбра какво правят.

... започнаха да монтират експлозивни — мощни заряди „Трайтонал 80/20“.

Американците работеха бързо — разположиха зарядите по явно предварително разработена схема и се изнесоха обратно.

Онова, което последва, бе в равна степен зрелищно и разрушително.

В стакато от детонации зарядите се взривиха...

Преграждащата стена на централния вход на Висящите градини бе разкъсана от двайсетина почти едновременни експлозии. Разлетяха се парчета скала.

Само че зарядите бяха с насочено действие и затова основното направление на разрушителната им сила бе насочено към външния свят. Така че в езерото с плаващите пясъци попаднаха само няколко по-малки скални къса.

В стената се отвориха големи дупки.

През тях нахлу слънчева светлина.

Слънчева светлина, която проникваше в мрака тук за пръв път от поне 2000 години и която освети по изключително ефектен начин приказната подземна картина. И Висящите градини разкриха цялото си отдавна забравено великолепие.

А после пукнатините в стената се разшириха, нови парчета от нея рухнаха навън и се отвори 50-метрова дупка, през която в

пещерата като разгневени стършели навлязоха американските хеликоптери.

* * *

Уест не можеше да повярва на очите си. Първо, Отмъстителя го бе оставил да умре в нишата на тавана.

А сега той изумен наблюдаваше как цялата пещера се освети от слънчева светлина.

Шест, след това седем... накрая осем американски хеликоптера — модели „Блек Хоук“ и „Апачи“ — влетяха в пещерата и започнаха да сноват над древния зикурат, издигаха се покрай грамадния сталактит в търсене на врага и най-вече на частта.

Ревът на роторите им бе оглушителен, а струите въздух около тях — помитащи.

Уест гледаше как един от черните „Блек Хоук“ се издига точно под тях, гледаше бясно въртящите се перки и си помисли, че ако падне сега, поне смъртта му ще е моментална.

Но екипажът на хеликоптера не беше забелязал нито него, нито Мечо Пух — американците оглеждаха сталактита и търсеха...

Машината се премести по-близо до сталактита и вече не се намираше *точно* под тях.

И Уест видя изход от досега безизходното положение. Безумен, мизерен, абсурден може би, но все пак някакъв шанс...

И мигновено се задейства.

— Мечо Пух, увисни на ръце. Въжето и клинът ми трябват...

По изключение, без да пита, Мечо Пух се хвана за една от ръкохватките, а Уест — увиснал на една ръка — разхлаби клина и намота въжето. Дължината му бе петнайсетина метра.

После каза:

— Окей, Пух, сега се пусни и ме хвани здраво през кръста.

— Какво...?

— Хайде!

Мечо Пух се подчини. Сега той висеше на Уест, а Уест висеше на нечовешки силната си механична протеза, хванал се за ръкохватката.

В следващия миг Уест се пусна...

Полетяха надолу.

Право надолу.

Минаха като куршум покрай опашката на хеликоптера...

... и със светкавична скорост Уест хвърли клина — заедно с прикаченото към него въже — към колелата на военната машина!

Клинът се усука около задните колела на хеликоптера и се пристегна към тях.

Въжето бързо се размота, рязко се опъна и изведнъж Уест и Мечо Пух се залюляха, увиснали под хеликоптера, и описаха дъга покрай гигантския сталактит!

Хеликоптерът леко се наклони от теглото им, но бързо изравни.

Дъгата ги отнесе над пътеката в сталактита, Уест и Мечо Пух се пуснаха и леко се приземиха... и отново бяха в играта.

— Никога не съм предполагал, че ще доживея момент, в който да се радвам на появата на Джуда — призна Уест. — Хайде! Трябва да спасим Лили.

Затичаха надолу по пътеката.

Хаос. Суматоха.

Ослепителна слънчева светлина. Рев на хеликоптери и...

... вече стотици американски войници нахлуваха през отворения параден вход на Висящите градини.

Екипът на израелците тичаше в отсрещния край на пещерата по другата пътека през езерото с плаващите пясъци. Както Уест бе установил отгоре, другата страна на езерото бе огледален образ на тази, през която бяха влезли, и там също имаше пътека, симетрично повтаряща извивките на пътеката, по която бяха стигнали до зикурата. Повторението означаваше огледално разположен белведер с шестостенен кладенец и клетка в него.

Хората на Отмъстителя стигнаха до кладенеца и минаха на две групи през него — там също имаше статуя на крилат лъв.

Първи минаха Отмъстителя и двамата израелци, които носеха частта. Капанът послушно се задейства. Започна да нахлува фин пясък.

Клетката се завъртя. Отворът ѝ се изравни с отсрещната врата и те излязоха през него.

Стреч, другите двама израелци и Лили ги последваха.

И отново капанът се задейства. Отново нахлу пясък. Клетката послушно се завъртя. Те закрачиха през пясъка, вадеха с труд краката си.

И в този момент Лили се спъна и падна.

Пясъкът жадно започна да я поглъща... лепкав и гаден.

Лили ужасено изпищя.

Стреч и двамата израелци вече бяха стигнали до вратата, която всеки момент щеше да се отвори към свободата.

Отмъстителя извика:

— Зарежете я! Частта е в нас! Детето не ни трябва. Трябва ни частта и ако не я изнесем оттук, значи всичко е било напразно! Действайте!

Двамата командоси нямаха нужда от убеждаване. Изминаха няколко оставащи им крачки до вратата и влязоха през нея.

Стреч обаче се задържа.

Пясъкът продължаваше да нахлува от всички страни, а клетката започна да прави нов оборот. Но той продължаваше да гледа Лили.

Момичето се бореше с издигащия се пясък и хлипаше от страх. Пясъкът я поглъщаше като питон, вече беше стигнал до шията ѝ.

— Коен! — извика Отмъстителя. — Остави я! Заповядвам ти!

Стреч хвърли последен поглед към Лили... и взе съдбоносно решение.

Съпровождани от летящия Хор, Уест и Мечо Пух тичаха надолу по спираловидната пътека около сталактита. Изведнъж растителността пред тях бе буквално разкъсана от хеликоптерна стрелба.

Един от американските „Апачи“ бе увиснал над тях и се опитваше да ги порази с картечен огън!

Те скочиха в първия попаднал им тунел — и го направиха точно навреме, защото чуха шестцевната картечница на хеликоптера да се събужда за живот — и след няколко секунди стигнаха до шахтата, която пронизваше сталактита по вертикала.

— Те *стрелят* по Висящите градини! — запъхтян възкликна Мечо Пух. — Няма ли уважение към историята тия американци?

Изскочиха от долното отверстие на шахтата — бяха се задържали с ръце и крака в гладките ѝ стени — и на върха на зикурата Уест веднага потърси с поглед къде е измъкващият се отряд на Отмъстителя.

И прошепна:

— Господи, не!

Видя Отмъстителя и четирима от хората му да се скриват в един тунел в отсрещния край на пещерата — явно бяха минали през Кладенеца от онази страна и по огледално симетричната пътека под повърхността на езерото с плуващи пясъци.

Стреч не беше с тях.

Нито Лили.

И тогава Уест видя Кладенеца.

Дори от мястото, където се намираше, можеше да види преливащия през страничната шестоъгълна стена пясък — кладенецът бе изцяло запълнен.

— О... Не, не! — Гледката изпълваше душата му с ужас, съзнанието му отказваше да я приеме.

На всичко отгоре точно в този момент два американски „Блек Хоук“ се насочваха от противоположни страни към Кладенеца.

От единия слезе Маршал Джуда и пое ръководството на операцията.

— О, Лили! — отчаяно прошепна Уест.

Един от командосите на ГЕС извика на Джуда:

— Сър, елате да видите!

Джуда тръгна към шестоъгълния кладенец.

И зяпна.

В кладенеца, притисната с лице нагоре към покриващата клетката решетка, така че над изпълващия кладенеца пясък се подаваха само устата, носът и очите ѝ, лежеше... Лили.

И дишаше тежко и отчаяно.

Джуда не можеше да проумее как Лили се бе озовала в тази спасяваща живота ѝ поза.

Клетката и кладенецът бяха дълбоки поне три и половина метра. Хваната от пясъка, Лили никога не би могла да стигне толкова високо, за да се хване с ръце и да се изтегли догоре...

„Там трябва да има още някой — осъзна Джуда. — Държи я на ръце.“

И тогава го видя.

Но само защото знаеше какво да търси.

Видя на сантиметри от обърнатото нагоре лице на Лили да се подава дуло. Дулото на снайперска пушка... и не каква да е, а дългоцевна „Барет М82А1А“.

С уточнението, че цевта не се използваше по предназначение.

В случая се използваше вместо шнорхел от онзи, който беше вдигнал на ръце Лили, от човек, затрупан с пясък!

Едва след като върнаха капана в изходното му състояние, Джуда можа да оцени по достойнство онова, което ставаше под Лили.

Когато пясъкът се източи, той видя Стреч — командосът бе стъпил на върха на статуята на крилатия лъв и обърнал лице нагоре, бе захапал разглобената цев на карабината — и бе сложил на раменете си Лили, която поддържаше равновесие в перфектна поза на балерина!

Стреч наистина бе взел съдбоносно решение.

Това решение щеше да се окаже изключително удачно, макар и по съвсем различна причина, защото Джуда щеше да запази живота им и да ги вземе със себе си.

Отмъстителя и отрядът му нямаше да имат подобен късмет.

На изходния тунел от пещерата с Висящите градини ги чакаше отряд на американските ГЕС, предвождан от Кал Калис.

Който бе получил изрична заповед да не проявява милост.

Отмъстителя и израелците — решили, че са се измъкнали с частта — излязоха от подземните тунели... и видяха хеликоптера си — обгорял и димящ, унищожен. Пилотите бяха застреляни.

В следващия миг ги заобиколиха хората на Калис.

Израелците моментално бяха обезоръжени. След това бавно и с наслаждение Кал Калис ги езекутира лично... един по един, като остави Отмъстителя последен. Застреля всички в тила, като не преставаше да се усмихва. Калис обожаваше да му бъдат възлагани такива задачи.

След това взе частта от свитите им конвулсивно пръсти и отлетя с хората си.

Остави труповете на пустинните лешояди.

Уест не можеше да направи нищо, освен да гледа как качват Стреч и Лили в хеликоптера на Джуда...

... още повече че около тях с Мечо Пух започнаха да се забиват куршуми: два атакуващи американски „Апачи“ внезапно изникнаха иззад сталактита.

Хор тревожно изпищя.

Уест се забави и...

Но Мечо Пух не се забави и спаси живота на Уест — дръпна го рязко в квадратната шахта на зикурата.

Джуда чу стрелбата и рязко се обърна да види каква е причината.

И забеляза двете мънички фигурки на Мечо Пух и Уест на върха на зикурата, след това забеляза как Мечо Пух дърпа Уест във вътрешността на шахтата, за която знаеше, че е известна под името Входа на жреците.

— Джак! — възкликна Джуда. — Е, ти изигра ролята си. И вече не си защитен вид. Което значи, че е време да умреш.

Качи се в тежковъоръжения „Блек Хоук“, в който вече бяха набутали пленените Стреч и Лили. Хеликоптерът излетя от пещерата.

Бързо го последваха и останалите „Апачи“ и „Блек Хоук“. Пехотата също започна да се изтегля през взривения вход на Висящите градини.

Когато всичките му хора излязоха, Джуда — не бе изпуснал нито за миг върха на зикурата, където за последен път бе видял Уест — даде последната си заповед.

— Стреляй в сталактита. Свали го върху зикурата.

Пилотът се поколеба.

— Но, сър... това място е истори...

— Стреляй веднага или ще те изхвърля от хеликоптера!

И пилотът се подчини.

След секунди три ракети „Хелфайър“ излетяха от ракетната установка на „Блек Хоук“ и оставиха във въздуха спирали от изгорели газове.

След което едновременно поразиха целта си.

Изтрещяха мощни експлозии. Разхвърчаха се грамадни късове скала.

После се разнесе звук, който заглуши дори това...

... и чудовищният сталактит бавно и сякаш неохотно се откъсна от тавана на грамадната пещера и полетя надолу.

Картината бе като от последния ден на човешката цивилизация. Оглушителният тътен бе просто невъобразим.

Обърнатата с върха си надолу планина се стовари върху зикурата.

Върхът на сталактита се заби в най-горната площадка на зикурата, а самият зикурат — с размерите на петнайсететажна сграда — бе смачкан като кутия от бира, сплескан и напълно унищожен.

После грамадата се катурна странично като бавно падащо отсечено дърво и разплиска езерото с плаващи пясъци.

Зрелицето бе като стоварване на презокеански лайнер от голяма височина в открито море. Огромна вълна плаващи пясъци излетя от езерото и със сила се стовари по всички стени на пещерата.

А след това, все така бавно и величествено, сталактитът с приказните Висящи градини се извъртя на една страна, полупотънал в пясъчното езеро... като обикновена скала в този свят на унищожени неща.

И така американците напуснаха планината Загрос с всичко, за което бяха дошли: частта и Лили.

А някъде под развалините и унищожението, което бяха оставили след себе си, без дори минимален шанс за оцеляване, бяха погребани

Джак Уест-младши и Мечо Пух.

ШЕСТА МИСИЯ ГРОБНИЦАТА НА ИСКЕНДЕР

Франкфурт, Германия
Луксор, Египет
19 март 2006
Денят преди настъпването на Тартар

КУЛАТА „МЕСЕ“

ФРАНКФУРТ, ГЕРМАНИЯ

19 март 2006, 15:00

1 ден преди настъпването на Тартар

По същото време, когато Висящите градини отиваха в небитието, Магьосника, Зоуи и Фъзи бяха в една лимузина — под охрана естествено — на път от военното летище на Франкфурт към самия град.

След като ги плениха в Рим, ги качиха на самолет за Германия. Преспаха в една база някъде в покрайнините на Франкфурт и сега ги откарваха към щаба на европейската коалиция — кулата „Месе“ в центъра на Франкфурт.

Кулата „Месе“ е един от най-високите небостъргачи в Европа. Издига се на 50 етажа и е известна с уникалната стъклена пирамида на върха си. Нещо по-важно — макар и не дотам известно — е, че тази пирамида е „секционирана“ хоризонтално точно както Златния пирамидион.

Но когато на върха на колона — или висока като кула сграда — се сложи пирамида, тя се превръща в нещо повече. Става обелиск.

Върховният символ в обожествяването на Слънцето.

Има множество теории на конспирацията, според които кулата „Месе“, кулата „Канари Уорф“ в Лондон и старият Световен финансов център в Ню Йорк — построени все като гигантски стъклени обелиски — образуват нещо като съвременен триумвират на суперобелиските, построени от двата боготворящи Слънцето култа: Католическата църква и франкмасоните.

Докато Магьосника си мислеше за тези теории, ги откараха оковани на най-горния етаж на „Месе“.

Намираха се в безспорно впечатляващия пирамидален връх на кулата. През наклонените му стъклени стени се разкриваше панорамна гледка на Франкфурт със заобикалящите го гори и реки.

Чакаше ги Франческо дел Пиеро.

— Максимилиан Епер! Старият ми съученик от академията! Какъв ум загуби Църквата в твое лице! Е... радвам се да те видя, стари приятелю!

— Не съм ти приятел, Франческо. За какво е всичко това?

— За какво е всичко това? За което си е било винаги, Макс: за власт. Вечната борба един да властва над всички. Наречи го мач „Европа срещу Америка“. Или, ако предпочиташ, „Църквата срещу

франкмасоните“. Няма значение. Става дума за едно и също. Безкрайната битка за власт, продължаваща от поколения, на която е писано утре да стигне своята кулминация по време на събитие, което настъпва веднъж на пет хиляди години, събитие, което може да дари абсолютна власт: настъпването на Тартар.

Магьосника погледна Зоуи.

— Сега вече разбираш защо от мен така и не стана свещеник, нали? — После се обърна към Дел Пиеро. — Но американците разполагат с четири от частите. Ти държиш една, а за последните две не се знае нищо.

— Макс... — с укор изрече Дел Пиеро. — Не е важно кой държи частите сега, важно е в чии ръце ще са, когато настъпи Тартар. А ние скоро ще разполагаме с всички части. Благодарение на смелия капитан Уест вече знаем, че гробницата на Александър се намира в Луксор, а нейното точно местоположение ще се разбере от фокусираните лъчи на изгряващото слънце, преминали през обелиските край храма в Луксор. Е, и американците знаят това, разбира се... Но когато пристигнат в Луксор, ние ще ги чакаме. И както казах, има значение само кой ще има контрол над частите тогава. А мога да те уверя, че когато настъпи Тартар, частите ще са в нашите ръце.

— *Нашите?* — Магьосника повдигна въпросително вежда.

— О... мисля, че не се познаваш с моя млад приятел и невероятен съюзник...

Дел Пиеро отстъпи крачка встрани и зад гърба му се показва момче с тъмна коса, още по-тъмни очи и тъмни смръщени вежди. Начинът, по който стоеше и гневно оглеждаше Магьосника, излъчваше обезпокоително чувство на превъзходство.

— Макс Епер, представям ти Александър, сина на Оракула на Сива, експерт по езика на Тот и ключова личност по въпросите, свързани с Тартар.

— Здравсти — каза Магьосника.

Момчето не каза нищо.

— Подготвяме го от деня на раждането му... — започна Дел Пиеро.

— Деня, в който го открадна от утробата на майка му.

— Подготвяме го от деня на неговото раждане за утрешното събитие. Владее езика на Тот — или Словото на Тот — по непостижим

за другите начин. Познава тънкостите на предстоящата церемония в детайли, за които никой друг няма представа. Момчето е родено да управлява и аз лично го възпитах в дух, достоен за идеалния утрешен властелин. Той е силен, той е твърд, той е мъдър... и е безкомпромисен, не понася слабите и глупавите.

— Защо ли винаги съм си мислил, че най-големите владетели са управлявали в името на слабите — отбеляза Магьосника, — а не над слабите.

— О, Макс, обожавам твоя неизкореним идеализъм! Колко благородно и колко фундаментално погрешно! А какво ще кажеш за следната теория: силните управляват, слабите са управлявани. Някои са родени да управляват, а други — да бъдат управлявани. И след утрешния ден ти ще си във втората група.

Зоуи погледна момчето. Александър. Той отвърна на погледа ѝ студено и безразлично.

— Ей, хлапе — каза му тя. — Играл ли си някога „Сплинтър Сел“ по двойки?

Дел Пиеро се намръщи — не разбираше за какво става дума. Но момчето явно знаеше какво означава „Сплинтър Сел“.

— Това е игра. Игрите са инструмент, чрез който управниците забавляват масите — отговори то. — Игрите са за глупци. Не играя игри!

— Така ли? Някои игри ни научават на неща, които можем да използваме в ежедневието — подчерта Зоуи. — Замислял ли си се върху това?

— Аз нямам ежедневието.

— Искаш ли да ти кажа какво научих аз, след като съм играла „Сплинтър Сел“ на двойки?

— Сигурно нещо смайващо, нали?

— Научих, че винаги е добре да имаш някой, който да те подсигурява — обясни Зоуи. — Въпросът ми към теб е следният: когато играта загрубее, кой ще подсигурява теб? — Пренебрежително кимване към Дел Пиеро. — Той ли? — Още по-унищожителен поглед към телохранителите в залата. — Или може би те?

— И кой, ако смея да попитам, пази вашите гърбове? — изсумтя Дел Пиеро.

— Джак Уест-младши — твърдо заяви Магьосника.

— Хм... прочутият капитан Уест — каза Дел Пиеро. — Макар да следих изпълненията му в Париж вчера, струва ми се, че не сте съвсем в течение на събитията. Приятелят ви господин Уест днес се озова в Южен Ирак, където откри не какво да е, а Висящите градини на Семирамида.

— Браво, Джак... — прошепна Зоуи.

Магьосника се намръщи. Не знаеше нищо нито за умопомрачителната мисия на Уест в Ирак, нито за засадата на американците в Кения, смъртта на Дългоух и Дорис и загубата на частта от статуята на Зевс.

— Не бих желал да помрачавам празничното ви настроение, госпожице Кисан — продължи Дел Пиеро, — но се опасявам, че в Ирак капитан Уест се е изправил срещу десет хиляди души. Какво точно се е случило по-нататък, нямам представа. Известно ми е единствено, че е имало сблъсък.

— И? — Магьосника не можеше да скрие загрижеността си.

Дел Пиеро му хвърли разпечатка на прихванато само преди петнайсетина минути радиосъобщение. Съдържанието му беше:

ЗАПИС НА СЪОБЩЕНИЕТО:

СПЪТНИК: ВТ-1009/03.19.06-1445 ТИП А44-ТЕКСТ

ОТ: НЕИЗВЕСТЕН ИЗТОЧНИК/ВЪЗДУШНОТО ПРОСТРАНСТВО (ИРАК)

ДО: НЕИЗВЕСТЕН ПОЛУЧАТЕЛ, МЕРИЛЕНД (САЩ)

Глас 1 (Джуда): Мисията в Харита беше успешна. Разполагаме с частта от ВГ и момичето. В момента сме на път за Египет. Кацаме в Луксор около 02:00 местно време, 20 март. Изключително важно е да бъдем там призори, за да направим измерванията през другия обелиск.

Глас 2 (САЩ): Какво стана с коалицията на малките държави? Някакви новини за тях?

Глас 1 (Джуда): Имахме стълкновение при ВГ. Съпротивата бе минимална. Уест е мъртъв. Данните от

биометричния чип за проследяване в малкия му мозък потвърждават това. Подготвена ли е следващата фаза?

Глас 2 (САЩ): Да. Египетското правителство е информирано за предстоящото ви кацане в Луксор. Ще сътрудничат в максимална степен, макар и на определена цена. Платформата в Гиза е издигната съгласно подадените спецификации, а цялото плато е отцепено под претекста, че се провеждат ремонтни работи.

Глас 1 (Джуда): Благодаря. Предлагам операцията да продължи в условия на абсолютна секретност. Нека в Луксор ни посрещне малка група, за да изпълни мисията там: 100 души, не повече. Нали не искаме да привличаме излишно внимание.

Глас 2 (САЩ): Ще бъде изпълнено.

Лицето на Магьосника посърна, когато чу ужасните думи „Уест е мъртъв“.

— Американците страдат от прекалена самоувереност — обади се Дел Пиеро. — Когато пристигнат в Луксор, техните сто души ще се натъкнат на три пъти повече наши хора. Можеш да скърбиш за загубата на капитан Уест по-късно, Макс, защото твоята роля в тази драма още не е свършила — аз имам задача за теб... Време е да застанеш до мен на финалната права на това пътешествие, което ще завърши със сбъдването на предсказанието за Александър. Време е да се изправим срещу американския отряд в Луксор и да им откраднем частите. Време е да потеглим за Луксор.

ВХОДЪТ НА ЖРЕЦИТЕ

ВИСЯЩИТЕ ГРАДИНИ

НА ИЗТОК ОТ ХАРИТА, ИРАК

19 март 2006, 18:00 местно време (14:00 във Франкфурт)

1 ден преди настъпването на Тартар

Час по-рано.

Когато сталактитът, на който се намираха Висящите градини, се стовари върху намиращия се под него зикурат, Уест и Мечо Пух тичаха с все сила по дълъг каменен тунел, чийто таван буквално се сриваше по петите им! Разрушението ги преследваше със скоростта на запален фитил или като затварящите се челюсти на настигащо ги чудовище.

В мига, в който чу взривяването на ракетите, Уест прозря намерението на Джуда.

— Иска да ни затрупа с Градините! — извика той на Мечо Пух.
— Тичай! Тичай!

Хвърлиха се напред с всички сили. Хор летеше над главите им.

Най-напред трябваше да се спуснат по вертикалната шахта на входа за жреците — пред лицето на грозящата ги смъртна опасност отбягването на няколкото капана не заслужава да се споменава — после излязоха в хоризонтална галерия.

И тогава сталактитът рухна върху зикурата и подземната конструкция започна да се руши зад тях. По този начин Уест, Мечо Пух и Хор се бяха озовали в ситуацията, в която се намираха в момента: преодоляха капани, тичаха отчаяно, за да спасят живота си, преследвани от срутващия се таван.

Това обяснява как и защо едва не попаднаха право в следващия капан.

Натъкнаха се на него, без изобщо да го очакват — тясна, но изключително дълбока дупка с черни каменни стени и под, скрит под плаващи пясъци. Всъщност, макар и по-малък, той беше доста подобен

на първия трап с плаващи пясъци, който бяха преодолели: бяха влезли през тавана, изходът се намираше в отсрещния край, а между двата отвора имаше редица от трийсетина ръкохватки.

Една от големите разлики обаче се състоеше в наличието на преплетените сложни гравюри по стените на този трап. Те бяха буквално скрити под изображения на змии... а в центъра на едната стена се виждаше неестествено голямо изображение на змия, обвита около дърво.

— Нингизида, богът змей... — каза Уест. — Ямата на Нингизида...

В този момент някакво движение привлече погледа му и той видя човешка фигура на изхода, от другата страна на ямата.

Човекът се обърна и се усмихна гадно. Беше Мустафа Заид.

— Заид! Каква е последователността на захващане за ръкохватките? — викна Уест.

Заид обаче го изгледа лукаво и отвърна:

— Опасявам се, че току-що приключих с консултантските си услуги към вас, капитане! Но ви благодаря, че ме измъкнахте от „Гуантанамо Бей“. Така ми помогнахте да продължа издирването на Пирамидиона. Все пак мисля да ви дам един съвет, който милият професор Епер пропусна да ви спомене: за да бъде опитомен Тартар, вашето момиче трябва да бъде пожертвано. А сега, благодаря и сбогом. Оправяйте се сами!

С тези думи терористът хлътна в отвора на изхода и се скри от погледите им, като заряза Уест и Мечо Пух на ръба на ямата, за да бъдат затрупани от рушация се тунел.

— Ловецо — настоя Мечо Пух, — какво ще правим?

Да останат тук означаваше смърт.

Уест погледна ямата пред тях, ямата на Нингизида, и в главата му се материализира страничката от дневника на нациста:

„Но внимавай за ямата на Нингизида.

На тези, които ще влязат в ямата на змея-повелител,

*мога да дам само този съвет:
Забравете всяка надежда,
защото оттам няма измъкване.“*

Следователно от ямата нямаше измъкване.
Значи... сигурна смърт срещу сигурна смърт.
Голям избор, няма що.

— Мамка му — въздъхна примирено Уест. — Хващай се за ръкохватките... и да тръгваме!

И тръгнаха по единствения възможен начин — със залюляване и прехващане на ръцете. Малко след това тунелът, по който бяха дошли, се срути в облак прах.

Осмата ръкохватка се измъкна от гнездото си в тавана и Уест падна.

Мечо Пух прескочи с усилия празното място, но десетата го предаде и той също полетя в плаващите пясъци и се присъедини към Уест в ямата, от която нямаше излизане.

Уест веднага легна по гръб, за да разпредели теглото си на по-голяма площ и така да избегне потъването... но изненадващо за себе си на малко над метър под повърхността краката му опряха в твърдо дъно.

Изглежда, можеха да се изправят...

И стъпиха на крака. Бяха затънали до гърди в пясъка.

Стените около тях бяха гладки, отвесни и от диорит.

— Не е чак толкова зле... — каза Мечо Пух. — Но не схващам защо Имхотеп твърди, че оттук няма измъкване...

В същия миг таванът на ямата — плоският камък с монтираните в него ръкохватки — започна да се спуска. Сечението му се вписваше между четирите стени на ямата идеално точно.

Хор се спаси с отчаяно излитане като ракета в последната възможна секунда, преди спускащият се таван да запуши като тапа отвора на срутения тунел.

От сегашното си място птицата можеше да види задвижващия механизъм на тавана, който бе върху горната част на масивната плоча:

таванът бе окачен на две дебели вериги, които висяха от шахта в покрива.

В същия момент изправеният в ямата Мечо Пух забеляза някакво движение.

От широк отвор в стената се изхлузи извиващото се тяло на невероятно голям питон и се плъзна в ямата.

— Ловецо!

— Видях го. Но от моята страна има още три! — И Уест извика към тавана. — Хор! Спри кофата! Спри кофата!

По периферията на ямата имаше още три дупки в стените... и от тях също излизаха извиващите се тела на питони.

— Нингизида... — каза Уест, загледан в питоните. — Асирийският бог-змей, известен още и като Бог на дървото на живота — християнството буквално откраднало този образ и го поставило в райската градина под формата на змията, която изкушила Ева да изяде ябълка.

Таванът бе стигнал половината височина и неумолимо продължаваше да се спуска.

Змиите се плъзгаха по плаващите пясъци. Намеренията им бяха очевидни.

Едната се обви около десния крак на Уест и изви глава зад тила му с широко разтворени челюсти. Уест нямаше огнестрелно оръжие, затова заби кръстачката си в разтворената уста. Змията замръзна — нямаше начин да се отърве от нея. Разхлаби пръстените си около Уест, разтресе гневно глава и изчезна в пясъка.

— Хор! — изкрещя Уест. — Какво става?

Хор се стрелна нагоре по шахтата. Следваше дебелите вериги, които правеха оборот около грамадна бронзова макара и се спускаха в друга, по-широка шахта.

След преминаването си през макарата веригите отиваха надолу... и още надолу... а на другия им край бе закрепена... огромна глинена кофа. Бе поне три метра в диаметър и определено можеше да претендира, че е най-голямата кофа на земята. До нея се разбиваше малък водопад — изсипваше се през изработен от човешка ръка сифон.

В момента кофата висеше под прав ъгъл, завъртяна около някакви панти, и отворът ѝ гледаше встрани. Ако бе в нормалната си вертикална позиция, щеше да се пълни с водата от водопада, в един момент щеше да натежи и чрез свързаните към нея вериги щеше да изтегли нагоре подвижния таван в ямата на Нингизида.

Този задвижван от водата механизъм бе стандартният начин за задействане на всички египетски капани, използващи движение на масивни стени.

Остроумната система била изобретена от първия Имхотеп — и най-забележителното в нея бе простотата. За работата ѝ бяха нужни три елемента: гравитация, вода и макара.

Когато се бе хванал за грешната ръкохватка, Уест бе задействал лостов механизъм, който просто бе наклонил пълната кофа и те се бе изляла.

Когато бе пълна, кофата задържаше тавана на ямата в нормалното му положение; когато бе празна, натежаваше таванът... и се спускаше в ямата.

В пода на ямата със сигурност трябваше да има „ключ за възстановяване“ — вероятно под формата на втори задействащ камък. Когато таванът го натиснеше с цялата си тежест, това щеше да задейства втори лостов механизъм, който щеше да изправи кофата, тя да започне да се пълни и постепенно да вдигне тавана. Така капанът щеше да се презареди за следващата жертва.

Следователно от ямата наистина нямаше измъкване. Попаднеш ли в нея, това бе краят.

Освен ако не разполагаш със съюзник като Хор.

Хор излетя нагоре до макаратата, после се спусна в другата шахта до грамадната глинена кофа.

Кацна и заподскача — търсеше ключалката, която задържаше кофата в наклонено положение.

Покривът в ямата продължаваше да се спуска. Вече се намираше само на два метра от пясъка и спускането му изглеждаше неумолимо.

Питоните стесняваха кръговете си около Уест и Мечо Пух.

Без никакво предупреждение една от огромните змии се гмурна в пясъка и почти веднага изникна до Мечо Пух! Обхвана го с пръстените си и започна да ги затяга, опитваше се да строши гръбнака му, но Мечо Пух рязко замахна с назъбения си нож и питонът застина. После главата му се отдели от тялото и падна в пясъка.

Таванът продължаваше да се спуска.

Метър и половина.

Уест беше наистина разтревожен.

Метър и двайсет.

Питоните се пръснаха и се отправиха към дупките си в стените — знаеха какво следва. Метър.

— Хоооор! — изкрещя с всичка сила Уест.

В шахтата с кофата Хор продължаваше търпеливо да търси, както бе обучен.

И търпението му бе възнаградено: соколът зърна една малка кука на панта — ако бъдеше освободена, наклонената кофа щеше да се изправи.

Хор заби малкия си клюн в куката...

Шейсет сантиметра...

Уест отново извика:

— Хор! Хайде! Можеш! Правили сме го!

Трийсет сантиметра...

В момента двамата с Мечо Пух можеха да държат над пясъка само обърнатите си нагоре лица. Петнайсет сантиметра...

— Поеми дълбоко въздух, Пух! — предупреди Уест.

И двамата напълниха дробовете си с кислород.

В шахтата с кофата Хор продължаваше да кълве куката. Но тя не поддаваше.

В ямата таванът стигна до пясъка и натика Уест и Мечо Пух в него...

... но тогава Хор най-сетне можа да захване здраво куката с клюна си и... я повдигна!

Реакцията бе мигновена.

Гигантската кофа се люшна и се изправи — и предложи широкия си отвор на водите на водопада.

И веднага започна да се пълни с вода.

И кофата малко по малко започна да се спуска, надделявайки тежестта на тавана...

... и той започна да се вдига...

... и да излиза от ямата с плаващите пясъци.

Уест и Мечо Пух подадоха глави над пясъка, задъхани и търсеци глътка въздух.

Таванът се вдигаше. Те докопаха най-близките ръкохватки и се оставиха да ги изтегли от ямата.

Каменната плоча, която играеше ролята на подвижен таван, се върна в първоначалната си позиция, а Уест и Мечо Пух се озоваха във въздуха точно срещу отвора на изходния тунел... където гордо бе кацнал Хор и гледаше Уест триумфално.

Уест клекна, погали птицата по главата и ѝ даде обожаваното от нея късче месо от плъх — винаги носеше такива късчета.

Хор го погълна наведнъж.

— Благодаря ти, приятелю, справи се страхотно — каза Уест. — Спаси ни кожата. Обзалагам се, Имхотеп не се е сетил, че някои крадци на гробници могат да разчитат на съюзници като теб. Дай сега да се махаме оттук.

И тримата — Уест, Мечо Пух и Хор — влязоха във входа за жреците.

След десетина минути излязоха от скрита пукнатина в подножието на скалист хълм сред пустинна камениста местност в гола долина, която като че ли не предлагаше естествен изход. Долината бе

на иранската страна на Висящите градини, далеч от скрития под водопада вход в Ирак.

Но беше толкова негостоприемна, толкова пуста и лишена от живот, че никакво човешко същество не бе намерило причина да дойде тук цели 2000 години.

При мисълта за човешко същество Уест замръзна.

От Мустафа Заид нямаше и следа.

Зачуди се къде ли е отишъл. И дали не се е обадил на своите другари терористи с молба да го вземат оттук.

Обмисли тази възможност: може би Заид бе задействал сигнала за проследяване, когато се бяха отбили в онази ужасна пещера в Саудитска Арабия. Уест знаеше, че Заид бе взел някои свои неща, докато го чакаха там, и едва ли се бе ограничил с красивата кутия от черен нефрит, пълна с фин пясък.

Сети се за сигнала, който бяха уловили на „Халикарнас“ на път за Ирак. Тогава, кой знае защо, бе решил, че зад него стои Стреч и насочва израелците към мястото, където се намира екипът.

Но нещо, което Отмъстителя бе казал на Стреч в Градините, бе накарало Уест да ревизира мнението си. При срещата им Отмъстителя бе казал на Стреч: „Извинявам се, че ви изненадах по този начин“.

Изглежда, Стреч не бе знаел за предстоящата поява на екипа на Отмъстителя.

Израелците го бяха следили по някакъв начин, а той не бе знаел. Сега вече Уест вярваше, че израелците са следили Стреч от самото начало по електронен път... може би с помощта на хирургически имплантиран чип за проследяване, за съществуването на който Стреч дори не бе подозирал.

Вярно, сигналът от „Халикарнас“ можеше да бъде изпратен и от Заид — с цел да извести съмишлениците си за това къде се намира — но Уест се съмняваше и в това.

В действителност той имаше друга теория за източника на този необясним сигнал... теория, от която направо му призляваше.

Но сега, точно в този момент, Уест се безпокоеше дали чрез освобождаването на Заид от „Гуантанамо Бей“ не е предрешил съдбата на света.

Заид нямаше да се откаже от Пирамидиона, най-малко сега, когато вече знаеше къде може да се намери последната част и когато бе толкова близко. Терористът в никой случай не бе излязъл от играта. И със сигурност щеше да се появи на финала.

Уест се обади на Скай Монстър и даде указания на пилота къде да кацне — имаше удобно равно място в другия край на долината — след което двамата с Мечо Пух се отправиха натам пеша.

Така и не видяха самотната фигура, която ги наблюдаваше, скрита високо на каменистия склон.

Нито забелязаха как се прокрадва след тях на безопасно разстояние.

* * *

След двайсетина минути Уест и Мечо Пух се качиха по задната товарна рампа на „Халикарнас“ — мръсни, ожулени и изтощени. Хор влетя с тях.

Уест влезе в салона и неспокойно закрачи напред-назад. Мислеше на глас. Мечо Пух и Скай Монстър го наблюдаваха мълчаливо.

— Каквото и да направим, Джуда знае за него предварително — каза Уест. — Пристигнахме в Судан и той веднага се появи там. В Тунис — същата работа. В Кения... дявол да го вземе, той беше в Кения преди нас. Чакаше ни. А сега и Ирак.

— Сякаш през цялото време ни е следил с радар — отбеляза Мечо Пух. — Или е имал проследяващ сигнал къде се намираме.

Уест сви устни и повтори заканата на Джуда:

— „Където и да отидеш, винаги ще те намеря. Няма на земята място, където да се скриеш от мен“. Да, мисля, че наистина е разполагал с начин да ни следи през цялото време.

— Какво!? Как? Кой?

Уест изгледа Мечо Пух навъсено.

— Четири губещи се дни, Пух. Четири дни, които липсват от моя живот.

— За какво говориш, Ловецо? — попита Скай Монстър.

— Заид имаше чип във врата, имплантиран, докато е бил затворник в Куба, което го е правило проследим навсякъде от американците. А на мен ми се губят четири дни от живота, Пух, четири дни, през които съм бил изцяло в ръцете на американците.

Уест рязко стана и сграбчи цифровия спектрален анализатор AXS-9 — устройството, което бе използвал, за да открие чипа във врата на Заид.

Включи го и го прекара покрай тялото на Пух. Никакъв сигнал. Никакви монтирани в тялото му устройства.

Следващият бе Скай Монстър. Също нищо. Както се очакваше.

Уест ги изглежда...

... след което започна да прекарва сондата покрай цялото си тяло.

Краката... нищо.

Кръстът... нищо.

Гръдният кош... нищо.

Но когато вдигна сондата до главата си, апаратът започна да издава пронизителен звън.

Мечо Пух и Скай Монстър зяпнаха от изненада. Просто нямаха думи.

Уест затвори очи и се изруга наум.

През цялото време бе смятал, че един от тях е предател — съмненията му бяха насочени към Стреч или Заид — само че нямаше нищо подобно.

Виновният бе той.

Той бе човекът, довел американците на всяко място, където и да отиде.

Четири дни от живота му: онези четири дни, които бе прекарал в американската военна болница след инцидента по време на военното учение в Коронадо.

Четири дни, през които американците му бяха имплантирали микрочип, така че да знаят къде се намира през всеки миг от следващите години.

Защо? Кой би могъл да каже? Може би защото имаше талант и защото те искаха да държат под око всеки, без значение дали е враг,

или приятел.

Уест не можеше да повярва. Австралия бе верен съюзник на Америка. И ето как американците се отнасяха към това. Както изглежда, американците се отнасяха към врагове и приятели по един и същи начин. Не, беше по-просто: американците гледаха на всеки като на потенциален враг на Съединените щати.

Замисли се за Джуда. Някъде сред оборудването около него имаше съоръжен с GPS система компютър, с карта на света на екрана и малка мигаща точка, която представляваше Джек Уест-младши, точица, която го бе представлявала почти *петнайсет години* от живота му.

Американците бяха знаели за базата в Кения от ден номер едно.

По същия начин бяха знаели за мината в Судан още от мига, в който кракът му бе стъпил там. Същото можеше да се каже и за тунизийския бряг — за който уж знаеха само Уест и Магьосника. А това означаваше, че Джуда и американците знаеха, че именно Уест бе измъкнал Заид от базата в Гуантанамо. Това едва ли им бе харесало.

Уест нервно закрачи из салона. Мечо Пух и Скай Монстър го гледаха онемели. Когато стигна до най-задната комуникационна конзола, той свали от нея генератора на електромагнитен импулс, който вече бе използвал, за да неутрализира проследяващия чип във врата на Заид.

Насочи сондата към главата си като човек, който се готви да се застреля... и натисна бутона.

В същия момент в един черен американски хеликоптер, който току-що кацаше в Басра, техникът, който дежуреше пред компютър с инсталирана в него GPS система, внезапно вдигна глава.

— Полковник Джуда! Проследяващият сигнал от Джек Уест току-що изчезна.

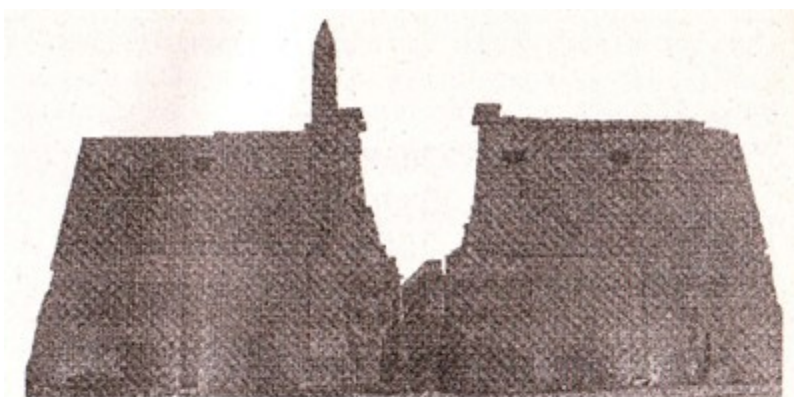
— Къде се намираше той, когато се загуби сигналът?

— Ако се съди по показанията на GPS системата, все още в района на Висящите градини — отговори техникът.

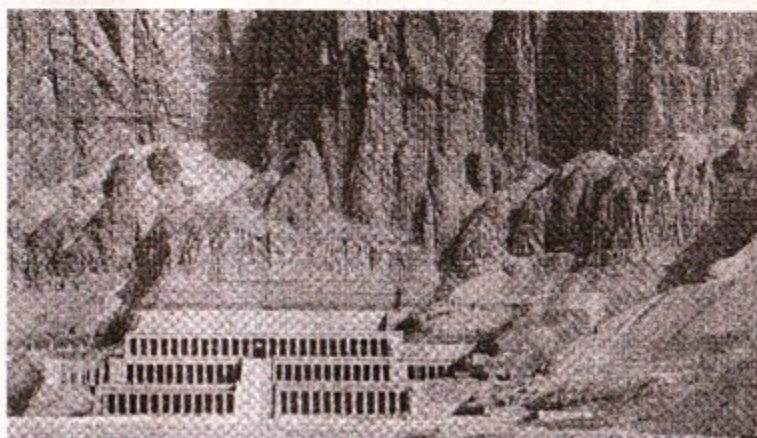
Джуда се усмихна.

— Трейсърът е биометричен и е имплантиран в живата тъкан на мозъка му. Ако Уест умре, трейсърът ще млъкне заедно с него.

Вероятно е ранен при срутуването на зикурата и досега се е държал със зъби и нокти за живота. Е... почивай в мир, Джак... макар да е жалко, че така и не разбра как си ни водил след себе си по всеки сантиметър от шибания път. За щастие, вече не си ни нужен. Калис... нахрани хората, прегледай оръжията им и се пригответе за излитане към Луксор.

ХРАМЪТ НА ЛУКСОР
Източният бряг, Луксор

ПОГРЕБАЛНИЯТ ХРАМ НА ХАТШЕПСУТ
Западният бряг, Луксор

МЕЖДУНАРОДНОТО ЛЕТИЩЕ В ЛУКСОР

ЛУКСОР, ЮЖЕН ЕГИПЕТ

20 март 2006, 02:00

Денят на настъпване на Тартар

В ранните утринни часове на деня, когато слънчевото петно Тартар щеше да се насочи точно към Земята, триста европейски бойци се бяха стаили около международното летище в Луксор, готови да нападнат от засада американските сили, за които се знаеше, че ще пристигнат в южноегипетския град през нощта.

Разделен на две части от Нил, Луксор е сравнително голям град. Икономиката му зависи в изключителна степен от туризма, което е напълно обяснимо, понеже на източния му бряг се намират храмовете на Карнак и Луксор — два от най-впечатляващите археологически обекта в Египет. Храмът Луксор е на самия бряг на великата река и е отделен от нея само от великолепен крайречен булевард, носещ претенциозното име „Корниш“.

На западния бряг на Луксор човек може да види скупчени една до друга високи планини и пресъхнали от векове скалисти хълмове, които се издигат в полите на пустинята. Първата сред тези хълмове долина е прочутата Долина на царете — невероятна колекция от съзнателно невзрачни гробници някога претъпкани с богатствата на фараоните. Това е домът на гробницата на Тутанкамон, Великата гробница на Рамзес и още стотици други. Дори в наши дни на всеки няколко години се открива нова гробница.

На този западен бряг ще видите също така една от най-загадъчните находки, датираща от Древен Египет: погребалния храм на Хатшепсут, проектиран от гениалната царица.

Вкопан в огромна вдлъбнатина сред скалите, погребалният храм на Хатшепсут се състои от три гигантски тераси с колонади под формата на три стъпала, достойни за боговете, като всяко ниво се свързва със следващото чрез колосална рампа.

Храмът заема доминираща позиция в основата на скалите и гледа към Луксор и изгряващото слънце. Размерът на трите тераси — сравними с футболни игрища — е уникален за цял Египет.

Прочут е в цял свят.

През ноември 1997 шестима въоръжени с автомати ислямски терористи избиват тук по най-жесток и хладнокръвен начин 62 туристи. Терористите преследват нещастните невъоръжени туристи цял час — гонят ги през колонадите. Накрая се самоубиват.

Луксор е потопен в историята — едновременно антична и най-нова.

Летището на Луксор обаче се намира на източния бряг и американските самолети кацнаха на него през нощта, един след друг: два транспортни самолета С-130 „Херкулес“, следвани от лек „Лиър Джет“.

Групата не беше голяма — числеността ѝ бе достатъчна, за да пренесе безопасно частите, без да бъде ненужно многобройна, за да не привлича прекалено голямо внимание, както бе казал Маршал Джуда в прихванатия по радиото разговор.

Както обикновено, египетското правителство, отчаяно търсещо по всякакъв начин американското одобрение и в крайна сметка пари, бе разрешило влизането им в страната, без да зададе дори един въпрос.

Но египетското правителство не знаеше за състоящата се от триста бойци европейска група, която точно в този момент заобикаляше пистата за кацане на летището в Луксор с насочени срещу пристигащите американци оръжия.

Франческо дел Пиеро седеше в голям джип „Тойота Ланд Круизър“, паркиран непосредствено до летището, в очакване неговите бойци — основно френски и германски — да направят хода си. С него бяха Магьосника, Зоуи и Фъзи, задържани съвсем наскоро в Рим.

В ландкруизъра с тях бе и момчето Александър, а до него, в брониран куфар, едно от парчетата от Пирамидиона — това от храма на Артемида, взето от „Свети Петър“.

На пистата два тежки джипа „Хъмви“ в камуфлажни цветове слязоха от карго-трюма на първия „Херкулес“ и с поднасяне спряха до лиърджета, където се намираха частите.

От малкия самолет се изниза редица бойци — охраняваха група мъже, носещи пет куфара „Самсонайт“ с различни габарити. Мъжете почнаха да товарят куфарите на задната платформа на трети джип —

той, за разлика от другите два, бе черен — който току-що бе пристигнал.

Частите.

В този момент капанът на европейците щракна... в сюрреалистична пълна тишина.

И те изскочиха от сенките — френски и германски командоси — като призраци в черно с очила за нощно виждане и вдигнати автомати. От дулата излизаха пламъци.

Американците до лиърджета просто нямаха шанс да реагират.

Паднаха окървавени под откосите. Същата бе съдбата и на водачите на хъмвитата — те просто бяха разкъсани от неудържимите французи и германци.

Всичко свърши за минути.

На различните атакуващи групи бяха подадени сигнали за изтегляне и Дел Пиеро се появи с колата си на пистата.

Присъедини се към бойците си, които организирано се строиха зад черния хъмви, спрял до лиърджета.

С усмивка, издаваща върховно задоволство, Дел Пиеро тръгна към товарната платформа на тежкия джип, свали капака и щракна ключалката на най-близкия до него куфар „Самсонайт“...

... и установи, че е пълен с тухли и един малък стикер, на който пишеше:

„Внимавай, отче.

Не позволявай да те опръска кръв.“

Джуда.

Дел Пиеро зяпна.

Рязко се извърна...

... и в същия миг около него от всички страни затрещя координиран снайперски огън. За един ужасяващо кратък миг десетимата бойци около него паднаха с едновременно пръснати като дини глави, телата им се свлякоха на пистата като парцалени кукли.

Единствен Дел Пиеро не бе засегнат. Единствен той остана прав. Смъртоносният огън бе толкова точен и толкова добре координиран, че не оставяше съмнение в добрата предварителна подготовка.

Лицето на Дел Пиеро бе изпръскано с кръв, парченца кости и мозък.

И тогава се появи отрядът от 1000 американски бойци — бяха лежали в прикритие из околните канавки и измазани с кал къщи на Луксор зад европейските сили.

Те бяха също толкова безмилостни, колкото и европейските им колеги по отношение на американците. Екзекутираха на място дори малцината европейци, които се предадоха.

Никой не остана жив... с изключение на Дел Пиеро и четиримата души, които седяха в ландкрузъра.

Магьосника, Зоуи, Фъзи и момчето — Александър.

В този момент на летището кацна и истинският американски въздушен конвой.

Първият бе само примамка и участниците в него бяха съзнателно жертвувани, за да извадят наяве европейската бойна група, чакаща в засада.

Сега, след като контролът върху летището бе надеждно установен, Джуда пристигна с втори лиърджет, ескортиран от два изстребителя F-15 и шест тежки транспортни самолета „Херкулес“.

Въздушният конвой се приземи — самолетите кацаха един след друг и опознавателните им светлини озариха пустинната нощ.

Самолетът на Джуда рулира и спря до първия лиърджет...

... където Дел Пиеро стоеше като крадец, заловен в мига на бъркане в касата — не смееше да мръдне под заплахата на насочените към него оръжия на американците, обграден от окървавените трупове на хората си.

Джуда безгрижно слезе по стълбичката на самолета, приближи се до Дел Пиеро, огледа го внимателно и кимна, като забеляза кръвта по лицето му.

— Отец Дел Пиеро. Моят стар учител. Колко е хубаво да се видим пак. Виждам обаче, че не си се вслушал в предупреждението ми. Казах ти да внимаваш с пръските кръв.

Дел Пиеро не каза нищо.

И тогава зад Джуда се появи някакъв мъж: стар, много стар, съсухрен и прегърбен. Голият му череп бе осеян със старчески петна; беше облечен в кожено палто и носеше очила с дебели като дъно на бутилка от „Кока-кола“ стъкла, които скриваха малките му зли очи.

— Отче — съобщи Джуда, — не мисля, че се познавате с Ханс Кьониг. Той е гост на Съединените щати от 1945 година и търси Пирамидиона от много, ама наистина от много отдавна.

Дел Пиеро ахна:

— Кьониг и Хеслер! Двамата нацистки изследователи...

— Полковник Джуда! — извика Калис откъм ландкрузьра. Стоеше до багажника и беше отворил куфара, в който се намираще частта от храма на Артемида. — Вече притежаваме и частта на европейците. Както и момчето и... трима от хората на Уест.

Калис държеше Александър пред себе си. Хората му държаха на мушка Магьосника, Зоуи и Фъзи.

Джуда се усмихна:

— Отче, защо, за бога, сте довели тези мили хора с вас в тази мисия? Предполагам по същата причина, поради която аз ще ви взема с мен.

Дел Пиеро разтвори широко очи. Явно беше, че е изплашен.

Това достави удоволствие на Джуда.

— Какво се казваше в Библията? „Постъпвай с другите, както искаш те да постъпват с теб“. Каква ирония... — После изглежда момчето. Същото направи и Кьониг. — Значи това е той. Синът на Оракула. Ако не се лъжа... Александър? — Джуда почтително се поклони. — Казвам се Маршал Джуда и съм американец. За мен е чест да се запозная с вас.

Момчето — абсолютно безстрашно — отвърна на погледа му, но не отговори.

Джуда продължи:

— Имам честта да ви запозная с госпожица сестра ви.

С тези думи Джуда направи крачка встрани и зад него се видя Лили, свенливо навела глава.

В последните часове преди зората над Луксор се бе спуснала гъста мъгла.

През нея се движеше конвой от тежки машини: фаровете им изсичаха в свръхестествената мъгла коридори от светлина.

Това беше американската група на път за Храма на Луксор.

Храмът се издигаше близо до Нил. Внушителният му колонен портал се охраняваше от две колосални статуи на Рамзес II, седнал на два идентични трона. Обелискът му гордо, но самотно, се издигаше отпред — двойникът му отдавна се намирал в Париж.

Конвойт от американски машини включваше хъмвита, мотоциклети, един хеликоптер „Апачи“, летящ над главите им, и дълго тежко ремарке, на което бе натоварен голям разглобен кран.

Спряха пред Храма и на светлината на автомобилните фарове американците бързо монтираха крана — издигнаха го до стърчащия обелиск на точното място, където някога се бе намирал неговият близък.

Кранът бе с малък кош, който можеше да се издига високо, като онези, които се използват от електротехниците за ремонт на уличното осветление — в него можеха да стоят едновременно трима-четирима души. Сега в коша бяха Джуда, Калис и Кьониг.

— Хер Кьониг — обади се Джуда, — във вас ли е копие от дневника на някогашния ви колега?

Прегърбеният Кьониг показва тайно направеното копие на дневника на Хеслер и изсъска:

— Никога не се разделям с него, хер Джуда.

Платформата се издигаше покрай обелиска и тримата внимателно разглеждаха множеството покриващи го йероглифи. Кьониг бързо намери съответната страница от дневника:

От тайното ЕВАНГЕЛИЕ НА Св. МАРКО

„На разсъмване в деня на страшния съд, този ужасен последен ден,

В единствения храм, който носи и двете имена,

Прекарай мощта на Ра през ушите

На извисяващите се игли на великия Рамзес,

От втория бухал на първата

Към третия на втората...

... при което ще се открие гробницата на Искендер.

И там ще намериш първата част.“

На върха на обелиска намериха три издълбани един до друг в камъка бухала. Също както бе направил Уест с парижкия обелиск, Джуда извади малка каменна „тапа“ от диска на Слънцето над втория бухал. Намери втората „тапа“ от другата страна и извади и нея...

... и освободи хоризонтална дупка, минаваща през обелиска в направление изток-запад... отново също както Уест бе направил в Париж.

След това нареди да преместят крана на мястото, където някога се бе издигал обелискът, който сега бе в Париж.

— Имате измерванията, нали, хер Кьониг?

— С точност до милиметър, хер Джуда.

С помощта на цезиев висотомер и цифров инклинометър, за да бъдат използвани абсолютно точните ъгли и височини, издигнаха тръбна конструкция на триножник върху платформата. Поставиха я хоризонтално, ориентираха я да отговаря възможно най-точно на измерванията и на практика пресъздадоха отвора в липсващия обелиск — онзи, който би трябвало да се намира над третия бухал на този обелиск.

Свършиха навреме, точно когато оранжевият диск на слънцето вече надничаше на източния хоризонт.

Настъпи зората в Деня на Тартар.

Силата на изгряващото слънце веднага бе забелязана от всички.

На този ден, Деня на Тартар, слънцето бе по-горещо и по-жестоко от обикновено. То практически прогаряше леката утринна омара с ослепителни хоризонтални лъчи, като създаваше във въздуха малки дъги.

В един момент лъчите му докоснаха върха на обелиска... и високата каменна игла засия величествено... след което слънчевата светлина бавно започна да се спуска по тялото на обелиска.

Американците гледаха в захлас.

Изправеният на малката платформа Джуда съзерцаваше картината триумфално.

От мястото си в едното хъмви Магъосника наблюдаваше в мрачно мълчание.

Слънцето докосна отворената дупка в обелиска и един от лъчите му засия право през нея...

... и продължи към тръбната конструкция на върха на крана...

... и прониза леката утринна мъгла като многоцветен лазерен лъч.

Оцветеният в цветовете на дъгата лъч се стрелна встрани от Храма, прониза пространството на запад, премина над Нил, към...

... стълпотворението от кафяви скали, което защитаваше и охраняваше Долината на царете.

Не.

Направи го много по-точно.

Спря върху нещо, построено в тези скали — постройка, уникална за цялата египетска архитектура, състояща се от две величествени рампи и три великолепни площадки, украсени с множество колони.

Погребалният храм на Хатшепсут.

В ПОГРЕБАЛНИЯ ХРАМ НА ХАТШЕПСУТ

ЛУКСОР, ЕГИПЕТ

20 март 2006, 06:30

Денят на настъпване на Тартар

Американците веднага се отправиха натам.

Ослепителният лъч слънчева светлина бе осветил самотен свод в левия край на най-ниското ниво на величествената постройка.

Там намериха врата, скрита толкова изкусно, че изглеждаше като част от стената. Но над нея бе изобразен познатият символ, на който до този момент никой не бе придавал особено значение:

При вида на това изображение очите на Маршал Джуда радостно засияха.

Американците минаха през вратата, сякаш тя не съществуваше.
Вътре ги чакаха капани.

Един от коридорите бе пълен със зловещи люлеещи се механизми, с чиято помощ от процепи в стените засвистяха остриета и дори отсякоха главата на един нещастник.

След това дойде ред на наводнена до коленете зала — във водите се криеха други остриета, предназначени да режат крака. За щастие Кьониг знаеше от изследванията си безопасния път през коварното езеро.

Накрая Маршал Джуда мина през каменен портал и застана на платформа, която се издигаше над гигантска подземна пещера.

Не бе толкова голяма, колкото пещерата с Висящите градини, но макар да й отстъпваше по размери, я превъзхождаше във великолепието.

Всяка каменна стена бе обработена от човешка ръка — от безчислено много човешки ръце. Нямаше нито едно кътче, останало забравено.

Пещерата изглеждаше като подземна катедрала — имаше високи стени, извит таван и четири големи свещени езера, оформени по такъв

начин, че да оставят между тях празно пространство във формата на гигантски кръст.

В пресечната точка на кръста — фокус на грамадната подземна зала — имаше висока квадратна платформа, а от четирите ѝ страни се издигаха обелиски. На тази платформа лежеше украсен стъклен саркофаг.

„Украсен“ е дума, безсилна да изрази как изглеждаше саркофагът.

Беше от злато и стъкло и бе положен под висок балдахин, изработен от злато. Колоните на балдахина не бяха прави, а се издигаха огънати и спираловидно, сякаш бяха застинали лози.

— Ковчегът на Александър Велики... — прошепна Кьониг.

— За който се говори, че е изработен от стъкло — потвърди Магьосника.

— Почакайте малко. Това ми изглежда познато... — обади се Джуда.

Зад него Франческо дел Пиеро — неговите ръце, както и ръцете на другите пленници, бяха оковани — наведе мълчаливо глава, сякаш се мъчеше да остане невидим.

Джуда се обърна към Кьониг.

— Направете измервания с лазерното оборудване. Искam да знам височината, широчината и дължината на тази зала.

Кьониг се залови да изпълни нареждането и след минута докладва:

— Дълга е 192 метра и в най-широкото място е 160 метра. Височината в центъра е... 135 метра.

Магьосника приглушено се изсмя.

— И какво му е смешното? — малко засегнато го попита Кьониг.

— Нека опитам да се досетя — каза Магьосника. — Балдахинът над саркофага е висок двайсет и девет метра.

Кьониг направи измерване с лазерното оборудване... и смаяно се обърна към Магьосника.

— Точно двайсет и девет метра! Откъде знаете?

Магьосника отговори:

— Защото пещерата е с абсолютно същите размери като базиликата „Свети Петър“ в Рим.

Джуда се обърна към Дел Пиеро, който се сви още повече, доколкото това изобщо бе възможно.

Магьосника продължи невъзмутимо:

— След като всичко в Римокатолическата църква е повторно изобразяване на някогашното боготворене на Слънцето в Египет, защо тогава базиликата „Свети Петър“ да е по-различна? Нейните размери са точно повторение на това священо място — последното скривалище на най-ценната част на Пирамидиона — неговия връх.

Отправиха се към величествения олтар, където лежеше стъклено-златният ковчег.

През стъклото можеше да се види само бял прах — останките на най-великия воин, живял някога — владетелят, наредил частите на Пирамидиона да бъдат разделени и пръснати из тогава известния на човека свят.

Александър Велики.

Върху белия прах бе положен бронзов македонски шлем и разкошен сребърен меч.

А в средата на слоя прах се подаваше — сякаш сложен някога върху гърдите на покойника, върху гръдния кош, от който за две хилядолетия бе останал само този прах — мъничък златен връх.

Върхът на малка златна пирамида.

Най-горната част.

Беше никакви церемонии Джуда нареди да отворят ковчега и четирима от хората му пристъпиха напред и хванаха капака за ъглите.

Дел Пиеро не издържа, пристъпи напред и помоли:

— За бога, по-внимателно!

Мъжете не му обърнаха никакво внимание и отместиха стъкления капак.

Джуда се приближи и пред напрегнатите погледи на всички бръкна с пръсти в останките на Александър Велики...

... и извади от тях Върха на Златния пирамидион.

С пирамидална форма и основа не по-голяма от обикновена книга, той излъчваше енергия.

И нещо повече от това.

Излъчваше сила, изящество и знание... отвъд всичко, сътворено някога от човека.

И дори още повече — отвъд границите на човешкото познание.

Кристалът на върха му блестеше като диамант.

Няколко наредени един върху друг кристала минаваха по цялата височина на златната пирамидка и се появяваха в основата.

Джуда гледаше частта с обожание.

Той притежаваше всичките седем части на Златния пирамидион — нещо непостигано от друг след Александър Велики.

Усмихна се.

— Сега вече можем да овладеем силата на Ра. Тартар ще се появи над Гиза по пладне. Значи, към Гиза и хилядата години власт!

СЕДМА МИСИЯ ГОЛЯМАТА ПИРАМИДА В ГИЗА

Гиза, Египет

20 март 2006

Денят на настъпване на Тартар

Това е може би единствената постройка на земята, позната по име на едва ли не всеки човек.

Голямата пирамида.

Едно от най-големите заблуждения, свързани със Седемте чудеса на света, е, че трите пирамиди в Гиза съставляват едно чудо.

Това не е така.

Макар допълнителните пирамиди на Хефрен и Микерин да са определено внушителни паметници, само една е известна като Голямата — тази на Хуфу (или Хеопс, както са го наричали гърците). Точно тази пирамида — и единствено тя — е Чудото.

Казано с две думи, тя е поразителна.

Размерите ѝ са главомайващи: 137 метра висока, като всяка от страните на квадратната ѝ основа е по 140 метра дълга. С отчитане на липсващия Пирамидион — изчезнал в антични времена — симетрията става пълна, защото тогава и височината на Голямата пирамида става равна на всяка страна в основата, каквато е била замислената ѝ форма.

Пресметнато е, че тежи над 2 милиона тона, но въпреки тази смайваща маса в нея се намира удивително сложна система от красиви тунели, построени с необяснима точност.

Пирамидата е надживяла с лекота фараони и царе, племенни и световни войни, земетресения и пясъчни бури.

Според поклонниците на пирамидата тя притежавала необикновена сила — предполага се, че във вътрешността на Голямата пирамида няма нито една бактерия. Твърди се още, че посадените вътре цветя растат с невиждана жизненост. Смята се, че в нея страдащите от артрит и рак се излекуват.

Но каквото и да вярват някои, има нещо в това човешко творение, което привлича хората към себе си и пленява въображението им. Пирамидата е предизвикателство към времето. На всичко отгоре до ден-днешен не се знае как точно е била построена.

Това е единственият построен от човек обект на земята, който не се плаши от прищевките на Времето и Природата и в действителност е единственото от Седемте чудеса, оцеляло до наши дни.

Тази постройка няма равна на себе си по света.

ГОЛЯМАТА ПИРАМИДА

ГИЗА (В ПОКРАЙНИНИТЕ НА КАЙРО), ЕГИПЕТ

20 март 2006, 11:00

Денят на настъпване на Тартар

Голямата пирамида на Хеопс се издигаше величествено над покрайнините на Кайро.

Жилищните блокове, построени от хората 4500 години след нея, изглеждаха като дребосъци. Пирамидата се намираше на място, където пищно зелената речна долина на Кайро се среща с края на Западната пустиня в съседство с леко издигнато над околния терен скалисто място, наречено платото Гиза.

Наблизо са и пирамидите на Хефрен и Микерин — също така величествени, но обречени да останат на второ място — а пред нея, застинал във вечен покой, лежи загадъчният Сфинкс.

Беше почти пладне и слънцето малко по малко се приближаваше към най-високата си точка от дъгата, която описваше в своя ход по небосвода. Беше горещо — много, много горещо — дори за място като Кайро: 49 градуса по Целзий и температурата продължаваше бързо да се покачва.

Съобщения от всички краища на света докладваха за убийствено горещо време: Китай, Индия, дори Русия — навсякъде бяха регистрирани рекордно високи температури. Имаше безброй съобщения за припаднали на улиците хора.

Нещо не бе наред.

Нещо, което според телевизионните коментатори имаше общо със слънцето. Необичайно слънчево петно, казваха метеоролозите.

В Съединените щати всички сутрешни предавания бяха свършили със съобщенията и сега гледаха към Белия дом в очакване на обръщение от страна на президента.

Само че засега нямаше никакво съобщение.

Белият дом запазваше загадъчно мълчание.

В Кайро египетското правителство проявяваше необяснима услужливост към американския отряд.

Цялото плато Гиза този ден бе затворено за граждани и туристи — подстъпите към него вече се охраняваха от египетски войски, а челен отряд, изпратен от Джуда още през нощта, бе получил контрол над района на древните археологически паметници.

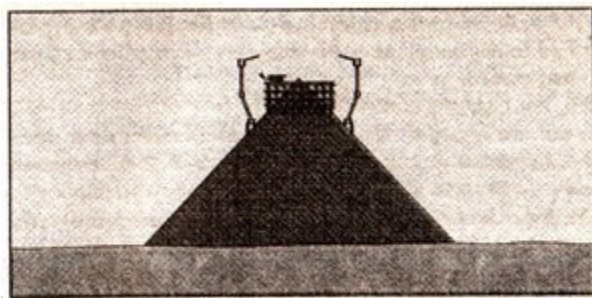
И наистина, призори, докато Джуда и хората му все още бяха в Луксор, този отряд се бе хванал добросъвестно на работа и бе

подготвил нужното за пристигането на командващия операцията. Самата работа се състоеше в издигането на скеле на върха на Голямата пирамида.

Скелето представляваше просторна платформа с равен покрив, изработена изцяло от дърво, която напълно обхващаше върха на пирамидата. Приличаше на площадка за кацане на хеликоптер, имаше квадратна форма със страна трийсетина метра и бе на едно ниво с голия връх на пирамидата. В действителност платформата имаше дупка в центъра, през която надничаше отсеченият връх на пирамидата, а това на свой ред позволяваше на Джуда да изпълни желания от него ритуал с Пирамидиона.

Вертикалните опори, на които лежеше платформата, стъпваха на стъпаловидните по-ниски нива. Същото се отнасяше и до двата крана, които се издигаха високо в небето над платформата. В клетките на тези кранове вече стояха командоси на ГЕС, въоръжени с ракети „Стингър“ и зенитни картечници.

Никой нямаше да може да прекъсне предстоящата важна церемония.

Голямата пирамида в деня на Тартар

Точно в 11:00 Маршал Джуда пристигна с хеликоптер СН-53Е „Супер Сталион“, съпровождан от дванайсет бойци на ГЕС, командвани от Кал Калис. В товарното отделение на хеликоптера се намираха всичките седем части на Златния пирамидион на Голямата пирамида, готови да бъдат поставени на законното им място.

„Супер Сталион“-ът заходи ниско над платформата, увисна над нея, като създаде истинско малко торнадо от въртящ се въздух, и седемте части бяха разтоварени на очакващите ги колички.

Заобиколен от тежковъоръжените войници на ГЕС, Джуда слезе от хеликоптера. Водеше двете деца — Александър и Лили.

След тях, в белезници и зорко охранявани, вървяха Магьосника и Дел Пиеро, доведени от Джуда, изглежда, просто за да станат свидетели на неговия триумф.

Зоуи, Фъзи и Стреч (той се бе присъединил към другите веднага след като Джуда драматично бе разкрил съществуването на Лили) бяха във втори хеликоптер, летящ зад „Супер Сталион“-а — „Блек Хоук“, който обаче кацна в основата на Голямата пирамида. Те пък бяха тук по друга причина: да се държи Лили под контрол. Джуда я бе предупредил, че ако опита да не му се подчини за каквото и да било, Зоуи, Стреч и Фъзи ще бъдат убити на секундата.

По време на късия полет от летището на Кайро до пирамидите Лили седеше до Александър. Между двамата се бе състоял къс разговор:

— Здравсти, аз съм Лили.

Александър я изгледа безстрастно, сякаш не можеше да реши дали изобщо си струва да си отваря устата. После все пак ѝ отговори:

— Казвам се Александър, малка сестричке.

— *Малка?* Я остави това. Ти си по-голям с някакви двайсетина минути — засмя се Лили.

— И все пак това ме прави първородният — подчерта Александър. — Онзи, на когото се полагат определени привилегии. Например известно уважение.

— Например понякога да си спестяваш участието в домакинските задължения, така ли? — каза Лили.

— Какви задължения? — напълно сериозно се поинтересува Александър.

— Най-обикновени. — Лили не повярва на ушите си. — Например чистене и метене. Миене на чиниите след ядене.

— Досега не съм измил нито една чиния в живота си. И не съм хващал метла. Подобни глупости са под достойнството ми.

— Никога не си вършил домакинска работа? — възкликна Лили. — Господи, какъв късмет!

Момчето се смръщи, искрено заинтригувано.

— А ти защо си правила такива неща? Ти си благородничка. Защо си допуснала да те товарят с работа?

Лили сви рамене. Истината бе, че никога не си бе задавала подобен въпрос.

— Ами... ммм... е, никога не ми е харесвало, но... опитвах се да помагам на семейството. Исках да съм част от тях. Да помагам.

— Но ти си по-добра от тях. Защо ще помагаш на обикновени хора?

— Харесваше ми да им помагам. Аз... аз ги обичам.

— Сестро, сестро... Ние сме родени да управляваме тези хора, не да им помагаме. Те са по-низши от нас.

— Но са моето семейство — твърдо заяви Лили.

— Този, който властва над хората, е самотен — каза Александър, сякаш повтаряше отдавна наизустена фраза. — Очаквах да си по-силна.

Лили не отговори нищо. Няколко минути след това стигнаха при пирамидата.

В 11:30 в Деня на Тартар, трийсет минути преди изпепеляващото слънчево петно да се обърне точно към Земята, на върха на Голямата пирамида в Гиза започна древна церемония, която не беше изпълнявана от 4500 години.

Изправен на платформата, Джуда се върза с дълго обезопасяващо въже — страх го беше от височини.

Хвърли поглед към плоския връх на пирамидата и прочете издълбаните в него думи:

*„Гърчете се от страх, плачете в отчаяние,
жалки смъртни,
защото онзи, който дава голямата власт,
също така я и отнема.
Защото ако Бенбен не бъде на свещеното си място
в светата земя, на светата височина,
до седем залеза след пристигането на пророка на Ра,
по пладне на седмия ден,*

*огньовете на Ра, Неумолимия унищожител,
ще ни погълнат до един.“*

До този надпис, в точния център на голия каменен връх, имаше малка вдлъбнатина с формата на човешко тяло. „Главата“ на вдлъбнатината бе ерозирила с времето, но все още ясно личеше, че е на Анубис — най-страховития бог на подземното царство, с глава на чакал.

А в центъра на тази вдлъбнатина — абсолютния геометричен център на върха и по този начин на цялата пирамида — се забелязваше малка дупка с размера на топка за тенис. Приличаше на каменен тигел.

Джуда знаеше предназначението на тигела. Нацисткият археолог Хеслер, също го знаеше:

РИТУАЛЪТ НА ВЛАСТТА

*„На високия олтар на Ра,
под сърцето на принасяния в жертва,
който лежи в ръцете на отмъстителния Анубис,
изсипи в сърцето на бога на смъртта
един дебел от твоята родна земя,
произнеси онези древни нечестиви думи
и цялата земна власт ще бъде твоя
за хиляда години.“*

*Изсипи в сърцето на бога на смъртта един дебел от твоята
родна земя...*

„Дебен“ бе древноегипетска мярка за тегло, равняваща се на 93 грама.

Джуда извади от джоба на якето си стъклен съд. В него имаше малко кехлибарена пръст, взета от пустинята в Юта, дълбоко в сърцето на Америка — почва, уникална за Съединените американски щати.

Джуда отмери точно 93 грама от почвата в тигела. Един дебел. Погледна резултата от труда си с гордост и извика на хората си:
— Господа! Издигнете Пирамидиона!

Като наместваха частите една върху друга, хората на Джуда започнаха да възстановяват Пирамидиона.

Най-голямата част — тази от Фара — послужи за дъно и оформената като човешко тяло вдлъбнатина откъм долната ѝ страна идеално съвпадна с вдлъбнатината с очертанията на Анубис върху плоската част на върха на Пирамидата.

В нея имаше канал, издълбан от едната страна: понеже Пирамидионът заемаше цялата свободна част от върха, този канал бе проходът, който щеше да позволи на „жертвата“ — едно от децата — да се вмъкне във вдлъбнатината, когато настъпи моментът.

С поставянето на всяка следваща част Пирамидионът добиваше все по-завършен вид.

Беше наистина великолепен — блестящ и излъчващ енергия: златната корона на една и без него разтърсваща човешкото съзнание конструкция.

Както можеше да се очаква, минаващата по височината на Пирамидиона линия от кристали сочеше точно в сърцето на Анубис.

Джуда координираше цялата операция, очите му пламтяха от удоволствие.

Дойде ред и на последната част, върха на Пирамидиона и на Голямата пирамида, намерен тази сутрин в гробницата на Александър...

... след което за първи път от хилядолетия Пирамидионът отново съществуваше в цялото си великолепие.

Голямата пирамида в Гиза пак се издигаше точно такава, каквато бе при завършването ѝ през 2566 година преди новата ера.

Беше 11:50 часът.

Десет минути преди кулминацията в завъртането на Тартар.

Джуда се обърна към двете деца и каза гордо:

— И така, на мен се пада честта да направя исторически избор. Кое дете да бъде пожертвано, за да се умилостави Слънцето...

— Жертва? — смръщи се Александър. — За какво говориш?

— Това, за което си роден, млади човече — обясни му Джуда. — Това, за което си дошъл на тази земя.

— Аз съм на тази земя, за да управлявам... — отговори Александър и хвърли объркан поглед към Дел Пиеро.

— Опасявам се, че са те заблудили — отсече Джуда. — Ти си сред нас, за да разчетеш Словото на Тот и след това да умреш, като донесеш максимална полза на отец Дел Пиеро и неговите приятели. Но съм убеден, че те най-искрено ще те боготворят след твоята смърт, ако това може да ти послужи за някакво утешение. Допускам обаче, че отец Дел Пиеро е пропуснал да те информира за истината.

Александър прониза Дел Пиеро с поглед, пълен с гняв.

Лили не продума, продължаваше да стои с наведена глава.

— Е... кой сега да избира? — продължаваше да ги измъчва Джуда.

— Нея — бързо отговори Александър. — Тя дори не съзнава важността си. Аз поне напълно я разбирам.

Джуда ехидно се усмихна на думите му.

— Така ли? Не, момче. Тя ми харесва, защото си мълчи. Кое не може да се каже за теб. А това означава, че избраният си ти!

Джуда го сграбчи, напъха го в тесния канал под Пирамидиона и под заплахата на пистолета го накара да изпълзи сам вътре, в обятията на Анубис, под напълно построения Пирамидион, така че сърцето му да се окаже под кристалната колонка и точно над тигела, в който бе изсипана почвата от земята на Америка.

Момчето ридаше.

В 11:55 Джуда гордо вдигна глава.

Държеше лист с текста на ритуала на властта, който бе снет ред по ред от всяка от седемте части на Пирамидиона.

— Всички да се приготвят за церемонията! Пет минути!

В същия миг един от наблюдателите от ГЕС на северния кран забеляза малка черна точка високо над източния хоризонт...

Приличаше на самолет — и бързо се приближаваше и... се спускаше.

Беше 747... черен.

Казваше се „Халикарнас“.

„Халикарнас“ се приближи бързо — летеше с почти свръхзвукова скорост. Пикираше с насочен надолу нос, крилата му

бяха прибрани назад, всичките му оръжия сочеха напред.

В пилотската кабина Скай Монстър крещеше от удоволствие:

— Сега ще ви го нахендря, шибани янки! Мечо Пух... готов ли си за рокендрол?

Седнал във въртящата се оръдейна кула върху лявото крило на самолета, Мечо Пух хладнокръвно отговори:

— Няма проблем.

— Да се надяваме, че ретро-системата на Магьосника ще се окаже на ниво, защото иначе ще предизвикаме невиджана катастрофа... Мамка му, идат!

Американците бяха изстреляли две ракети „Стингър“ срещу приближаващия се 747.

Ракетите се извиха нагоре от Голямата пирамида и моментално се насочиха към единствената възможна цел в небето... но Мечо Пух веднага ги неутрализира: едната излъга да се забие в изстреляна отклоняваща цел, а другата унищожи с френска ракета FV-5X „Колибри“, създадена от французите през 90-те години за иракската армия специално за обезвреждане на американските стингъри. Когато Уест се бе натъкнал на „Халикарнас“, самолетът вече бе екипиран с десет чисто нови „Колибри“.

Американците започнаха да обстрелват от крановете „Халикарнас“ със зенитни картечници.

Небето се раздра от следи на трасиращи куршуми, но Скай Монстър бе готов за обстрела: зави и избягна куршумите, а междувременно Мечо Пух отговори на огъня и на свой ред изстреля „Хелфайър“ въздух-земя.

Ракетата се устреми към единия американски кран...

... заби се него и се взриви.

Кошницата на крана се разлетя на милиони парчета, а бойците в нея и оръжията им се изпариха.

При тътена на оглушителната експлозия Джуда и всички на платформата се извърнаха.

От другия кран продължаваха да обстрелват приближаващия се „Халикарнас“ с хиляди трасиращи зенитни куршуми. Изстреляха още една ракета, но Мечо Пух я взриви в небето само след секунда.

— Пуууух! — изрева Скай Монстър. — Дръж се, пич! Започваме! — А на себе си прошепна: — Магьоснико, моля се на господ да се окажеш прав.

И както се носеше към платото Гиза като излязла от контрол ракета, Скай Монстър леко повдигна носа на „Халикарнас“ и включи обратна тяга... от което „Халикарнас“ започна да губи подемна сила... така че изглеждаше като жребец, изправен на задните си крака... с носа нагоре и опашката надолу...

... в който момент Скай Монстър пое дълбоко дъх, задържа въздуха в гърдите си и натисна втори лост на конзолата пред себе си — на него пишеше: СИСТЕМА ЗА РЕТРО-ТЯГА.

Онова, което последва, изненада всички на върха на пирамидата... всички, с изключение на Магьосника.

„Халикарнас“ — падаше от небето с носа нагоре и опашката надолу, загубил подемна сила — издаде звук, по-нисък и по-разтърсващ от хиляда гръмотевици.

Бууууууууууу!

Страховитият звук идеше от осемте „Марк 3 Хъриър“ двигателя за ретро-тяга, монтирани в бронирания му фюзелаж.

Монтирани от Магьосника.

Резултатът бе смайващ: тежкият черен „Халикарнас“ увисна по средата на свободното си падане, сякаш бе окачен на огромни въжета и под оглушителния звук на ретро-двигателите се завъртя плавно на 200 метра над земята и на няколкостотин метра от Голямата пирамида!

Скай Монстър приближи още малко машината и изравни лявата предна врата с платформата на върха.

Гледката бе повече от изумителна: грамадният абсолютно черен джъмбо-джет, настръхнал със стърчащите от него всевъзможни оръжия и ракетни установки, доближаваше носа си до острия връх на Голямата пирамида в Гиза.

Гледан от платформата, „Халикарнас“ изглеждаше още по-голям — като истински разярен бог, спуснал се от небето, за да отприщи гнева си.

След първоначалното смайване оцелелият кран на американците се завъртя, за да изстреля от упор поразяващ огън от зенитните картечници.

Но Мечо Пух, на лявото крило, беше още по-бърз и също можеше да стреля от упор.

И го направи — изстреля помитащ откос, който разтърси, раздроби и пръсна на парчета крана, като превърна намиращите се в него в пръски кръв и парчета кости.

Очите на Джуда щяха да изхвъркнат от орбитите. Той погледна часовника си — беше точно 11:59:29.

Трийсет секунди.

— Задръжете ги! — изкреця той на хората си. — Задръжете ги! Трябват ни само трийсет секунди!

С внимание, изцяло ангажирано от пристигането на „Халикарнас“, Джуда не забеляза друг малък летателен апарат, който също се приближаваше към Пирамидата — много малък летателен апарат, захождащ ниско и бързо откъм Западната пустиня.

Беше човек с крила от въглеродно влакно.

Малката фигурка се стрелна ниско над пясъците и миг преди да се забие в каменната гръд на пирамидата, се издигна нагоре покрай наклонената ѝ стена и кацна грациозно от другата страна на Пирамидиона спрямо положението на „Халикарнас“.

Беше Джак Уест-младши.

Възкръснал от мъртвите и бесен както никога през живота си.

Уест кацна с още разперени крила, но с два готови за стрелба пистолета „Дезърт Игъл“ в ръце. В мига, в който краката му докоснаха платформата, пистолетите му започнаха да стрелят. След четири изстрела четирима бойци на ГЕС лежаха мъртви.

Уест натисна лоста за освобождаване на крилата и те паднаха от гърба му — което го направи още по-опасен.

В същото време, в отговор на зрелищното пристигане на „Халикарнас“, четири американски хеликоптера се вдигнаха от позициите си в основата на Голямата пирамида: три „Апачи“ и могъщият „Супер Сталион“, който Джуда бе използвал за транспортиране на частите до върха на Пирамидата.

И пети хеликоптер — „Блек Хоук“ — се опита да ги последва, но се позадържа на земята в резултат на сборичкването вътре в него.

След няколко секунди хеликоптерът все пак излетя и се насочи към битката около върха на пирамидата.

На платформата цареше невъобразим хаос.

„Халикарнас“ продължаваше да виси до нея като спуснал се от космоса извънземен кораб, а Мечо Пух стреляше, без да пести мунициите, в резултат на което всички намиращи се платформата американци бяха или избити, или търсеха прикритие зад здравите куфари „Самсонайт“ и Пирамидиона, или отстъпваха надолу по пирамидата.

Дел Пиеро се хвърли през платформата, наведе се до тесния канал и посегна да изтегли Александър.

— Не толкова бързо, отче! — чу глас зад себе си. Извърна се...

... носът му се озова срещу дулото на пистолет „Глок“ в ръката на Маршал Джуда.

Бум!

Пистолетът изтреця сухо и мозъкът на служителя на бога изпръска златната стена на Пирамидиона.

Обграден от бойци на ГЕС, Джуда стоеше до Пирамидиона — съобразително застанал така, че да е от другата му страна спрямо опустошителните оръжия на Мечо Пух. Погледна отново часовника си и вдигна очи към небето.

В същия миг настъпи пладне и очакваното събитие се случи.

За хората наоколо беше като лазерен лъч от небесата.

От небето, от самата повърхност на Слънцето, се спусна заслепяваща светлина, разнесе се заплашителен тътен и лъчът прониза

Пирамидиона на върха на Голямата пирамида.

На свой ред Пирамидионът жадно улови опустошителния лъч в кристалите си и лъчът застина, свързал в едно Пирамидата и Слънцето с канал, през който се изливаше могъща, нажежена до бяло енергия.

Картината бе просто поразяваща: Пирамидата — увенчана с голямата дървена платформа, увисналият до нея „Халикарнас“, сновящите около него хеликоптери — абсорбираше ослепителния лъч чиста енергия, спускаща се от небето.

Беше невероятно, невъзможно, потресаващо, неописуемо.

Но по някакъв трудно обясним начин... беше на място. Сякаш Голямата пирамида в Гиза, дремеща и загадъчна в продължение на хилядолетия, най-сетне бе открила своето истинско предназначение.

Платформата бе в центъра на огнено кълбо и титаничен звук.

В епицентъра на мощния слънчев лъч блясъкът бе просто непоносим за човешкото око. А звукът бе разтърсващ — могъщият непрекъснат гръм, идещ от небето, се съчетаваше с тътена на ретро-двигателите на „Халикарнас“ и рева на обикновените му двигатели и заглушаваше целия останал свят.

В средата на всичко това, пред Златния пирамидион, стоеше Маршал Джуда. Той вдигна обърнатата си с дланта нагоре дясна ръка към Пирамидиона и на език, нечуван от хилядолетия запя заклинание.

Това бе ритуалът на властта.

Заклинанието се състоеше от седем реда. Когато Джуда го започна, ставаха едновременно няколко неща.

Мечо Пух.

Мечо Пух бе в разгара на собствената си лична война с четирите американски хеликоптера. Вече беше свалил един „Апачи“ с картечен огън и току-що бе изстрелял „Хелфайър“ срещу издигащия се „Супер Сталион“. Ракетата се вряза през предното стъкло на хеликоптера точно в момента, в който той се изравни с платформата.

Грамадният СН-53Е експлодира в кълбо от пламъци, люшна се и падна надолу — перките му за малко не направиха платформата на парчета, след това се свлече по южната стена на пирамидата и спря.

Беше под ъгъл 52° — наклона на стените на пирамидата — точно където излизаха обтягащите въжета на платформата: корпусът му беше смачкан, но перките продължаваха да се въртят, макар и конвулсивно бавно.

Джуда вече беше изрецитирал два реда.

Мечо Пух завъртя оръдейната си кула и се прицели в американския „Блек Хоук“ — и изведнъж за своя огромна изненада видя как хеликоптерът изстрелва ракета в задната част на едното от апачитата.

И тогава Мечо Пух видя пилотите на „Блек Хоук“ — бяха Зоуи и Фъзи. В настаналата суматоха бяха успели незабелязано да се освободят, да овладеят хеликоптера и да се включат в сражението.

В същия момент един от командосите на ГЕС скочи на крилото на „Халикарнас“ — опитваше се да ликвидира кулата на Мечо Пух в стил „камикадзе“. Пух не успя да завърти кулата навреме. Мъжът вдигна колта си, прицели се...

Бум!

Боецът падна прострелян в тила от далечен снайперист — изстрел, който можеше да бъде...

... дело само на Стреч, който седеше на пода на хеликоптера, пуснал крака през отворената странична врата на „Блек Хоук“ и с карабина в ръцете.

Пух видя израелеца — жив и на страната на добрите — и дори се усмихна за миг.

Джуда бе изрекъл вече четири реда от заклинанието.

Уест.

Уест пък водеше своя война срещу осмината до Джуда и Пирамидиона: шестимата командоси от ГЕС, Кьониг и Калис.

Пристъпи напред намръщен, с пистолети в ръцете.

Старият воин в Джак Уест — онзи воин, когото Джуда толкова се бе постарал да създаде — се бе върнал... и това вещаеше възможно най-лошото за противниците му.

Уест застреля четирима от командосите — всичките между очите. Всеки куршум означаваше смърт за някого.

Друг сграбчи изотзад и му счупи врата... и го използва в следващия момент като щит срещу огъня на Кал Калис, докато междувременно стреляше в останалите двама. Жилавият стар нацист

скочи срещу него с нож в ръка, но тутакси получи в носа два куршума, които го изхвърлиха от платформата.

Джуда изрече шестия ред...

— Задръж го! — извика той на Калис и започна последния, седмия ред.

Уест беше изправен срещу Кал Калис — който препречваше пътя му към Джуда — във водовъртеж от светлина, вихър и звук.

В тази ситуация можеше да има само един победител.

Само че в играта имаше още един участник.

Още преди на платформата да се възцари хаосът, незабелязано за всички вратата над лявото крило на „Халикарнас“ се отвори и в нея се появи човешка фигура, приведе се и бързо се стрелна напред — държеше нещо в ръка.

Човекът скочи на крилото, след това от него на дървената платформа и — все така незабелязано — се насочи към Магьосника и Лили.

Уест и Калис бяха един срещу друг. В следващия миг двамата едновременно вдигнаха пистолетите си и стреляха — като в сцена от Дивия запад...

— Мамка му! — изкрещя Калис.

— Не! — изпъшка Уест.

Той разбираше, че това вече няма значение.

И Джуда го знаеше. Погледите им се срещнаха и лицето на Уест посърна.

Беше закъснял.

Със секунди — не с метри — но бе закъснял.

С усмивка на умопобъркан, под светлината на слънчевото петно Тартар в Деня на неговото настъпване, Маршал Джуда изрече последните думи от ритуала на властта и отправи триумфален поглед в небето.

Но нищо не се случи.

Всъщност Уест не беше сигурен дали изобщо нещо трябва да се случи. Трябваше ли небето да потъмнее? Земята да се разтресе? Или Джуда трябваше да се превърне в гигантски всемогъщ дракон? А може би пистолетът на Уест трябваше да стана на прах?

Каквото и да трябваше да се случи в знак, че Съединените американски щати са си спечелили хиляда години неоспорима власт, то не се прояви по забележим за хората начин.

И тогава Уест осъзна, че всъщност нищо не се е случило.

Защото изведнъж — на четири крака изпод Пирамидиона от другата страна на платформата и през трупа на командоса, който трябваше да охранява именно канала под Пирамидиона — изпълзя Александър.

Той не бе жертван на нужното място, докато Джуда бе изричал текста на ритуала...

И следователно ритуалът не бе имал желания ефект.

Джуда също го видя и отчаяно изкрещя:

— Не, не-е-е!

Момчето стигна до края на платформата, обърна се за миг, видя трупа на Дел Пиеро, наведе се през ръба и се спусна на долното ниво.

В следващата секунда Уест вече не можеше да го вижда, понеже в ползрението му се появи назъбеният стоманен нож на Кал Калис.

Уест се приведе и острието на ножа изсвистя над главата му. Той бързо се изправи, изби ножа от ръката на Калис и счупи носа му с най-безжалостния удар, който можеше да нанесе с металната си лява ръка...

Ударът улучи целта...

... но Калис сякаш не забеляза!

Само се ухили в отговор с окървавените си зъби.

После отговори на свой ред с три убийствено силни удара — всички точни, нанесени с все сила и попаднали в лицето на Уест.

Всеки от ударите отхвърляше Уест назад.

— Боли ли, Уест? Кажи ми, че боли! — изрева Калис. — Цяла шибана седмица сънувам този миг. Само че трябваше да те оставя жив, за да ни отведеш, където отиваше. Най-сетне край на това. Момчетата ми се справиха с испанския ти приятел в Судан! Но не друг, а аз изпратих на онзи свят ирландския глупак в Кения! Знаеш ли, той още

беше жив, след като ти замина... макар в гърлото му да клокочеше кръв. Е, аз забих куршум в мозъка му, за да го довърша.

Четвърти удар, след това пети...

На петия удар носът на Уест се счупи и от него бликна кръв. Той усети, че е стигнал до края на платформата, за миг залитна и погледна зад себе си.

Видя на десетина метра по-долу разбития „Супер Стадион“ — перките продължаваха да се въртят точно под него!

Калис също ги видя.

— Но колкото и приятно да ми беше да се разправа с онова ирландче, нямаш представа какво наслаждение изпитвам от мисълта, че ще убия теб. Е, ще се видим в ада, Уест!

И с тези думи Калис нанесе последен, зверски силен удар.

Уест отчаяно се хвърли напред, лявата му ръка замахна в последен, отчаян опит.

Разнесе се отвратителен звук...

Калис замръзна...

... а лявата изкуствена ръка на Уест, металният му юмрук, се заби в центъра на лицето пред него и проникна в главата на Калис през мястото, където се намираше носът. Ударът бе толкова силен, че носът на Калис хлътна на цели пет сантиметра в черепа му. Рукна кръв.

Колкото и да бе невероятно, Калис не загуби съзнание. Очите му бяха на път да изхвъркнат, тялото му се разтресе, а крайниците му се разтрепериха конвулсивно, неспособни да реагират на командите от мозъка.

Не му оставаше дълго.

— Това е за Дългоух — каза му Уест, завъртя го и го хвърли през ръба на платформата.

Последното, което видя в живота си Калис, бяха въртящите се перки — приближаваха се да го посрещнат...

Отвори уста да изкрещи, но не успя да издаде и звук. В следващата частица от секундата тялото му бе нарязано на милиони кървави парченца.

От другата страна на платформата Магьосника с ужас наблюдаваше схватката.

Искаше да помогне на Уест, но не смееше да изостави Лили.

И видя как Уест удря Калис, видя как кръвта шурна от лицето на Калис и изведнъж си помисли, че шансът не ги е изоставил напълно...

И докато в главата му се въртяха подобни мисли, Магъосника бе жестоко ударен в гръб... от човек, който се бе измъкнал от „Халикарнас“.

Магъосника падна и светът пред очите му помръкна.

Но странно, последното, което чу, преди да престане да възприема каквото и да било, беше викът на Лили:

— Не! Остави Александър! Вземи мен!

С лице, омацано с кръв и прах, Уест се надигна от ръба на платформата и се обърна към Пирамидиона...

... и видя на сантиметри пред лицето си дулото на глока на Маршал Джуда — точно както се бе случило с Дел Пиеро преди малко. И замръзна.

— Би трябвало да се гордееш, Джак! — извика Джуда. — Всичко това е твое дело. Ти ни доведе тук. През цялото време работеше за мен. Няма нищо, за което да си помислиш, което да можеш да направиш, което да имаш... и което аз вече да не притежавам! Господи, та аз дори разполагам с момичето, за да изпълня ритуала! Колко е трагично, че няма да доживееш да видиш как тя изпълнява предназначението си. Сбогом, Джак!

Пръстът върху спусъка се напрегна.

— Не е вярно! — викна Уест. — Имам нещо, което ти нямаш! Нещо, което някога беше твое.

— Какво?

— Хор!

В същия миг във въздуха се стрелна кафява светкавица, заби се в лицето на Джуда и той изкрещя — по страните му шурна кръв. Той вдигна ръце към очите си, но без да изпуска пистолета.

Хор литна от крещящия Джуда — беше стиснал нещо в ноктите си... нещо бяло и кръгло, което влачеше след себе си кървава опашка.

Лявото око на Джуда — заедно с очния нерв.

Хор го бе изтръгнал.

Джуда падна на колене и зави от болка:

— Окото ми... окото ми! — И тогава видя със здравото си око Пирамидиона и изкрещя дори още по-отчаяно: — Не-е-е-е!

Уест мигом се извърна и видя най-ужасния възможен кошмар да приема физическа форма.

Пред Пирамидиона стоеше Мустафа Заид. След като бе отвлякъл Лили от Магьосника, той я бе отвел под заплахата от пистолет до канала, бе подменил единия дебел почва от Америка с фин пясък от кутията от черен нефрит, след това бе накарал момичето да влезе на мястото на Александър, а накрая бе взел бележника на Джуда, за да изпълни ритуала на властта!

Точно Заид бе човекът, слязъл от лявата врата на самолета, след като бе успял незабелязано да се качи на борда на „Халикарнас“ в Иран.

Бе проследил Уест и Мечо Пух до мястото на срещата със Скай Монстър и се беше качил на самолета през отвора за колелата — правилно беше предположил, че Уест ще дойде тук, за да се изправи срещу американците.

А на самолета бе успял да се промъкне до сандъка си и да вземе от него скъпоценната си нефритена кутия, пълна с фин пясък — беше я съхранявал дълги години в тайната пещера в Саудитска Арабия — пясък, уникален за арабския полуостров, който щеше да донесе на мюсюлманите хиляда години неоспорвана власт.

И пак той бе ударил Магьосника отзад. И забеляза и как Александър се измъква и тъкмо се готвеше да го стисне за врата, когато Лили извика:

— Не! Остави Александър! Вземи мен!

И Заид го беше направил.

Сега оставаше само да изрече седем реда текст.

Това му отне точно петнайсет секунди.

На върха на Голямата пирамида, под ослепителния блясък на слънчевия лъч, идещ от дълбините на Тартар, под свистящия вятър, гърмящия тътен и в убийствената горещина, за ужас на безпомощните

наблюдатели, с глас, резониращ от злокобно вълнение, Мустафа Заид произнесе последните думи от ритуала на властта!

Този път Уест нямаше никакви съмнения, че всичко е точно.

Беше като края на вселената.

Заслепяваща светлина.

Оглушителен тътен.

Земята се разтресе.

Последвалото правеше най-зрелищните фойерверки в историята на човечеството да изглеждат като палене на кибритени клечки.

Ослепителният слънчев лъч започна да пулсира и удвои яркостта си.

Разнесе се разтърсващ гръм, след който Уест престана да чува каквото и да е, от небето се откъсна огнена топка чисто бяла енергия, устреми се надолу по лъча и проникна във вътрешността на Пирамидиона...

... и бе поета от колоната кристали.

Енергията премина през слоевете на Пирамидиона, всеки от които я филтрираше и изчистваше допълнително.

Сврхтънкия лъч прониза Лили точно в сърцето.

Момичето се сгърчи. Лъчът обаче необяснимо как премина през нея и попадна в пръстта в тигела.

Последва мощно блясване и пръстта се превърна в пепел.

Пирамидионът засия за миг ослепително, после се разнесе звук като от всмукване, огнената топка изчезна в него, явлението внезапно се прекрати и всичко се успокои — с изключение на ниското басово бръмчене, което издаваше Пирамидионът, и монотонния звук от двигателите на „Халикарнас“.

Уест можеше само да гледа Пирамидиона и да се пита какво се е случило с намиращата се в него Лили. Възможно ли бе да е оцеляла след феномен с такова отделяне на енергия? Или Заид се бе оказал прав, когато му бе казал, че тя ще загине по време на церемонията?

Заид стоеше пред Пирамидиона, триумфално вдигнал ръце, лицето му беше вдигнато към небето.

— Хиляда години! Хиляда години господство на исляма!

Обърна се към Уест, все така разперил ръце, очите му блестяха.

— Ритуалът е изпълнен, невернико! А това означава, че моят народ ще е непобедим! И ти... ти ще си първият, който ще изпита мощта на моя гняв!

— Така ли било? — небрежно се поинтересува Уест и щракна нов пълнител в единия от своите „Дезърт Игъл“. След това го насочи към Заид.

— Стреляй! — предизвика го Заид. — Куршумите вече не могат да ти помогнат.

— Я да видим — каза Уест.

Бум!

Куршумът улучи Заид право в гърдите и го отхвърли назад. От раната бликна струя кръв и терористът падна на колене, на лицето му се изписа ужас.

Той погледна невярващо раната си, после вдигна поглед към Уест.

— Но... как...?!

— Знаех, че си на самолета ми след Висящите градини — обясни му Уест. — Предполагах, че ще опиташ да се скриеш на борда. Та как иначе би могъл да дойдеш тук? Ти преследваш тази цел през целия си живот и едва ли щеше да се откажеш толкова лесно да не си на това място точно днес. Затова те оставих да пътуваш с нас.

— Но пясъкът...

— Докато ти се криеше в товарния отсек, си позволих да сменя пясъка в кутия ти от черен нефрит — продължи Уест. — Там вече няма пясък от Арабия. Вместо това сложих в кутията пръст от моята родина. Ти току-що изпълни ритуала на властта в името на моя народ, Заид. Не за твоя. За което искрено ти благодаря.

Заид бе поразен.

— От твоята родина? Но това означава, че...

Но така и не успя да довърши, защото в този момент животът го напусна и мъртвото тяло на Мустафа Заид се отпусна върху платформата.

Разнесе се мъченически болезнен вик — Уееееест! — и Уест се извърна — видя Маршал Джуда да се хвърля срещу него. От изваденото му око капеше кръв, но в ръката си държеше автомат М-4, взет от един от убитите на платформата командоси.

Оръжието бе насочено в Уест.

Просто нямаше никаква възможност Джуда да пропусне.

И той дръпна спусъка.

Оръжието буквално експлодира в ръцете му.

Не бе нито засечка, нито запусване на цевта. Експлозията бе насочена навън. Автоматът се пречупи и буквално се разпадна в ръцете на Джуда.

Джуда се намръщи... после ужасено погледна Уест и прошепна:

— О, господи... ти... *ти* имаш силата...

Уест пристъпи крачка напред, без да изпуска Джуда от поглед.

— Джуда, мога да ти простя, че ми беше сложил онзи чип в главата. Мога да опитам да забравя и как се отнасяше с Хор. Но има едно нещо, което няма начин да ти простя, и то е, че уби Дорис Епер. И за това ще трябва да си платиш.

Наведе се, хвана края на подсигуряващото въже на Джуда и го отвърза от мястото му до Пирамидиона.

Джуда отстъпи назад към края на платформата, към „Халикарнас“, който продължаваше да виси във въздуха. И вдигна умолително ръце.

— Джак... почакай. И двамата сме войници и знаем, че понякога има неща, които войниците трябва да...

— Само че ти си я екзекутирал. А сега аз ще екзекутирам теб.

И Уест хвърли края на въжето покрай Джуда към въртящата се турбина в двигателя на „Халикарнас“.

Джуда извърна глава и видя как въжето потъва в отвора на турбината.

Веднага разбра какво ще стане — и здравето му око щеше да изхвъркне от ужас.

Джуда изкрещя, но писъкът му в същия миг секна, защото турбината погълна въжето и го откъсна от платформата.

Тялото му се изви, полетя във въздуха, турбината го всмука и за миг го смля на молекули.

В следващия миг басовото бръмчение откъм Пирамидиона стихна. На върха на Голямата пирамида се възцари покой.

След светлинната експлозия на върха й американските войници долу се бяха пръснали.

След малко на платформата кацна хеликоптерът „Блек Хоук“ и от него на бегом слязоха Зоуи, Фъзи и Стреч. Почти едновременно с тях от крилото на „Халикарнас“ скочи и Мечо Пух.

И видяха, че Уест — Магьосника зорко го наблюдаваше — се вмъква в канала на Пирамидиона, за да види какво е станало с Лили.

Уест с мъка пълзеше в клаустрофобично тесния канал под Пирамидиона.

След малко стигна до Лили — тя лежеше безжизнена в оформената като тяло на човек вдлъбнатина под най-долната част на Пирамидиона. Очите й бяха затворени. Изглеждаше спокойна, умиротворена... и не дишаше.

— О, Лили! — простена Уест и се запромъква на лакти още по-наблизо, за да стигне до нея.

Огледа внимателно лицето й за някакви признаци на живот.

Нямаше. Тя изобщо не помръдваше.

Покрусен, той стисна очи, за да спре парещата болка в тях.

— О, Лили... Съжалявам... Страшно съжалявам...

Наведе глава. От очите му закапаха сълзи. Той прошепна:

— Обичах те, фъстък.

А след това, съвсем сам в кухнята, под златното сияние на Пирамидиона, легнал до телцето на момичето, за което се бе грижил и което бе обичал цели десет години, Джак Уест-младши се разплака.

— И аз те обичам, тате... — чу се слабо гласче.

Уест се стресна, отвори широко очи и видя, че Лили го гледа. Погледът й беше замаян и мътен.

Но беше жива — и му се усмихваше.

— Ти си жива... — прошепна Уест смаяно. — Жива си!

И я прегърна.

— Но... как?!

— После ще ти разкажа — отвърна тя. — Хайде сега да се махаме оттук!

Голямата пирамида остана далече под тях — с полуразрушената дървена платформа на върха и с димящите отломки на американските хеликоптери и кранове до нея. Египетското правителство, което с такава готовност бе съдействало за изпълнението на ритуала в полза на американците, щеше да почисти всичко.

Но имаше нещо много по-важно от това: върхът на Пирамидата отново бе два и половина метра по-нисък, отколкото би трябвало да е.

Уест и екипът му бяха взели Пирамидиона — целия Пирамидион.

Всички се събраха около Лили, прегръщаха я, целуваха я и я тупаха по раменете.

Мечо Пух я прегърна и възкликна:

— Хей, мъник! Справи се отлично!

— Благодаря ти, че дойде да ми помогнеш, Мечо Пух — каза тя.

— И през ум не ми е минавало да те изоставя, мъниче — стеснително призна той.

— На мен също — намеси се Стреч и направи крачка напред.

— Благодаря, Стреч. Че ме спаси в Градините и че остана до мен, когато можеше да си тръгнеш.

Стреч мълчаливо кимна на Лили и на останалите, но най-вече на Мечо Пух, и каза:

— Не се случва често... но от време на време в живота на човек идва момент, когато трябва да избереш страна, да избереш за кого да се бориш. Моят избор, Лили, е да се боря на твоя страна. Труден избор, признавам, но за себе си нямам съмнение, че е правилен.

— Правилен е — окуражи го Мечо Пух и го тупна по гърба. — Ти си свестен човек, израилтянино... искам да кажа, Стреч. И за мен

ще е чест да сме приятели.

— Благодаря — усмихна се Стреч. — Благодаря ти, приятелю.

Когато дойде краят на тупането по рамене и гърбове, Уест отново полюбопитства как е оцеляла Лили.

— Направих го доброволно — простичко каза тя.

— Не схващам — призна си Уест.

Лили се усмихна широко, явно горда със себе си.

— Говоря за надписа на стената на залата под вулкана, където съм се родила. Ти сам един ден се беше загледал в него. Нали там се казва:

„Влез доброволно в прегръдката на Анубис и ще живееш след пришествието на Ра.

Влез срещу волята си и народът ти ще царува една епоха, но теб няма да те има.

Не влизай и светът не ще го има.“

— Също като египтяните, и ние си мислехме, че става дума за бог Хор, който приел смъртта и затова бил възнаграден с някакъв втори живот — продължи тя. — Но това е грешка. Надписът се отнася до мен и Александър... и изобщо до Оракулите. В него не се говори да приемеш с готовност смъртта. Става дума за това да влезеш доброволно в кухнята с формата на Анубис... Ако го направех доброволно, щях да оцелея. Останех ли вътре насила, щях да умра. А ако изобщо не го направех и ако ритуалът не бъдеше изпълнен, всички вие щяхте да загинете. Само че аз... нали разбирате... не исках да загубя семейството си.

— Дори на цената да дадеш на Заид власт за цяла вечност? — недоверчиво попита Мечо Пух.

Лили се обърна към него, очите ѝ блестяха.

— Заид никога нямаше да властва — възкликна тя. — Когато ме сграбчи, видях какво има в онази черна кутийка. — Обърна се към Уест. — Там имаше пръст, която вече бях виждала много пъти. Честно казано, имало е моменти, когато не съм могла да откъсна поглед от нея.

Тя години наред се намираше в стъклен буркан на полицата в кабинета на тате. Когато я видях в кутийката на Заид, веднага разбрах какво е станало, така че знаех, че не му подарявам никаква власт.

— Но дали и Дел Пиеро е знаел това? — замислено каза Мечо Пух. — Затова ли се е отнасял с Александър като с малък император, готов да седне на трона на властта? Искаше ли Александър да влезе доброволно в кухнята?

— Мисля, че да — каза Уест. — Само че нещата са малко по-дълбоки. Дел Пиеро бе свещенослужител и разсъждаваше като такъв. Той искаше Александър да оцелее след ритуала, но не защото желаше момчето да живее и управлява, а защото му трябваше *спасител*, идол, фокус за новата религия на управляващата класа. Нов Христос.

През цялото това време Магьосника седеше встрани смълчан и с наведена глава. Зоуи седна до него и го хвана за ръката, все още под шока от новината за смъртта на брат си, за която научваше едва сега.

Лили отиде при тях и ги прегърна през раменете.

— Съжалявам за Дорис, Магьоснико — тихичко и с неотговаряща на възрастта ѝ сериозност каза тя. — И за Дългоух, Зоуи.

По лицето на Магьосника се стичаха сълзи, очите му бяха зачервени. И той като Зоуи бе разбрал едва на платформата за смъртта на Дорис от ръката на Джуда.

— Тя загина, за да ни спаси — продължи Лили. — Каза ни да се махаме веднага оттам. Пожертва живота си, за да можем да избягаме.

— Бяхме заедно четирийсет и пет години — каза с мъка Магьосника. — Най-удивителната жена на света. Моят живот. Моето семейство.

— Искрено съжалявам — прошепна Лили.

После взе ръката му и го погледна дълбоко в очите.

— Но ако искаш, сега аз ще съм твоето семейство.

Магьосника я погледна с насълзените си очи. След това бавно кимна.

— Искам, Лили. Наистина искам.

След няколко часа Магьосника влезе при Уест в кабинета му в задната част на „Халикарнас“.

— Имам един въпрос към теб, Джак — каза направо. — Какво означава всичко това сега? Тръгнахме, за да изпълним ритуала на мира, а вместо това беше изпълнен ритуалът на властта... и то в полза на твоята родина. Може ли да се има доверие на австралийците с толкова много власт?

— Макс — отговори Уест, — знаеш откъде съм. Знаеш какви сме. Ние определено не сме агресори или войнолюбци. И след като моят народ не знае, че разполага с такава власт, мисля, че това е възможно най-добрият възможен изход... защото от всички хора на земята ние сме последните, които биха се възползвали от нея.

Магьосника бавно кимна.

— Ако ти си мълчиш, и аз няма да им кажа — обеща Уест.

— Дадено — съгласи се Магьосника. — Благодаря ти, Джак. Наистина ти благодаря.

Усмихнаха се.

А „Халикарнас“ се носеше в небето към Кения и към дома.

ФЕРМАТА О'ШЕЙ

ГРАФСТВО КЕРИ, ИРЛАНДИЯ

9 април 2006, 16:30

За втори път през последните десет години самотната стара ферма на върха на издигация се над океана хълм бе домакин на важна международна среща.

Имаше няколко нови лица, но деветте нации, сключили съюз при първата среща, бяха същите. Имаше и една нова — Израел.

— Закъсняват — изръмжа арабският делегат шейх Анзар ал Абас. — Пак.

Канадският делегат — отново — отговори:

— Ще дойдат. Ще дойдат.

Някъде се затръшна врата и след няколко секунди в дневната влезе Макс Т. Епер.

От Джак Уест обаче нямаше и следа.

Но Макс имаше придружител — малкото момиче.

Лили.

— Къде е капитан Уест? — попита Абас.

Магьосника почтително му се поклони.

— Капитан Уест се извинява. След успеха на мисията сметна, че няма да възразите, ако не дойде на тази среща. Каза, че имал някои неща за уреждане, както и да довърши това-онова. Междувременно позволете ми да ви запозная с младата дама, на която дължим огромна благодарност. Дами и господа, представям ви Лили.

Магьосника описа с най-големи подробности пред делегатите на коалицията от малки нации събитията от последните десет години.

Разбира се, всички бяха наясно с някои очевидни елементи на успеха: Земята не бе взривена от нажежената слънчева енергия и Америка не бе получила неограничена власт — доказателството бяха продължаващите ѝ проблеми с мира и законността в Близкия изток. Беше плъзнал слухът за някаква зрелищна битка на върха на Голямата пирамида, но пораженията се бяха оказали минимални и египетското правителство, винаги готово да угоди на Америка в името на парите ѝ, бе отхвърлило слуха като абсолютно несъстоятелен.

Така че Магьосника разказа на делегатите за израстването на Лили в Кения, за трескавото търсене на частите на Пирамидиона по света, за включването на Мустафа Заид, за понесените загуби — Ноди, Дългоух и скъпата му съпруга Дорис — и за сблъсъка на върха на Голямата пирамида с американците и със Заид.

Единствено тук Магьосника си позволи леко отклонение от истината.

Понеже това съответстваше на положението в света — опасността от слънчевата енергия бе избегната, никоя държава не се държеше като готова да се изправи като суперсила — той съобщи, че на върха е бил изпълнен ритуалът на мира, а не този на властта.

Дори ги информира за съдбата на момчето, Александър. Бяха го предали на грижите на приятели на Магьосника — хора, които щяха да го направят нормално дете, които щяха да наблюдават развитието му и щяха да следят бъдещето на евентуалните му деца.

— И така, дами и господа, мисията е завършена — заключи Магьосника. — Проблемът е отложен за следващите четири хиляди и петстотин години. Тогава — и повярвайте ми, заявявам това с искрено удоволствие — за тия неща ще трябва да се погрижи някой друг.

Делегатите станаха на крака и заръкопляскаха.

После, радостно възбудени, се обадиха в страните си, за да съобщят радостните новини.

Един от тях обаче остана да седи на мястото си.

Шейх Абас.

— Магьоснико! — извика той над оживлението. — Пропусна да ни кажеш нещо съществено. Къде е Пирамидионът сега?

Възцари се тишина.

Магьосника се обърна към Абас и го изгледа, без да се притеснява.

— Отърваването от Пирамидиона е едно от онези неща, за които ви казах, че държи да се погрижи капитан Уест.

— И къде възнамерява да го скрие?

Магьосника наклони глава на една страна.

— Нали разбираш, Анзар, че колкото по-малко хора знаят това, толкова е по-добре за всички. Ти ни се довери досега, довери ни се още веднъж... Но нека те уверя в нещо: капитан Уест вече не е на разположение за никого. И не смята да бъде откриван. Защото, който го намери, ще намери вероятно и Пирамидиона... но изпитвам съжаление към човека, дръзнал да се отправи в подобна мисия.

Отговорът, изглежда, задоволи Абас и взаимните поздравления бяха подновени.

Радостната гълчава се разнасяше до късно през нощта.

На следващата сутрин Магьосника и Лили напуснаха Ирландия.

Докато се качваха на един частен самолет на международното летище „Корк“, Лили попита:

— Всъщност къде отиде тате?

— Нали ти казах: да се погрижи за някои важни неща.

— А след това? След като свърши с важните неща, къде ще отиде?

Магьосника я погледна косо.

— Честно казано, Лили, не зная. Знаеш единствено ти. За да сме всички в безопасност, Джак не ми каза къде ще отиде. Но ми спомена, че веднъж ти дал една гатанка — когато я решиш, ще разбереш къде се намира новият му дом. Така че сега всичко отново е в ръцете ти, мъниче. Искаш да го намериш? Ами разгадай гатанката.

25 април 2006, 11:30

Високопроходимият джип „Тойота“ се носеше по безлюдното пустинно шосе.

Седнала до шофьора, Лили гледаше през прозореца възможно най-негостоприемния пейзаж, който бе виждала. Магьосника шофираше, а Зоуи седеше отзад. Лили поклати глава. Не вярваше, че е възможно да има място, по-откъснато от цивилизацията от това.

Сухи голи хълмове отвсякъде. Пясък, заплашващ да погълне шосето.

Странен пясък обаче, оранжево-червеникав на цвят, като пясъка, който помнеше от буркана в кабинета на Уест.

Не бяха срещали друга кола от часове. Всъщност последното движещо се нещо, попаднало пред погледите им, бе голям пясъчен крокодил: припичаше се в пресъхнало речно корито под мост, по който бяха минали преди два часа.

Табелата на моста съобщаваше името на реката, което бе доста подходящо — Стикс, точно като реката в Преизподнята. Кръстовище няколко километра по-нататък предлагаше три възможности: наляво — Симпсън Кросинг, на 80 километра; направо — Долината на смъртта, на 120 километра, а ако завиеха надясно, щяха да попаднат в крайна сметка в място, наречено Франклин Даунс.

— Направо, към Долината на смъртта — заяви Лили.

И сега, два часа по-късно, каза на глас:

— Трябва да е някъде тук... — После изрецитира по памет:

*„Новият ми дом е дом на тигри и на крокодили.
За да го намериш, плати на лодкаря,
рискувай с кучето и влез
в челюстите на Смъртта, в устата на Ада.
Там ще ме намериш, пазен от голям злодей.“*

— „Плати на лодкаря, рискувай с кучето“ — продължи Лили. — В гръцката митология, когато слезеш в подземния свят, първо трябва да пресечеш река Стикс. За целта трябва да платиш на лодкаря и да се изправиш срещу Цербер — кучето, охраняващо Хадес. Е, Стикс я намерихме.

Магьосника и Зоуи се спогледаха.

— А Долината на смъртта? — попита Зоуи. — Какво ще кажеш за това?

— Следващите два стиха в гатанката: „В челюстите на Смъртта, в устата на Ада“ са от поема, която съм чувала от Магьосника — „Атаката на леката кавалерия“. В поемата шестстотин души нападат Долината на смъртта.

След няколко минути в маранята пред тях се очертаха размитите силуети на няколко ниски постройките.

Градът с име Долината на смъртта.

Избелял от слънцето надпис на входа на града казваше:

„ДОБРЕ ДОШЛИ
В ДОЛИНАТА НА СМЪРТТА
ДОМ НА МОГЪЩИЯ ФУТБОЛЕН ОТБОР
«ТИГРИТЕ ОТ ДОЛИНАТА НА СМЪРТТА»!“

— „Дом на тигри и на крокодили“ — отбеляза Лили.

Долината на смъртта се оказа призрачен град — няколко скупчени една до друга дъсчени бараки и отдавна изоставени ферми със скрити под прораслата трева черни пътища.

Лили гледаше през прозореца в търсене на указание.

— Сега трябва да намерим „голям злодей“... голям злодей? Ето... там! Магьоснико! Спри!

Спряха пред дълъг извиващ се път, водещ към ферма, която се намираше зад хоризонта.

На мястото, където пътят за фермата излизаше на шосето, имаше монтирана на кол пощенска кутия. Подобно на много други такива пощенски кутии в селската част на Австралия, и тази бе домашно произведение на изкуството.

Конструирана от стари части на трактор и прогнил бидон за бензин, тя беше оформена като мишка... с ушички и мустачки. Само че тази мишка носеше... корона.

— Мишешкият цар... — ахна тя. — Така му казвах като съвсем малка.

— Какво? — попита Зоуи.

Лили се усмихна на малката тайна, която имаха с Уест.

— Мишешкият цар е „голям злодей“. Това е злият цар в балета „Лешникотрошачката“.

Колата заподскача по сухите буци. В края на дългия път, далеч от шосето, намериха тиха малка ферма, сгушена в полите на нисък хълм. Крилата на генератора бавно се въртяха.

На верандата стоеше мъж по дънки и тениска — с блестяща под жаркото слънце метална ръка — и наблюдаваше приближаването на джипа.

Джак Уест-младши.

Лили изскочи от колата и се хвърли в ръцете му.

— Намери ме все пак — каза Уест. — Но ти отне доста време.

— Къде беше? — нетърпеливо попита Лили. — Какви бяха тези неща, които трябваше да оправяш цял месец?

Уест се усмихна.

— Защо не дойдете да видите.

Поведе ги зад къщата в стара изоставена мина под ниския хълм.

— Малко по-късно днес, по примера на Имхотеп III с Висящите градини, смятам да предизвикам свлачище и да скрия напълно входа на тази мина — обясни той още докато вървяха натам, — така че никой да не знае, че тук има мина, да не говорим какво се крие в нея.

На стотина метра навътре в мината стигнаха до голяма зала, в центъра на която беше поставен...

... Златният пирамидион.

Два и половина метра висок, блестящ и златен, абсолютно великолепен.

— Мечо Пух и Стреч ми помогнаха да го докарам в Австралия. О, и Скай Монстър естествено. — Но аз ги оставих на пристанището във Фримантъл. По-късно ги използвах пак, за да приберем няколко други неща, на които се натъкнахме по време на приключението. Магьосник, мисля, че би искал да задържиш едно-друго.

В полукръг зад Пирамидиона бяха подредени няколко древни артефакта.

Огледалото от Александрийския фар.

Колоната от Мавзолея в Халикарнас.

Видени за последен път в Тунис, в Убежището на Хамилкар.

— И не си прибрал главата на Родоския колос? — шеговито го укори Магьосника.

— Честно казано, мисля да отида да я взема след няколко месеца, особено ако ме придружиш — отговори Уест. — Малко помощ никак няма да ми е излишна. О... Зоуи...

— Да, Джак?

— Сметнах, че ще ти хареса едно цвете в знак на благодарност за усилията ти през последните десет години... — Той със замах извади иззад гърба си нещо и й го поднесе.

Беше роза, бяла роза, необикновено красива.

Зоуи я гледаше невярващо.

— Откъде я взе?

— От една градина, където попаднах веднъж — каза Уест. — Градината, уви, вече не съществува. Но този сорт рози се оказа удивително издръжлив и вече се прихваща в градината ми доста добре. Хайде да тръгваме — време е за по едно питие.

Върнаха се в къщата. Обувките им бяха покрити с необичаен оранжево-червен прах.

Почвата тук наистина бе уникална, богата на желязо и никел, почва, която се срещаше само тук, в този район — в северозападния ъгъл на най-могъщата нация на света... която нямаше представа за могъществото си.

Австралия.

ИНТЕРВЮ С МАТЮ РАЙЛИ

НАПИСВАНЕТО НА „СЕДЕМТЕ СМЪРТОНОСНИ ЧУДЕСА“

С какво се различава написването на „Седемте смъртоносни чудеса“ от това на други ваши книги?

Странно е, но по някаква причина написах тази книга в по-голямо усамотение, отколкото другите — ако мога да правя някакви сравнения, бих го сравнил повече с написването на „Битката“. Това е така, може би, заради темата на книгата: Седемте чудеса на древния свят са тема толкова древна, толкова далечна и толкова чужда на повечето от нас, че се наложи да създавам значителна част от историята, като разчитам на въображението си (вместо да черпя от реални източници — някои от нещата на тема Чудесата на света са доста бедни откъм подробности). Както постъпих и когато се наложи да създавам извънземните в „Битката“, трябваше да измисля тези мистични места — например Висящите градини на Семирамида — на празно място.

Какво се опитавте да направите по-различно в тази книга?

За мен ключовата разлика между „Седемте смъртоносни чудеса“ и предишните ми книги е в темата за „семейството“ в нея. Екипът войници, събрани от различни страни, за да охраняват Лили и да се грижат за нея, в крайна сметка се превръща в семейство, в което има баба и дядо (Дорис и Макс Епер), дразнещи се взаимно братя и сестри (Мечо Пух, Стреч, Дългоух, Зоуи) и дори баща (Джак Уест).

Това е нова тема, която ми достави огромно удоволствие, докато пишех тази книга. В края на краищата, когато пишеш екшън-трилър, трябва да разполагаш с герои, на които държиш, и като създавах това квазисемейство от група закоравели бойци, имах усещането, че създавам особен екип, който ще накара читателите да станат негови фенове.

Особено много ми хареса как Лили преименува всички войници и промени страховитите им позивни в детински звучащи прякори.

След като бях използвал „сериозни“ прозвища в романите за Плашилото, сметнах, че е време малко да се позабавляваме, и обърнах наопаки използването на този литературен похват.

Истина ли е, че за тази книга сте създали собствен език?

Не бих отишъл толкова далеч, че да твърдя такова нещо! Онова, което направих, бе да създам азбука (приличаща на клиновидното писмо), за да покажа текстовете на Словото на Тот, но моят „превод“ е от английски, а не от абсолютно нов език. Последното би се оказало твърде трудно и прекалено времеотнемащо. Оставям тези неща на Дж. Р. Р. Толкин.

Отне ми известно време, но беше много забавно. Създадох знаци, съответстващи на тези в нашата азбука, измислих правила за подходящи глаголи и някои специални знаци за определени обекти (например Голямата пирамида, Александър Велики и Слънцето). Ако някой има времето и способностите, нека преведе всички текстове на Словото на Тот в книгата обратно на английски, но внимавайте, защото както и в романа, нещата стават все по-трудни, понеже се използват все повече знаци... при това невинаги от ляво на дясно!

Малко след публикуването на книгата систематизирах азбуката на моята уебстраница, за да може всеки интересуващ се да види как се използва тя.

Какво ви накара да направите Джак Уест-младши австралиец?

Ами това отговаряше на логиката на разказваната история. Често са ме питали защо героите от другите ми книги са все американци и отговорът е все същият: отговаря на логиката на историята (особено в „Експлозивно“).

При „Седемте смъртоносни чудеса“ изрично исках героят ми да не е американец. Той трябваше да предвожда тази малка международна група срещу комбиниранията мощ на Европа и Америка. Така че измислих бивш войник от Австралия. Знаех още, че финалът изисква една нация да получи мощта на Тартар, и какво друго можеше да е по-подходящо от това, именно Австралия да се превърне в най-могъщата нация на света, та макар и без да предполага за това? (Аз наистина мисля така, ако се интересувате!)

Споменавате на два пъти „Шифърът на Леонардо“ в романа. Прочетохте ли я? Въздейства ли ви по някакъв начин?

Наистина съм чел „Шифърът на Леонардо“ и тя ми достави голямо удоволствие. Всъщност я прочетох много преди да превземе списъците на бестселърите — още когато обикалях за промоцията на „Плашилото“ през 2003, я препоръчвах на хората, но кой да ме слуша!

Като казвам това, нека специално уточня, че „Шифърът на Леонардо“ не повлия с нищо на написването на „Седемте смъртоносни чудеса“. Ако нещо е повлияло, това по-скоро са филмите за Индиана Джоунс. Винаги съм мечтал да създам роман в стил, достоен за Индиана Джоунс, с капани и жестоко приключение, но не ретро, а в наши дни. Причината, поради която споменавам „Шифърът на Леонардо“, е защото романът вече е толкова добре познат, че ако напишеш нещо, използващо теорията на конспирацията и католическата църква, или създадеш епизод със сцена в Лувъра, вероятно трябва да се пошегуваш по някакъв начин с „Шифърът на Леонардо“!

„Седемте смъртоносни чудеса“ представя няколко доста подли американски злодеи! Това антиамерикански роман ли е?

Надявам се да не бъде интерпретиран по този начин. Просто в този роман американците са лошите, и толкова. Те искат силата на Тартар и тръгват да я получат... само че го правят доста побеспардонно, отколкото нашите герои!

Ключът към „Седемте смъртоносни чудеса“ е в това, че героите ни нямат шанс да спечелят и че се борят срещу най-могъщата нация на света, а това в момента са американците. Америка има повече пушки, танкове и самолети, отколкото следващите десетина велики държави, взети заедно. Когато една група малки страни се изправя срещу Съединените щати, това е голям подвиг — нещо изключително трудно. А това според мен е предпоставка за интересна история.

Струва ми се — и предполагам, че не се различавам от други — че се съмнявам в новия американски „империализъм“ под предводителството на Джордж Буш, но за разлика от много други, не изпитвам неприязън към американците заради това. Те са самотна свръхсила в един променен свят. Трябва да намерят сами своя път, също както го правят останалите. Няма да се размине без грешки. За нещастие техните грешки се усещат от всички на планетата. Както, разбира се, и когато правят добро.

Не знам. Улавям се, че винаги заставам на страната на американците, когато спорим на вечеря с приятели. Аз имам много американски приятели и работя съвместно с няколко изключително умни нийоркчани и лосанджелисци. Много ерудирани хора, без изключение. Твърдо вярвам, че Америка е един грандиозен социален експеримент: земя на възможностите, където капитализмът е цар и където 280 милиона души живеят в условия на относителен мир при върховенство на закона — е, това не е толкова лошо постижение, нали така?

След всичко това, ако някои американци решат, че само защото съм ги направил „лошите“ в този роман, значи съм антиамериканец, ами... какво мога да направя? За себе си знам, че бъркат. Британците например дори не мигнаха, че са „лошите“ в „Експлозивно“! От друга страна... във Франция още не са ме публикували...

Ще се срещнем ли отново с Джак Уест-младши?

Мисля, че има значителна вероятност да видим пак Джак Уест в нова книга някога в бъдеще. Беше голямо удоволствие да пиша за него и да тръгна в това щуро приключение в неговата компания... а това е сигурен знак, че мога да го използвам пак. Отнема ми около година да напиша книга и ако ще прекарам цяла година с някакъв герой, нали разбирате, че трябва да ми харесва!

А и вече имам смътна идея как би могло да изглежда следващото приключение...

Последната ви година бе доста натоварена: „Седемте смъртоносни чудеса“, „Адският остров“ и работата ви върху екранизацията на „Битката“... Как издържате?

Да, годината наистина бе тежка. Но и страхотно удовлетворяваща.

Току-що бях завършил „Седемте смъртоносни чудеса“, когато ми се обадиха от Федералното правителство с въпрос дали бих се заел да напиша нещо съвсем ново за тяхната кампания „Живи книги“. За щастие имах неизползвана идея, складирана в чекмеджето „Идеи за истории“, готова да влезе в работа, така че пак завъртях стола към бюрото, седнах и почнах да пиша!

И да, по онова време вече бях планирал да режисирам пилотен епизод на „Битката“, така че бях в разгара на подготовката, когато довърших и изгладих както „Адският остров“, така и „Седемте

смъртоносни чудеса“. Още не знам как успях, но пък си казах: „Какво толкова, ще си отспя по-късно!“. Повярвайте ми, в момента почивам.

Шейн Скофийлд се появява в изданието на „Адският остров“ за поредицата „Живи книги“. Ще видим ли Плашилото в следващ роман?

Няколко неща за „Адският остров“, особено след като в нея няма интервю като това.

Изпитах голямо удоволствие да напиша „Адския остров“ и още по-голямо от това, че е книга за Скофийлд. Струва ми се, че се получи много динамична — смела, бърза и безкомпромисна, а на всичко отгоре — къса. Замисълът беше да стане нещо като „странично“ приключение с участието на Скофийлд — второстепенна мисия между другите книги (макар чисто технически погледнато събитията да се случват след описаните в „Плашилото“). Трябва да знаете, че читателите ми в Щатите и други страни няма да видят „Адският остров“, понеже това е безплатна книга, раздавана само в Австралия, което, признавам, много ми допада.

Ще се появи ли пак? Мисля, че да. Той е забавен, винаги се забърква в неприятности, които са от типа, за който обичам да пиша. Въпросът по-скоро е за кого ще е следващата ми книга: за Скофийлд или Джак Уест?

Какви са последните новини от големия екран?

Разбира се, отделям много време, за да докараме „Битката“ до състояние да стане игрален филм.

Изживях страхотни емоции, докато режисирах пилотен епизод на „Битката“ — става дума за първите дванайсет минути от книгата, което включваше предаването на задание до студио за същества, което да изработи говореща глава на Каранадон и заснемането ѝ в държавната библиотека на Нов Южен Уелс. Филмирахме в изоставени тунели под Сидни, в Кралската болница в Норт Шор и дори... в мазето на моята къща! О-о-о... магията на киното!

И какво предстои на Матю Райли?

Сън. Почивка. Може би малко голф. Годианата беше тежка и трябва малко да успокоя топката. Ще си седя на дивана и ще прочета цял куп документални книги! Макар че, ако „Битката“ отлепи и поеме... тогава ще е щур юруш и ще отложи спането за следващата година...

Няколко думи за финал?

Както винаги: надявам се, че книгата ви е доставила удоволствие. Аз поне много се забавлявах, докато я писах, и се надявам вие да се забавлявате поне колкото мен, докато я четете.

М.Р.

Сидни, Австралия,
Октомври 2005

Издание:

Матю Райли. Седемте смъртоносни чудеса

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2006

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-584-069-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.